

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล ถึงคริสตจักรที่กรุงโรม

โดย
โอลิเวอร์ ปี กรีน

คำนำ

สักกระยะหนึ่งแล้วผมรู้สึกว่าคุณพระผู้เป็นเจ้าทรงนำผมให้ตีพิมพ์ใหม่และขยายความอธิบายของเราในเรื่องจดหมายฝากของอัครทูตเปาโลถึงคริสตจักรที่กรุงโรม เล่มเดิมนั้นได้ถูกทำตอนที่พวกเรามีอุปกรณ์ตีพิมพ์ที่จำกัดมากและผลผลิตที่ออกมาก็ห่างไกลจากที่ตั้งใจไว้มาก

สุดท้าย ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อธิบายเล่มนี้ได้ถูกทำให้ครอบคลุมมากขึ้นและครอบคลุมบางประเด็นต่ออย่างละเอียดมากขึ้น นี่ไม่ควรถูกตีความว่าเป็น “ฉบับแก้ไข” แต่อย่างไรก็ตาม เพราะไม่มีสิ่งใดถูกแก้ไขในการตีความพระคัมภีร์เลย ความจริงที่มีอยู่ในฉบับนี้แค่มีรายละเอียดมากกว่าฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกนั้น และตัวหนังสือแบบใหม่ก็อ่านง่ายมากกว่าเดิมเยอะ

ผมหวังใจว่า เมื่อเล่มใหม่นี้ออกมา มันจะเป็นพระพรหนึ่งแก่คริสเตียนทั้งหลายและเป็นข่าวสารแห่งความรอดแก่ผู้ที่ยังหลงหาย

ขอพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ!

โอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลเป็นผู้เขียนจดหมายฝากถึงชาวโรมเหล่านั้น (บทที่ 1 ข้อ 1) ปีที่เขียน-ลำดับที่หกของงานเขียนของเปาโล-คือประมาณปี ค.ศ. 60 เขาเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ขณะอยู่ในเมืองโครินธ์ ในระหว่างการไปเยือนเมืองนั้นครั้งที่สามของเขา (2 คร. 13:1) ในจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลเปิดเผยเจตนาของตนและความปรารถนาอันลึกซึ้งของคนที่จะไปเยือนกรุงโรมในไม่ช้า และประกาศก่อนการมาของเขา คือความจริงอันแตกต่างเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขา และซึ่งพระเจ้าอยากเปิดเผยแก่ชาวโรมเหล่านั้นผ่านทางเขา-และไม่ใช่แก่ชาวโรมเหล่านั้นเท่านั้น แต่แก่ผู้เชื่อทุกคนตลอดทั้งยุคแห่งพระคุณ คือยุคคริสตจักร เขาปรารถนาให้คริสเตียนเหล่านั้นในกรุงโรมมีคำกล่าวของเขาเองเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องพระคุณของพระเจ้า หลักคำสอนหนึ่งซึ่งถูกโจมตีอย่างหนักเหลือเกินในสมัยนั้นโดยพวกผู้สอนที่เน้นการถือบัญญัติ เปาโลเป็นนักเทศน์ที่เทศนา “พระคุณล้วนๆ” ในหลายวาระเขาประกาศว่าชาวสารของเขา ซึ่งเกี่ยวข้องกับกาลิเล่ เป็นชาวสารที่ไม่เหมือนใคร: กางเขนนั่น-และแน่นอนว่ากางเขนนั่นและพระคุณไม่อาจแยกขาดจากกันได้

ข้อ 1 ในหนังสือโรมนำเสนอใจความหลักของจดหมายฝากฉบับนี้อย่างชัดเจน: ชาวประเสริฐของพระเจ้า ชาวประเสริฐของพระเจ้าเป็นการกำหนดความจริงในเรื่องการไถ่ที่ครอบคลุมมากที่สุด พระเจ้าผู้ที่เปาโลยกชูในจดหมายฝากของตนไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าคน (รม. 2:11) พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกคนต่างชาติเช่นกัน (รม. 3:29) และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนทั้งปวง เปาโลจึงนำเสนออย่างชัดเจนว่าคนทั้งโลกถูกพบว่ามี ความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า (รม. 3:19) และดังนั้นการไถ่ซึ่งยิ่งใหญ่พอๆกับความต้องการที่ใหญ่โตนั้นจึงต้องถูกจัดหา และถูกเปิดเผย การไถ่นี้ต้องถูกจัดทำให้แก่คนทั้งปวง บนหลักเกณฑ์ที่ทุกคนสามารถไปถึงได้ นั่นคือ โดยใช้ความเชื่ออันเรียบง่ายแบบเด็ก

จดหมายฝากถึงชาวโรมไม่เพียงนำเสนออย่างครบถ้วนที่สุดคือ หลักคำสอนเรื่องพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าในความเกี่ยวข้องกับการไถ่ของเราจากบาปและในความเกี่ยวข้องกับความรอดของเราเท่านั้น แต่สามบทที่โดดเด่น (บทที่ 9,10, และ 11) ยังให้พระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับพวกคนต่างชาติและการทำให้พระสัญญาของพระเจ้าที่ทำได้กับอับราฮัมสำเร็จจริงจนถึงขีดสุดเต็มที่ และจดหมายฝากถึงชาวโรมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการสำเร็จครบถ้วนของพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าแก่อับราฮัมไม่มีทางเป็นไปได้เลยจนกว่าการสำเร็จครบถ้วนของคริสตจักรเป็นความจริงและคริสตจักร (เจ้าสาวของพระคริสต์) ถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูผู้เป็นเจ้าบ่าวนั้นในฟ้าอากาศ เมื่อนั้น และเมื่อนั้นเท่านั้น พระผู้ช่วยให้รอดพ้นจึงจะสามารถปรากฏออกมาจากศิโยนได้ (รม. 11:25-27)

ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าหนังสือโรม คุณจะสังเกตเห็นว่าวลีที่เป็นกุญแจในจดหมายฝากฉบับนี้คือ “ความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 1:17; 3:21,22) ไม่มี ความชอบธรรมแท้จริงหากปราศจากความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ มันไม่สำคัญว่าเราจะเป็นคนดีแค่ไหน เทียงตรงแค่ไหน หรือซื่อสัตย์แค่ไหน ความชอบธรรมของเราเป็น “เหมือนผ้าขี้ริ้วที่สกปรก” (อสย. 64:6) เปาโลนำเสนอความจริงอันยิ่งใหญ่ในหนังสือโรม

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นเกือบทุกคนและเหล่านั้นกอรรถาธิบายในอดีตแบ่งหนังสือโรมออกเป็นเจ็ดส่วน ดังต่อไปนี้:

1. เราเรียนรู้ว่าคนทั้งโลกมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า และไม่มีสักคนหรือประชาชาติใดที่มีความผิดน้อยกว่าคนอื่น ๆ ทั้งหมด (1:18 จนถึง 3:20)
2. ในส่วนที่สอง เราเห็นอย่างชัดเจนว่าการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมมาโดยทางความชอบธรรมของพระเจ้าโดยความเชื่อ เราเห็นอย่างชัดเจนว่าความชอบธรรมของพระเจ้าตามที่ถูกเสนอในข่าวประเสริฐ เป็นทางเดียวเดียวสำหรับบาปและความผิดของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า (3:21 จนถึง 5:11)

3. ในส่วนที่สาม เราจะเรียนรู้ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากฉบับนี้ ว่าเราถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์เมื่อเราเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงและยอมรับความชอบธรรมของพระองค์ตามเงื่อนไขของข่าวประเสริฐ เราถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์ เราถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายสู่ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ และเราเดินตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำวันต่อวัน เพราะว่าพระวิญญาณทรงนำบุตรทุกคนของพระเจ้า ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณ พวกเขา ก็ไม่เป็นของพระเจ้า (5:12 จนถึง 8:13)
4. ขณะที่เราศึกษาบทที่ 8 ข้อ 14-39 เราจะเห็นผลลัพธ์อันเต็มเปี่ยมในพระพรนั้นแห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งถูกทำให้เป็นจริงได้ โดยทางการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องสวดบูชา การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และพระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์ที่มีต่อเราเพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น
5. ส่วนที่ห้าของหนังสือโรมมีความสำคัญมาก ๆ เปาโลสอนอย่างชัดเจนว่าคริสตจักรไม่ใช่การสานต่อของชนชาติอิสราเอล คริสตจักรไม่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและอิสราเอลเป็นมรดก และข่าวประเสริฐไม่ยกเลิกพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลเป็นพันธสัญญา (9:1 จนถึง 11:36)
6. ในส่วนที่หกของหนังสือเล่มนี้ เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าชีวิตคริสเตียนควรถูกดำเนินชีวิตแต่ละวันอย่างไร และการรับใช้แบบคริสเตียนอย่างที่เราปฏิบัติจากหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยการขอบพระคุณและความรักที่มีให้แก่พระคุณแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ (12:1 จนถึง 15:33)
7. ในส่วนที่เจ็ด มีพระคำ 27 ข้อ-บทที่ 16:1-27 ข้อพระคำเหล่านี้สอนว่าความรักไหลออกมาโดยอัตโนมัติจากใจคริสเตียนถึงอย่างไรแล้ว แก่นแท้แห่งความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือความรัก

ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำชายเหล่านั้นที่จัดเรียงหนังสือเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาใหม่ ในการวางหนังสือโรมไว้ตอนต้นเลยของจดหมายฝากเหล่านั้น มีจดหมายฝากอีกห้าฉบับที่ถูกเขียนก่อนหน้าหนังสือโรม แต่ผมเชื่อว่าจดหมายฝากฉบับนี้อยู่ถูกที่แล้วในการจัดเรียงหนังสือเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาใหม่

ความจริงนั้นที่ถูกเปิดเผยแก่เปาโลและถูกบันทึกไว้ในสิบหกบทนี้ “ได้ถูกเก็บไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก (ยุคสมัยทั้งหลาย) แต่บัดนี้ ได้ถูกทำให้ปรากฏแจ้งแล้ว” (รม. 16:25,26; อฟ. 3:5-7) เปาโล ภายใต้การดลใจ เริ่มเปิดเผยข้อลึกลับเก่าแก่นี้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรม เปาโลบอกเราว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และพระคัมภีร์ทุกตอนมีประโยชน์ต่อเรา (2 ทธ. 3:16) ความจริงยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้ถูกเปิดเผยครั้งแรกแก่ผู้เชื่อชาวโรมเหล่านั้น แต่พวกมันเป็นของคุณและของผม ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าเหมือนทองคำนี้แห่งจดหมายฝากเหล่านั้น

ขณะที่เราศึกษาหนังสือโรม ความปรารถนาแห่งใจของผมและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าก็คือ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใช้การศึกษาค้นคว้าเหล่านี้เพื่อประทานให้แก่คนทั้งหลายที่อ่านข้อความเหล่านี้ มีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริงแสนวิเศษเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในหนังสือโรม และผมหวังใจว่าความจริงเหล่านี้จะถูกยอมรับและจะทำให้คนเป็นอันมากมีความหนักแน่นมั่นคงในความเชื่อนั้นที่ถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนครั้งเดียวพอ เปาโลในหนังสือโรม พูดถึง “พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งพวกท่านให้มั่นคง ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า และตามการประกาศของพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยแห่งข้อความลึกลับนั้น ซึ่งได้ถูกเก็บไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” (รม. 16:25)

ผู้เชื่อจำนวนมากมองว่าหนังสือโรมเป็นหนังสือที่เข้าใจยาก แต่มันไม่ยากที่จะเข้าใจหากเราจะ “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด” (รม. 3:4) และถ้าเราจะอ่านสิ่งที่หนังสือโรมกล่าวและเชื่อมั่นแทนที่จะไม่ยอมเชื่อสิ่งที่เราอ่าน ผู้เชื่อจำนวนมากต้องรับสารภาพว่าบาปที่คอยเล่นงานเขา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษาพระคัมภีร์ คือบาปของความไม่เชื่อ พวกเขาอ่านข้อความที่ชัดเจนในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าและจากนั้นพวกเขาก็หยุด เลิกคิด เกาหัว และกล่าวว่า “ฉันสงสัย

จึงว่านั่นหมายความว่าอะไร” แคขอให้พระเจ้าเป็นผู้สัตย์จริงและมนุษย์ทุกคนเป็นผู้สุจริต! พระวามะของพระเจ้ากล่าวสิ่งที่มีนัย
หมายความว่า และหมายความว่าตามที่มันกล่าว

มีคำอุปมาหลายเรื่องในพระวามะของพระเจ้า และมีสัญลักษณ์หลายอย่างในพระวามะของพระเจ้า แต่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ตรัสชัดเจนเสมอเมื่อคำอุปมาต่างๆถูกใช้เพื่อยกภาพประกอบความจริงฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้นเมื่อคุณ
อ่านคำกล่าวที่ชัดเจน เช่น “เพราะว่าบาปจะไม่มีการครอบงำเหนือพวกท่าน...” (รม. 6:14) ก็อย่าถามว่า “นั่นหมายความว่า
อะไร?” มันชัดเจนอยู่แล้ว: เมื่อคนๆหนึ่งรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูก็ทรงเป็นชัยชนะของเราเหนือบาป และถ้า
พระองค์ผู้ทรงอยู่ในเราพ่ายแพ้ต่อผู้คนที่อยู่นอกตัวเรา ฝ่ายหลังก็ยิ่งใหญ่กว่าฝ่ายแรก คุณจะเข้าใจถ้าคุณยอมอ่าน 1 ยอห์น
4:4: “พวกท่านเป็นของพระเจ้า ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้
ที่อยู่ในโลก” ยอห์นกำลังบอกเราว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นใหญ่กว่าและทรงมีฤทธิ์มากกว่าพญามาร ผู้เชื่อทุกคนมีพระเยซูในพระ
ภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในตัวเขา และพระเยซูผู้ทรงอยู่ในนั้นก็ทรงเป็นใหญ่กว่าพญามารที่อยู่ภายนอก ดังนั้น
“พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

หนังสือโรมพูดด้วยสิทธิอำนาจ ถ้อยคำในหนังสือโรมได้ถูกบันทึกโดยตัวแทนผู้ได้รับการรับรองโดยพระคริสต์ผู้ทรง
เป็นขึ้นแล้ว ผู้หนึ่งที่ได้ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้นำข่าวสารนี้ไปประกาศ-ไม่ใช่แก่พวกโรมเท่านั้น แต่แก่ทุกคนต่าง
ชาติทุกคน ถ้อยคำที่เราอ่านในหนังสือโรมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (2 ทธ. 3:16) ดังนั้นเมื่อเราอ่านและศึกษาค้นคว้า
ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ทีละข้อ ทีละบท เราจึงควรรู้สึกเหมือนกับที่โสมเสฐ์รู้สึกมิใช่หรือเมื่อพระเจ้าตรัสว่าเขาควรถอดรองเท้า
ของเขาออกเสียจากเท้าของเขาเพราะว่าเขากำลังยืนอยู่บนพื้นดินศักดิ์สิทธิ์? (ดู อพยพ 3:1-5)

บางทีใครสักคนอาจกำลังถามตรงๆว่า “เราหมายความว่าอะไรเมื่อเราพูดถึงพระคัมภีร์ว่าได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ?”
เรารู้ว่าไม่มีสักคำของภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเขียนตอนที่พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์ แต่เรามีความจริงที่ชัดเจนหลาย
ประการในพระวามะของพระเจ้าที่ประกาศว่าพระวามะของพระองค์ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า หรือได้รับการดลใจด้าน
ถ้อยคำ

ประการแรก พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนก่อนพระองค์เสด็จจากไปว่าพระองค์จะทรงทำการเปิดเผยความจริงไว้ไม่ให้
สำเร็จเสร็จสิ้น (ยอห์น 16:12) แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าการเปิดเผยความจริงจะถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนหลังจากที่พระองค์เสด็จ
กลับไปหาพระบิดาแล้ว ไปยังที่ๆพระองค์เคยอยู่ก่อนพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในกายหนึ่ง (ยอห์น 16:13) นอกจากนี้
พระองค์ได้ทรงเลือกชายบางคนเพื่อรับการเปิดเผยเพิ่มเติมเป็นครั้งคราว และเพื่อที่จะเป็นเหล่าพยานของพระองค์ เหล่านัก
เทศน์และอาจารย์ของพระองค์ หลังจากพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว (อ่านยอห์น 16:13; 15:27; มัทธิว 28:19,20;
กิจการ 1:8 และ 9:15-17) ถ้อยคำเหล่านี้ ซึ่งถูกบันทึกโดยชายผู้บริสุทธิ์หลายคนที่ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เหมือน
กันอย่างแน่นอนในเรื่องสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชกับถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยผู้พระโอษฐ์ของพระเยซูเอง (อ่านมัทธิว 10:14,15; ลูกา
10:16; ยอห์น 13:20 และ 17:20)

ผมไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์บรรจุพระวามะของพระเจ้า ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวามะของพระเจ้า! ผมเชื่อว่าทุกคำใน
พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและได้ถูกบันทึกโดยชายผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า และพวกเขา
เขาได้เขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสั่งการพวกเขาให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาจะต้องเขียนลงไปเพื่อการสั่ง
สอนและการเตือนสติเรา ตามคำพยานของพระเยซูคริสต์เองและของชายเหล่านั้นที่ได้เขียนหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มและ
จดหมายฝากเหล่านั้น พระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นและชายผู้
บริสุทธิ์ทั้งหลายได้บันทึกพวกมันลงไป

ขณะที่เราศึกษาจดหมายฝากถึงชาวโรม เราจะสังเกตเห็นความบาปหนักยิ่งนักของบาป ว่าบาปเข้ามาได้อย่างไร คำจ้าง
สุดท้ายของบาป และความหวังเดียวสำหรับคนบาป จากนั้นเราจะเห็นแสดงออกชัดเจน คือความชอบธรรมของพระเจ้าในพระ

เยซูคริสต์ และการที่เราต้องการความชอบธรรมของพระองค์จริงๆหากเราอยากเข้านครของพระเจ้า เราจะเห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติเฉพาะความชอบธรรมที่มาโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

เมื่อเรามาถึงบทท้ายๆของหนังสือเล่มนี้ เราจะเห็นแสดงออกชัดเจน คือ การดำเนินชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลาย เราจะเห็นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยผ่านทางเปาโลเกี่ยวกับการประพฤติของเราที่มีต่อกันและกัน และในฐานะผู้เชื่อเราจะเรียนรู้ว่าความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร เราจะเรียนรู้มากมายเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจและชีวิตของเราหลังจากที่เรากลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า

เปาโลบอกเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสว่า: “เมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้พวกท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินเหมือนอย่างบุตรทั้งหลายของความสว่าง” (อฟ. 5:8) แน่แน่นอนว่า ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าหนังสือโรม เราจะได้รับแสงสว่างใหม่ แสงสว่างที่เพิ่มขึ้น-และถ้าเราไม่ดำเนินในความสว่างนั้น เราก็จะแย่กว่าเดิมหลังจากการศึกษา ค้นคว้าจดหมายฝากที่มหัศจรรย์ฉบับนี้ เมื่อเทียบกับที่เราเป็นก่อนที่เราเริ่มการศึกษาค้นคว้านี้ ถ้าเราเห็นสิ่งเหล่านี้และรู้สิ่งเหล่านี้ เราก็เป็นสุขถ้าเราประพฤติสิ่งเหล่านี้ แต่ถ้าเราเห็นพวกมันและไม่ยอมรับพวกมัน ถ้าความสว่างนั้นถูกเปิดเผยและเราไม่ยอมเดินในมัน หากเราไม่เคยเจอกับความจริงฝ่ายวิญญาณที่แสนยิ่งใหญ่เหล่านั้นของหนังสือโรมเลยก็คงดีกว่า

บทที่ 1

- 1:1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต โดยถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า
- 1:2 (ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)
- 1:3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งได้บังเกิดจากเชื้อสายของดาวิดตามเนื้อหนัง
- 1:4 และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย
- 1:5 โดยพระองค์นั้นพวกเราได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อความเชื่อฟังต่อความเชื่อนั้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
- 1:6 ในท่ามกลางประชาชาติเหล่านั้น พวกท่านก็เป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์ด้วย
- 1:7 เรียน บรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรม ที่รักของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด
- 1:8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลายทุกคน เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านถูกกล่าวถึงไปทั่วทั้งโลก
- 1:9 เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้นว่า ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน
- 1:10 โดยทูลขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่งอย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จในการมาหาพวกท่าน ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
- 1:11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่พวกท่านบ้าง เพื่อในที่สุดพวกท่านจะตั้งมั่นคง
- 1:12 คือเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการปลอบประโลมใจด้วยกันกับพวกท่าน โดยความเชื่ออันเดียวกันทั้งของพวกท่านและข้าพเจ้า
- 1:13 บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ว่าหลายครั้งข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะมาหาพวกท่าน (แต่ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) เพื่อข้าพเจ้าจะเก็บเกี่ยวผลในท่ามกลางพวกท่านบ้างด้วย เช่นเดียวกับในท่ามกลางชนชาติอื่น ๆ
- 1:14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปา ทั้งคนมีสติปัญญาและคนขาดสติปัญญา
- 1:15 ดังนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่ที่ยูดาห์ด้วย
- 1:16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย
- 1:17 เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจาก็ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'
- 1:18 เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อผู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม
- 1:19 เพราะว่ามีสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดงมันแก่พวกเขาแล้ว
- 1:20 ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว
- 1:21 เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดไป

1:22 โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา

1:23 และได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เปื้อยเน่า ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื้อยเน่า และเหมือนรูปนกทั้งหลาย และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ และเหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อยคลาน

1:24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทินผ่านทางบรรดาระคะตัมหาแห่งใจของพวกเขาเอง เพื่อที่จะหยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเองระหว่างพวกเขา

1:25 ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้เน้นัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้มากกว่าพระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้าง ผู้ทรงได้รับการถวายสักการเป็นนิตย์ เอเมน

1:26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้หญิงของพวกเขาก็ได้เปลี่ยนการใช้งานแบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งผิดธรรมชาติไป

1:27 และพวกผู้ชายก็เช่นกันด้วย โดยละการใช้งานแบบธรรมชาติของผู้หญิง รู้สึกเฝ้าร้อนในระคะตัมหาของพวกเขาต่อกันและกัน ผู้ชายกับผู้ชายกระทำสิ่งซึ่งไม่เหมาะสม และได้รับในตัวของพวกเขเอง คือการตอบแทนแห่งความผิดของพวกเขา ซึ่งสมควรแล้ว

1:28 และเพราะว่าพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม

1:29 โดยเต็มไปด้วยบรรดาการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พวกคนชอบินินทา

1:30 บรรดาผู้ส่อเสียด เหล่าผู้เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ่องทอง บรรดาผู้อวดตัว เหล่าผู้ประดิษฐ์สิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย ไม่เชื่อฟังบิดามารดา

1:31 ปราศจากความเข้าใจ บรรดาผู้ละเมิดพันธสัญญา ปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอมคืนดีกัน ไร้ความเมตตา

1:32 ผู้ซึ่งรู้การพิพากษาของพระเจ้าว่า คนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้นสมควรจะตาย ก็ไม่เพียงกระทำสิ่งเดียวกันนั้น แต่มีความเพิลิตเพิลินในคนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้น

ข้อ 1: “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต โดยถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า”

ชื่อเดิมของผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้คือ เซาโล (กิจการ 7:58; 8:1,3; 9:1-31; 11:25-30; 13:1-9) “เซาโล” เป็นชื่อฮีบรู และ “เปาโล” เป็นชื่อโรม หลังจากกิจการ 13:9 เป็นต้นไป เขาถูกเรียกตลอดว่าเปาโล เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเหตุใดชื่อของเขาจึงถูกเปลี่ยน อย่างไรก็ตาม มันก็สอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายแห่งยุคสมัยเหล่านั้น

เปาโลเรียกตัวเองว่า “ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์” ความหมายของวลีเปิดของข้อ 1 แบบตรงตัวก็คือ “เปาโลผู้เป็นทาสหรือซำรับใช้” หรือเหมือนกับที่นักอรรถาธิบายที่โดดเด่นบางท่านกล่าวไว้ “ทาสรับใช้” ของพระเยซูคริสต์ คุณเห็นแล้วว่า เปาโลรู้ว่าการตกเป็นทาสต่อบาปและทาสต่อศาสนายูดายนั้นเป็นอย่างไร คือ ศาสนาของบรรพบุรุษของเขาและเขาได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลังในการปกป้องศาสนายูดายจนกระทั่งเขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นชนอิสราเอล เขาก็เป็นพลเมืองสัญชาติโรมเช่นกัน (กิจการ 16:37, 38; 22:25-29) และทราบเยอะเกี่ยวกับการเป็นทาสและบัดนี้เขาได้พบกับพระองค์ผู้ที่เขารักมากเหลือเกินจนมันเป็นความชื่นบานที่ได้เป็นทาสของพระองค์ เขากลายเป็นทาสผู้นั้น ผู้รับใช้ผู้นั้น ของพระคริสต์องค์นั้นที่ได้ทรงช่วยให้พ้นจากการตกเป็นทาสของความเสื่อมทรามและทรงนำเสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีของพระวิญญูญาณมาสู่ใจของเขา เปาโลจึงขึ้นต้นจดหมายของตนถึงชาวโรมโดยประกาศว่าเขาเป็นผู้รับใช้ เป็นทาส เป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลไม่เพียงเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งเท่านั้น เขายัง “ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต” คำว่า “ได้รับการทรงเรียก” มีความหมายตรงนี้ไม่เพียงการได้รับเชิญเท่านั้น แต่มีความหมายว่าการแต่งตั้งด้วย มันบ่งบอกว่าเขาไม่ได้เข้ารับตำแหน่งนี้เอง แต่เขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับมันโดยสิทธิอำนาจของพระคริสต์เอง เปาโลจำเป็นต้องกล่าวเรื่องนี้ เพราะว่าอัครทูตคนอื่นๆที่เลือกรับการทรงเรียก หรือถูกเลือก (มธ. 10:1-4; ลก. 6:13-16; ยน. 15:16) นอกจากนี้ เนื่องจากเปาโลไม่ใช่หนึ่งในคนเหล่านั้นที่ได้รับการแต่งตั้งตอนแรก เขาจึงจำเป็นต้องยืนยันว่าเขาไม่ได้รับตำแหน่งอันสูงนี้มาเอง แต่เขาได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูคริสต์เจ้า การแต่งตั้งเขาให้รับตำแหน่งนี้เขากล่าวป้องกันบ่อยๆ (อ่านโรม 11:13; 1 โครินธ์ 9:1; 2 โครินธ์ 12:12; กาลาเทีย 1:12-24; 1 ทิโมธี 2:7; และ 2 ทิโมธี 1:11)

“...โดยถูกแยกตั้งไว้สำหรับข้าวประเสริฐของพระเจ้า” เมื่อเปาโล (เขาโลแห่งทาร์ซัส) ได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัสนอกประตูเมืองดามัสกัส เขาก็ล้มลงถึงดินและร้องทูลพระเยซูเจ้า โดยถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด จากนั้นเขากล่าวว่า “พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (อ่าน กิจการ 9:1-19) และตั้งแต่นั้นมาจนถึงวันตายของเขา ความปรารถนาแห่งจิตใจทั้งหมดของเขาคือ การรับใช้พระเยซูด้วยวิญญาณที่ร้อนรน ใจที่ไม่เห็นแก่ตัว และด้วยร่างกายที่อุทิศถวายทั้งหมดแด่พระเจ้า...เครื่องบูชาที่มีชีวิต! เขาเป็นผู้รับใช้ เขาเป็นอัครทูต และเขาเป็นภาชนะที่เจาะจงและพิเศษเฉพาะ ซึ่งถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับข้าวประเสริฐของพระเจ้า ข้าวสารของเขามีเอกลักษณ์: การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์...และตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์เท่านั้น (1 คร. 15:1-4)

อัครทูตที่เหลือทุกคนได้รับการศึกษาของตนที่พระบาทของพระเยซู พวกเขาติดตามพระเยซูในระหว่างการรับใช้บนโลก ช่วงสั้นๆของพระองค์-แต่เปาโล ก่อนที่เขากลายเป็นผู้เชื่อ เคยเป็นผู้ข่มเหง เขากลายเป็นอัครทูตคนหนึ่งอย่างฉับพลันโดยการทรงเรียกพิเศษ และเมื่อเขาเริ่มสั่งสอนและเทศนา เขาก็ “ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย” (กท. 1:16) เขาไม่ได้ลงไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบปะกับพวกคนใหญ่คนโตทางศาสนา เพื่ออ้อนวอนขอความเมตตาและความโปรดปรานของพวกเขาให้แก่งานรับใช้ของเขา เขารู้จักพระเยซูเจ้า เขาเคยพบกับพระองค์หน้าต่อหน้าแล้ว เขาได้ยินคำบัญชาของพระองค์ และเขาก็เชื่อฟังด้วยสิ้นสุดใจของเขา เขาเป็นอัครทูตที่พิเศษและประหลาดคนหนึ่ง เขามีประสบการณ์แบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดทั้งก่อนนั้นหรือตั้งแต่นั้นเคยมี-หรือจะมีได้ เขาได้รับการทรงเรียก ได้รับการแต่งตั้ง และถูกส่งไปโดยพระเจ้า-ผู้รับใช้คนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ

ในภาคพันธสัญญาใหม่คำว่า “อัครทูต” (apostle) มีความหมายว่า “ผู้หนึ่งที่ถูกส่งไปโดยพระเจ้าและถูกสวมทับโดยพระเจ้าพร้อมทั้งสิทธิอำนาจอันเต็มเปี่ยมและสมบูรณ์” เพื่อที่จะพูดและกระทำการกิจเพื่อพระองค์ผู้ทรงส่งเขาไปนั้น อัครทูตในภาคพันธสัญญาใหม่นำส่งข่าวสารของพระเจ้า ซึ่งเป็นของสดใหม่จากพระทัยของพระเจ้า

เปาโลนำเสนอ ในตอนต้นของจดหมายของเขาถึงชาวโรม คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับข้าวประเสริฐของพระเจ้า ชายผู้นี้สามารถบอกได้ชัดเจนว่าเขาเป็นใคร เขารู้จักงานรับใช้ของเขา เขารู้ว่าเขาต้องพูดกับผู้ใด เขารู้ว่าเขาเป็นคนของใคร และเขารู้ว่าเขาเป็นใคร เขาเป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาต้องทำกิจธุระอันประหลาดในการประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า-ข่าวดีของพระเจ้าที่มายังเหล่าคนบาปที่สมควรตกนรก เขารู้ว่าเขาเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรไว้ เขารู้ว่าเขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานรับใช้ที่พิเศษเฉพาะ (กิจการ 9:15) งานรับใช้นี้ได้ถูกวางแบบและถูกทำเป็นโครงร่างแล้วตั้งแต่นั้นวันที่เขาเกิด (กท. 1:15)

เปาโล เช่นเดียวกับพวกเราหลายคน เคยใช้เวลานานในการหาที่ของตนในชีวิตและในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ แต่ขอบคุณพระเจ้า เมื่อเขาพบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาได้สูญเสียชีวิตของตนไปเพื่อที่เขาจะได้พบมันในพระคริสต์ ผมเชื่อว่าเขากล่าวทุกคำที่พระเจ้าทรงดลใจเขาให้กล่าว ผมเชื่อว่าเขาเทศนาคำเทศนาทุกเรื่องที่เขาสมควรที่จะเทศนา ผมเชื่อว่าเขาจัดงานประชุมทุกงานที่พระเจ้าทรงหมายพระทัยให้เขาจัด ผมเชื่อว่างานรับใช้ของเขาเกือบสมบูรณ์แบบพอกับของมนุษย์

คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่และเคยรับใช้บนแผ่นดินโลกนี้ ผมอิงคำกล่าวนั้นบนถ้อยคำต่อไปนี้ ซึ่งเปาโลได้เขียนถึงทิโมธีก่อนความมรณาของตนไม่นาน:

“เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักษาปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

จงหมายเหตุถ้อยคำเหล่านี้: “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว” ในความคิดของผม นั่นเป็นคำพยานที่สมบูรณ์แบบ เปาโลเป็นทหารที่ดี เขาได้ต่อสู้ทุกการสู้รบและสู้มันอย่างดี เขาไม่ได้หลีกเลี่ยงจากความเชื่อมั่นแม้สักขีดเดียว ตั้งแต่วันนั้นที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองตามัสกัสจนถึงวันที่เขาหลับตาในความมรณาของมรณะสักขี!

เปาโลหมายความว่าอะไรที่เขาเรียกว่า “ข้าวประเสริฐของพระเจ้า”? เหล่านักอรรถาธิบายที่ยิ่งใหญ่ตลอดหลายยุคสมัยเห็นพ้องตรงกันว่า “ข้าวประเสริฐของพระเจ้า” คือคำเรียกที่ครอบคลุมมากที่สุดของความจริงเรื่องการไถ่ที่เกี่ยวข้องกับพระคุณที่พระเยซูได้ทรงนำมาผ่านการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชา การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เพื่อคนทั้งปวง เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าคน (รม. 2:11) พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวพวกเดียว แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกคนต่างชาติเช่นกัน (รม. 3:29) ไม่มี “กำแพงที่กั้นกลาง” อีกต่อไป (อฟ. 2:14) พระองค์ทรงขจัดเครื่องกีดขวางนั้นออกไปแล้ว และบัดนี้ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็มาได้ นั่นแหละคือข้าวประเสริฐของพระเจ้า: การไถ่เพื่อคนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระคริสต์ การไถ่จากบาปทั้งสิ้นโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ การไถ่ที่อาศัยความเชื่อเพียงอย่างเดียว-ความเชื่อแบบที่แม้แต่เด็กเล็กคนหนึ่งก็สามารถมีได้

ข้าวประเสริฐของพระเจ้าเปิดเผยหลักคำสอนเรื่องพระคุณซึ่งเกี่ยวข้องกับความรอดของเราจากบาป และข้าวประเสริฐของพระเจ้าเปิดเผยพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับเราหลังจากที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณแล้ว ข้าวประเสริฐของพระเจ้าเปิดเผยแก่เราถึงตำแหน่งของเราในเศรษฐศาสตร์ของพระเจ้า ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐานนั้น เราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ ข้าวประเสริฐของเจ้านำเสนออย่างชัดเจนว่าเรา ซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ ไม่ใช่การสานต่อของอาณาจักรนั้นสำหรับชนชาติอิสราเอล แต่เป็นกายใหม่กายหนึ่งอย่างชัดเจน ข้าวประเสริฐของพระเจ้ารับประกันเราว่าพระเจ้าไม่ทรงลืมหีบห่อหรืออิสราเอล และพระเจ้าไม่ทรงปล้นพวกเขาในเรื่องพระสัญญาเหล่านั้นของพวกเขาด้วย แต่พระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาทุกข้อสำเร็จจริงในทุกรายละเอียดปลีกย่อย สรุปลึ่คือ: ข้าวประเสริฐของพระเจ้าคือคำเรียกที่ครอบคลุมมากที่สุดของความจริงทั้งหมดแห่งการไถ่

ข้อ 2: “(ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)”

ประเด็นหลักในคำกล่าวที่ถูกล่าไว้ในพระคำข้อนี้ก็คือว่า ข้าวประเสริฐได้ถูกเปิดเผยในการทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จจริงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และในตอนต้นของสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เช่นกัน ใน 1 เปโตร 1:10-12 เราอ่านว่า:

“เกี่ยวกับความรอดนั้นพวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระคุณซึ่งจะมายังพวกท่าน โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกรายงานแก่

พวกท่านโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่โปรดประทานจากสวรรค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะพินิจดู”

ในพระคำข้อนี้ในหนังสือโรม เปาโลประกาศว่าเขาไม่ได้กำลังจะนำเสนอสิ่งใหม่ใดๆ หลักคำสอนต่างๆของเขา ถึงแม้ถูกปิดซ่อนไว้ในยุคสมัยพันธสัญญาเดิม สอดคล้องกับ “พระคัมภีร์บริสุทธิ์” ตามที่ถูกบันทึกไว้โดยพวกศาสนายากรรม พระคัมภีร์ถูกเรียกว่า “บริสุทธิ์” เพราะว่าข้อพระคำเหล่านั้นได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์: “ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 ปต. 1:21)

ข้อ 3 และ 4: “เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งได้บังเกิดจากเชื้อสายของดาวิดตามเนื้อหนัง และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

พระเยซูคริสต์บุคคลผู้นั้นทรงเป็นศูนย์กลาง หัวใจ แก่นแท้แห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้า เหมือนกับที่พวกศาสนายากรรมได้พยากรณ์ไว้ พระเยซู “ตามเนื้อหนัง” ได้ทรงมาโดยทางเชื้อสายของดาวิด พระองค์ทรงเป็นทายาทคนหนึ่งของดาวิด และ “ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์” พระองค์ทรงถูกพิสูจนแล้วว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ” และข้อพิสูจนนี้มา “โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย”-และไม่เพียงโดยทางการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะทำให้คนอื่นๆเป็นขึ้นจากตายเช่นกัน

พระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ทรงทำงานหนึ่งสำเร็จแล้ว อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่งานนั้น แต่เป็นพระองค์เอง ที่เป็นหัวข้อที่แท้จริงของข่าวประเสริฐนั้น พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลาง จิตใจ และแก่นแท้ของข่าวประเสริฐ ในหนังสือโรม เรามีพระองค์ที่ถูกนำเสนอในแง่มุมสองประการ:

ประการแรก: พระองค์ทรงเป็นผู้รับพระสัญญาเหล่านั้น-บุตรของดาวิดตามเนื้อหนัง

ประการที่สอง: พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในฤทธิ์เดช และในฐานะพระบุตรของพระเจ้าในฤทธิ์เดช พระองค์ทรงดำเนินโดยพระวิญญาณในความบริสุทธิ์แบบพระเจ้าซึ่งปราศจากบาปอย่างสิ้นเชิงในความคิด คำพูด หรือการกระทำ ถึงแม้ว่าทรงอยู่ในท่ามกลางบาปก็ตาม พระองค์ทรงเป็น (ตอนนั้นและตอนนี้) ผู้ที่ไร้บาป พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นบุตรของดาวิดตามเนื้อหนังเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-ใช่แล้วครับ พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พระองค์ทรงพิสูจนเรื่องนี้โดยการฟื้นคืนพระชนม์จากพวกคนตายแบบเปี่ยมสง่าราศี การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นการสำแดงให้ประจักษ์ต่อสาธารณชนว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

ช่างเป็นการสำแดงอันมหัศจรรย์ของพระคุณ! อำนาจชั่วร้ายทั้งหมด-ประตูอันน่ากลัวแห่งความตายซึ่งปิดกั้นคนบาปทั้งหลาย โดยทิ้งพวกเขาไว้ในความมืดแห่งความมรณาเพื่อจะถูกพิพากษาโดยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า-ได้ถูกพังลงและถูกทำลายแล้วโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเยซูทรงเติมพระทัยที่จะก้าวเข้าไปข้างในห้วงมืดแห่งความตายและทรงรับแบกความอ่อนแอทั้งหมดของมนุษย์ในความมรณา และดังนั้นจึงทรงเสร็จสิ้นการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น โดยพระองค์ทรงรับโทษของมนุษย์ในการทรงยอมจำนนต่อความมรณา พระเยซูทรงพิชิตนรก ความตาย และหลุมศพแล้ว และทรงเดินออกมาพร้อมกับกยูงเหล่านั้น โดยทรงมีชัยชนะเหนืออำนาจทั้งสิ้นแห่งความมืดและนรก

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำภารกิจหนึ่งเดียว-เพื่อ “ชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮีบรู 2:9) พระองค์ทรงโอบอ้อมความมรณาด้วยพระองค์เอง-ทรงก้าวเข้าไปในความมืดแห่งความตาย และในฤทธิ์เดชของพระองค์เองพระองค์ทรงพิชิตความมรณาและทรงเดินออกมาจากหลุมศพโดยมีชัยชนะ พระบุตรของพระเจ้าทรงรับเชื้อสายของดาวิดตามฝ่ายเนื้อหนังไว้บนพระองค์เอง และในร่างกายหนึ่งได้ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยกระทำเลย-และไม่มีทางกระทำได้ด้วย พระเยซูทรงพิสูจนให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังโดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย

การเป็นขึ้นจากตายคือดุมล้อแห่งความจริงเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระเจ้าที่แท้จริง ซึ่งล้อทุกซี่แห่งความจริงชี้ไปยังดุมล้อนั้น-การฟื้นคืนพระชนม์นั้น ถ้าพระองค์ไม่ได้พิชิตความมรณา ถ้าพระองค์ไม่ได้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างก็คงไม่เป็นความจริงเลย ระเบิดลูกใหญ่ที่สุดที่เคยระเบิดใส่หน้าของชาวโลกที่ไม่เชื่อก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าจากพวกคนตาย ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ไร้บาป ไร้อำนาจ ปราศจากความชั่วช้าใดๆทั้งสิ้นหรือรอยเปื้อนอันเกิดจากบาป

ข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูได้เปลี่ยนแปลงโลกในสมัยของพระองค์ และมันยังแบ่งแยกมนุษยชาติออกเป็นสองกลุ่มอยู่เหมือนเดิม ทันทีหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ โลกชาวยิวก็ถูกแบ่งแยกออกเป็นสองกลุ่ม พวกผู้นำยิวประกาศว่าพวกสาวกได้ขโมยพระศพของพระองค์ไป แต่พวกสาวกเป็นพยานรับรองว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ผมขอกล่าวซ้ำ: การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าเป็น (ในตอนนั้นและตอนนี้) ระเบิดลูกใหญ่ที่สุดที่เคยระเบิดใส่หน้าของชาวโลกที่ไม่เชื่อ

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์สอนเราว่าความตายไม่ใช่การสิ้นสุด ความตายเป็นศัตรูร้ายหนึ่ง แต่ในความคิดของผู้เชื่อ ความตายคือทางออกจากชีวิตแห่งความโศกเศร้าเข้าสู่ชีวิตแห่งสันติสุขและความชื่นบานในเบื้องพระพักตร์ของพระเยซู พระองค์ผู้ทรงพิชิตความตายแล้ว

ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว (และเรารู้ว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้ว) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ไม่มีอาจารย์คนอื่นใดที่เคยมีชีวิตอยู่ที่เคยกลับมาจากพวกคนตายในร่างกายหนึ่งและปรากฏแก่เหล่าผู้ติดตามของเขา มีเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่หลายคน แต่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นบุคคลผู้เดียวที่เคยตายไปและจากนั้นก็กระทำการที่พระองค์ทรงบอกผู้คนเหล่านั้นล่วงหน้าแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำ-นั่นคือ วันที่สามพระองค์จะกลับมาจากพวกคนตาย พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์คือเคล็ดลับแห่งฤทธิ์เดชของข่าวสารภาคพันธสัญญาใหม่ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเปลี่ยนแปลงชีวิตของเหล่าสาวกของพระองค์ไปอย่างสิ้นเชิง ชายเหล่านี้ได้หนีไปจากสวนเกทเสมีนี หวาดกลัวอัปมงคลทาง หนีหัวซุกหัวซุนไปซ่อนตัวเพื่อรักษาชีวิตตัวเองไว้ แต่หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พวกเขา ก็กลายเป็น “วิสุทธิชนที่กล้าหาญ”-และแม้กระทั่งความตายก็ไม่ทำให้คนที่เคยอ่อนแอเหล่านี้กลายเป็นคนขี้ขลาด ซึ่งบัดนี้พวกเขาได้กลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในทันทีแล้ว คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้หลายคนที่เคยมีชีวิตอยู่ในศตวรรษแรกและหลังจากนั้นไม่นาน ถูกโยนให้ฝังสิ่งใดที่หิวโซ ถูกเผาโดยมัดติดกับเสา ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส...แต่พวกเขาก็ไม่ถือว่าชีวิตของพวกเขาเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้ให้มั่น ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านี้ทำหยาบอำนาจของเหล่ากษัตริย์ที่นับถือรูปเคารพ และยอมจำนนโลหิตแห่งชีวิตของตนเพื่อเป็นพยานว่าพวกเขามีความเชื่อที่ครบบริบูรณ์และไม่สั่นคลอนในพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ยังพูดกับคนบาปทุกคนบนแผ่นดินโลกอยู่ ถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้วและทรงเป็นขึ้นมาอีก และถ้าเราสารภาพด้วยปากของเราเหมือนกับที่เราเชื่อในใจของเรา พระคริสต์ผู้ทรงเดินออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นก็ช่วยเราให้รอด ข้อพระคำที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมแล้วระบุอย่างชัดเจนว่า “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

พระเยซูตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” (มธ. 11:28) ชายและหญิงหลายล้านคน หนุ่มสาวทั้งหลาย เด็กชายและเด็กหญิง ได้ตอบรับคำเชิญของพระองค์แล้ว และพวกเขาก็เป็นพยานรับรองได้ว่าพระเยซูทรงรักษาคำพูดของพระองค์ พวกเขามาแล้ว-และพระองค์ประทานการหยุดพักให้พวกเขาแล้ว บรรดาผู้ชอบธรรมมีสันติสุขที่พระคริสต์ต้องคดีที่ตายแล้วและศาสนาใดที่ตายแล้วให้ไม่ได้ พวกคนนับถือรูปเคารพที่กราบไหว้รูปเคารพต่างๆและเหล่าพระที่เป็นหินเป็นพยานไม่ได้ว่าพวกเขามีสันติสุขภายใน พวกเขามีชีวิตอยู่ในความ

กลัว พวกเขาตายในความกลัว แต่พวกเราที่ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นแล้วสามารถกล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร” เราสามารถโห่ร้องชัยชนะเหนือความตาย นรก และหลุมศพได้ เพราะว่าเราเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงพิชิตอำนาจทั้งสิ้นแห่งนรก ความตาย และหลุมศพ!

ข้อ 5: “โดยพระองค์นั้นพวกเราได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อความเชื่อฟังต่อความเชื่อนั้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์”

“...พระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต...” บางคนสันนิษฐานว่านี่เป็นคำพูดเปรียบเทียบเปรียบที่ว่าสิ่งหนึ่งถูกแสดงออกโดยใช้สองคำ ซึ่งหมายความว่าพระคุณหรือความโปรดปรานของตำแหน่งอัครทูต แต่มันอาจหมายความว่า และน่าจะหมายความว่า สองสิ่งนั้น-ทั้งพระคุณและตำแหน่งอัครทูต: พระคุณ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อจิตใจของเปาโลเองในฐานะเป็นเรื่องส่วนตัว และตำแหน่งอัครทูตในฐานะเป็นสิ่งที่แตกต่าง เปาโลพูดถึงตำแหน่งของตนในฐานะอัครทูตคนหนึ่งอยู่บ่อยๆเป็นความโปรดปรานพิเศษ (รม. 15:15,16; กท. 2:9; อฟ. 3:7-9)

“...เพื่อความเชื่อฟังต่อความเชื่อนั้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” หนังสือโรมเป็นจดหมายฝากแห่งชีวิตของพระเจ้าในพระคริสต์สำหรับทุกประชาชาติ แต่บนเงื่อนไขเดียวเท่านั้นคือ ความเชื่ออันเรียบง่าย การงานต่างๆแห่งพระราชบัญญัติไม่ถูกรวมไว้ในความรอดนี้ซึ่งถูกซื้อแล้วโดยการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นั้นของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐตามที่เปาโลกล่าวคือข่าวประเสริฐสากล-ไม่ใช่ข่าวประเสริฐถึงยิวเท่านั้น แต่ถึงคนทั้งโลก ข่าวประเสริฐถึงพวกต่างชาติและถึงประชาชาติทั้งปวง ข่าวประเสริฐนี้มาจากพระเจ้าเอง แต่เปาโลได้รับการกิจของตนจากพระเยซูคริสต์เอง พระเยซูทรงเป็นประมุขแห่งงานนี้ แต่พระองค์ทรงส่งพวกคนงานเข้าไปในการเก็บเกี่ยวนั้นซึ่งพวกเขาจะต้องเก็บเกี่ยวในโลก วัตถุประสงค์ของภารกิจนี้ (และขอบเขตของมัน) คือ ความเชื่อฟังต่อความเชื่อนั้น (ไม่ใช่ความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติ) ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง โดยสถาปนาสิทธิอำนาจนั้นและคุณค่ามันแห่งพระนามของพระคริสต์ พระนามนี้คือสิ่งซึ่งควรมีชัยชนะและเป็นที่ยอมรับ

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจากพวกคนตายประกาศพระองค์ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง-ไม่ใช่แค่พวกยิวหรือคนบางกลุ่ม และโดยทางฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงจัดหาชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุดให้แก่ทุกคนที่ยอมเชื่อในพระนามของพระองค์!

ข้อ 6 และ 7: “ในท่ามกลางประชาชาติเหล่านั้น พวกท่านก็เป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์ด้วย เรียนบรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรม ที่รักของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด”

ในข้อพระคำเหล่านี้ เปาโลพูดถึงลูกทั้งหลายของพระเจ้าว่าเป็นดังต่อไปนี้:

1. เราเป็น “ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 6) ยูดาสพูดถึง “คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และถูกรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และถูกเรียกไว้แล้ว” (ยูดาส 1) พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) โลกไม่ได้กำลังแสวงหาพระคริสต์ แต่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาโลก- “ผู้ใดก็ตาม” ในท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง ไม่ว่าจะสีผิวใด ชนชั้นใด หรือความเชื่อใด พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยทุกคนที่ยอมเชื่อ

2. ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกว่า “ที่รักของพระเจ้า” (ข้อ 7) และพวกเขาเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวเมืองโคโลสี เปาโลเรียกพวกเขาว่า “พวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก” (คส. 3:12)

3. เราถูกเรียกด้วยว่า “ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน” (ข้อ 7) (ดู 1 โครินธ์ 1:2 เช่นกัน) เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “to be” (ให้เป็น) ไม่อยู่ในสำเนาคัดลอกเดิมแต่ถูกใส่เข้ามาโดยพวกนักแปล เราไม่ได้ถูกเรียกให้เป็น

วิสุทธิชน-แต่เรากลายเป็นวิสุทธิชนทันทีที่เราเชื่อในพระเยซูคริสต์ ขอให้ผมได้ชี้ให้เห็นบางสิ่งตรงนี้ที่จะทำให้ชีวิตของคุณไปบูลย์อย่างมหาศาลหากคุณยอมเห็นมันและเชื่อมั่น:

เรากลายเป็นคริสเตียนโดยการยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป เราได้รับความรอดโดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์-และไม่มี ความรอดโดยปราศจากพระโลหิตของพระองค์ที่ชำระให้สะอาด เมื่อเรารับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วยความเชื่อ เมื่อเราวางใจในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ เราก็ถูกนับว่าชอบธรรม (รม. 5:1,9) เมื่อเราถูกนับว่าชอบธรรมด้วยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ เราก็กลายเป็นผู้ชอบธรรมทันทีพอๆกับที่พระเยซูทรงชอบธรรม เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้นั้นที่ทรงนับว่าเราชอบธรรม เรากลายเป็นผู้บริสุทธิ์พอๆกับพระโลหิตนั้นที่ปกคลุมเรา เมื่อเรารับพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ “ถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์” และเรา “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” และถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “จนถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น”

กรุณาเปิดพระคัมภีร์ของคุณและอ่านข้อพระคำต่อไปนี้: โรม 5:1; 2 โครินธ์ 5:21; กาลาเทีย 2:20; เอเฟซัส 4:30; โครินธ์ 1:27; 2:9,10; 3:3; ฮีบรู 9:22; และ 1 ยอห์น 1:7 ข้อพระคำเหล่านี้สอนเราอย่างชัดเจนและอย่างไม่มีข้อผิดพลาดว่า ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า-เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด-โดยไม่ได้มาจากมนุษย์เลยแม้แต่คนเดียว พระคริสต์ทรงเป็นการไถ่ของเรา ความชอบธรรมของเรา การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของเรา ความบริสุทธิ์ของเรา-และเมื่อเราอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงอยู่ในเรา ในพระเนตรของพระเจ้าเราจึงเป็นผู้ชอบธรรมพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเห็นพระคริสต์นั้นผู้ทรงช่วยเราให้รอด พระโลหิตอันประเสริฐนั้นที่ปกคลุมเรา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับตราเรา

เราไม่ได้รับความรอดเพื่อจะกลายเป็นวิสุทธิชน...เรากลายเป็นวิสุทธิชนชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่เราได้รับความรอด ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราเป็นวิสุทธิชนเรียบร้อยแล้ว เราเป็นเหล่าผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า เราถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับพระเจ้า เราเป็นของพระเจ้า-และเรากำลังติดตามพระองค์เพราะว่า “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:14; 1 คร. 1:29, 30)

มันเป็นความจริงที่ว่าเราถูกบัญชาให้ “กระทำการ” ความรอดของเราเอง “ออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น” (ฟป. 2:12) เราได้รับบัญชาให้ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า (รม. 12:1) เราได้รับบัญชาให้ยอมจำนนอวัยวะต่างๆของเรา “เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” (รม. 6:13) แต่ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณให้มองเห็นและเข้าใจว่าทันทีที่เราได้รับความรอดเราก็รอดแล้วพอๆกับที่เราจะรอดได้! เราไม่กลายเป็น “ผู้ที่รอดดีกว่าเดิม” ยิ่งเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูนานมากขึ้น เราควรกลายเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น เราควรกลายเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้น แต่ทันทีที่เราถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า เราก็เป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าในเสี้ยววินาทีนั้นพอๆกับที่เราจะเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าได้ เมื่อเรารับพระเยซู เราก็รับชีวิตของพระเจ้า สภาพแบบพระเจ้ากลายเป็นของเราแล้ว (2 ปต. 1:4)-และถ้าเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูเป็นเวลาห้าสิบปี เราก็จะไม่ได้รับความรอดมากกว่าที่เรารอดแล้วเสี้ยววินาทีนั้นที่เราใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ผมขอกล่าวซ้ำ: เราจะไม่มี “กลายเป็น” วิสุทธิชน เราเป็นวิสุทธิชนเรียบร้อยแล้วถ้าเราเป็นผู้เชื่อ ถ้าเราเป็นลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า

“เรียน บรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรม...” เปาโลกำลังพูดกับผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมเป็นหลัก แต่เหมือนกับที่ผมกล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ ความจริงเหล่านี้เป็นของเราเช่นกัน พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์แก่เรา มันเป็นความจริงที่ว่าบางตอนที่เฉพาะเจาะจงของพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่เฉพาะเจาะจง เช่น ยิว คนต่างชาติ และคริสตจักรของพระเจ้า (พระกายของพระคริสต์) แต่พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์แก่เราในฐานะผู้เชื่อทั้งหลาย ตั้งแต่ปฐมกาล 1:1 จนถึงพระคำข้อสุดท้ายในวิวรณ์

“ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด” ถ้อยคำที่ทักทายเหล่านี้ถูกเปาโลใช้ในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของเขา พระคุณคือความโปรดปรานของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ฟรีๆ ซึ่งมนุษย์ไม่สมควรได้รับ และพระคุณนำสันติสุขมาสู่หัวใจของผู้เชื่อ พระคุณและสันติสุขมาจากพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเท่าเทียมกัน

ข้อ 8: “ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลายทุกคน เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านถูกกล่าวถึงไปทั่วทั้งโลก”

“ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์...” พระคริสต์ทรงเป็นคนกลางผู้นั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระองค์ทรงทำให้ทางนั้นไปสู่พระเจ้าเป็นสิ่งที่เราเข้าถึงได้ ไม่ว่าจะโดยทางการอธิษฐานหรือโดยทางการสรรเสริญ และเป็นเพราะความเมตตาและพระคุณของพระองค์ การรับใช้ใดๆของเราจึงเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าได้

“...เหตุด้วยท่านทั้งหลายทุกคน เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านถูกกล่าวถึงไปทั่วทั้งโลก” เปาโลขอบคุณพระเจ้าก่อนอื่นเพราะความเชื่อของผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรม ความพร้อมเพรียงที่ชาวโรมเหล่านั้นต้อนรับข่าวประเสริฐก็โดดเด่นเสียจนมันเป็นที่ยู่งึกทุกหนทุกแห่ง

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) เปาโลบอกเราในฮีบรู 11:6 ว่าปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ยากอบบอกเราว่าถ้าเราขาดสติปัญญา เราก็ควร “ทูลขอจากพระเจ้า”-และผมเชื่ออย่างแนบแน่นว่าเราสามารถใส่ความต้องการอย่างอื่นไปแทนที่สติปัญญาได้ แต่ยากอบกล่าวว่า “...จงให้ผู้นั้นทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย” (ยากอบ 1:5,6) เขาให้ความมั่นใจเราต่อไปว่าถ้าเราหวั่นไหว หรือสงสัย เราก็จะไม่รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยเรื่องตัวเลข หรือการโอ้อวดใหญ่โต พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะความเชื่อของเราในพระคริสต์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เราจะได้รับบำเหน็จเพราะการงานเหล่านั้นที่เรากระทำในความเชื่อที่แท้จริง “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม . 14:23)

ข้อ 9: “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้นว่า ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน”

“พระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า...” เปาโลระมัดระวังมากๆที่จะรับประกันคนเหล่านั้นที่เขาเขียนถึง ว่าสิ่งที่เขากำลังกล่าวได้ถูกเป็นพยานโดยพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เขาแสดงออกอย่างระมัดระวังเสมอคือข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังพูดความจริง (อ่านโรม 9:1; 2 โครินธ์ 1:23; พิลิปปี 1:8; 1 เธสะโลนิกา 2:5,10; และ 1 ทิโมธี 2:7)

“...ว่า ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน” เปาโลเตือนสติคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาว่า “จงอธิษฐานโดยไม่มี การสิ้นสุด” (1 ธส. 5:17) ในหนังสือโรมนี้เขารับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นว่าเขาอธิษฐานเพื่อพวกเขา “อย่างไม่หยุดหย่อน” คุณเห็นแล้วว่า ชายผู้นี้ปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา เขาไม่ได้เทศนาอย่างหนึ่งและดำเนินชีวิตอีกอย่างหนึ่ง เขาอธิษฐานเพื่อผู้คนที่เขารับใช้

ผมเชื่อว่าบาปอย่างหนึ่งที่โดดเด่นในคริสตจักรวันนี้คือ การขาดการอธิษฐานในท่ามกลางพวกวิสุทธิชน ถ้าผู้คนของพระเจ้าใช้เวลามากในการอธิษฐานพอๆกับที่พวกเขาใช้เวลาหน้าจอทีวี ผมแน่ใจว่าเราคงจะมีการฟื้นฟูที่จะเขย่าโลกได้! แต่คริสตจักรที่ขาดการอธิษฐานก็เป็นคริสตจักรที่ไร้ฤทธิ์เดช และในทำนองเดียวกัน คริสเตียนที่ขาดการอธิษฐานก็เป็นคริสเตียนที่ไม่มีฤทธิ์เดช และนักเทศน์ที่ไม่ปรุปรุสาค่าเทศนาของเขาด้วยคำอธิษฐาน ก็หวังไม่ได้ว่าพระพรต่างๆของพระเจ้าจะตามมาหลังคำเทศนาของเขา

เปาโลเป็นชายที่ซอบอริชฐาน หนึ่งในบทที่น่าสนใจที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐและการชนะวิญญาณคือกิจการ 16 ในบทนั้นเราพบที่ถูกบันทึกไว้คือการกลับใจเชื่อที่โดดเด่นสามกรณีในงานรับใช้ของเปาโล และในแต่ละกรณี การอริชฐานถูกกล่าวถึงว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญ

ในกิจการ 16:12-15 นางลิเดีย สตรีผู้โดดเด่นแห่งเมืองธียาทรา ได้กลับใจเชื่อ เปาโลนำนางมาถึงความรู้แห่งความรอด ขณะที่ร่วมการประชุมอริชฐาน โปรดอ่านบันทึกเรื่องราวนี้

ในกิจการ 16:16-18 เปาโลนำหมอดูคนหนึ่งมาถึงพระเยชู เธอเลิกการใช้วิชาคมของเธอและกลายเป็นสาวกคนหนึ่ง ของพระคริสต์ ในระหว่างทางไปร่วมการประชุมอริชฐานหนึ่ง หมอดูสาวคนนั้นเริ่มฟังเปาโลและสิลาส: “และต่อมา ขณะที่พวกเรากำลังไปเพื่อจะอริชฐาน หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกสิงด้วยวิญญาณแห่งโซซเซตาได้มาพบพวกเรา ผู้ซึ่งทำให้พวกเจ้านายของเธอ ได้รับผลประโยชน์เป็นอันมากโดยการทำนาย” (ข้อ 16)

ในกิจการ 16:19-34 เราพบว่าเพราะการกลับใจเชื่อของหมอดูสาวคนนั้น เปาโลและสิลาสจึงถูกจำคุก ในคุกนั้น เปาโล และสิลาสอริชฐาน-และจากนั้นพวกเขาก็ร้องเพลง พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา ส่งแผ่นดินไหวมาที่เกือบเขย่าคุก นั้นจนพัง-และนายคุกคนหนึ่งก็ได้รับความรอด!

เปาโลอริชฐาน-และสตรีผู้หนึ่งที่มียศศักดิ์นามว่าลิเดียได้พบพระคริสต์ เปาโลอริชฐาน-และแม่ดที่นำสงสาร (ผู้ใช้วิชาคม) คนหนึ่งได้รับความรอด เปาโลอริชฐาน-และนายคุกคนหนึ่งได้พบพระคริสต์ ไขแล้วครับ เปาโลเป็นชายที่ซอบอริชฐาน

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่ออกพระนามของพระเยชูและสารภาพว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ ให้อริชฐาน อย่างที่เราไม่เคยอริชฐานมาก่อน! ยากอบกล่าวว่า “...พวกท่านไม่มี เพราะพวกท่านไม่ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับ เพราะว่าพวกท่านขอมืด เพื่อพวกท่านจะใช้สิ่งนั้นเพื่อสนองบรรดาราคะตัณหาของพวกท่าน” (ยากอบ 4:2,3)

ข้อ 10: “โดยทูลขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่งอย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จในการมาหาพวกท่าน ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลแค่ระบุว่าเขากำลังอริชฐานทูลขอเพื่อที่เขาจะมีการเดินทางที่ประสบผลสำเร็จโดยพระประสงค์ของพระเจ้าในการมายังกรุงโรมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนที่นี่ในกรุงโรม “โดยอย่างหนึ่งอย่างใด” แสดงให้เห็นความปรารถนาอันจริงจังซึ่งเขามีในการมาหาพวกเขา และบอกเป็นนัยว่าเขาได้วางแผนก่อนหน้านั้นแล้วแต่ก็ถูกขัดขวาง (ดูข้อ 13)

“...โดยพระประสงค์ของพระเจ้า...” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าโดยความเมตตาและสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์จะทรงโปรดประทานตามคำขอของข้าพเจ้าในการมาหาพวกท่าน”

ข้อ 11 และ 12: “เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่พวกท่านบ้าง เพื่อในที่สุดพวกท่านจะตั้งมั่นคง คือเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการปลอบประโลมใจด้วยกันกับพวกท่าน โดยความเชื่ออันเดียวกันทั้งของพวกท่านและข้าพเจ้า”

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ามีคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าเปาโลไม่มีความปรารถนาหรือความตั้งใจที่จะไปเยือนกรุงโรม-และว่าพวกโรมเหล่านั้นรู้เยอะเกิน มีวัฒนธรรมเยอะเกิน เจนโลกเกินและมีการศึกษาสูงเกินกว่าที่จะยอมรับข่าวสารแบบที่เปาโลประกาศ นั่นคือ “การทนทุกข์ พระโลหิต การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์แบบอัศจรรย์” คนเหล่านั้นที่อาจกล่าวว่าเขาคงไม่มีทางได้เทศนาในกรุงโรมก็ไม่ว่าก็ฤทธิเดชแห่งข่าวสารนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเปาโลมีความปรารถนาอันแรงกล้าและความโหยหาอันลึกซึ้งที่จะไปเยือนกรุงโรมและประกาศข่าวประเสริฐ เพื่อที่เขาจะ “ถ่ายทอด...ของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่าง” และช่วยเหลือผู้เชื่อเหล่านั้นให้ “ตั้งมั่นคง” เขากล่าวเช่นนั้นในข้อพระคำเหล่านี้ และผมเชื่อว่าเขาจริงใจ

ข้อ 13: “บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ว่าหลายครั้งข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะมาหาพวกท่าน (แต่ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) เพื่อข้าพเจ้าจะเก็บเกี่ยวผลในท่ามกลางพวกท่านบ้างด้วย เช่นเดียวกับในท่ามกลางชนชาติอื่น ๆ”

ดูเหมือนว่า ตามที่ข้อนี้กล่าว เปาโลน่าจะส่งข่าวไปยังกรุงโรมหลายครั้งแล้ว เพื่อที่เขาจะไปเยือนกรุงนั้นเพื่อเป็นพยานถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระคริสต์ แต่เขาไม่สามารถไปตามนัดหมายเหล่านั้นของตนได้เพราะศัตรูผู้นั้นคือ พญามาร ใน 1 เธสะโลนิกา 2:18 เปาโลประกาศว่าซาตานได้ขัดขวางเขาไม่ให้ไปเยือนคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา อีกครั้งในโรม 15:22 เขากล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ถูกขัดขวางไม่ให้มายังคริสตจักรที่กรุงโรม ดูเหมือนว่าพญามารได้ทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อขัดขวางยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณผู้นี้ไม่ให้ประกาศข่าวประเสริฐในนครใหญ่นั้นคือกรุงโรม แต่แม้พญามารขัดขวาง แม้อำนาจทั้งสิ้นแห่งนรกขัดขวาง ในที่สุดเปาโลก็ได้ไปเยือนกรุงโรม!

ความปรารถนาของเปาโลก็คือ “เพื่อข้าพเจ้าจะเก็บเกี่ยวผลในท่ามกลางพวกท่านบ้าง”-หรือ “เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนในการกลับใจเชื่อของคนบาปทั้งหลายและการเสริมสร้างของคริสตจักรในกรุงโรม” แรงจูงใจของเปาโลไม่ได้มาจากความอยากรู้อยากเห็นหรือความรักในการท่องเที่ยว แต่มาจากความปรารถนาหนึ่งเดียวนั้นในการเป็นตัวช่วยฝ่ายวิญญาณให้แก่ผู้คนแห่งกรุงโรม พระเยซูของตรัสว่า “...เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล และเพื่อผลของท่านทั้งหลายจะอยู่ถาวร...” (ยอห์น 15:16)

ข้อ 14-17: “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปา ทั้งคนมีสติปัญญาและคนขาดสติปัญญา ดังนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่ที่นี่ที่กรุงโรมด้วย ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้านั้นก็ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’”

มีคำเทศนาหนึ่งที่แสนมหัศจรรย์ในข้อพระคำเหล่านี้ ผมขอเรียกคำเทศนานี้ว่า “‘ข้าพเจ้าเป็นสามสิ่ง’ ของเปาโล”

1. “ข้าพเจ้าเป็นลูกหนี้...” นี้ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นที่เปาโลเอ่ยชื่อได้ช่วยสงเคราะห์เขาซึ่งทำให้เขาต้องตอบแทนการสงเคราะห์นั้น มันหมายความว่าเขามีพันธะผูกพันต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวงเท่าที่จะประกาศได้ พันธะผูกพันนี้เกิดขึ้นจากความเมตตาและพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขาในการช่วยเขาให้รอดและจากนั้นทรงเรียกเขาให้ทำงานนี้ เปาโลถูกเลือกเป็นพิเศษให้นำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ (กิจการ 9:15; โรม. 11:13)

เปาโลเป็นลูกหนี้คนหนึ่งชนิดใด ลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ยังเป็นลูกหนี้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดฉันนั้น และถ้าคุณรู้จักพระเจ้า จงอย่าลืมเด็ดขาดที่จะขอบคุณพระองค์สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้อธิษฐานเผื่อคุณ ได้เป็นพยานแก่คุณ และได้ช่วยคุณให้พบความรอดที่แท้จริงผ่านทางทรงไถ่ยิวข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์

2. “ข้าพเจ้าพร้อม...” ผมอยากจริงๆว่าพวกเราทุกคนที่ออกพระนามของพระเยซู ที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามของพระเมสโปดกของพระเจ้า พร้อมที่จะไปที่ๆพระองค์ทรงสั่ง กล่าวสิ่งที่พระองค์ทรงสั่ง และทำสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา? ถ้าเราพร้อมที่จะติดตามพระเยซู พระองค์ก็จะทรงนำเราไปริมน้ำแดนสงบและเข้าไปในทุ่งหญ้าเขียวสด ซึ่งเป็นที่ๆเราสามารถเกิดผลมากเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามประเสริฐของพระองค์! คุณกล่าวได้ใหม่ว่า “ข้าพระองค์พร้อมแล้ว”? คุณกล่าวได้ใหม่ว่า “ข้าพระองค์จะไปที่ๆพระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์ไป พระองค์เจ้าข้า ไม่ว่าจะข้ามภูเขา หรือที่ราบ หรือทะเล ข้าพระองค์จะกล่าวสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์กล่าว พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะเป็นอย่างที่คุณทรงอยากให้ข้าพระองค์เป็น”? ถ้าคุณกล่าวอย่างนั้นไม่ได้ ทำไมไม่ก้มศีรษะของคุณเดี๋ยวนี้และยอมจำนนตัวคุณหมดทั้งตัวและหัวใจและไม่หวังสิ่งใดไว้ แต่พระเจ้าล่ะครับ?

3. “ข้าพเจ้าไม่ละอาย...” พวกยิวเหล่านั้นได้ขับไล่เปาโลออกมา (กิจการ 9:22-24) และพร้อมกับพวกคนต่างชาติได้ข่มเหงเขาและขับไล่เขาจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เขาถูกมองว่าเป็น “สิ่งโสโครกของโลก” และ “สิ่งสกปรกของสิ่งสารพัด” (1 คร. 4:9-13) ผู้คนเยาะเย้ยข่าวสารที่เขาประกาศ เพราะว่ามันเป็น “ความโง่เขลา” แก่คนเหล่านั้น (1 คร. 1:18)-แต่เขาก็ไม่ละอายในข่าวประเสริฐนั้นเหมือนเดิม

พวกเราหลายคนเหนียมอาย-หรือบางทีเราก็แค่ละอายในพระเยซู! ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาเราด้วยเถิดถ้าเราละอายในพระองค์! คุณพูดออกมาเวลาที่สมควรพูดไหม? คุณพูดออกมาเพื่อพระเยซูในท่ามกลางเหล่าศัตรูของพระเยซูไหม? คุณละอายในพระนามของพระองค์ไหม? คุณละอายในข่าวประเสริฐไหม? ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะไม่ละอายในข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐคือสิ่งนั้นที่ได้นำความสว่างมาสู่ความคิดที่มีมืดบอดและน่าสังเวชของเรา ข่าวประเสริฐคือสิ่งนั้นที่ได้นำฤทธิ์เดชมาเพื่อเปลี่ยนแปลงเราจากคนบาปที่ตายไปแล้วให้เป็นบุตรที่มีชีวิต ข่าวประเสริฐคือสิ่งที่เป็นโคมแก่เท้าของเรา และเป็นดวงสว่างแก่วิถีทางของเรา

คุณกับผมที่ออกพระนามของพระเยซูควรเป็นฝ่ายเริ่มการสนทนานั้นเสมอยามอยู่ที่ท่ามกลางผู้คน เราควรพูดออกมาเพื่อพระเยซู ไม่ใช่ครับ ผมไม่ได้หมายความว่าเราควรทำให้ผู้อื่นไม่พอใจโดยการกริดร้องพระนามของพระองค์จนสุดเสียงของเรา ผมหมายความว่าเราควรให้คนทั้งโลกและทุกคนที่เราข้องเกี่ยวกับรู้ว่าเราเป็นคนของพระเยซู และเราเป็นของพระองค์เพราะว่าเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์แล้วผ่านทางข่าวประเสริฐอันมีค่าประเสริฐ บริสุทธิ และเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช

ตามที่ข้อ 14 กล่าว เปาโลไม่ใช่พวกไฮเปอร์คาลวิน (หลักคำสอนของพวกไฮเปอร์คาลวินสอนว่าบางคนถูกเลือกให้ไปสวรรค์และบางคนถูกเลือกให้ตกนรก-และสอนว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ถูกเลือกสรรแล้วจะตกนรก และมันก็เป็นไปไม่ได้เช่นกันที่คนเหล่านั้นที่อยู่นอกกลุ่มผู้ที่ถูกเลือกสรรจะได้รับความรอดและไปสวรรค์) เปาโลประกาศว่าเขาเป็นหนึ่ง “ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปา ทั้งคนมีสติปัญญาและคนขาดสติปัญญา” เขาเชื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของคนทั้งโลกแล้ว เขาเชื่อว่าข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับทุกคน ผมเชื่ออย่างนั้นเช่นกัน-และนักเทศน์คนอื่นๆทุกคนที่เชื่อพระคัมภีร์ก็เชื่ออย่างนั้นเช่นกัน! เราเป็นหนึ่งต่อคนทุกชนชาติ ไม่ว่าจะสีผิวใด ชนชั้นใด หรือความเชื่อใด เราที่รู้จักความจริงแห่งข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณไม่ควรพอใจจนกว่าเราได้ทำทุกสิ่งในอำนาจของเราแล้วเพื่อประกาศข่าวสารนี้แก่ผู้คนทั้งปวง ไม่ว่าจะพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม

เปาโลพร้อมกับฤทธิ์เดชและกำลังทั้งสิ้นของตน- “เท่าที่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้า” (ข้อ 15) เขาพร้อมที่จะใช้จ่ายและถูกใช้จ่ายในกรุงโรม-แต่ “เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ” เท่านั้น เขาไม่ปรารถนาที่จะสร้างชื่อให้ตัวเอง เขามีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะไปยังกรุงโรมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ-และถ้าคุณอยากรู้ว่าเปาโลเรียกสิ่งใดว่าเป็นข่าวประเสริฐ จงอ่าน 1 โครินธ์ 15:1-4 ในพระคำต่อนั้นเขาให้โครงร่างข่าวสารของเขาอย่างชัดเจน: ประการแรก การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู...พระโลหิต ประการที่สอง การถูกฝังของพระเยซู-นั่นคือ พระคริสต์ผู้หนึ่งที่ได้สิ้นพระชนม์ทรงถูกนำลงมาจากกางเขนและถูกวางพระศพในอุโมงค์หนึ่งโดยตายไปแล้ว ประการที่สาม การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เปาโลเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายจริงๆ เขาไม่ได้เชื่อหรือสอนว่าการเป็นขึ้นจากตายเป็นเรื่องเล่าปรัมปรา เขาเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย ข่าวสารของเขาคือ “พระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว...ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เขาประกาศข่าวประเสริฐที่บริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปน เขาไม่ได้กำลังพยายามสร้างชื่อให้ตัวเองหรือเพื่อศาสนาหนึ่ง เขาสนใจในการสร้างสาวกทั้งหลายเพื่อพระเยซู

เปาโลประกาศด้วยใจกล้าแก่ชาวโรมว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ มันอาจทำให้ข้าพเจ้าถูกข่มเหง ข้าพเจ้าอาจทนทุกข์..ข้าพเจ้าอาจถูกหินขว้าง ข้าพเจ้าอาจถูกทุบตี ข้าพเจ้าอาจถูกลากตัวออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ละอายในข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าอยากให้ทุกคนในกรุงโรมรู้ว่าข้าพเจ้าเชื่อข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ เหตุผลที่ข้าพเจ้าไม่ละอายในมันก็เพราะว่า มันเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนที่เชื่อให้ได้ ได้รับความรอด ข่าวสารนี้มีมายังยิวก่อน-แต่มันก็มายังชาวกรีก (หรือมายังคนต่างชาติ) เช่นกัน...ผู้ใดที่มีใจปรารถนา ข่าวสารนี้มีไว้เพื่อทุกคน!”

คนมากมายกล่าวว่า “ให้อิวก่อน” เพื่อวางภาระเรื่องงานมิชชันเพื่อคนยิวบนใจของผู้คน ผมเชื่อในงานมิชชันเพื่อคนยิว ผมเคยไปอิสราเอลและถวายทรัพย์มากมายให้งานมิชชันเพื่อคนยิว แต่...ยิวได้รับโอกาสของเขาไปแล้ว เมื่อพระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกนี้และได้ทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้น พระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้ “ไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” และพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาไม่ให้ไปหาพวกคนต่างชาติ (มธ. 10:5,6) พระองค์ตรัสแก่หญิงต่างชาติคนหนึ่งว่า

า “เรามีได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” (มธ. 15:24) แต่ในยอห์น 1:11 เราอ่านว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่”...พวกเขาจึงเกลียดและปฏิเสธพระองค์

ปีลาตนำพระเยซูออกไปบนยกพื้นในวันน่าจดจำนั้นและถามพวกยิวเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าปรารถนานักโทษคนไหน...เยซูหรือบาร์บัส?” และพวกเขาทุกคนพร้อมใจกันตะโกนว่า “บาร์บัส!” ปีลาตกล่าวว่า “แล้วจะให้เราทำอะไรกับเยซู?” และพวกเขาตะโกนว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ให้เลือดของเขาตกอยู่กับพวกเราและบนลูกหลานของเราเถิด...พวกเราไม่ยอมได้เขา! พวกเราอยากได้โจร พวกเราอยากได้บาร์บัส! ฆ่าเยซูเลย!”

ใช่แล้วครับ ยิวได้โอกาสของเขาก่อนแล้ว อย่าเข้าใจผิด พระเจ้าทรงช่วยยิวให้รอดวันนี้ แต่พระองค์ทรงช่วยยิวให้รอดเหมือนกันกับที่พระองค์ทรงช่วยคนต่างชาติให้รอด ข่าวสารวันนี้มาถึงยิวและคนต่างชาติเหมือนกัน ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีความแตกต่างเลย กำแพงที่กั้นกลางนั้นถูกพังลงแล้ว (กรุณาตั้งใจศึกษาเอเฟซัส 2:11-22)

เปาโลบอกเราว่าชาวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอด” -ไม่ใช่ฤทธิ์เดชของพระเจ้า “ไปสู่ศาสนา” หรือ “การดำเนินชีวิตที่ดี” หรือ “การทำงานที่ดีทั้งหลาย” แต่ “ไปสู่ความรอด” ความรอดบ่งบอกถึงการช่วยให้รอดและการที่คนๆหนึ่งจะถูกช่วยให้รอดนั้น เขาก็ต้องหลงหายก่อน ความต้องการยิ่งใหญ่วันนี้คือ การทำให้ผู้คนเห็นว่าพวกเขาเป็นผู้หลงหาย เพื่อที่เราจะสามารถทำให้พวกเขามาถึงพระคริสต์เพื่อรับความรอดได้

คำว่า “ถูกช่วยให้รอด” และ “ความรอด” ไม่ใช่คำที่โดดเด่นในคำเทศนาสมัยใหม่ทั้งหลาย เราได้ยินคำว่า “การตัดสินใจ” และ “เข้าร่วมกับพวกเรา” และ “เข้าร่วมกับคริสตจักรและกลายเป็นส่วนหนึ่งของพวกเรา” คำเชิญไม่มากนักถูกหยิบยื่นให้แก่เหล่าคนบาปที่น่าสงสาร น่าสังเวช และสมควรตกนรกให้มาและคุกเข่าลงอย่างถ่อมใจเพื่อรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่จะถูกช่วยให้รอดจากบาป

ความรอดคือคำยิ่งใหญ่ที่ครอบคลุมแห่งข่าวประเสริฐ มันบ่งบอกถึงการกระทำเหล่านั้นอันได้แก่ การไถ่ การนับว่าเป็นคนชอบธรรม การลบลมทิน การยกโทษ การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการทำให้มีสง่าราศี มันบ่งบอกถึงการช่วยให้รอดพ้นความพลอดภัย การพิทักษ์รักษาไว้ การรักษาให้หายฝ่ายวิญญาณ และความปกติสุข

ความรอดของเราอยู่ในสามกาลเวลา:

1. ในประการแรก ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกช่วยให้รอดแล้วจากความผิดนั้น โทษนั้นของบาป (อ่านลูกา 7:50; 1 โครินธ์ 1:18; 2 โครินธ์ 2:15; เอเฟซัส 2:5,8; และ 2 ทิโมธี 1:9)
2. ในประการที่สอง ผู้เชื่อทุกคนกำลังถูกช่วยให้รอดทุกวันจากนิรันดร์นั้น (หรือการครอบครองนั้น) ของบาป (รม. 6:14; 8:2; 2 โครินธ์ 3:18; กาลาเทีย 2:19, 20; พิลิปปี 1:19; 2:12,13; 2 เธสะโลนิกา 2:13)
3. ในประการที่สาม ผู้เชื่อทุกคนในอนาคตจะถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจากการมีอยู่ของบาป (อ่าน โรม 13:11; 1 เธสะโลนิกา 4:13-18; ฮีบรู 10:14; 1 เปโตร 1:5; และ 1 ยอห์น 3:2)

ความรอดมาโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ มันเป็นของขวัญฟรีๆของพระเจ้าที่ให้แก่คนบาปที่สมควรตกนรก โดยไม่ฟังการประพฤติใดๆทั้งสิ้น (รม. 3:27,28; 4:1-8; 6:23; อฟ. 2:8,9)

ความรอดถูกตามมาโดยการประพฤติ เราพิสูจน์ความรอดของเราโดยการประพฤติของเรา เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระเจ้า (อ่านเอเฟซัส 2:9,10 และทิตัส 3:5-8) มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเปาโลเตือนสติเราให้กระทำกิจความรอดของเราออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น (ฟป. 2:12) แต่ท่านที่รัก เราไม่สามารถกระทำกิจความรอดของเราออกมาได้จนกว่าเรามีความรอดโดยความเชื่อ ความรอดไม่มาโดยการประพฤติ แต่โดยความเชื่อ เมื่อเราใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ความเชื่อก็กระทำกิจโดยอัตโนมัติในใจและชีวิตของเรา ตามที่กล่าวไว้ในยากอบ 2:14-26 ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว ถ้าคนใดเป็นพยานรับรองว่าเขามีความเชื่อ และกระนั้นเขาไม่กระทำการงานต่างๆแห่งความชอบธรรม คำพยานของเขาก็ไม่มีผลและสูญเปล่า เรา

พิสูจน์ความเชื่อที่ช่วยให้รอดของเราโดยการทำงานต่างๆที่ขอบธรรมของเรา ความรอดไม่ได้เกิดจากการกระทำ แต่ความรอดคือการกระทำ

ในข้อ 16 และ 17 เราพบความจริงบางอย่างที่แสนมหัศจรรย์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ:

ลักษณะเฉพาะตัวของข่าวประเสริฐคือ “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” ข่าวประเสริฐมีฤทธิ์เดช เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำว่า “ฤทธิ์เดช” ในที่นี้คือคำว่า “dynamite” (ระเบิดไดนาไมท์) ของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข่าวประเสริฐคือระเบิดไดนาไมท์ของพระเจ้าซึ่งจะระเบิดพญามารและบาปเป็นจุนออกไปจากใจมนุษย์ที่เปิดรับข่าวประเสริฐโดยความเชื่อ

เป้าหมายของข่าวประเสริฐของพระเจ้าคือ “ไปสู่ความรอด” และความรอดนั้นก็คือ รอดจากบทลงโทษ อำนาจ และสุดท้ายคือ การมีอยู่ของบาป

ขอบเขตของข่าวประเสริฐคือ ครอบครัวแต่ละคนและ “ทุกคนที่เชื่อ” ข่าวประเสริฐ ความรอดมีมายังยิว กรีก ชาวป่า ผู้มีปัญหา ผู้ไม่มีปัญหา ทาส ไท ไม่มีใครถูกกีดกัน ไม่มีใครถูกกั้นไม่ให้เข้ามา ไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างนอก... “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วอ. 22:17)

การเปิดเผยของข่าวประเสริฐคือ: “เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้านั้นถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ” ข่าวประเสริฐคือข่าวสารเดียวที่เปิดเผยแก่เราถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า-ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยในข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐยังเปิดเผยแก่เราด้วยว่าผู้ที่ถูกนับว่าขอบธรรมนั้นมีชีวิตอยู่อย่างไรและโดยทางฤทธิ์อำนาจใด; นั่นคือ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” คำกล่าวนี้เป็นความจริงในสมัยพันธสัญญาเดิม (ฮบก. 2:4) อย่างแน่นอนพอๆกับที่มันเป็นความจริงในยุคแห่งพระคุณนี้ คนชอบธรรมมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อเสมอมา พระเจ้าทรงกระทำกิจในความเชื่อและผ่านทางความเชื่อเสมอมา โดยความเชื่อ อาเบลได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือด โดยความเชื่อ เอโนคได้เดินกับพระเจ้า โดยความเชื่อ โนอาห์ได้สร้างนาวา โดยความเชื่ออับราฮัมได้ย้ายออกไปอยู่ในดินแดนต่างถิ่น โดยไม่รู้ว่าตนกำลังจะไปไหน-แต่ย้ายออกไปโดยความเชื่อ โดยความเชื่อ โมเสสได้เลือกที่จะทนทุกข์ความปวดร้าวต่างๆแห่งประชากรของพระเจ้าแทนที่จะถูกเรียกว่าโอรสของฟาโรห์ (อ่านฮีบรู บทที่ 11) ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงมาลาคี มันคือ โดยความเชื่อ...โดยความเชื่อ...โดยความเชื่อ ผมขอเตือนความจำคุณว่าพระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) ข่าวประเสริฐเปิดเผยแก่เราว่าเราจะต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ-ไม่ใช่โดยการมองเห็น ไม่ใช่โดยพลังกำลัง ไม่ใช่โดยความรู้สึกต่างๆ แต่โดยความเชื่อล้วนๆ! ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ความเชื่อยอมรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพราะพระเจ้าตรัสมันแล้ว-และถ้าพระเจ้าตรัสมันแล้ว เราก็เชื่อมั่นได้ และถ้าพระเจ้าตรัสมันแล้ว พระเจ้าก็ทรงกระทำมันได้ “มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระเจ้าหรือ?” พระองค์ทรงสามารถกระทำมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดที่เราคิดหรือขอในพระนามของพระเยซูได้! ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับข่าวประเสริฐ

พญามารเกลียดชังข่าวประเสริฐและกำลังทำทุกสิ่งในอำนาจของมันเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของคำสอนพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อและเพื่อดึงพระเยซูลงมาให้อยู่ระดับเดียวกับมนุษย์ แต่พญามารจะไม่มีทางทำลายข่าวประเสริฐได้ เพราะพระเจ้าทรงพระบัญชาของพระเจ้าปักแน่นเป็นนิรันดร์อยู่ในสวรรค์! (สดด. 119:89) พญามารไม่สามารถแตะต้องข่าวประเสริฐได้! ฮัลเลลูยาสำหรับข่าวประเสริฐ!

ผมไม่ละอายในข่าวประเสริฐ ผมพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ผมพร้อมที่จะปกป้องข่าวประเสริฐ ผมพร้อมที่จะดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐและตายตามข่าวประเสริฐ ผมจะยืนหยัดเคียงข้างข่าวประเสริฐและบอกคนเหล่านั้นที่ผมรับใช้ว่า เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ! เราถูกรักษาไว้โดยความเชื่อ-และผู้ที่ถูกนับว่าขอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ!

โลกที่มีความผิด พระพิโรธของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผย

สิบเจ็ดข้อแรกของหนังสือโรมบทที่ 1 รวมกันเป็นบทนำสู่จุดหมายฝากฉบับนี้ เริ่มต้นที่ข้อ 18 และต่อไปจนถึงบทที่ 3 ข้อ 20 เรามิบันทึกเกี่ยวกับโลกที่มีความผิดและพระพิโรธของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อความอธรรมและความชั่วทั้งปวง

ข้อ 18: “เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อผู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม”

เริ่มต้นตรงนี้ บาปถูกนำมาอยู่ต่อหน้าเรา-และเราต้องเห็นบาปอย่างที่มีนัยเป็น เพราะคำสอนเท็จทั้งหมดมีแหล่งที่มาของมันเป็นอยู่ในแนวคิดที่ผิดหรืออ่อนแอเกี่ยวกับบาป ข้อเท็จจริงอันเปลือยเปล่าและน่ากลัวเหล่านั้นเกี่ยวกับบาปถูกลากออกมาตรงนี้และถูกบังคับให้ยืนตรงหน้าความสว่างอันเจิดจ้าแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระพิโรธบริสุทธิ์ของพระองค์ที่มีต่อความอธรรมและความชั่วทั้งปวง ไม่ว่าจะรูปแบบใดก็ตาม เราต้องเห็นพระพิโรธของพระเจ้าที่ถูกเทออก-เพราะว่าเราไม่อาจซาบซึ้งอย่างเต็มที่กับความชอบธรรมของพระเจ้า ความนุ่มนวลของพระเจ้า ความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าได้ หากเราไม่เต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับพระพิโรธของพระเจ้า เฉพาะคนเหล่านั้นที่รู้ว่าการหลงหายเป็นอย่างไร ถึงจะรู้ว่าการได้รับความรอดนั้นเป็นอย่างไร

พระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเพียงด้านเดียว ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม เราได้ยินเยาะเย้ยเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า ความเป็นบิดาของพระเจ้า และความดีงามของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ดี-แต่พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่มีเพียงด้านเดียว “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8)-แต่พระเจ้าก็ทรงเป็น “เพลิงที่เผาผลาญ” เช่นเดียวกัน (ฮบ. 12:29) พระคัมภีร์สอนเราว่าพระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัย อ่อนโยน กรุณา และอ่อนสุภาพ แต่พระวจนะก็สอนเราเช่นกันว่าพระเจ้าทรง “พระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน”! (เพลงสดุดี 7:11)

ในการแบ่งหนังสือโรมออกเป็นหลายส่วนนี้ เราจะเรียนรู้ว่า (1) คนต่างชาติทุกคนมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า; (2) ยิวทุกคนมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า และ (3) ทุกปากจะถูกหุบต่อพระพักตร์พระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง-ทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกัน ไม่มีความแตกต่าง ทุกคนทำบาปแล้ว ดังนั้น ถ้าผู้ใด (มนุษย์คนใด มนุษย์ทุกคน) ไม่ได้บังเกิดจากเบื้องบน เขาก็เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ (ยอห์น 3:3,5)

“พระพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์...” ดังนั้นจึงมีการเปิดเผยสองแบบจากสวรรค์ (ข้อ 17 และ 18) และจนกว่าเรื่องนี้ถูกอธิบาย การเปิดเผยเหล่านี้ก็มีแต่นำความหวาดกลัวมาสู่มนุษย์ที่มีความผิด สิ่งสุดท้ายที่คนบาปคนใดอยากที่จะถูกเตือนให้ระลึกถึงคือ พระพิโรธของพระเจ้า เขาจะต้องเรียนรู้ความมหัศจรรย์แห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งโดยข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้ายิ่งกลายเป็นความชอบธรรมของเราอย่างแท้จริงเมื่อเรายอมรับพระเยซูคริสต์ เมื่อเรายอมรับพระเยซู พระพิโรธของพระเจ้ายิ่งถูกยกออกไป และเรากลายเป็นบุตรทั้งหลาย ไม่ใช่แค่บุตร แต่เป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์เจ้า

ขณะเดียวกัน พระพิโรธของพระเจ้าถูกหันมา “ต่อผู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม” ความอธรรมคือ การขาดซึ่งการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อเราปฏิเสธที่จะให้ความประสงค์ของเราคล้อยตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ทำสิ่งเหล่านั้นที่ไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยอัตโนมัติ บุคคลผู้เดียวที่สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและอย่างชอบธรรม คือผู้ที่ได้รับการบังเกิดจากพระวิญญาณและเป็นผู้ที่ถูกนำทุกวันโดยพระวิญญาณ เนื้อหนังไม่เต็มใจ...ไม่เคยเต็มใจ และจะไม่วันเต็มใจ เราต้องมอบถวายจิตใจ วิญญาณ และร่างกายต่อพระเจ้า โดยยอมจำนนอวัยวะต่างๆของเราต่อพระองค์เพื่อที่จะถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ในใจของลูกทุกคนของพระเจ้า (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30; ยอห์น 3:5)

เนื่องจากความอธรรมคือการไม่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าโดยมนุษย์ มันจึงนำไปสู่การปฏิบัติแห่งความไม่ชอบธรรมในส่วนของการสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อกันและกัน เมื่อนั้นพวกเขาก็จะไม่ใส่ใจฟังข้อเท็จจริงทั้งหลายด้วย พวกเขา “ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม” ดังนั้นพวกเขาจึงทำหลายสิ่งต่อกันและกันที่ไม่ถูกต้อง บุคคลผู้เดียวที่สามารถดำเนินชีวิตในความจริงและปฏิบัติความจริงได้ก็คือ คนที่มีพระเยซูผู้ทรงเป็นความจริงนั้นอยู่ภายใน

ใจธรรมดานั้น “เต็มไปด้วยการหลอกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และชั่วอย่างร้ายกาจ” (ยรม. 17:9) เนื่องจากนี่เป็นความจริง ใจธรรมดานั้นจึงไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริงนั้นและดำเนินในความจริงนั้น นี่เป็นกฎสากล ไม่ว่าความจริงนั้นถูกเปิดเผยผ่านทางความสว่างของธรรมชาติ หรือสำนักทางศีลธรรม หรือการประกาศข่าวประเสริฐ มนุษย์ธรรมดาเกลียดชังความจริงนั้น และ “ใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังคือความเป็นศัตรูต่อพระเจ้า” (รม. 8:7)

ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าทุกคนที่ไม่เป็นลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าคือคนที่ต่อต้านที่สุด นั่นไม่ใช่ความจริงเลยแม้แต่นิดเดียวครับ แต่ขอให้ผมรับประกันคุณว่าไม่ว่าคุณจะดำเนินชีวิตสะอาดขนาดไหนและวิธีปฏิบัติต่างๆของคุณกับเพื่อนมนุษย์ของคุณนั้นเที่ยงตรงขนาดไหน คุณก็ยังดำเนินชีวิตในคำโกหกหากคุณรู้ว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณแล้วและคุณปฏิเสธที่จะเชื่อฟังความจริงนั้น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ถ้าคุณทราบเช่นนั้น แต่ปฏิเสธที่จะยอมจำนนชีวิตของคุณต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น คุณก็กำลังตราหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา!

ผมรู้ว่าข้อความที่ผมกล่าวไปนั้นเป็นคำพูดที่รุนแรง และถ้าผมไม่มีพระวาทะของพระเจ้าเพื่อสนับสนุนมัน ผมก็คงไม่กล่าวคำพูดเช่นนั้น แต่เนื่องจากผมมีข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนเพื่อสนับสนุนสิ่งที่ผมกล่าวไปแล้ว ผมจึงกล่าวมันโดยปราศจากการลังเลใจ การเก็บงำไว้ หรือความกลัว

ใน 1 ยอห์น 5:10 เราอ่านว่า: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูสา เพราะผู้ที่มีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์” ตามที่ข้อนี้กล่าว ถ้าเราได้ยินข่าวสารนั้นที่ว่าพระเจ้าได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และเรารู้ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อช่วยเราให้รอด และเมื่อทราบข้อเท็จจริงนั้น เรายังปฏิเสธที่จะรับเอาพระเยซูและปฏิเสธที่จะให้ความประสงค์ของเราสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ เราก็ตราหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา! ทำไมผมถึงกล่าวเช่นนั้น? เพียงเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงรักเราจนพระองค์ได้ทรงชำระหนี้ของบาปแล้ว และโดยทางความเชื่ออันเรียบง่ายในพระเยซูคริสต์ เราจึงได้รับอนุญาตให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซู-และถ้าผู้ใดได้ยินและเชื่อข่าวสารเช่นนั้น เขาก็จะยอมรับมัน...เพราะว่าคนบาปคนใดที่สมควรตกนรกก็ควรยอมรับพระเยซูและไปที่นครขาวดุจมุกดานั้นของพระเจ้าดีกว่าที่จะปฏิเสธพระเยซูและตกนรกหมกไหม้เป็นนิรันดร์ เรื่องราวทั้งหมดนี้สรุปได้ก็คือว่า เมื่อคนบาปคนใดได้ยินข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐและปฏิเสธที่จะรับมันไว้ ในความหมายที่แท้จริงแห่งคำนั้น เขาก็แค่ไม่เชื่อข่าวสารนั้น ผมจะยกภาพประกอบให้ดู:

ถ้าใครสักคนเตือนคุณว่าสะพานเส้นหนึ่งขาด ขณะที่คุณกำลังวิ่งไปตามทางหลวงที่มุ่งสู่สะพานนั้นด้วยความเร็วหกสิบไมล์ต่อชั่วโมง คุณก็จะวารถของคุณกลับและไปในทิศทางตรงกันข้ามหากคุณเชื่อว่าสะพานนั้นขาดจริงๆ การไปต่อบนถนนเส้นนั้นด้วยความเร็วหกสิบไมล์ต่อชั่วโมงก็จะเป็นการพุ่งตกขอบลงไปใต้มันน้ำและจมน้ำตาย คนที่มีหัวใจและมีเหตุผลก็ไม่ปรารถนาที่จะจากชีวิตนี้ไปโดยการจมน้ำตาย และผมขอกล่าวโดยปราศจากการลังเลใจว่าเมื่อคุณเชื่อว่ามินิรอกของพญามารอยู่ คือเปลวไฟลูกโหมในบึงไฟนั้น และเชื่อว่าคนบาปทั้งหลายไปสู่นรกเพียงเพราะการปฏิเสธพระเยซู...เมื่อคุณเชื่อเช่นนั้นจริงๆ...คุณก็จะหันมาหาพระเยซูและรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณ ผมขอยกข้อพระคัมภีร์อีกครั้ง: “ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูสา เพราะผู้ที่มีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)

แนวคิดของคนทั่วไปก็คือว่า ผู้คนไปสู้รบเพราะว่าพวกเขาตีแม่เหล็ก เพราะพวกเขาฆ่าคน เล่นการพนัน โกหก ลักขโมย ทำการเล่นซู้ ฯลฯ แต่ข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ก็ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนแล้วในยอห์น 3:18: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” ผู้คนรับความรอดโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าจากหัวใจ (รม. 10:10) ผู้คนถูกปรับโทษ (และคนเหล่านั้นที่จมดิ่งลงสู่นรกก็จะทำเช่นนั้น) เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ยอห์น 3:18 สอนข้อเท็จจริงอันน่าหว่นเกรงนี้อย่างชัดเจน

คนบาปทั้งหลายจะไม่หลงหาย “เมื่อ” พวกเขาตายไป...คนบาปทั้งหลายหลงหายอยู่ตอนนี้แล้ว! ผู้เชื่อทุกคนได้รับความรอดแล้วตอนนี้ และคนที่ไม่เชื่อทุกคนก็ถูกปรับโทษแล้วตอนนี้! ในยอห์น 3:36 เราอ่านว่า: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” คนที่ไม่เชื่อทุกคนมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระพิโรธของพระเจ้ากำลังพักอยู่บนพวกเขาอยู่ตอนนี้ เหตุผลหลายประการถูกนำเสนออย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

ข้อ 19 และ 20: “เพราะว่าสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดงมันแก่พวกเขาแล้ว ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว”

“สิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้า...”-หรือ “สิ่งซึ่งทราบได้เกี่ยวกับพระเจ้า” สำนวนนี้บ่งบอกว่าอาจมีหลายสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งไม่อาจถูกทราบได้ แต่มีหลายสิ่งซึ่งสามารถถูกค้นคว้าได้-เช่น การมีอยู่จริงของพระองค์ คุณลักษณะหลายประการของพระองค์ ฤทธิ์เดช สติปัญญา และความยุติธรรมของพระองค์ วัตถุประสงค์ของเปาโลไม่ใช่การกล่าวว่าทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าสามารถถูกทราบได้โดยชาวโรมเหล่านั้น เราต้องตีความสำนวนนี้ตามวัตถุประสงค์ซึ่งเขามีในขณะนั้น นั่นคือ การแสดงให้เห็นว่ามีหลายเรื่องจริงๆที่สามารถถูกทราบได้เกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งจะพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

“ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา...” ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า: “ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันเอ๋ยถ้อยคำให้แก่วัน และคืนสำแดงความรู้ให้แก่คืน ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใด ๆ ที่เสียงของพวกเขาจะไม่ถูกได้ยิน” (เพลงสดุดี 19:1-3) สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าถูกมองเห็นและถูกเข้าใจอย่างชัดเจนโดยทุกคนที่ปรารถนาที่จะเห็นและเข้าใจ

พวกคนนับถือรูปเคารพมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ว่าพวกเขาเคยได้ยินข่าวประเสริฐหรือไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐก็ตาม นั่นคือ ทุกคนมีความผิด และในข้อพระคำเหล่านี้ที่ตามมาเราจะเห็นเหตุผลสามประการอย่างชัดเจนว่าทำไมเราถึงมีผู้คนที่นับถือรูปเคารพ (คุณต้องจำไว้ว่าอาดัมและเอวาเป็นพ่อแม่ของผู้มีชีวิตทุกคน จากนั้น หลงน้ำท่วมโลก โนอาห์และครอบครัวที่ชอบธรรมของเขาก็เริ่มเติมเต็มแผ่นดินโลกนี้อีกครั้ง ดังนั้นที่โหนสักแห่งระหว่างทาง บางสิ่งได้เกิดขึ้นที่ได้ทำให้หลายพันล้านคนอยู่บนแผ่นดินโลกวันนี้ ผู้ซึ่งไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูเลย)

ฟ้าสวรรค์และธรรมชาติสอนเราอย่างชัดเจนสองสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า: สิ่งแรกคือ “ฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์” สิ่งที่สองคือ “ความเป็นพระเจ้า” ของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ธรรมชาติสอนเราว่าต้องมีพระผู้สร้างองค์หนึ่ง-ผู้ใหญ่โตสูงสุดองค์หนึ่ง ผู้ที่เป็นเจ้าความคิด-ที่อยู่เบื้องหลังฟ้าสวรรค์และสิ่งทรงสร้างทั้งหลายรอบตัวเรา ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างพระองค์ก็ควรได้รับการนมัสการและพระองค์ก็ทรงคู่ควรกับการนมัสการทั้งปวง

ผมเคยไปป่าดงดิบเหล่านั้นแห่งอเมริกาใต้ ป่าดงดิบทั้งหลายแห่งแอฟริกา ผมเคยไปพบผู้คนที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูคริสต์เลย ผมได้รับสิทธิพิเศษในการพูดคุยกับคนกลุ่มหนึ่ง ผ่านทางล่ามคนหนึ่ง ในป่าดงดิบแห่งแอฟริกา และในคนกลุ่มนั้นมีบางคนที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูเลย และกระนั้น-ผู้คนที่เหล่านั้นก็มีพระต่างๆของตน พวกเขากราบไหว้พระต่างๆที่

เป็นหิน ไม้ บางคนในพวกเขาบูชาต้นไม้ต่างๆ ดวงจันทร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนทุกชนชาติแห่งแผ่นดินโลก (ไม่ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม) รู้ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง-ผู้สูงสุดองค์หนึ่ง-อยู่ที่ไหนสักแห่ง ดังนั้น “เขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว”

มีผู้คนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพวกคนนับถือรูปเคารพเป็นผู้หลงหาย พวกเขาเชื่อว่าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งคนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเลยจะได้รับอนุญาตให้เข้าสวรรค์ แต่ท่านที่รักครับ ถ้าเราเชื่อบันทึกที่ถูกให้ไว้แก่เราในพระวจนะของพระเจ้า เราก็ต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนที่ไม่ยอมเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าก็ไม่สามารถเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพวกเขาอาจไม่เคยได้ยินพระนามนั้นเลย...แต่นั้นไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า ความผิดส่วนใหญ่อยู่นั้นอยู่ที่พวกเขาซึ่งได้รับความรอดแล้วและยังเกียจคร้านเหลือเกินจนเราไม่นำข่าวประเสริฐไปถึงคนเหล่านั้น แต่มันเป็นไปได้ที่ผู้ใดจะรับความรอด (หรือเข้าสวรรค์) ได้จนกว่าเขาต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความเชื่อให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเอง

พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) และพระคัมภีร์ก็สอนเราอย่างชัดเจนว่า “ไม่มีนามอื่นใดได้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) ดังนั้นผมจึงประกาศว่าพวกคนนับถือรูปเคารพเป็นผู้หลงหาย...แต่ผมก็รีบกล่าวว่าพระเจ้าจะจัดการกับพวกคนนับถือรูปเคารพในความชอบธรรม พวกคนนับถือรูปเคารพจะถูกพิพากษาตามโอกาสทั้งหลายที่พวกเขาได้รับ ตามความสว่างที่พวกเขามี พวกเราที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งข่าวประเสริฐ และปฏิเสธพระเยซู จะเจอกับพระพิโรธและการพิพากษาที่สาหัสยิ่งกว่าที่พวกคนนับถือรูปเคารพจะได้รับ ซึ่งไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูเลย หรือเคยได้รับโอกาสที่จะเชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับพวกคนนับถือรูปเคารพในการพิพากษาอันชอบธรรม แต่ในที่นี้เรามีถ้อยคำที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนแล้วในพระวจนะของพระเจ้า คำประกาศของพระเจ้าเองเกี่ยวกับความผิดของโลกคนนับถือรูปเคารพ: “เขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว”

ไม่มีวิวัฒนาการของมนุษย์ในที่นี้เลย ตามถ้อยคำอันศักดิ์จริงนี้ มนุษย์ไม่ได้ “วิวัฒนาการ” ไปสู่สิ่งมีชีวิตที่สูงขึ้น ตรงกันข้าม เขากลับเสื่อมทรามลงตลอดทาง ข้อพระคำต่อไปนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเท่าที่เกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของมนุษย์ มนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้าคือ วิวัฒนาการแบบถอยหลัง มนุษย์ไม่ได้พัฒนาจากสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำไปสู่ความเหมือนของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์...ไกลจากนั้นเยอะครับ! พระเจ้าเองทรงบอกเราในข้อพระคำเหล่านี้ว่ามนุษย์ลงไปมาตลอดแทนที่จะขึ้นไป

ในเริ่มแรกนั้น มนุษย์เคยอยู่ในการร่วมสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์แบบกับพระเจ้า และจากสถานะอันสูงส่งนั้น เขาได้ร่วงลงมา-และการร่วงลงของมนุษย์นั้นเป็นแบบสมบูรณ์ นั่นคือ มนุษย์เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง หลงหายอย่างสิ้นหวัง แปรแยกจากพระเจ้า...ถ้าเขาไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและรับพระองค์ไว้ด้วยความเชื่อให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของตน ปราศจากพระเจ้า มนุษย์ก็สิ้นหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และมุ่งสู่นรก แต่ในพระคริสต์ ขอขอบคุณพระเจ้า เราทั้งหลายเป็นบุตรและทายาทของพระเจ้า

การออกไปจากความจริงของโลกคนต่างชาติ

ในข้อ 21 จนถึง 32 การออกไปจากความจริงของโลกคนต่างชาติถูกนำเสนอในสามระยะ (ซึ่งบอกถึงบาปสามอย่าง-แต่ละอย่างก็แย่มากขึ้นเรื่อยๆ)-และสามระยะนี้ถูกให้เป็นข้อพิสูจน์อันเพียงพอว่ามนุษย์ปราศจากข้อแก้ตัวอย่างแท้จริง

ข้อ 21-24: “เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขา ก็มีมืดไป โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา และได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื่อยเน่า และเหมือนรูปนกทั้งหลาย และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ และเหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อยคลาน เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทินผ่านทางบรรดาการคาดหมายแห่งใจของพวกเขาเอง เพื่อที่จะหยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเองระหว่างพวกเขา”

“เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว...” มนุษย์เคยรู้จักพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงระบายลมหายใจเข้าในรูจมูกของมนุษย์ คือ ลมปราณแห่งชีวิต และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ (ปฐมก. 1:27; 2:7)

ผมขอเตือนความจำคุณในที่นี้เกี่ยวกับความจริงหนึ่งเกี่ยวกับมนุษย์: มนุษย์คือสามส่วนในหนึ่งเดียว นั่นคือ มนุษย์ประกอบด้วยจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย จิตใจและวิญญาณของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ทั้งสองนี้ไม่เหมือนกัน นี้ถูกพิสูจน์ในฮีบรู 4:12 ซึ่งพูดถึง “การผ่าจิตและวิญญาณแยกออกจากกัน” นอกจากนี้ จิตและวิญญาณก็ถูกแยกออกจากกันในการฝังและการเป็นขึ้นของร่างกาย ตามที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 15:44 ร่างกายถูกหว่านเป็นกายธรรมดา แต่ถูกทำให้เป็นขึ้นเป็นกายฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นการประกาศว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างจิตและวิญญาณก็เท่ากับเป็นการประกาศว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างร่างกายที่ตายได้และร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายนั่นที่เราจะได้รับเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไป

ถ้าเราจะค้นดูพระคัมภีร์ เราก็จะเห็นการแยกจากกันระหว่างวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย วิญญาณคือส่วนนั้นของมนุษย์ซึ่ง “รู้” หรือใช้เหตุผล มันคือ ความคิด: “ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจาก็ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น” พระคำข้อนี้สอนอย่างชัดเจนว่าวิญญาณของมนุษย์คือส่วนนั้นของมนุษย์ที่ “รู้”

จิตใจคือที่ตั้งของเสนหาต่างๆ ความปรารถนาต่างๆ อารมณ์ต่างๆ มันคือส่วนนั้นของมนุษย์ที่รักและเกลียด เมื่อพระเยซูทรงร้องให้กับมารีย์และมารธาเกี่ยวกับน้องชายที่ตายไปแล้วของพวกเธอ พระองค์ก็ทรง “คร่ำครวญในจิตวิญญาณ” (ยอห์น 11:33) แต่เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานในสวนเกทเซmani โดยรักคนทั้งโลก ชำระหนี้บาปนั้นเพื่อคนบาปทั้งปวง เหนือของพระองค์ก็กลายเป็นเหมือนโลหิต และพระองค์ตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38) พระเยซูกำลังรักคนทั้งโลกขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานในสวนเกทเซmani พระองค์กำลังคิดในความเศร้าโศกกับสองพี่น้องขณะที่พระองค์ทรงคร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์

แน่นอนว่าร่างกายคือ บ้านซึ่งจิตและวิญญาณอาศัยอยู่ภายใน เพื่อพิสูจน์คำกล่าวนั้น เราต้องการแค่พระคำข้อเดียว- ยากอบ 2:26: “เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” คุณเห็นแล้วว่า เมื่อวิญญาณออกไปจากร่างกาย ร่างกายนั้นก็ตาย

ดังนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนว่าร่างกาย วิญญาณ และจิตใจไม่ใช่สิ่งเดียวกัน คุณจำได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ขอมอบวิญญาณ (spirit) ของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” มีพยากรณ์ไว้แล้วเกี่ยวกับพระเยซูว่า “...พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณ (soul จิตใจ) ของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื้อนเน่า” (เพลงสดุดี 16:10; กิจการ 2:27) และเราอ่านในข่าวประเสริฐของยอห์นว่าโยเซฟแห่งบ้านอาริมาเธียและนิโคเดมัสจัดเตรียมพระศพ (พระกาย) ของพระเยซูสำหรับการฝัง และวางพระกายนั้นในอุโมงค์ใหม่ของโยเซฟ (ยอห์น 19:38-42) ขอให้เราเห็นภาพนั้นในที่นี้:

ร่างกายของพระเยซูขณะนั้นกำลังถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั่น หมดสิ้นเรี่ยวแรงและตายไป โยเซฟและนิโคเดมัสเอาพระกายนั้นลงมาจากกางเขนและวางพระกายนั้นในอุโมงค์หนึ่ง แต่พระเยซู ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ได้ทรงฝากวิญญาณของพระองค์กลับไปให้พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์แล้ว และมีพยากรณ์ไว้ว่าจิตใจของพระองค์จะไม่ถูกทิ้งไว้ในนรก (ฮาเตส)-แน่นอนว่าไม่ใช่ฟากที่เป็นความทรมานของนรกในภาคพันธสัญญาเดิม แต่เป็นฟากเมืองบรมสุขเกษม พระเยซูได้เสด็จลงไปในเมืองบรมสุขเกษมและประกาศแก่วิญญาณเหล่านั้นของพวกวิสุทธิชนในภาคพันธสัญญาเดิมว่าหน้บาปนั้นได้ถูกชำระแล้ว พระเมฆโปดกได้ถูกปลงพระชนม์แล้ว-ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป พระองค์ได้ประกาศเรื่องนี้แก่วิสุทธิชนเหล่านั้นในฟากเมืองบรมสุขเกษมของนรก และจากนั้นพระองค์ทรงนำวิญญาณเหล่านั้นทั้งหมดของผู้ชอบธรรมออกไปจากเมืองบรมสุขเกษมในใจกลางแผ่นดินโลกและทรงหอบพวกเขาไปยังเมืองบรมสุขเกษมที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น (อ่านเอเฟซัส 4:7-10)

ในลูกา 16 เราเรียนรู้ว่านรก ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ประกอบด้วยสองฟาก เศรษฐีผู้นั้นอยู่บนฟากที่เป็นความ
ทรมาน และลาซาร์อยู่บนฟากที่เป็นเมืองบรมสุขเกษม (อ่านลูกา 16:19-31) มันคือเมืองบรมสุขเกษมที่ลาซาร์เคยอยู่นั้น ที่
จิตใจของพระเยซูเข้าไปตอนที่พระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น

ใช่แล้วครับ มนุษย์ได้ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า: มนุษย์เป็นหนึ่งที่ประกอบด้วยสาม-ร่างกาย จิตใจ และ
วิญญาณ ผมได้ลงรายละเอียดไปแล้วเพื่อชี้ให้เห็นเรื่องนี้ เพื่อแสดงให้คุณเห็นว่ามนุษย์กลายเป็น “สัตว์โง่เขลา” ได้อย่างไร
มนุษย์สามารถอยู่ในบาปต่อไปจนกระทั่งเขา “ชินชาแล้ว” (อฟ. 4:19) ขอให้ผมอ้างตรงนี้ได้ยี่สิบว่าเหตุผลที่มีการกระทำผิดด้าน
เพศแบบน่าเกลียดและการเซ่นฆ่าอันโหดร้ายวันนี้ ก็คือว่ามีมนุษย์หลายพันคนที่เดินตามท้องถนนและตรอกซอกซอยแห่งเมือง
ใหญ่ของเรา ที่ไม่มีความรู้สึกรู้สึกละอายต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากกว่าไปต่อสุนัขตัวหนึ่ง-และในหลายกรณี พวกเขาไม่มีความรู้สึก
ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากเท่ากับที่สุนัขตัวหนึ่งมีความรู้สึกต่อสุนัขอีกตัวหนึ่ง! เมื่อคนใดถูกปล่อยทิ้งอย่างสิ้นเชิงแล้วโดยพระเจ้า
เขาก็กลายเป็นคนวิกลจริตและพวกผีก็ควบคุมทุกการเคลื่อนไหวและความปรารถนาของเขา จงอ่านถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้
ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าพวกมันในข้อพระคำเหล่านี้กัน

ก้าวแรกไปสู่การนับถือรูปเคารพ

เหมือนที่เราหายเหตุไปแล้ มนุษย์ในเริ่มแรกนั้น “ได้รู้จักพระเจ้าแล้ว”-แต่มนุษย์ไม่ได้รักษาตัวให้อยู่ในตำแหน่งแห่ง
พระคุณนี้ เมื่อมนุษย์ได้รู้จักพระเจ้าแล้ว “พวกเขาก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณ
ไม่” จากนั้นพวกเขา “ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา” นั่นคือ ทั้งหมดที่พวกเขาจะคิดได้และ
จินตนาการได้ คือความไร้สาระ ความว่างเปล่า (จงเปรียบเทียบกับปฐมกาล 6:5)

“โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา...” มนุษย์มักหันไปหาเหตุผลเสมอ แทนที่จะหันมาหาพระเจ้า เพราะชอบ “ต้นไม้แห่ง
ความรู้” มากกว่า “ต้นไม้แห่งชีวิต” ผลลัพธ์ที่เสี่ยงไม่ได้ก็คือว่าเขาได้กลายเป็นคนที่ไร้สาระและผยองขึ้น (1 คร. 8:1) ปลายทาง
ของกระบวนการนี้คือความมืด ทางเข้าสู่ความสว่างนั้นคือ โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยความรู้ ความรู้ตัดสินพระเจ้าว่าผิด พระเจ้าไม่
ทรงถูกพบโดยการค้นหา หรือโดยความรู้ พระเจ้าไม่ทรงถูกพบในห้องทดลองบนสโกลด์ได้กล้องจุลทรรศน์ พระเจ้าทรงถูกพบโดย
ทางความเชื่ออันเรียบง่าย! ดังนั้น-คนเหล่านี้จึงอ้างตัวว่ามีปัญญา แต่ “พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา”

พวกเขา “ได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า”-พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งได้ทรงสร้างมนุษย์ คำว่า “ไม่รู้เปื่อย
เน่า” ในที่นี้ถูกใช้กับพระเจ้าในความตรงข้ามกับมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง ถูกทำลายไม่ได้ ทรงเป็นอมตะ และดำรง
อยู่ชั่วนิรันดร์ ในการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างของชีวิต มนุษย์สามารถมาถึงพระเจ้าได้ในความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบว่าพระองค์ไม่
ทรงเปลี่ยนแปลง (มลค. 3:6)

“...ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื่อยเน่า...” นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้เปลี่ยนพระเจ้าจริงๆ แต่ว่าในทัศนะของ
พวกเขา พวกเขาได้แลกพระองค์ หรือพวกเขาได้เปลี่ยนพระองค์ในฐานะเป็นผู้รับการนมัสการ โดยแลกกับรูปเคารพทั้งหลาย
แน่นอนว่า พวกเขาไม่ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆเลยในสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงไร้ขีดจำกัด การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้น
ในตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาเคยรู้จัก (ข้อ 21) และได้ถวายการกราบไหว้นมัสการซึ่งพระองค์ทรง
สมควรได้รับให้แก่พวกรูปเคารพ พวกเขาได้สร้างพระต่างๆขึ้นมา ซึ่งเป็น “รูปนกทั้งหลาย และเหมือนรูปสัตว์สี่เท้าต่าง ๆ และ
เหมือนรูปพวกสัตว์เลื้อยคลาน”

เพราะว่าพวกเขาได้ทำเช่นนี้ “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทินผ่านทางบรรดาราคะตัมหาแห่งใจ
ของพวกเขาเอง เพื่อที่จะหยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเองระหว่างพวกเขา” นี่ลึกล้ำมากกว่าแค่ตัมหาต่างๆแห่งเนื้อหนัง เนื้อ
หนังมีความปรารถนาหลายอย่างตามธรรมชาติ ซึ่งเราจะยอมจำนนต่อมันหรือไม่ก็ได้ จงสังเกตว่าเมื่อมนุษย์เป็นอิสระจากการ
เหนี่ยวรั้งแบบพระเจ้า ตัมหาต่างๆแห่งใจของเขาก็พาเขาจมดิ่งลงในความโสมมและความต่ำช้าฝ่ายร่างกายลึกยิ่งกว่าเดิม จง

สังเกตว่า: พระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้เพื่อให้หยามเกียรติร่างกายของพวกเขาเอง พวกเขายอมจำนนร่างกายของตนอย่างสิ้นเชิงและหมดทั้งตัวให้แก่ตัณหาและแก่การปฏิบัติอันลามกทั้งหลายระหว่างร่างกายมนุษย์ด้วยกัน

การรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ว่าพระเจ้าได้ประทานพระเยซูเพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และเมื่อรู้เช่นนั้น แต่ยังไม่ยอมเชื่อในพระองค์และรับพระองค์ในฐานะพระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการทำให้ตัวคุณเองอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าจะมอบคุณไว้และยอมให้คุณกลายเป็นสัตว์ปญญาที่บ่เท่าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติต่างๆกับร่างกายของคุณ คุณต้องจำไว้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างร่างกายของคุณเพื่อจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ เข้ามาสถิตอยู่ในร่างกายนั้น ผู้เชื่อทุกคนคือพลับพลาหลังหนึ่งที่พระเจ้าทรงอาศัยอยู่ข้างใน ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 คร. 6:19) ดังนั้นร่างกายจึงเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถ้าร่างกายนั้นอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า และถ้าร่างกายนั้นไม่ถูกยอมจำนนต่อพระเจ้า สุดท้ายแล้วพวกผีก็จะเข้ามาควบคุมกายนั้นแบบเต็มที่

บาปอย่างหนึ่งที่อันตรายที่สุดที่กำลังถูกระทำวันนี้โดยมนุษย์ก็คือ การมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและยังปฏิเสธที่จะยอมจำนนทุกสิ่งของตนต่อพระเจ้า มนุษย์รู้ว่าตนควรทำอะไร แต่เขาก็ยังปฏิเสธแบบเห็นแก่ตัวที่จะถวายแด่พระเจ้าสิ่งซึ่งเป็นของพระเจ้าโดยสิทธิอันชอบ และสิ่งที่เขารู้ว่าเขาควรมอบถวายแด่พระเจ้า นั่นคือ ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของเขา

เราเห็นได้จากพระคำตอนนี้ในหนังสือโรมว่าก้าวแรกไปสู่การนับถือรูปเคารพคือ การ “ลดยศ” พระเจ้าให้ลงมาสู่ระดับของมนุษย์ (และนั่นแหละคือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในแวดวงศาสนาแบบเสรีนิยมทั้งหลายแห่งสมัยของเรา) คนเหล่านี้ที่ถูกพูดถึงในโรม 1:21-24 ได้กลายเป็นผู้ที่ “มีปัญญา” เหลือเกินและ “สมองดี” เหลือเกินจนพวกเขาได้ลดยศพระเจ้า! แต่พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาเป็นคนโง่ ก่อนอื่นเลย “คนเหล่านี้ที่กำลังจะเป็นพวกนับถือรูปเคารพ” ได้เปลี่ยนสง่าราศีของพระเจ้าให้เป็นสง่าราศีของมนุษย์ที่เปื่อยเน่าได้-และจากนั้นพวกเขาก็ลงต่ำไปอีกก้าวและทำให้พวกตนเป็นพระของตน จากนั้นพวกเขาก็ก้าวต่อไปอีกก้าวไปสู่พวกสัตว์สี่เท้า และจากนั้นก็ต่ำลงอีกนิดไปสู่ “พวกสัตว์เลื้อยคลาน” เท่าที่เกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการ มนุษย์ได้ “วิวัฒนาการ” ไปทางลงเสมอ ไม่ใช่ไปทางขึ้น ทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะเห็นความเสื่อมทรามเป็นการกระทำก็คือ แค่ปล่อยให้เด็กๆได้ “แสดงออก” ตัวเอง ไม่ต้องห้ามปราม ไม่ต้องตักเตือน ไม่ต้องสั่งสอนพวกเขาในทางแบบพระเจ้า-และคุณก็จะเห็นความเสื่อมทรามที่กำลังก่อตัวขึ้น!

เพราะว่าผู้คนเหล่านี้ได้รู้จักพระเจ้าแล้วแต่ได้ปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า และพวกเขาได้ไปในทางลง ลง ลงทีละก้าว พระเจ้าจึงทรงมอบพวกเขาไว้กับความมลทินผ่านทางตัณหา และพวกเขาได้หยามเกียรติร่างกายของตนเอง

ในหนังสือโรมนี้ เปาโลให้ประวัติศาสตร์และแหล่งกำเนิดของการนับถือรูปเคารพ คนเหล่านี้ได้รู้จักพระเจ้าแล้ว และได้ปฏิเสธที่จะนมัสการพระองค์-และการนับถือรูปเคารพก็ตามหลังการดำเนินชีวิตเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติ (การเอ่ยถึงการนับถือรูปเคารพครั้งแรกสุดในพระวจนะของพระเจ้าคือ ในสมัยของอับราฮัมและบิดาของเขา ตามที่กล่าวไว้ในโยชูวา 24:2)

การทรงเรียกของพระเจ้าไม่ใช่ไปสู่ความมลทิน แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์ (1 ธส. 4:7) และเมื่อมนุษย์ไม่ตอบสนองต่อการทรงเรียกให้มาสู่ความบริสุทธิ์ ความมลทินก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาพอๆกับน้ำที่ไหลลงไปตามไหล่เขา! เมื่อมนุษย์เริ่มนมัสการสิ่งทรงสร้างแทนที่เจ้านมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้าง มนุษย์ก็กลายเป็นทาสต่อความมลทิน “และต่อความชั่วช้าไปสู่ความชั่วช้า” (อ่าน โรม 6:19) จะมีสิ่งใดน่าเศร้าไปกว่าการอ่านเกี่ยวกับมนุษย์ว่า “เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้”? ดังนั้นเพราะการกระทำหลายอย่างของมนุษย์ตามที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 21 ถึง 24 ของโรมบทที่ 1 พระเจ้าจึงทรงมอบร่างกายของพวกเขาไว้

ขอให้ทุกคนที่มีหูเพื่อจะฟังใส่ใจใจอย่างที่สุดต่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับสถานะของเราตามสันดาน อย่าใช้ “พระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้” สามอย่างนั้น (รม. 1:24, 26, 28) กับพวกคนนับถือรูปเคารพเท่านั้น เหมือนที่คนส่วนใหญ่ทำ มันจะไม่เพียงไม่ช่วยเราเท่านั้น แต่มันจะทำร้ายเราอย่างรุนแรงในการศึกษาค้นคว้าการกล่าวโทษอันน่ากลัวนั้นของพระเจ้าที่มีต่อบาปของมนุษย์

หากเราไม่ใช้มันกับตัวเราเอง อันเป็นการค้นพบสถานะของเราเองตามสันดาน อาณาจักรชาวคริสต์กำลังสูญเสียสติในการรับรู้ บาบไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งหมายถึงการสูญเสียสติในการรับรู้พระเจ้า-ซึ่งหมายถึงความฉิบหายชั่ววินรันดร์

ก้าวที่สองไปสู่การนับถือรูปเคารพ

ข้อ 25-27: “ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรง สร้างไว้มากกว่าพระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้าง ผู้ทรงได้รับการถวายสาธุการเป็นนิตย์ เอเมน เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้หญิงของพวกเขาได้เปลี่ยนการใช้งานแบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งผิดธรรมชาติไป และพวกผู้ชายก็เช่นกันด้วย โดยละการใช้งานแบบธรรมชาติของผู้หญิง รู้สึกเร่าร้อนในระคะตัมหาของพวกเขากันและกัน และผู้ชายกับผู้ชายกระทำสิ่งซึ่งไม่เหมาะสม และได้รับในตัวพวกเขาเอง คือการตอบแทนแห่งความผิดของพวกเขา ซึ่งสมควรแล้ว”

ก้าวที่สองในทางลงของมนุษย์คือ การเปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นคำโกหก ในการทรงสร้างเดิมของตน มนุษย์เคยเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เมื่อเขาได้เหวี่ยงพระเจ้าทิ้งไปและปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า ความใคร่อยากต่างๆแบบ สัตว์ของเขาก็ถูกปลดโซ่และดั่งนั้นจึงเข้าควบคุมตัวตนของเขา

มนุษย์ได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นเรื่องโกหกแห่งการนับถือรูปเคารพ เขาไม่ได้เปลี่ยนเรื่องโกหกนั้นให้เป็น ความจริง (มนุษย์ในรูปแบบตามธรรมชาติของตนไม่ได้เดินทางขึ้นไป) เขาก่อตั้งการกราบไหว้รูปเคารพของตัวเองขึ้นมา มนุษย์ เป็นพวกเครื่องศาสนาแบบรักษาไม่หาย ไม่ว่าเขาจะมีสติวิไล ไม่ว่าเขาจะมีสัญชาติใด ไม่ว่าเขาจะมีการศึกษาแบบใด เขาอาจเป็น คนมีปัญหาหรือเขาอาจเป็นคนไม่รู้อะไรเลยก็ได้ แต่ไม่ว่าคุณพบเจอมนุษย์ที่ไหน เขาก็นมัสการบางสิ่งหรือบางคน! มนุษย์ถูก สร้างมาเพื่อนมัสการ-และเขาจะนมัสการ ไปจนกระทั่งเขาตาย ดั่งนั้นเมื่อมนุษย์หันหลังของตนให้แก่พระเจ้าที่แท้จริงนั้น เขาก็ เริ่มสร้างพระต่างๆของตัวเองขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

มนุษย์ได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นคำมุสา “และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้มากกว่า พระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้าง...” พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้าซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขาแล้ว และบิดเบือนมันให้เป็น ความเท็จแห่งการกราบไหว้รูปเคารพ

“เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า”-และพระเจ้าข้าอนี้กล่าวต่อไปอีกว่า “ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้ หญิงของพวกเขา...” จงหมายเหตุคำว่า “แม้แต่” ผู้หญิงเป็นเพศที่บริสุทธิ์กว่าและสุภาพเรียบร้อยมากกว่าเพศชาย พระเจ้าได้ ทรงสร้างผู้หญิงเพื่อทำให้แผ่นดินโลกนี้เป็นสถานที่ที่น่ารักกว่าเดิมเพื่ออยู่อาศัย พระองค์ได้ประทานผู้หญิงให้แก่อาดัมเพื่อทำให้ ชีวิตของเขาสมบูรณ์มากขึ้น พระเจ้าได้ตรัสว่า “ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว”-ดั่งนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างเอวาผู้งดงาม ไร้บาป นุ่มนวล และน่ารัก แต่บัดนี้-เนื่องจากมนุษย์ได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นเรื่องโกหกไปแล้ว แม้แต่ผู้หญิงเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นผู้เลวทรามยิ่งกว่าผู้ชายที่เป็นเหมือนสัตว์ป่าและต่ำช้าพอกันในความเสื่อมทราม พวกเขาได้เปลี่ยน “การใช้ งานแบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งผิดธรรมชาติไป”

ในพระเจ้าข้าอนี้พระเจ้าไม่ได้กำลังกล่าวถึงความอยากแบบปกติและธรรมดาของร่างกาย หรือแม้แต่การใช้ความอยาก เหล่านี้ในทางที่ผิด-การเล่นชู้หรือการล่วงประเวณี พระองค์กำลังพรรณนาตรงนี้ว่าสถานะแห่งความอยากที่ผิดธรรมชาติซึ่งใน สถานะนี้สัญชาตญาณแบบปกติทั้งหมดถูกทิ้งไว้ข้างหลัง-และมันสำคัญตรงที่ว่า เหมือนกับที่หญิงนั้นได้เป็นฝ่ายนำในบาป ในที่นี้ ก็เช่นเดียวกัน

ความเปื่อยเน่าที่ได้เข้ามาในโลกิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์โดยการล้มลงของอาดัมไม่ได้สำแดงตัวมันเองในทันที ครอบครัวยุคแรกๆและเผ่าแรกของโลกไม่ได้เป็นเหมือนสัตว์ป่าในวิธีปฏิบัติต่างๆทางเพศของพวกเขาและในการกระทำต่างๆของพวกเขาที่มี ต่อกันและกันในร่างกายนั้น พระเจ้าทรงรักษาพวกเขาไว้ให้บริสุทธิ์ พวกเขาได้ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่กล่าวไว้ในปฐม กาล 4:26 ไม่ว่าจะมึศีลธรรมใดก็ตามในโลก นั่นก็ไม่ใช่เพราะสันดานมนุษย์ แต่เป็นเพราะฤทธิ์เดชที่เหนี่ยวรั้งนั้นของพระเจ้า

เมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก พวกเขาก็ได้กลายเป็นผู้มีปัญญาและมีทรัพย์สินมากมาย พวกเขาได้ลืมนพระเจ้าเสีย-และได้สร้างพระต่างๆของตัวเองขึ้น ดังนั้น เนื่องจากพวกเขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นเรื่องโกหกแห่งการนับถือรูปเคารพแล้ว พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปเสีย

ข้อ 27 ให้ภาพที่น่ากลัวและน่ารังเกียจ หากจะกล่าวแบบเบาๆ-กระนั้นเราก็ต้องเผชิญหน้ากับมัน และอย่าลืมนะ-คุณอาศัยอยู่ในพลับพลาหนึ่งที่สามารถกระทำบาปใดก็ได้ที่ถูกกระทำโดยมนุษย์คนใดที่ตายได้ และอย่าปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้น! ผมขอยกข้อพระคำ: “เพราะว่าจากภายใน คือออกมาจากใจมนุษย์ มีบรรดาความคิดชั่วร้าย การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง ราคะตัณหา แวดวาทอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโมดเชลา สารพัดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้มาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

คุณอาจไม่ชอบสิ่งที่ผมจะพูดนี้-แต่ถ้าใจของคุณไม่ถูกซึบซาบและถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เครื่องจักร” เล็กๆนั้นในทรงอกของคุณ ซึ่งจากที่นั่น “สิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิต” ล้วนออกมา (สภษ. 4:23) ก็ทำให้คุณสามารถกระทำบาปใดก็ได้ที่น่าเกลียด น่าขยะแขยง เปี่ยมตัณหา เหมือนสัตว์ และผิดมนุษย์ที่มนุษย์คนอื่นใดเคยกระทำ-ใช่แล้วครับ แม้แต่สิ่งเหล่านี้ที่ถูกพรรณนาในโรม 1:27

พระคำข้อนี้เป็นอรรถาธิบายเกี่ยวกับบาปของโสโดม และซึ่งจากบาปนั้นถูกเรียกว่า การรักร่วมเพศ (sodomy) อ่านปฐมกาล 19 และคุณจะทำสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในเมืองโสโดมขณะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงประกาศว่ากลิ่นเหม็นหึ่งของเมืองนั้นได้ลอยขึ้นมาถึงรูจมูกของพระองค์แล้ว และพระองค์ทรงตัดสินพระทัยแล้วว่าสิ่งเดียวที่จะทำก็คือ เผาเมืองนั้นเป็นกองขี้เถ้า-และพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ! โรม 1:27 พรรณนาถึงพวกผู้ชายที่กลายเป็นคนบาปหนาและตัณหาจัดเสียจนพวกเขาลืมนผู้หญิงและหันไปหาชายคนอื่น ๆ และกระทำบาปแห่งการรักร่วมเพศแบบชายส่ง

“...และได้รับในตัวพวกเขาเอง คือการตอบแทนแห่งความผิดของพวกเขา ซึ่งสมควรแล้ว” ความหมายของข้อความนี้ก็คือ ผลกระทบของความใคร่แบบต่ำช้าและผิดธรรมชาติเช่นนั้นก็คือ ทำให้ร่างกายอ่อนแอลง ทำให้ร่างกายแก่ก่อนวัย โรคภัย ความเปื่อยเน่า และการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ที่ว่านี้เป็นผลกระทบของการหลงระเหิดในความใคร่อย่างแบบไม่ยับยั้งซึ่งใจก็ถูกพิสุจน์แล้วมากมายโดยประวัติศาสตร์ของมนุษย์ พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับบาปนี้ ถึงแม้ว่าในยุคสมัยนี้ผู้คนกำลังแสวงหาที่จะทำให้มันเป็นเรื่องถูกกฎหมายก็ตาม และแทนที่จะกัมนหน้าด้วยความละอาย พวกเขา กลับกำลังป่าวประกาศความใคร่อย่างอันชั่วช้าของตน

เมื่อมนุษย์ลืมนพระเจ้า ความใคร่อย่างต่างๆของพวกเขาก็กลายเป็นชั่วช้า และยิ่งมนุษย์ไปไกลจากพระเจ้ามากเท่าไร ความใคร่อย่างต่างๆของพวกเขาก็เริ่มต่ำทรามและชั่วช้ามากขึ้นเท่านั้น แทนที่จะรักสิ่งต่างๆที่เหมาะสมและบริสุทธิ์ พวกเขา กลับรักสิ่งต่างๆที่ต่ำช้าและเป็นมลทิน สันดานมนุษย์ถูกลิขิตให้เปื่อยเน่า หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงครองบัลลังก์แห่งใจนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเข้าไปในวิถีต่างๆแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง และพระองค์เพียงผู้เดียวทรงสามารถป้องกันเราจากถึง ส้วมแห่งความชั่วช้าและบาปได้

ก้าวที่สามไปสู่การนับถือรูปเคารพ

ข้อ 28-32: “และเพราะว่าพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม โดยเต็มไปด้วยบรรดาการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร่ำรวย เต็มไปด้วยความอิจฉา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พวกคนชอบนินทา บรรดาผู้ส่อเสียด เหล่าผู้เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ่องห้อง บรรดาผู้อวดตัว เหล่าผู้ประดิษฐ์สิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ปราศจากความเข้าใจ บรรดาผู้ละเมิดพันธสัญญา ปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอมคืนดีกัน ไร้ความเมตตา ผู้ซึ่งรู้การ

พิพากษาของพระเจ้าว่า คนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้นสมควรจะตาย ก็ไม่เพียงกระทำสิ่งเดียวกันนั้น แต่มีความเพเลิดเพลินในคนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้น”

กั้วที่สามของมนุษย์ไปสู่การนับถือรูปเคารพคือ: “พวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา” นี่คือแหล่งที่มาที่แท้จริงแห่งอาชญากรรมทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เลือกที่จะรับรู้พระเจ้า มันไม่ได้เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่รู้ไม่ได้ แต่เป็นเพราะว่าพวกเขาได้เลือกที่จะละทิ้งพระองค์และติดตามความไคร่อยากและตัณหาของพวกเขาเอง การ “จดจำพระเจ้าไว้” คือการคิดเกี่ยวกับพระองค์หรือการรับใช้และเทิดทูนพระองค์

กรุณาหมายเหตุ: บทนี้ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่รับประกันเราว่าคนเหล่านี้ได้รู้จักความจริงแล้วและรู้แล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ว่าพระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรม และว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการพิพากษา พวกเขา รู้แล้วว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาคนชั่ว-แต่ทั้งๆที่พวกเขามีความรู้เช่นนี้ พวกเขาก็กังคังดำเนินต่อไปในความอธรรมของตนและการดำเนินชีวิตอันน่าเกลียดของตน โดยรู้ว่าผู้คนที่ทำสิ่งเหล่านี้สมควรตาย พวกเขาไม่เพียงทำสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่พวกเขามีความเพเลิดเพลินมากในคนทั้งหลายที่ทำสิ่งเหล่านี้! พวกเขามองว่าเป็นเรื่องสนุกที่ชายและหญิงทั้งหลายประพฤติตามตัณหาในรูปแบบที่น่าเกลียดที่สุด

พระคำส่วนนี้ (ข้อ 21 ถึง 32) ขึ้นต้นและลงท้ายด้วยความจริงเดียวกัน: นั่นคือ คนเหล่านี้รู้จักพระเจ้าแล้วแต่ได้ปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า และพวกเขาไม่ชอบด้วยซ้ำที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความคิดของตน อย่าลืมนะ-ซาโลมอนชายผู้มีสติปัญญา กล่าวเกี่ยวกับมนุษย์ไว้ว่า “เพราะเขาคิดในใจของตนอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สภษ. 23:7) คนเหล่านี้คิดเกี่ยวกับตัณหา ปัญญาแบบโลก การเจริญก้าวหน้าทางสังคม ทางการเงิน และจากมุมมองฝ่ายเนื้อหนัง โดยไม่ยอมให้พระเจ้าเข้าครอบครองความคิดของพวกเขา ใจของพวกเขา และร่างกายของพวกเขา ดังนั้น:

1. พระเจ้าจึงทรงมอบพวกเขาไว้กับความมลทินที่เกี่ยวข้องกับร่างกายของพวกเขา
2. เพราะพวกเขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นคำโกหก พระเจ้าจึงทรงมอบพวกเขาไว้กับความไคร่อยากทั้งหลายที่ชั่ว สกปรก ต่ำช้า น่ารังเกียจ นั่นคือ แทนที่จะรักสิ่งที่ปกติธรรมดา พวกเขากลับรักสิ่งที่ผิดธรรมชาติ แทนที่จะปฏิบัติสิ่งที่ปกติธรรมดา พวกเขากลับปฏิบัติสิ่งที่ผิดธรรมชาติ
3. พวกเขาไม่ชอบที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงมอบพวกเขาไว้กับความคิดที่ด้านชา (ความคิดที่ไร้ซึ่งวิจารณ์ญาณ) ความคิดของพวกเขาได้เริ่มด้านชาเสียจนพวกเขามีความยินดีในการทำหลายสิ่งซึ่งพวกเขาเห็นว่าขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้า

“พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม”-สิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่พอดีหรือเหมาะสม ซึ่งน่าอัปยศและน่าละอาย สิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกเอ่ยชื่อในส่วนของบ่อน้ำ เมื่อคนใดปฏิเสธที่จะให้พระเจ้าครอบครองความคิดของตน ความไม่ชอบธรรมก็จะครอบครองมันเป็นผลที่ตามมา ความคิดไม่เคยอยู่เฉยเลย ความคิดนั้นมีชีวิต ความคิดนั้นทำงานอยู่ตลอด และถ้าเราไม่ได้กำลังคิดดี เราก็กำลังคิดชั่ว ถ้าเราไม่ได้กำลังคิดถูก เราก็กำลังคิดผิด

“โดยเต็มไปด้วย...” นั่นคือ หลายสิ่งซึ่งถูกระบุเจาะจงนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญหรือดาด้านในท่ามกลางพวกเขา นี่เป็นวิธีที่แรง ซึ่งบ่งบอกว่าสิ่งเหล่านี้มักถูกปฏิบัติบ่อยเสียจนอาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้ เมื่อผู้ใดปฏิเสธที่จะให้พระเจ้าครอบครองความคิดของเขา พญามารก็เติมความคิดนั้นโดยอัตโนมัติด้วยความไม่ชอบธรรม การล่วงประเวณี ทุกรูปแบบของความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย ผู้คนได้กลายเป็นพวกคนชอบนินทา บรรดาผู้ส่อเสียด-และสุดท้ายพวกเขาก็กลายเป็นเหล่าผู้เกลียดชังพระเจ้า

เมื่อผู้คนปฏิเสธที่จะยอมให้พระเจ้าครอบครองความคิดของพวกเขา พวกเขาก็หยาบคาย พวกเขากลายเป็นคนจ้องมองพวกเขาอวดตัว พวกเขาประดิษฐ์สิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย และเด็กๆเริ่มไม่เชื่อฟังบิดามารดา มนุษย์ปราศจากความเข้าใจ พวกเขาละเมียดพันธสัญญา พวกเขาปราศจากความรักตามธรรมชาติ เขาทั้งหลายไม่ยอมคืนดีกัน และไร้ความเมตตา

“ไม่ยอมคืนดีกัน” หมายความว่า “พวกเขาไม่ยอมหายโกรธ หรือ มีสันดานที่ไม่อาจพึงพอใจได้” ผมอยากจริงจังๆว่า ความจริงแห่งคำนั้นชุ่มเข้าไปข้างในจริงหรือไม่ เรายอมรับมันได้ไหม? เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยหนึ่งที่ผู้คนอยู่ไม่ได้ พวกเขา รีดแรง...พวกเขาวิ่ง...พวกเขาแสวงหา...พวกเขาไปที่นั่นนั่น-แต่พวกเขาก็ไม่เคยอึดใจ บ้านกลายเป็นสถานที่เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าและ เตรียมตัวสำหรับการพบปะที่คลับถัดไปหรือทริปถัดไป...ไม่เคยอึดใจ “ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอึดใจก็เป็นกำไรมาก” แต่ วันนี้เรามีอารยธรรมที่ไม่อาจอึดใจได้...ไม่รู้จักพอ

และแน่นอนว่าอารยธรรมของเราไร้ความเมตตาอย่างมากๆ วันนี้ในอเมริกา คุณไม่สามารถหยิบหนังสือพิมพ์สักฉบับขนาดใด ก็ได้โดยไม่เห็น “การฆาตกรรม” บนหน้าหนึ่ง เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่ผู้คนไร้ความเมตตาอย่างมากๆ เหตุผลนะหรือ? พวกเขา ไม่ชอบที่จะเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของตน!

ขอให้เราสังเกตข้อ 32 อีกครั้ง: “ผู้ซึ่งรู้การพิพากษาของพระเจ้าว่า คนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้นสมควรจะตาย ก็ไม่เพียงกระทำสิ่งเดียวกันนั้น แต่มีความเปลือยเปลือยในคนทั้งหลายที่กระทำสิ่งเหล่านั้น” ในที่นี้เราเผชิญหน้ากับความเป็นจริงอันน่ากลัวสามประการ:

1. พวกเขามีความรู้ภายในอันสมบูรณ์จากพระเจ้าแล้ว ว่าทางทั้งหลายของพวกเขาสมควรได้รับการปรับโทษและการพิพากษาของพระเจ้า
2. พวกเขาต้องดิ่งต่อไปในการปฏิบัติต่างๆของตนทุกอย่างที่ใจวินิจฉัยผิดและชอบเป็นพยานแล้ว
3. พวกเขา ร่วมการสามัคคีธรรมแห่งความชั่วร้ายกับผู้ทำความชั่วร้ายอื่นๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาไม่เพียงทำสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังเห็นดีเห็นงามกับคนอื่นๆที่ทำเช่นนั้นด้วย

นี่คือคำพรรณนาที่เหมาะสมเกี่ยวกับโลกแห่งคนบาปทั้งหลาย เผ่าพันธุ์นี้ที่แปลกแยกจากชีวิตของพระเจ้า-มีความเป็นศัตรูต่อพระองค์ และชอบวิวาทกับซึ่งกันและกัน...แต่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแห่งความชั่วร้ายแบบนรก!

สรุปก็คือ: มีบาปสามประการที่จะเขียนว่า “ตกนรก!” พาดบันทึกของคุณและ “การปรับโทษชั่ววันรันดร์” พาดจิตใจของคุณ ถ้าคุณทำพวกมัน:

1. ถ้าคุณรู้จักพระเจ้า และปฏิเสธที่จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า-นั่นคือ คุณรู้ว่าพระเจ้าองค์หนึ่ง และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตา ความรัก และความนุ่มนวล แต่คุณก็ยังปฏิเสธที่จะรับพระองค์ไว้ รับใช้พระองค์ และมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์-คุณก็เชื่อเชิญพระเจ้าให้มอบร่างกายของคุณไว้กับพวกผี ตัณหา บาป และความย่อยยับ
2. การรู้ความจริงของพระเจ้า การรู้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า และยังปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งที่มันกล่าว ก็เท่ากับตราหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา (1 ยอห์น 5:10) การรู้ว่าพระวจนะของพระเจ้าเชิญชวนคุณให้กลับใจใหม่ เชื่อและรับความรอด...และยังปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น...ก็เท่ากับทำให้พระเจ้ามอบคุณไว้กับความใคร่อยากอันชั่วช้าทั้งหลาย คุณจะไม่รักสิ่งต่างๆที่คุณควรรักอีกต่อไป คุณจะรักตัณหาและความอธรรม ความรักของคุณจะเริ่มโสมม คุณจะพบว่าตัวเองแสวงหาสิ่งต่ำช้าต่างๆแห่งชีวิต สิ่งต่างๆอันน่ารังเกียจแห่งชีวิต ความคิดของคุณจะอยู่ในท่อระบายน้ำ
3. ถ้าคุณไม่ยอมให้พระเจ้าครอบครองการคิดของคุณ ถ้าไม่ยอมเก็บพระเจ้าไว้ในความคิดของคุณ ความคิดของคุณก็จะเริ่มถือและเลวทราม พวกผีจะเข้าควบคุมความคิดของคุณ และคุณจะเป็นคนบ้าที่มีผีสิง คุณจะปฏิบัติหลายสิ่งที่คุณจะหลงระเริงในการล่วงประเวณี ความชั่ว และสิ่งอื่นๆทั้งหมดนั้นที่ถูกระบุไว้ในโรม 1:29-31

เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยร่างกาย หัวใจ และความคิด เพื่อนที่รักครับ คุณก็จะไปนรกอย่างแน่นอนพอๆกับที่มีนรกอยู่แห่งหนึ่งอย่างแน่นอน! เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยร่างกาย พวกผีก็เข้าควบคุมอวัยวะต่างๆของร่างกาย เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยหัวใจ (ที่นั่นแห่งความใคร่ ความรัก อารมณ์) ใจนั้นก็เริ่มชั่วช้า สกปรก-และพวกผีก็สั่งสิ่งต่างๆที่คุณจะรักมาให้คุณ เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยความคิด มันก็เริ่มตายและด้านชา-เพราะว่าหลังจากที่พวกผีพิชิตร่างกายและหัวใจแล้ว พวกมันก็แทรกซึมเข้าสู่ความคิด...และพระเจ้าทรงไม่มีทางเข้าสู่ชีวิตของคุณแล้ว! ร่างกายถูกมอบไว้แก่ความมลทิน หัวใจถูกมอบไว้แก่ความใคร่อันต่ำทราม และความ

คิดถูกมอบไว้แก่ความไม่ชอบธรรมที่ตายและด้านชาและการคิดแบบชั่วๆ ดังนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าจึงไม่สามารถพูดกับความคิดของคุณผ่านทางพระวจนะได้ พระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถเข้าถึงใจของคุณได้ผ่านทางข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถเข้าไปในความคิดของคุณได้และทำให้คุณคิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็ไม่มีทางเจาะเข้าไปในใจของคุณได้และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีทางครอบครองร่างกายของคุณได้ ดังนั้น ถ้าคุณถูกมอบไว้แล้ว-ร่างกาย หัวใจ และวิญญาณ-คุณก็ถูกมอบไว้เพื่อที่จะถูกพิพากษาปรับโทษในบึงไฟนั้น!

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณกำลังปฏิบัติบาปสามอย่างนี้ เพื่อเห็นแก่ตนเองขอให้วันนี้เป็นวันที่คุณก้มศีรษะของคุณและร้องเรียกพระเจ้าให้ทรงช่วยให้คุณให้พ้นจากบาปที่เลวร้ายเหล่านี้ที่จะทำให้พระเจ้าทรงมอบคุณไว้เป็นนิรันดร์!

บทที่ 2

- 2:1 เหตุฉะนั้นท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านผู้ใดก็ตามที่กล่าวโทษ เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็พิพากษาตัวท่านเอง เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษก็ยังกระทำสิ่งเดียวกันเหล่านั้น
- 2:2 แต่พวกเราแน่ใจว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นตามความจริงต่อคนทั้งหลายซึ่งกระทำสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น
- 2:3 และท่านคิดสิ่งนี้หรือ โอ มนุษย์เอ๋ย ผู้ที่กล่าวโทษคนเหล่านั้นซึ่งกระทำสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น และยังกระทำอยู่เช่นกันว่า ท่านจะพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้
- 2:4 หรือท่านเหยียดหยามความมั่งคั่งบริบูรณ์แห่งความดี และความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ โดยไม่ทราบว่าคุณดีของพระเจ้านั้นชักนำท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่
- 2:5 แต่หลังจากความแข็งกระด้างและใจซึ่งไม่สำนึกผิดของท่านได้สำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองสำหรับวันแห่งพระพิโรธและการเปิดเผยแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น
- 2:6 ผู้ซึ่งจะประทานแก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา
- 2:7 แก่คนเหล่านั้นที่โดยความต่อเนื่องอันอดทนในการกระทำความดี แสวงหาสง่าราศี และเกียรติ และความป็นอมตะนั้น จะประทานชีวิตนิรันดร์
- 2:8 แต่แก่คนเหล่านั้นซึ่งชอบโต้เถียงกัน และไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม จะประทานความเดือดดาลและพระพิโรธ
- 2:9 ความยากลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าวจะมีแก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้าย ของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย
- 2:10 แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกคนต่างชาติด้วย
- 2:11 เพราะที่ไม่มีมีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย
- 2:12 ด้วยว่าทุกคนที่ได้ทำบาปโดยปราศจากพระราชบัญญัติก็จะพิพากษาโดยปราศจากพระราชบัญญัติเช่นกัน และทุกคนที่ได้ทำบาปในพระราชบัญญัติก็จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติ
- 2:13 (เพราะว่าไม่ใช่บรรดาคนที่ฟังพระราชบัญญัติจะเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่บรรดาคนที่กระทำตามพระราชบัญญัติจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม
- 2:14 เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย คนเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง
- 2:15 ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในจิตใจของพวกเขา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขา กล่าวโทษหรือว่าแก้ตัวต่อกันและกัน)
- 2:16 ในวันเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า
- 2:17 คุณเกิด ท่านถูกเรียกว่าเป็นยิว และฟังพระราชบัญญัติ และอดตัวของท่านเกี่ยวกับพระเจ้า
- 2:18 และทราบน้ำพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งทั้งหลายที่ยอดเยียมกว่า โดยถูกสอนจากพระราชบัญญัติ
- 2:19 และมั่นใจว่า ท่านเองเป็นผู้นำทางของคนตาบอด เป็นความสว่างของคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในความมืด
- 2:20 เป็นผู้สอนของคนโง่เขลา เป็นครูของพวกเด็กทารก ซึ่งมีแบบอย่างของความรู้และของความจริงในพระราชบัญญัตินั้น
- 2:21 ฉะนั้นท่านซึ่งสอนคนอื่น ท่านไม่สอนตัวเองหรือ ท่านที่เทศนาว่ามนุษย์ไม่ควรลัทธิหรือ ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า
- 2:22 ท่านที่กล่าวว่าคุณไม่ควรเล่นซู้ ตัวท่านเองเล่นซู้หรือเปล่า ท่านที่รังเกียจบรรดารูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า

2:23 ท่านที่กระทำการโอ้อวดของท่านในพระราชบัญญัติ โดยการละเมิดพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองลบหลู่พระเกียรติพระเจ้าหรือเปล่า

2:24 ด้วยว่า ‘พระนามของพระเจ้าถูกหมิ่นประมาทในท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยทางพวกท่าน’ ตามที่มีเขียนไว้แล้ว

2:25 เพราะว่าการเข้าสู่หน้ก็เป็นประโยชน์จริง ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านเป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ การเข้าสู่หน้ของท่านนั้นก็ถูกทำให้เป็นการไม่เข้าสู่หน้เสียแล้ว

2:26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้รักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ของเขานั้นจะไม่ถูกนับว่าเป็นการเข้าสู่หน้แล้วหรือ

2:27 และผู้ที่ไม่เข้าสู่หน้ซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว ถ้าผู้นั้นได้ทำให้พระราชบัญญัตินั้นสำเร็จ จะไม่ปรับโทษท่านหรือ ผู้ซึ่งโดยตัวอักษรและการเข้าสู่หน้ ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น

2:28 เพราะว่าผู้นั้นมีได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้แท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง

2:29 แต่ผู้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้แท้ก็เป็นการเข้าสู่หน้ของหัวใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งมิได้รับการยกย่องจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านผู้ใดก็ตามที่กล่าวโทษ เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็พิพากษาตัวท่านเอง เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษก็ยังกระทำการสิ่งเดียวกันเหล่านั้น”

“เหตุฉะนั้น” หมายความว่า “ด้วยเหตุผลนั้น เพราะเหตุนั้น ดังนั้น ผลที่ตามมาก็คือ ฉะนั้น” ดังนั้น- “เพราะสิ่งทีกล่าวไปก่อนหน้า สิ่งก็ตามมานี้จึงเป็นความจริง”

“...ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย...” ในบทที่ 1 เราได้เรียนรู้ว่าพวกคนต่างชาติ “ปราศจากข้อแก้ตัว” และในที่นี้ในพระคำข้อแรกเลยของบทที่ 2 การกล่าวโทษเดียวกันนั้นก็ถูกนำมาปรักปราย

“...ท่านผู้ใดก็ตามที่กล่าวโทษ...” พวกยิวคือผู้ที่ “ตัดสิน” และประกาศว่าคนต่างชาติทั้งปวงเกิดมาในบาปและดังนั้นจึงอยู่ใต้การพิพากษาปรับโทษ และจัดประเภทพวกเขาว่าเป็น “พวกสุนัข” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีพวกคนที่เยอหยิ่งและชอบตัดสินคนอื่นในท่ามกลางพวกคนต่างชาติเช่นกัน ซึ่งคำคำหานี้ก็ใช้กับพวกเขาได้ แต่น่าสงสัยจริงๆว่าเปาโลหมายถึงพวกเขาหรือไม่เมื่อเขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านผู้ใดก็ตามที่กล่าวโทษ”

“...เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็พิพากษาตัวท่านเอง เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษก็ยังกระทำการสิ่งเดียวกันเหล่านั้น”

อ่านข้อ 17 ถึง 23 ของบทนี้ และคุณจะหมายเหตว่าข้อหาเดียวกันนี้ถูกใช้ในคำกล่าวโดยตรงถึงพวกยิว เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าไม่ว่าจะสัญชาติใด-ยิว ต่างชาติ หรือ “ผู้ใดก็ตาม”-พวกเขาทุกคนอยู่ภายใต้บาป ทุกคนอยู่ในประเภทฝ่ายวิญญาณเดียวกัน

มันเป็นเรื่องง่ายที่จะพิสูจน์ว่าคนต่างชาติเป็นคนบาปในสมัยของเปาโล คนต่างชาติไม่กล่าวอ้างสิ่งใดเพื่อตัวเองเลย ศีลธรรมของเขาเป็นที่ทราบดีและเป็นที่ยอมรับแก่ทุกคน เปาโลแค่ต้องชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวกับคนต่างชาติและความชั่วของเขาเท่านั้น

แต่ในกรณีของพี่น้องของเขาเอง คือพวกยิว มันก็แตกต่างกันที่เดียว ยิวมีระบบแห่งศาสนาที่พระเจ้าประทานให้ และเขาถือปฏิบัติตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัตินั้น-ซึ่งไม่เคยถูกถือปฏิบัติดีกว่าตอนที่เปาโลเขียนเลย ยิวในฐานะบุตรคนหนึ่งของอับราฮัมมองว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ แต่อัครทูตท่านนี้ยืนยันตรงนี้ว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่ได้มีความผิมน้อยกว่าพวกคนต่างชาติเลย และว่าพวกเขาต้องการความรอดเดียวกันนั้น ขณะที่พวกเขาแก้ตัวโดยอาศัยมูลเหตุที่ว่าพวกเขาคือครองพระราชบัญญัติและพระดำรัสของพระเจ้า พวกเขาก็แก้ตัวไม่ได้ในบาปทั้งหลายของตน พวกเขามีความสว่างและยังกระทำความชั่วอย่างเดียวกัน ถ้าพวกคนต่างชาติปราศจากข้อแก้ตัวในบาปต่างๆของตน ยิวที่กล่าวโทษพวกเขาก็ปราศจากข้อแก้ตัวมากยิ่งขึ้นกว่าโดยอาศัยมูลเหตุเดียวกันนั้น อย่างไรก็ตาม การทำให้ยิวเชื่อว่าเขาเป็นคนบาปก็ไม่ได้ง่ายกว่าการทำให้คนต่างชาติหลายหมื่นคนวันนี้เชื่อว่าบัพติศมาและการเป็นสมาชิกคริสตจักรจะไม่ช่วยพวกเขาให้รอด!

เป้าหมายหนึ่งเดียวของเปาโลก็คือ การทำให้พวกเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าชาวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด-และชาวประเสริฐเท่านั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด ชาวประเสริฐไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องละอาย ไม่ว่าจะคุณจะเป็นยิวหรือต่างชาตก็ตาม เปาโลกำลังเทศนาและชี้ให้เห็นว่าถ้าศาสนายูดายช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ชาวประเสริฐก็ไม่จำเป็น แต่ถ้าศาสนายูดายช่วยมนุษย์ให้รอดไม่ได้ ถ้าพระราชบัญญัติทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรมไม่ได้ เราก็พบความชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในชาวประเสริฐซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ-แกยิวก่อน และแก่คนต่างชาติเช่นกัน

ข้อ 2: “แต่พวกเราแน่ใจว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นตามความจริงต่อคนทั้งหลายซึ่งกระทำการสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น”

ในสิบหกข้อแรกของบทนี้ เรามีหลักการสี่ข้อแห่งการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งถูกนำเสนออย่างชัดเจน:

1. มันเป็น “ตามความจริง” (ข้อ 2)
2. มันเป็น “แก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา” (ข้อ 6)
3. มัน “ไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใด” (ข้อ 11)
4. มันเป็น “ตามชาวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น (ของเปาโล)” (ข้อ 16)

ตรงนี้ในข้อ 2 เปาโลกล่าวว่า “พวกเราแน่ใจว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นตามความจริง...” ผมชอบคำเหล่านี้ หลายครั้งทางวิทยุและในการประชุมต่างๆของผม ในหนังสือเล่มเล็กและใหญ่ของผม ผมกล่าวไปแล้วว่าคุณเชื่อใจได้เลยว่าคุณสามารถสิ่งทีมาสู่คุณจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ วิสุทธิชนหรือคนบาปจะถูกพิพากษาในความชอบธรรมและความจริงโดยพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง นี่คือหลักการข้อแรกของสี่ข้อนั้นที่ถูกระบุไว้ในบทนี้เกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้า

ยิวไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดไปเองว่าเพราะเขารู้พระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 18) เขาจึงปลอดภัยจากการพิพากษา พระเยซูทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นคราวหนึ่ง: “ถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มามิใช่เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยให้โลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:47,48)

“...ต่อคนทั้งหลายซึ่งกระทำการสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น”-นั่นคือ อาชญากรรมเหล่านั้นที่ถูกสาธยายในบทที่ 1 เปาโลจะต้องไม่ถูกเข้าใจว่ายืนยันว่าทุกคนในท่ามกลางยิวเหล่านั้นมีความผิดเรื่องอาชญากรรมที่เจาะจงเหล่านั้นซึ่งพวกคนต่างชาติถูกกล่าวหา แต่พวกเขาในฐานะชนชาติหนึ่งก็มีแนวโน้มที่จะทำสิ่งเดียวกันเหล่านั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาถือศีลธรรมแบบภายนอก พวกเขาก็อาจมีความผิดในการมีความคิดชั่วร้ายในใจของตน และดังนั้นจึงมีความผิดในการกระทำผิด (มธ. 5:28)

เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าถ้าเราทราบพระวจนะของพระเจ้า และถ้าเราทราบสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า แต่เรายังปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นที่เรารู้ว่าถูกต้อง ฉะนั้นโดยการกระทำตามใจชอบของเรา เราจึงนำการปรับโทษและการพิพากษาของพระเจ้าลงมาสู่ตัวเรา ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือต่างชาติ พระเจ้าก็ไม่ทรงทำเป็นมองไม่เห็นความชั่วหรือปล่อยผ่านบาปทั้งหลายไป

ข้อ 3: “และท่านคิดสิ่งนี้หรือ โอ มนุษย์เอ๋ย ผู้ที่กล่าวโทษคนเหล่านั้นซึ่งกระทำการสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น และยังกระทำอยู่เช่นกันว่า ท่านจะพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้”

นี่เป็นการเข้าถึงสามัญสำนึกของพวกเขา ถึงการฟ่องใจอันลึกซึ้งและตามสัญชาตญาณของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ผิดหรือถูก ถ้าพวกเขากล่าวโทษผู้คนสำหรับการกระทำผิดเหล่านี้ (บทที่ 1) พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมองค์หนึ่งจะทรงประกาศการพิพากษาบนพวกเขามากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด

มันเป็นความเชื่อที่แพร่หลายอย่างแน่นอนในท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้น ว่าถ้าพวกเขายึดมั่นในพิธีกรรมต่างๆแห่งศาสนาของพวกเขาและถือปฏิบัติพระราชบัญญัติในด้านพิธีการ พระเจ้าก็คงไม่พิพากษาพวกเขาด้วยความหนักหน่วงแบบเดียวกับที่พระองค์จะทรงพิพากษาพวกคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพ แต่เปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมคืออาชญากรรม ความชั่วร้ายคือความชั่วร้าย ไม่ว่าจะถูกกระทำที่ไหนก็ตาม-และคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็น “ประชากรของพระเจ้า” ก็ไม่ได้มีใบ

อนุญาตให้ทำบาป สรุปลึคือ เปาโลกำลังถามพวกยิวเหล่านั้นว่าพวกเขาคิดจริงๆหรือว่าพวกเขาสามารถพิพากษาคนอื่นที่ทำสิ่งเดียวกันเหล่านั้นที่พวกเขาเองก็ปฏิบัติ-และจากนั้นก็คิดว่าตัวเองจะหนีพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้

ยิวภาคภูมิใจในศาสนาของตน ภาคภูมิใจในบรรพบุรุษของตน ภาคภูมิใจในพระวิหารและพิธีกรรมเหล่านั้น-แต่เขาก็ยังใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาพอกับคนเหล่านั้นที่เขาแข่งให้ตนรัก อัครทูตท่านนี้กำลังตำหนิเขาอย่างรุนแรง และเตือนความจำเขาว่าเขาไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้และลายนวลไปได้เพียงเพราะว่าเขาเป็นยิว ด้วยว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์และพระองค์ “จะไม่ทรงงดโทษให้คนชั่วเลย” (นาฮูม 1:3) พระเจ้าไม่อาจมองดูบาปได้ (ฮบก. 1:13)-และ “ชีวิตที่กระทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย” (อสค. 18:20)

ข้อ 4: “หรือท่านเหยียดหยามความมั่งคั่งบริบูรณ์แห่งความดี และความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ โดยไม่ทราบว่าคุณดีของพระเจ้าที่ชักนำท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

เปาโลถามว่า “ท่านเหยียดหยามความมั่งคั่งบริบูรณ์แห่งความดีของพระองค์...?” พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้ใช้ความดีของพระเจ้าอย่างเหมาะสม พวกเขาไม่ได้ถือว่ามันเหมาะสมที่จะนำพวกเขาไปสู่การกลับใจใหม่ พวกเขาคิดเอาเองว่าเพราะพระเจ้าไม่ได้เสด็จออกมาในการพิพากษาและตัดพวกเขาออกเสีย แต่ได้ทรงอวยพรพวกเขาอยู่ต่อไป พวกเขาจึงปลอดภัยจากการพิพากษาและพระเจ้าไม่ได้ทรงถือว่าพวกเขาเป็นคนบาป (จงเปรียบเทียบลูกา 13:1-5)

“...และความอดกลั้นพระทัย”-หรือการระงับพระหัตถ์แห่งการพิพากษาของพระองค์ การยับยั้งหรือเหนี่ยวรั้งความเดือดดาลของพระองค์ หรือการอดกลั้นไม่สำแดงความไม่พอพระทัยของพระองค์ที่มีต่อบาป

“...และความอดทนนาน” คำนี้สื่อถึงความช้าของพระเจ้าที่จะโกรธ หรือการที่พระองค์ทรงยอมให้ผู้คนของพระองค์ กระทำบาปยาวนานโดยไม่ทรงลงโทษพวกเขา (อ่าน 2 เปโตร 3:9; เพลงสดุดี 86:15; และเนหะมีย์ 9:17)

“...โดยไม่ทราบว่าคุณดีของพระเจ้าที่ชักนำท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” เปาโลถามพวกยิวว่า “พวกท่านรังเกียจความดีอันอุดมของพระเจ้าหรือ? พวกท่านรังเกียจความอดทนนานของพระเจ้าหรือ? พวกท่านไม่รู้หรือว่าคุณดีของพระเจ้าที่ชักนำพวกท่านมาสู่การกลับใจเสียใหม่?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากำลังเตือนความจำชนร่วมชาติของเขาเองเกี่ยวกับความดีของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล ไม่มีชนชาติใดที่เคยอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกของพระเจ้าที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงความกรุณามากกว่าหรือที่พระองค์ได้ประทานพระพรมากกว่าแล้ว เปาโลกำลังเตือนความจำชนร่วมชาติของเขาว่าความดีของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาควรชักนำพวกเขาให้กลับใจใหม่

พระเจ้าจะทรงทำทุกสิ่งในฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อนำคุณมาถึงพระองค์เอง โดยทรงดีต่อคุณ ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่เคยเห็นข้อพิสูจน์ซ้ำๆแห่งความดีและความเมตตาของพระองค์ กระนั้นบาปก็เป็นความชั่วร้ายที่ดื้อรั้นและน่าอัศจรรย์ มนุษย์ยังคงขัดขืนความดีงามของพระเจ้าและหาทางลงไปสู่รกจนได้ทั้งๆที่ได้เห็นข้อพิสูจน์ทั้งหมดนั้นแห่งความรักของพระเจ้าแล้ว ถ้าคุณยังไม่ได้รับความรอด ทำไมไม่มอบหัวใจของคุณแต่พระเยซูเพราะความดีงามของพระองค์เล่า? อย่าบังคับพระเจ้าให้จัดการกับคุณในความรุนแรงเลย

ข้อ 5: “แต่หลังจากความแข็งกระด้างและใจซึ่งไม่สำนึกผิดของท่านได้สำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองสำหรับวันแห่งพระพิโรธและการเปิดเผยแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า”

“หลังจากความแข็งกระด้างและใจซึ่งไม่สำนึกผิดของท่าน...”-ใจหนึ่งซึ่งไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับความเสียใจเพราะบาปเลย เมื่อเห็นความดีงามและความเมตตาของพระเจ้าแล้ว

“...สำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองสำหรับวันแห่งพระพิโรธ”-วันนั้นเมื่อพระเจ้าจะทรงสำแดงหรือแสดงพระพิโรธของพระองค์ต่อคนบาปทั้งหลาย- “และการเปิดเผยแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า” ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าการลงโทษคนชั่วจะยุติธรรม มันจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรมเพราะว่าพระเจ้าเองจะทรงให้การพิพากษานั้น

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวก็คือนี้: คุณเผชิญหน้ากับความตึงตัวของพระเจ้า คุณตระหนักว่าพระเจ้าประทานแสงแดดและฝน สุขภาพและพลังกำลัง อาหารและเสื้อผ้า แต่ทั้งๆที่คุณมีความสว่างนั้นแล้ว คุณก็ยังกบฏต่อพระเจ้าต่อไป คุณกำลังสูม กำลังกองสูง การปรับโทษและพระพิโรธต่อตัวคุณเอง เมื่อถึงเวลานั้นที่คุณยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อจะถูกพิพากษา

ข้อ 6: “ผู้ซึ่งจะประทานแก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา”

นี่คือหลักการที่สองแห่งการพิพากษาของพระเจ้า: “แก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา” ถ้าคุณคิดว่าคนบาปทุกคนตายและตกนรกและมันจบลงแค่นั้น คุณก็อยู่ในความไม่รู้อะไรเลยฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าและความพินาศของเหล่าคนอธรรม คนชั่วทุกคนจะถูกทรมานในนรกตามขนาดของความชั่วของเขาหรือของเธอ ทุกคนที่ตายในความไม่เชื่อและตื่นขึ้นในนรกก็จะทนทุกข์การปรับโทษและความทรมานที่มีความรุนแรงตามความสว่างนั้นที่ถูกปฏิเสธ ตามโอกาสเหล่านั้นที่ถูกปิดทึบ และตามความตึงตัวของพระเจ้าที่ถูกเมินเฉย พวกคนนับถือรูปเคารพที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซู ที่ท่องไปในป่าดงดิบแบบแก้ผ้า และโยนลูกๆของตนให้แก่พวกจระเข้ ก็จะไม่ทนทุกข์การปรับโทษที่รุนแรงเหมือนกับคนนั้นในอเมริกาที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้วแต่ก็ปฏิเสธมันเสีย พระเจ้าจะทรงจัดการกับพวกคนนับถือรูปเคารพในความชอบธรรมและในความยุติธรรม

พระเยซูทรงสอนแล้วอย่างชัดเจน ขณะทรงอยู่บนโลก ว่าคนเหล่านั้นที่รู้จักความถูกต้องและไม่ยอมทำสิ่งที่ถูกต้องก็จะถูกเขียนหลายที แต่ว่าคนนั้นที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยได้ยิน และในความรู้ได้กระทำหลายสิ่งที่เหมาะสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อยที (ลูกา 12:42-48)

ถ้าคุณเป็นคนบาป คุณก็กำลังสร้างความรุนแรงของนรกนั้นที่คุณจะทนทุกข์ โดยความชั่วนั้นที่คุณกำลังปฏิบัติอยู่ มนุษย์เป็นผู้หลงหายและถูกตัดขาดจากพระเจ้าเพราะความไม่เชื่อ และคนไม่เชื่อทุกคนจะลืมนตาของตนในนรก-แต่คนเหล่านั้นที่ตกนรกก็จะไม่ทนทุกข์ความปวดร้าวแบบเดียวกันทุกคนในนรก ไม่มีข้อเท็จจริงใดในพระคัมภีร์ที่ถูกสอนอย่างชัดเจนมากกว่าข้อเท็จจริงที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้น

หลายต่อหลายครั้งทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ เราถูกเตือนใจว่าเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เราจะได้รับบำเหน็จตามบรรดาการกระทำของเรา เราได้รับความรอดโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีแม่สักสิ่งเดียวที่คนใดจะทำได้เพื่อช่วยตัวเองให้รอด หรือเพื่อช่วยพระเจ้าให้ช่วยเขาให้รอด เมื่อเขาตระหนักว่าเขาเป็นผู้หลงหาย และรับพระเยซูไว้ด้วยความเชื่อ พระเยซูก็ทรงช่วยเขาให้รอด แต่บำเหน็จที่เขาได้รับในสวรรค์จะถูกตัดสินชี้ขาดโดยการทำหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อ (1 คร. 3:11-15) เราจะได้รับบำเหน็จตามการกระทำเหล่านั้นที่ถูกกระทำในร่างกายของเรา (2 คร. 5:10) ผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคนจะได้รับบำเหน็จเป็นรายตัวสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อของเขา-หรือ ถ้าเขาไม่สัตย์ซื่อในหน้าที่คนต้นเรือน เขาก็จะเห็นการงานทั้งหลายของเขาถูกเผาไหม้ไป

หลักการเดียวกันแห่งการพิพากษาก็เป็นจริงเกี่ยวกับคนชั่ว ในวิวรณ์ 20:11-15 เรามีภาพที่ชัดเจนมากๆและเข้าใจได้แห่งการพิพากษาของคนชั่ว เราเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวถูกตั้ง และ “พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น” คนเหล่านั้นที่ถูกพิพากษาคือเหล่าคนชั่ว...ไม่มีผู้เชื่อสักคนจะถูกพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น พวกคนตาย ทั้งผู้น้อยและผู้นิ่งใหญ่ ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า และจากนั้นหนังสือเหล่านั้นก็ถูกเปิด หลังจากหนังสือเหล่านั้น (พหูพจน์) ถูกเปิดแล้ว หนังสือเล่มหนึ่ง (เอกพจน์) ก็ถูกเปิด หนังสือเล่มนั้นคือ หนังสือแห่งชีวิต-แต่พวกคนตายถูกพิพากษาตามสิ่งเหล่านั้น “ที่ถูกจารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการงานของพวกเขา” ผมไม่เห็นเหตุผลอันใดที่จะมีใครเข้าใจผิดคากล่าวนั้นเลย

ผู้เชื่อทุกคนมีชื่อของเขาหรือของเธออยู่ในหนังสือแห่งชีวิต ชื่อของคนไม่เชื่อทั้งหลายก็ไม่อยู่ในหนังสือนั้น ดังนั้นหนังสือแห่งชีวิตจึงอยู่ที่นั่นเพื่อว่าใครบางคนจะได้แย้งกับพระเจ้าแบบเดียวกับที่ซาตานโต้แย้งกับมีคาเอล อัครเทวดาทูนั้น...เชื่อว่าอาจมีบางคนที่นี่ที่เถียงพระเจ้าและกล่าวว่า “รอเดี๋ยวก่อนพระองค์! ข้าพระองค์เคยเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ตึนะ...ข้าพระองค์เคยเป็นแบปติส เมธอดิสต์ เพรสไบทีเรียน คาทอลิก ลูเธอรันที่ตึนะ...” จากนั้นพระเจ้าจะแค่เปิดหนังสือเล่มนั้นและแสดงให้เห็น

ว่าชื่อของเขาไม่อยู่ที่นั่นเลย เฉพาะคนเหล่านั้นที่ชื่อของตนถูกเขียนในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสสิยาห์จะเข้าสวรรค์ (วิว. 21:27) ดังนั้นหนังสือที่นั่นจึงอยู่ที่นั่นเพื่อปิดปากทั้งหลาย...หนังสือเหล่านั้นอยู่ที่นั่นเพื่อตัดสินชีวิตระดับของการปรับโทษที่คนชั่วจะได้รับ

ขอให้คุณจดจำสิ่งต่อไปนี้ไว้ให้ดี: ทุกคำที่คุณเอ่ย ทุกสิ่งที่คุณทำ ทุกความคิดที่คุณเคยมี ทุกสถานที่ที่คุณเคยไป ถูกบันทึกไว้แล้ว พระเยซูตรัสว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์จะพูดนั้น พวกเขาจะต้องให้การสำหรับคำเหล่านั้นในวันแห่งการพิพากษา” (มธ. 12:36)

ถ้าคุณอยากที่จะกำจัดความคิดและการกระทำชั่วๆเหล่านั้นออกไปให้พ้น จงมาหาพระเยซู วางใจพระโลหิตของพระองค์ และเมื่อความชั่วของคุณถูกวางใต้พระโลหิตของพระเยซู พระเจ้าก็ไม่ทรงเห็นมันอีกต่อไป ผมขอกกล่าวสิ่งต่อไปนี้ด้วยใจถ่อมและใจเคารพยำเกรงมากๆ: พระเจ้าไม่สามารถเห็นบาปทั้งหลายของคุณที่อยู่ใต้พระโลหิตของพระเยซู-แต่ถ้าคุณยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยเป็นผู้ที่หลงหาย คุณก็จะถูกตอบแทนตามการกระทำที่ชั่วเหล่านั้น ความคิดชั่วเหล่านั้น และความชั่วที่คุณได้ปฏิบัติ คุณกำลังสำสอมพระพิโรธที่จะถูกนำออกมาปรักปรำคุณในวันแห่งการพิพากษานั้นถ้าคุณรู้จักความดีงามของพระเจ้า และคุณยังปฏิเสธที่จะรับใช้พระเจ้า

ข้อ 7-9: “แก่คนเหล่านั้นที่โดยความต่อเนื่องอันอดทนในการกระทำความดี แสงสว่างราศี และเกียรติ และความเป็นอมตะนั้น จะประทานชีวิตนิรันดร์ แต่แก่คนเหล่านั้นซึ่งชอบโต้เถียงกัน และไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม จะประทานความเดือดดาลและพระพิโรธ ความยากลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าวจะมีแก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้าย ของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย”

“ความต่อเนื่องอันอดทนในการกระทำความดี” ในข้อ 7 ไม่ได้ถูกนำเสนอเพื่อให้เป็นวิธีในการที่พวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์แต่อย่างใด มันเป็นคำพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์ให้แล้ว “การกระทำความดี” คือการอยู่ใต้บังคับและความเชื่อฟังต่อความสว่างนั้นที่พระเจ้าประทานให้แล้ว

“...คนเหล่านั้นซึ่งชอบโต้เถียงกัน...” สำนวนนี้ (ข้อ 8) ปกติแล้วบ่งบอกถึงคนเหล่านั้นที่มีนิสัยชอบหาเรื่องทะเลาะ และโดยทั่วไปแล้วหมายถึงการพิพาทต่างๆในท่ามกลางมนุษย์ แต่ในที่นี้มันบ่งบอกถึงสภาพอารมณ์ต่อพระเจ้า และมีความหมายเหมือนกับการเป็นคนดื้อรั้น หรือที่ต่อต้านพระเจ้า มันคือคนเหล่านั้นที่โต้แย้งกับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ที่ขัดแย้งคำกล่าวอ้างต่างๆของพระองค์ ที่กบฏต่อบัญญัติทั้งหลายของพระองค์และไม่ยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องต่างๆของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเปิดเผยแล้ว

เปาโลแค่กำลังอธิบายในข้อพระคำเหล่านี้สิ่งที่ผมได้พยายามที่จะทำให้คุณเข้าใจ: คนเหล่านั้นที่อดทน ที่แสวงหาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและถวายเกียรติพระองค์ จะได้รับความเป็นอมตะและ “ชีวิตนิรันดร์” เป็นมรดก แต่คนเหล่านั้นที่ชอบหาเรื่องทะเลาะ ที่ปฏิเสธที่จะ “เชื่อฟังความจริง” และที่ติดตาม “ความไม่ชอบธรรม” ก็จะได้รับ “ความเดือดดาลและพระพิโรธ ความยากลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าว”-ซึ่งจะมาถึงยิวก่อนเพราะว่าเขาเป็นฝ่ายแรกที่ได้รับ ความดีงาม ความเมตตา และความอดทนนานของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:48)-และแน่นอนว่ายิวได้รับเยอะจริงๆ การปรับโทษของเขาจะเป็นตามความสว่างนั้นที่เขาได้ปฏิเสธและโอกาสเหล่านั้นที่เขาเมินเฉย แต่การพิพากษาของพระเจ้าจะมี “แก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้าย ของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย”

ข้อ 10: “แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกคนต่างชาติด้วย”

แก่ทุกคนที่ยอมรับพระเยซู ติดตามความจริง และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า พระเจ้าก็จะประทาน “สง่าราศี เกียรติ และสันติสุข... แก่พวกยิวก่อน (พระสัญญาเหล่านั้นมีแก่ยิวก่อน) และแก่พวกคนต่างชาติด้วย” คุณโปรดจดจำเรื่องนี้ไว้-และอย่าสงสัยมันเป็นอันขาด: พระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้ ถ้าพระเจ้าทรงทำผิด พระองค์ก็คงไม่ใช่พระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรมในบรรดาการกระทำของพระองค์ และพระองค์ทรงถูกความชั่วร้ายทดลองไม่ได้ (ยากอบ 1:13)

พระเจ้าทรงให้พระสัญญาทั้งหลายแก่อับราฮัมผู้สัตย์ซื่อ อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและเชื่อฟังพระเจ้า และพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาเนื่องนิยกับอับราฮัม พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญานั้นและทำให้พระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมผู้สัตย์ซื่อสำเร็จจริง และเพราะความสัตย์ซื่อของอับราฮัม พระเจ้าจึงจะรักษาพันธสัญญาของพระองค์กับลูกหลานเหล่านั้นของอับราฮัม ดังนั้นพระพรเหล่านั้นจึงมาถึงยิวก่อน

“ความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) ความรอดได้มาถึงเราโดยทางเชื้อสายของดาวิด ดังนั้น เนื่องจากพันธสัญญาของพระเจ้าและพระคำรับสั่งของพระเจ้าได้ถูกประทานให้แก่ยิว พระพรนั้นจึงมาถึงยิวก่อน...แต่ก็มาถึงพวกคนต่างชาติเช่นกัน

ข้อ 11: “เพราะว่าไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย”

นี่คือหลักการที่สามของการพิพากษาของพระเจ้า พระเจ้าจะไม่แสดงการเห็นแก่หน้าผู้ใดในพระพรนั้นเลย คนต่างชาตินั้นคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระพรที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้าพอๆกับยิวคนใดที่บังเกิดใหม่แล้ว แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงทำพระสัญญาฝ่ายโลกหลายประการที่เฉพาะเจาะจงแก่ชนชาติอิสราเอล และพระองค์ทรงทำพระสัญญาที่เฉพาะเจาะจงหลายประการแก่เจ้าสาวต่างชาตินั้นเช่นกัน คือคริสตจักร แต่ในการวิเคราะห์ที่แท้จริง พระเจ้าจะทรงให้บำเหน็จทุกคนอย่างชอบธรรม เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าคน แต่เพราะว่ายิวคนหนึ่งเป็นยิว การพิพากษาของเขาก็จะไม่ถูกทำให้เบาลง-และบำเหน็จของเขาจะไม่ถูกเพิ่มขึ้นด้วย พระเจ้าจะทรงชอบธรรมในการตัดสินคนต่างชาติเหมือนกับที่พระองค์ทรงชอบธรรมในการตัดสินยิว การพิพากษาของพระองค์จะไม่ลำเอียงเลยแม้แต่นิดเดียว พวกคนต่างชาติที่ได้ทำบาปโดยปราศจากพระราชบัญญัติจะต้องพินาศ เพราะว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย”-และยิวเหล่านั้นที่ได้ทำบาปภายใต้พระราชบัญญัติจะต้องพินาศ “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) สิ่งที่พระวิญญาณกำลังสำแดงโดยอัครทูตท่านนี้ก็คือว่า หากไม่มีข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ก็ไม่มีผู้ใดจะรับความรอดได้เลย ไม่ว่าจะคนต่างชาติหรือยิว เปาโลกำลังปูทางสำหรับข่าวประเสริฐ

พวกไฮเปอร์คาลวินต้องจำใจข้ามโรม 2:11 ไปเสีย เพราะว่าพวกเขาเทศนาจากธรรมาสันของตนและทางวิทยุว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่ถูกเลือกสรรให้รอด เหล่าผู้ถูกเลือก และคนอื่นๆทุกคนต้องถูกปรับโทษ เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่อยู่ในกลุ่ม “ผู้ถูกเลือกสรร” แต่ผมดีใจเหลือเกินที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานพระคำข้อนี้แก่เรา โดยบอกเราว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าคน พระเจ้าได้ทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวที่พระองค์ทรงมี เพื่อที่ “ผู้ใดก็ตาม”-ยิว ต่างชาติ ผิว ชาว ผิวสี รวย จน มีการศึกษา ไร้การศึกษา...ผู้ใดก็ตาม-จะรับความรอดได้! ถ้าคุณไปนรก มันก็จะไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ มันจะเป็นการตัดสินใจเลือกของคุณ

ในการเชื่อมโยงกับข้อ 11 กรุณาอ่านพระราชบัญญัติ 10:17; เอเสเคียล 18:20; โรม 3:29,30, และ 10:12,13 คุณจะเห็นในข้อพระคำเหล่านี้ว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะไม่ลำเอียงเลยสักนิดเดียว

ข้อ 12 และ 13: “ด้วยว่าทุกคนที่ได้ทำบาปโดยปราศจากพระราชบัญญัติก็จะพินาศโดยปราศจากพระราชบัญญัติเช่นกัน และทุกคนที่ได้ทำบาปในพระราชบัญญัติก็จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติ (เพราะว่าไม่ใช่บรรดาคนที่ฟังพระราชบัญญัติจะเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่บรรดาคนที่กระทำตามพระราชบัญญัติจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม”

“ด้วยว่า...” นี่คือการให้เหตุผลสำหรับสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวไปนั้น หรือเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงปฏิบัติกับมนุษย์บนหลักการใดบ้าง เพื่อที่พระองค์จะไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าคน

“...ทุกคนที่ได้ทำบาป...” นี่รวมทุกคนเข้าไว้แล้ว อัครทูตท่านนี้ไม่ได้กล่าวว่านี่ใช้กับไม่กี่คนเท่านั้น หรือกับความชั่วในการนับถือรูปเคารพเท่านั้น นี่คือการกล่าวที่เหมารวมทุกคน หรือ “ผู้ใดก็ตาม” “โดยปราศจากบัญญัติ” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงปราศจากบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะเปาโลกล่าวในทันที (ในข้อ 14) ว่าพวกเขามีบัญญัติแห่งปกติวิสัย “...ก็จะพินาศโดยปราศจากบัญญัติเช่นกัน”-นั่นคือ พวกเขาจะไม่ถูกพิพากษาโดยบัญญัติหนึ่งซึ่งพวกเขาไม่เคยมี

พวกยิวเหล่านั้นได้ทำบาป “ในพระราชบัญญัติ” นั่นคือ พวกเขามีพระวจนะที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระเจ้า และพวกเขาภาคภูมิใจที่ตัวเองได้ถือครองสิ่งนั้น-แต่พวกเขาก็ยังทำบาป ดังนั้นพวกเขาจึงจะ “ถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติ”-โดยความสว่างนั้นที่พวกเขามี พวกเขา- “บรรดาคนที่ฟังพระราชบัญญัติ” (ข้อ 13)-ไม่อาจถูกนับว่าชอบธรรมได้ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง แค่การฟังพระราชบัญญัติก็ไม่ใช่การประพฤติตามข้อกำหนดทุกประการของมัน ถ้าพวกเขาคาดหวังว่าจะได้รับความรอดโดยพระราชบัญญัติ มันก็คงต้องใช้บางสิ่งที่เป็นมากกว่าแค่การฟัง

ข้อ 14 และ 15: “เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำการเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย คนเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารีกอยู่ในจิตใจของพวกเขา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาที่เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือว่าแก้ตัวต่อกันและกัน)”

เมื่อพวกคนต่างชาติ ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติ-นั่นคือ พระราชบัญญัติในฐานะเป็นการเปิดเผยภายนอกจากพระเจ้า- “กระทำการเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย...” นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขากำลังทำได้ตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ เพราะว่าพวกเขาไม่มีมัน-แต่พวกเขาตระหนักโดยไม่รู้ตัว ในฐานะเป็นผู้มีศีลธรรม เกี่ยวกับสิ่งที่ถูกหรือผิด ดังนั้นคนเหล่านี้ แม้ไม่มีพระราชบัญญัติ จึง “เป็นบัญญัติหนึ่งแก่ตัวพวกเขาเอง”

“ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารีกอยู่ในใจของพวกเขา...” พระเจ้ากำลังพรรณนาว่าพระองค์ทรงประกอบมนุษย์ทุกคนขึ้นมาอย่างไร: มี “การงาน” หนึ่งอยู่ภายในพวกเขา ซึ่งทำให้พวกเขามีสติเกี่ยวกับศีลธรรม ในที่นี้โปรดหมายเหตุว่า มันไม่ใช่พระราชบัญญัตินั้นที่ถูกเขียนในใจของพวกเขา มันเป็น “การงาน” นั้นที่ถูกเขียนไว้โดยพระเจ้าในการประกอบคนเหล่านี้ขึ้นมา ซึ่งโดยการทำนี้ทำให้พวกเขามีสติเกี่ยวกับศีลธรรม ดังนั้นเพื่อกล่าวซ้ำ-พระเจ้าในข้อพระคำเหล่านี้จึงทรงประกาศว่ามี “การงาน” หนึ่งที่ชอบธรรม ซึ่งพระเจ้าทรงเขียนไว้ในใจของมนุษย์ ซึ่งพวกเขาหนีการงานนั้นไปไม่พ้น เพราะว่า “ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขา” เห็นพ้องกับมัน พระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้ถูกเขียนไว้ในใจของพวกคนต่างชาติ แต่ “การงาน” หนึ่งของพระเจ้ามีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน (โปรดหมายเหตุว่าข้อ 13-15 เป็นคำอธิบายแทรกของข้อ 12)

ข้อ 16: “ในวันเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น”

ทั้งพวกคนต่างชาติ (ที่ “ได้ทำบาปโดยปราศจากบัญญัติ”) และพวกยิว (ที่ได้ “ทำบาปในพระราชบัญญัติ”) จะถูกพิพากษา “ในวันเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาความลับของมนุษย์” และใครเล่าจะยืนอยู่ได้ในวันเช่นนั้น?- “วันแห่งพระพิโรธและการเปิดเผยแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า” (ข้อ 5) เฉพาะคนชอบธรรมจะเข้าเมืองสวรรค์นั้น-และคนชอบธรรมจะชอบธรรมก็เพียงเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงชอบธรรม (1 คร. 1:30; 2 คร. 5:21) คนๆหนึ่งต้องชอบธรรมเพื่อที่จะเข้าสวรรค์ซึ่งเป็นที่ๆไม่มีความไม่ชอบธรรมอยู่เลย และไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทิน “หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพุดมสา” (วิว. 21:27) ปราศจากความบริสุทธิ์ ไม่มีมนุษย์คนใดจะเห็นพระเจ้า (ฮบ. 12:14)-และความบริสุทธิ์และความชอบธรรมเป็นของเราโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

“...โดยพระเยซูคริสต์...” ในกิจการ 17:31 เราอ่านว่า: “พระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย” และคนพวกเดียวที่จะปรากฏว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์คือ คนเหล่านั้นที่เชื่อแล้วด้วยใจ คือหลักคำสอนที่ถูกมอบให้แล้วโดยพระเยซูคริสต์เจ้า (กรุณาตั้งใจอ่าน 2 ยอห์น ข้อ 8 ถึง 11)

“...ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” ในที่นี้เรามีหลักการที่สี่ของการพิพากษาของพระเจ้าตามที่ถูกวางไว้ในบทที่สองนี้ของหนังสือโรม ขอขอบคุณพระเจ้า-ไม่ใช่ “ตามพระราชบัญญัติของโมเสส” เพราะว่า “โดยการกระทำต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ

จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้” (รม. 3:20) ผมดีใจที่เราจะถูกพิพากษาตามข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า-ไม่ใช่ตามพระราชบัญญัติ

หากไม่มีข่าวประเสริฐที่ถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิตประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ซึ่งถูกนำลงมาสู่มนุษย์โดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ถูกมอบไว้แก่เหล่าผู้บริสุทธิ์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียก ได้ทรงแต่งตั้ง และได้ทรงส่งไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ คงไม่มีพวกเราสักคนจะสามารถยืนอยู่ต่อหน้าความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าในวันใหญ่ยิ่งนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงร้องประกาศว่า: “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอด... เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (รม. 1:16,17)

เปาโลกำลังกล่าวข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจนว่าทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว ไม่มีสักคนเลยที่ชอบธรรม (ไม่มี ไม่เลยสักคน) ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกที่ทำดีและไม่ทำบาปเลย ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกลวงตัวเอง และความจริงนั้นไม่อยู่ในเรา ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป เราก็ทำให้พระเจ้าเป็นผู้มุสา และเราต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงอันน่าเกรงขามที่ว่ามนุษย์นั้นสิ้นหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และมุ่งหน้าสู่รกรกโดยเมื่ออยู่นอกพระคริสต์ แต่ในพระคริสต์เราเป็นผู้ชอบธรรม เราถูกไถ่แล้ว และเราพร้อมแล้วที่จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในรุ่งอรุณแห่งการพิพากษาครั้งใหญ่ นั่น “ข้าฯไม่มีสิ่งใดในมือมา ข้าฯขอเพียงยึดกางเขนของพระองค์ไว้ให้มั่น”! ข่าวสารของเปาโลมีหนึ่งเดียว: การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า-ความหวังเดียวแห่งความรอด

ยิวถูกปรับโทษโดยพระราชบัญญัติ

ข้อ 17: “ดูเถิด ท่านถูกเรียกว่าเป็นยิว และฟังพระราชบัญญัติ และอวดตัวของท่านเกี่ยวกับพระเจ้า”

“ยิว” คือชื่อที่พวกฮีบรูถูกรู้จักโดยคนทั่วไป และเห็นได้ชัดว่าพวกเขาถือว่าชื่อนี้เป็นชื่อที่มีเกียรติและให้คุณค่าตัวเอง โดยชื่อนี้ (ดู กาลาเทีย 2:15) ชื่อนี้ได้กลายเป็นตัวแทนของความโปรดปรานพิเศษทั้งหมดนั้นแห่งศาสนาของพวกเขา

ชื่อนี้เดิมทีบ่งบอกถึงคนๆหนึ่งที่เป็นของเผ่าที่นั่นหรืออาณาจักรที่นั่นแห่งยูดาห์ (2 พงศ์กษัตริย์ 16:6; 25:25) (จากเผ่าของยูดาห์นี้เองที่พระเมสสิยาห์จะทรงประสูติ ดู ปฐมกาล 49:8,10; ฮีบรู 7:14; และวิวรณ์ 5:5) ในสมัยของเรโหโบอัม อาณาจักรของอิสราเอลได้ถูกแบ่งแยก และสิบเผ่าฝ่ายเหนือนั้นเริ่มเป็นที่รู้จักในชื่ออิสราเอล เผ่าของยูดาห์และเบนยามิน ในฝ่ายใต้ รวมกันเป็นอาณาจักรแห่งยูดาห์ เพื่อเป็นการลงโทษเพราะบาปและการนับถือรูปเคารพ สิบเผ่าฝ่ายเหนือนั้นถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและถูกกระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย สุดท้ายแล้วเผ่ายูดาห์และเบนยามินก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน ซึ่งจากที่นั่นคนที่เหลืออยู่ได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในภายหลัง (ภายใต้เอซราและเนหะมีย์) ความหมายของคำว่า “ยิว” จึงถูกขยายออกและใช้กับใครก็ได้ที่เป็นเผ่าพันธุ์ฮีบรูผู้ซึ่งได้กลับมาจากการเป็นเชลยนั้น-และในที่สุดมันก็ครอบคลุมใครก็ได้แห่งเผ่าพันธุ์นั้นที่อยู่ทั่วโลก

“...และฟังพระราชบัญญัติ...” ยิวฟังพาและวางใจในพระราชบัญญัติเพื่อที่จะได้รับการยอมรับหรือความโปรดปราน “พระราชบัญญัติ” ในที่นี้น่าจะหมายถึงระบบแบบโมเสสทั้งหมด

“...และอวดตัวของท่านเกี่ยวกับพระเจ้า” ยิวรู้สึกว่าคุณเองเหนือกว่าประชาชาติอื่นๆทั้งหมดและรังเกียจพวกเขา เพราะว่าเรามีพระราชบัญญัติของพระเจ้า มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลและพระเจ้าได้ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา แต่นี่ก็ไม่ใช่เหตุผลในการอวด (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากพวกเขาก็ไม่ได้รักษาพระราชบัญญัติ) แทนที่จะอวด พวกเขาควรจะรู้สึกขอบพระคุณในความเมตตาและความโปรดปรานทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่พวกเขา

ความหมายโดยนัยในพระคำข้อนี้ก็คือว่า คนๆหนึ่งอาจถูกเรียกว่ายิว และก็ไม่เป็นยิว (ผมขอเสริมว่าวันนี้คนๆหนึ่งอาจถูกเรียกว่าคริสเตียน-และก็ไม่เป็นคริสเตียนที่แท้จริง) ในที่นี้เปาโลกำลังพิสูจน์ว่ายิวที่เรียกกันเช่นนั้นก็เป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้พอๆกับคนต่างชาติ แม้เขาจะอวดเกี่ยวกับความเป็นยิวของเขาทั้งหมดนั้นก็ตาม เขาฟังในพระราชบัญญัติ แต่ขณะเดียวกันเขาก็ดูไม่ออกว่าพระราชบัญญัติคือสิ่งหนึ่งที่สอนในเรื่องความชอบธรรม: “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการ دلใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีพร้อม ถูกเตรียมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16,17)

ข้อ 18-20: “และทราน้ำพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งทั้งหลายที่ยอดเยียมกว่า โดยถูกสอนจากพระราชบัญญัติ และมั่นใจว่า ท่านเองเป็นผู้นำทางของคนตาบอด เป็นความสว่างของคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในความมืด เป็นผู้สอนของคนโง่เขลา เป็นครูของพวกเด็กทารก ซึ่งมีแบบอย่างของความรู้และของความจริงในพระราชบัญญัตินั้น”

ยิวกล่าวคำอ้อวอดของตนเกี่ยวกับพระเจ้า และกระนั้นเขาก็ลืมไปแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ชอบธรรม ยิวทราน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว (ข้อ 18) แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าเขาควรเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า ความรู้นี้เขาได้รับมาจากพระคัมภีร์ เขาเป็นนักเรียนที่ศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และเขาสามารถเห็นชอบในสิ่งทั้งหลาย “ที่ยอดเยียมกว่า”-และกระนั้น ถึงแม้เขา “ถูกสอนจากพระราชบัญญัติ” เขาก็ไม่ได้ใช้สติปัญญาของตนเพื่อนำทางคนตาบอด (คนต่างชาติ) ออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างนั้น ยิวมองตัวเองว่าเป็น “ผู้สอนของคนโง่เขลา เป็นครูของพวกเด็กทารก” โดย “มีแบบอย่างของความรู้และของความจริงในพระราชบัญญัตินั้น” (ข้อ 20) ในที่นี้เรามีภาพที่ครบถ้วนของสิ่งที่ยิวคิดเกี่ยวกับตัวเอง-แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงคิดเกี่ยวกับเขานั้นก็คนละเรื่องกันเลย

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลเห็นพ้องกับพวกยิวในทุกเรื่องที่พวกเขากล่าวอ้าง พวกเขา มีรูปแบบของความรู้ในพระราชบัญญัติ-แต่อัครทูตท่านนี้พร้อมที่จะใช้ความจริงและกำลังเพื่อตัดสินพวกเขาว่ามีความผิดในเรื่องความเสื่อมทรามสุดลึกลับของพวกเขาในการทำบาปต่อความสว่างที่เหนือกว่านั้นและสิทธิพิเศษเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้โปรดประทานแก่พวกเขา พระวิญาณบริสุทธิ์กำลังพิสูจน์ในที่นี้ว่ายิวเป็นคนบาปที่หลงหาย...หลงหายพอกับ “สุนัข” ที่เป็นคนต่างชาติอื่น

ข้อ 21-24: “ฉะนั้นท่านซึ่งสอนคนอื่น ท่านไม่สอนตัวเองหรือ ท่านที่เทศนาว่ามนุษย์ไม่ควรลัทธิหรือ ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า ท่านที่กล่าวว่ามนุษย์ไม่ควรเล่นซู้ ตัวท่านเองเล่นซู้หรือเปล่า ท่านที่รังเกียจบรรดารูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า ท่านที่กระทำการอ้อวอดของท่านในพระราชบัญญัติ โดยการละเมิดพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองลบหลู่พระเกียรติพระเจ้าหรือเปล่า ด้วยว่า ‘พระนามของพระเจ้าถูกหมิ่นประมาทในท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยทางพวกท่าน’ ตามที่มีเขียนไว้แล้ว”

คนที่สอนผู้อื่นนั้นย่อมถูกคาดหวังว่าตัวเองได้เรียนรู้มาแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้น คุณเห็นแล้วว่า ยิวเหล่านั้นพร้อมเสมอที่จะสั่งสอนและแก้ไขและสอนผู้อื่น-แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะให้ตัวเองถูกสอนเลย

“...ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า...ตัวท่านเองเล่นซู้หรือเปล่า...ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า?” ผมเชื่อว่าเปาโลเกริ่นนำและเอ่ยชื่อบาปเหล่านี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความขัดกันแห่งการประพฤติดของพวกเขาสอดคล้องกันมากขึ้น เราย่อมคาดหวังให้คนๆหนึ่งทำตัวเป็นแบบอย่างในสิ่งที่เขาตั้งใจจะสอนผู้อื่น

เปาโลถามต่อไปว่า “...โดยการละเมิดพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองลบหลู่พระเกียรติพระเจ้าหรือเปล่า ด้วยว่า ‘พระนามของพระเจ้าถูกหมิ่นประมาทในท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยทางพวกท่าน’ ตามที่มีเขียนไว้แล้ว” เพราะการประพฤติดแบบขัดกันของพวกยิวเหล่านั้น พระนามของพระเจ้าจึงถูกหมิ่นประมาทในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ (อ่านอิสยาห์ 52:5; เอเสเคียล 36:19-23; และ 2 ซามูเอล 12:13,14)

ข้อ 25-27: “เพราะว่าการเข้าสู่หน้ตก็เป็นประโยชน์จริง ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านเป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ การเข้าสู่หน้ตของท่านนั้นก็ถูกทำให้เป็นการไม่เข้าสู่หน้ตเสียแล้ว เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตรักษาความชอบธรรม

แห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ของเขานั้นจะไม่ถูกนับว่าเป็นการเข้าสู่หน้แล้วหรือ และผู้ที่ไม่เข้าสู่หน้ซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว ถ้าผู้ันได้ทำให้พระราชบัญญัตินั้นสำเร็จ จะไม่ปรับโทษท่านหรือ ผู้ซึ่งโดยตัวอักษรและการเข้าสู่หน้ ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น”

เปาโลกำลังพยายามแสดงให้ยิวเหล่านั้นเห็นว่ามนุษย์มองดูที่สิ่งที่ปรากฏภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองดูที่ใจ-และเหมือนอย่างที่เขากล่าวอย่างชัดเจนเหลือเกินต่อไปในจดหมายฝากฉบับนี้ว่า “ด้วยใจเราเชื่อไปสู่ความชอบธรรม” มันไม่ใช่การรอดให้เห็นภายนอก แต่เป็นการถือครองภายใน ที่พระเจ้าทรงเห็นว่าสำคัญ

“เพราะว่าการเข้าสู่หน้ก็เป็นประโยชน์จริง ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ...” มีคำว่า “ถ้า” ตัวบ่อเริ่มอยู่ตรงนี้ในข้อ 25-คำว่า “ถ้า” ที่สำคัญ ยิวต้องเรียนรู้ว่าการเข้าสู่หน้ในตัวมันเองนั้นช่วยให้รอดไม่ได้และไม่ช่วยให้รอดเลย “...แต่ถ้าท่านเป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ การเข้าสู่หน้ของท่านนั้นก็ถูกทำให้เป็นการไม่เข้าสู่หน้เสียแล้ว” เปาโลกำลังกล่าวว่าการเข้าสู่หน้แบบยิว ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการที่ชนชาตินั้นถูกแยกไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า (สัญญาที่แสดงถึงพันธสัญญาของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์) ใช้ได้ดีเฉพาะถ้าคนๆหนึ่งถูกแยกไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้าจริงๆ แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ยิวคนนั้นจริงๆแล้วก็เป็คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้เลย เขาจึงถูกพิพากษาโดยคนเหล่านั้นที่ (ไม่ได้เข้าสู่หน้เลย) ยำเกรงพระเจ้าและเดินกับพระองค์ (ข้อ 26 และ 27)

แต่ยิวตอบกลับเรื่องนี้ว่าการเข้าสู่หน้เป็นปัจจัยหนึ่งทีจำเป็นและสำคัญในศาสนาของพวกเขา เปาโลไม่ได้ปฏิเสธความจริงแห่งคำกล่าวของพวกเขา แต่ข้อโต้แย้งของเขาก็คือว่าเมื่อคนๆหนึ่งมีความจริงและความบริสุทธิ์ในใจนั้น ถึงแม้ว่าเขาอาจไม่ได้ทำพิธีกรรมเหล่านั้นแห่งศาสนายิว คนๆนั้นก็ดีกว่าเยอะในสายพระเนตรของพระเจ้าเมื่อเทียบกับคนที่ยึดถือรูปแบบต่างๆและภายในเขาก็ไม่ถือครองการเข้าสู่หน้ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงแห่งใจนั้น เปาโลกำลังทำให้ยิวเหล่านั้นเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่ช่วยให้รอด พระราชบัญญัติไม่ทำให้ใครเป็นผู้ชอบธรรม: “ก็ยิวรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ คือพวกเราเองก็ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแห่งพระคริสต์ และไม่ใช้โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ จะเป็นคนชอบธรรมได้เลย’” (กท. 2:16)... “ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย”-แต่พระวิญญาณทรงนำชีวิตนิรันดร์มาให้” (2 คร. 3:6) ดังนั้นคนทั้งหลายที่รักษาพระราชบัญญัติโดยปราศจากการเข้าสู่หน้จึงพิพากษาและปรับโทษยิวที่มีตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติและยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น

ข้อ 28 และ 29: “เพราะว่าผู้ันมิได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้แต่ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้ันเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้แต่ทั้งนั้นก็เป็นการเข้าสู่หน้ของหัวใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งมิได้รับการยกย่องจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลโต้แย้งว่า “ผู้ันมิได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก” การสรุปย่อนี้ควรถูกเชื่อมต่อกับข้อ 17 ที่เขากล่าวว่า “ดูเถิด ท่านถูกเรียกว่าเป็นยิว” คนๆหนึ่งอาจถูกเรียกว่าเป็นยิวแต่ภายนอก แต่การเป็นยิวแต่ภายนอกก็ไม่ได้ทำให้เขาเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าหรือเป็นบุตรคนหนึ่งของอับราฮัมในความเชื่อนั้น คนที่แค้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม เข้าสู่หน้และปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินั้นแต่ภายนอก ก็ไม่ได้ถือครองอุปนิสัยที่แท้จริงนั้นและไม่สำแดงจิตวิญญาณที่แท้จริงแห่งการแยกออกของชนชาติยิว การแยกออกของพวกเขาต้องการมากกว่านั้นเยอะ

“แต่ผู้ันเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน...” ในที่นี้เปาโลกำลังตรงเข้าสู่หัวใจของเรื่องนี้ เราอ่านในเพลงสดุดี 51:6 ว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงประสงค์ความจริงในส่วนภายในทั้งหลาย” การเข้าสู่หน้ ดังที่ถูกปฏิบัติในสมัยของอัครทูตท่านนี้ เป็นเพียงแค่การกระทำแบบภายนอก พวกยิวอาจถือปฏิบัติพิธีกรรมภายนอกทั้งหมดแห่งศาสนายิว และยังไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในใจนั้นเลย การเข้าสู่หน้ที่แท้จริง “เป็นการเข้าสู่หน้ของหัวใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร” เปาโลบอกชาวเมืองฟีลิปปีเหล่านั้นว่า “เราทั้งหลายเป็นพวกถือการเข้าสู่หน้ ซึ่งนมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณ และปดียินดีใน

พระเยซูคริสต์ และไม่มีควมไว้นื้อเชื่อใจในนื้อหนึ่ง” (ฟป. 3:3) คนทั้งหลายที่เป็นแบบนั้น “ได้รับการยกย่อง...มิใช่จากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า”

ต่อมาในจดหมายฝากฉบับนี้ (บทที่ 10) เปาโลพูดถึง “ความกระตือรือร้น” ของชนชาติของเขา-แต่เขาประกาศว่าพวกเขากระตือรือร้น “โดยปราศจากความรู้อันใด” เขาประกาศว่าพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และพวกเขาเที่ยวสถาปนาความชอบธรรมของตัวเองขึ้นมาผ่านทางพิธีกรรมและวิธีปฏิบัติต่างๆแห่งศาสนายิว และเมื่อทำเช่นนั้น พวกเขาจึงไม่ยอมมอบตัวต่อความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคริสต์ (1 คร. 1:30)

คำกล่าวในที่นี้ในบทที่ 2 เกี่ยวกับพวกยิวเหล่านั้นใช้ได้กับพวกคริสเตียนแต่ปากได้เช่นกัน-และเราอาจเรียนรู้ได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าสังเกตใจ คือ “มนุษย์ภายใน” นั้น...ไม่ใช่การรอดภายนอก หรือการแสดงออกฝ่ายเนื้อหนัง แต่การถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายใน เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่เรา นักเทศน์ทั้งหลายต้องกล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงอันหนักแน่นนั้นที่ว่า ไม่ใช่ประเพณี ข้อเชื่อ นิกาย พิธีกรรม หรือวิธีปฏิบัติทางศาสนาที่ทำให้เราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า เราต้องบังเกิดจากพระวิญญาณ ถูกล้างชำระในพระโลหิต รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-โดยไม่เอาพิธีกรรมใดๆ

บัดนี้มาไม่ช่วยให้รอด บัพติศมาควรถูกถือปฏิบัติโดยผู้คนที่รอดแล้ว เราควรทำตามพระคริสต์ในบัพติศมาเมื่อเราเชื่อในพระองค์แล้ว เมื่อเรารับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วยความเชื่อแล้ว-แต่ถ้าเราแค่รับบัพติศมาอย่างเดียว เราก็หลงหายเท่าที่จะหลงหายได้ น้ำไม่ล้างบาปทั้งหลายออกไป การถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ช่วยเราให้รอด การเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่นไม่ทำให้เราเป็นคริสเตียน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนแต่ดีทั้งนั้นเมื่อถูกปฏิบัติโดยผู้เชื่อทั้งหลาย...แต่คนๆหนึ่งอาจปฏิบัติพิธีกรรมและพิธีเหล่านี้ทั้งหมด และยังไม่ได้รับความรอดเลย!

ตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ของผม ผมได้พบว่าสิ่งที่ยากที่สุดที่ผมจะทำก็คือ การโน้มน้าวผู้คนที่เพื่อที่จะรับความรอดพวกเขาต้องรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ด้วยความเชื่อ และความเชื่อเพียงอย่างเดียว! ผู้คนอยากทำอะไรสักอย่าง...พวกเขาอยากปฏิบัติอะไรสักอย่าง...พวกเขาอยากให้อะไรสักอย่าง...พวกเขาอยากดำเนินชีวิตอะไรสักอย่าง แต่การไถ่ของพระเจ้าเป็นของขวัญ พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราขณะที่เรายังเป็นคนบาป และหนทางเดียวที่คนบาปผู้นำสงสารคนใดจะกลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าได้ก็คือ โดยการรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ (ยอห์น 1:12) เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้ากลายเป็นของเราด้วยความเชื่อ-ไม่ใช่โดยการประพฤติ แต่ด้วยความเชื่อ! ความเชื่อที่จะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้ามาโดยการไถ่ของพระวจนะของพระเจ้า (กรูณาอ่านเอเฟซัส 2:8,9; โรม 10:9,10,17; ยอห์น 3:5; 5:24; และ 1 เปโตร 1:23)

เราช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ และเราช่วยพระเจ้าให้รักษาเราให้รอดต่อไปไม่ได้เช่นกัน เราถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชเดิมนั้นที่ช่วยเราให้รอด: “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4) (อ่าน 1 เปโตร 1:5 เช่นกัน)

บทที่ 3

- 3:1 ดังนั้น พวกยิวจะได้เปรียบอะไร หรือการเข้าสุหนัตนั้นจะมีประโยชน์อะไร
- 3:2 มีมากในทุกทาง อย่างสำคัญที่สุด เพราะว่าบรรดาพระดำรัสของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่พวกยิว
- 3:3 ด้วยว่าถ้าบางคนไม่เชื่อจะเป็นอย่างไร ความไม่เชื่อของพวกเขานั้นจะทำให้ความเชื่อของพระเจ้าไร้ผลหรือ
- 3:4 ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย ไซ้แล้ว ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะทรงขอบธรรมในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และจะทรงเอาชนะเมื่อพระองค์ทรงถูกตัดสิน’
- 3:5 แต่ถ้าความอธรรมของพวกเราสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้าให้เห็น พวกเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าผู้ทรงลงพระอาชญา ทรงไม่ยุติธรรมหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)
- 3:6 ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร
- 3:7 ด้วยว่าถ้าความจริงของพระเจ้ามีมากยิ่งขึ้นโดยทางคำมูสาของข้าพเจ้า เพื่อให้เกิดสง่าราศีของพระองค์แล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาปด้วยเล่า
- 3:8 และไม่เป็นเช่นนั้นแทน (ตามที่พวกเราได้ถูกรายงานอย่างใส่ร้าย และตามที่บางคนยืนยันว่าพวกเรากล่าวว่) “พวกเราทำความชั่วร้ายกันเถอะ เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น” ผู้ซึ่งพระอาชญาของพวกเขาก็ยุติธรรมแล้ว
- 3:9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะว่าพวกเราได้พิสูจน์ก่อนหน้านี้ว่า ทั้งพวกยิว และพวกคนต่างชาติ พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน
- 3:10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย
- 3:11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า
- 3:12 พวกเขาทุกคนหลงทางไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่ทำดีสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย
- 3:13 ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ ด้วยลิ้นของพวกเขา พวกเขาได้ใช้การหลอกลวง พิษของงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา
- 3:14 ผู้ซึ่งปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแข่งคำและคำขมขื่น
- 3:15 เท้าของพวกเขาวิ่งไวที่จะทำให้เลือดไหล
- 3:16 การทำลายและความทุกข์ระทมอยู่ในทางทั้งหลายของพวกเขา
- 3:17 และทางแห่งสันติสุข พวกเขาก็ไม่รู้จัก
- 3:18 ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าต่อหน้าสายตาของพวกเขา’
- 3:19 บัดนี้ พวกเราทราบแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวว่นั้น พระราชบัญญัติก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อปิดปากทุกปาก และเพื่อทั้งโลกจะกลายเป็นผู้มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า
- 3:20 เพราะฉะนั้น โดยการกระทำต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นจึงมีความรู้เกี่ยวกับบาป
- 3:21 แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดายกรรมเป็นพยานอยู่
- 3:22 แม้แต่ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มี ความแตกต่างกัน
- 3:23 ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า
- 3:24 โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์

3:25 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลี้ภัยพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า

3:26 ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม

3:27 แล้วการโอ้อวดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ

3:28 เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ

3:29 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ ใช่แล้ว ของคนต่างชาติด้วย

3:30 โดยเห็นว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียว ซึ่งจะโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน

3:31 เช่นนั้นแล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติเป็นโมฆะโดยทางความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช่แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติมั่นคงต่างหาก

ข้อโต้แย้งของยิวทำให้การปรับโทษหนักยิ่งขึ้น

ในบทที่ 3 เราเรียนรู้ข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้านี้: ข้อโต้แย้งของยิวทำให้เขาถูกปรับโทษหนักยิ่งขึ้น เนื่องจากเขามีโอกาสมากมายที่ถูกประทานให้โดยพระเยซูคริสต์พระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกอับราฮัมออกมาและได้ทำพันธสัญญาอันกับเขาและเชื้อสายของเขาไปตลอดหลายชั่วอายุเนื่องนิรันดร์ เนื่องจากยิวได้รับการอวยพรจากพระเจ้าในหลายด้านที่โดดเด่นเหลือเกิน การถูกปรับโทษของเขาจึงหนักกว่าและใหญ่โตกว่าเพราะโอกาสและข้อโต้แย้งเหล่านั้นที่เขาได้ปิดบังเสีย

ข้อ 1 และ 2: “ดังนั้น พวกยิวจะได้เปรียบอะไร หรือการเข้าสู่หน้ตนั้นจะมีประโยชน์อะไร มีมากในทุกทาง อย่างสำคัญที่สุด เพราะว่าบรรดาพระคำรัสของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่พวกยิว”

จุดประสงค์ของส่วนแรกของบทนี้คือ เพื่อตอบข้อโต้แย้งบางประการซึ่งยิวคนใดอาจเสนอต่อคำกล่าวเหล่านั้นในบทที่ 2 ในที่นี้เปาโลถามและตอบคำถามหนึ่ง คำถามนั้นก็คือ: “มีข้อโต้แย้งอะไรในการเป็นยิว และมีประโยชน์อันใดในการเข้าสู่หน้ต ถ้าการเข้าสู่หน้ตไม่ช่วยให้รอดและถ้าพระเจ้าไม่ทรงโปรดประทานความโปรดปรานพิเศษแก่ยิว?” เปาโลตอบคำถามนั้นโดยการกล่าวว่า “มีมากในทุกทาง อย่างสำคัญที่สุด เพราะว่าบรรดาพระคำรัสของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่พวกยิว” นั่นคือ พวกเขาถือครองพระคัมภีร์บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงฝากให้พวกเขาดูแลพระคำรัสของพระเจ้า-หรือสิ่งซึ่งถูกกล่าวโดยพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าการถือครองสิ่งเหล่านี้เป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ แต่เปาโลก็ไม่ปล่อยให้ชนชาติของเขาเสื่อม่ายิ่งได้รับเกียรติมากเท่าไร ความรับผิดชอบก็หนักอึ้งมากขึ้นเท่านั้น

ข้อ 3 และ 4: “ด้วยว่าถ้าบางคนไม่เชื่อจะเป็นอย่างไร ความไม่เชื่อของพวกเขานั้นจะทำให้ความเชื่อนั้นของพระเจ้าไร้ผลหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช่แล้ว ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมุสาเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และจะทรงเอาชนะเมื่อพระองค์ทรงถูกตัดสิน’”

“ถ้าบางคนไม่เชื่อจะเป็นอย่างไร...” สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริงๆแล้วก็คือนี้: “แล้วถ้าบางคนไม่เชื่อล่ะ? การขาดความเชื่อของพวกเขาก็ทำลายความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไหม? ความไม่เชื่อของพวกเขาก็ทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ผลไหม?” ความหมายของข้อโต้แย้งนี้ก็คือน่า ข้อเท็จจริงที่ถูกสมมติไว้ (ว่าพวกยิวจะกลายเป็นไร้ผลและหลงหาย)-นี้จะบอกเป็นนัย

ใหม่พระเจ้าทรงล้มเหลวแล้วในการรักษาพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์ที่มีแก่ประชาชนนั้น หรือว่าพระองค์ได้ทรงทำพระสัญญาทั้งหลายซึ่งผลลัพธ์แสดงให้เห็นแล้วว่าพระองค์ทรงรักษาไว้ไม่ได้? เปาโลร้องออกมาว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย! อย่าให้ผู้ใดคิดแบบนั้นเลย!”

จากนั้นเปาโลประกาศก้องว่า “ใช่แล้ว ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด!” ขอให้พระเจ้าทรงถูกถือว่าเป็นผู้สัตย์จริงและสัตย์ซื่อ ไม่ว่าผลที่ตามมาทั้งหลายจะเป็นอย่างไรก็ตาม นี่คือหลักการแรกที่ยิวควรตระหนัก และมันควรเป็นเช่นนั้นตอนนี้ เราควรเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความจริงองค์หนึ่ง ไม่ว่าผลที่ตามมาเหล่านั้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม นี่คือคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนและเรียกร้องให้ทุกความคิดเห็น ทุกหลักคำสอน ควรถูกละทิ้งเสียหากมันบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงเป็นเท็จ

คำถามต่างๆถูกถามอยู่ทุกวันว่า- “แล้วเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีล่ะ? เจ้าอธิการคนนี้... ศาสตราจารย์คนนี้... นักเทศน์ผู้นี้... บอกเราว่าการประสูติจากหญิงพรหมจารีเป็นเรื่องแต่ง-ความเป็นไปไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ แล้วเรื่องนี้ล่ะ?” คำตอบของผมคือ: “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด” คนอื่นๆถามว่า “แล้วข่าวประเสริฐนี้ที่ถูกประกาศว่า- ‘คุณต้องถูกล้างชำระในพระโลหิต... คุณต้องบังเกิดใหม่... คุณต้องกลับใจใหม่’ ศิษยาภิบาลของเราสอนเราว่าการเข้าร่วมกับคริสตจักรและการดำเนินชีวิตที่ดีคือทั้งหมดที่จำเป็นในยุคสมัยที่รู้แจ้งนี้ แล้วเรื่องนี้ล่ะ?” คำตอบของผม: “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด”

ไม่ว่ามนุษย์จะกล่าวอะไรเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบลมทินด้วยพระโลหิต การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ ข้อเท็จจริงเรื่องบาปดั้งเดิม ความจำเป็นของการบังเกิดใหม่ การต้องถูกล้างชำระในพระโลหิต ความจริงก็อยู่ในพระวาทะของพระเจ้า! พระคัมภีร์อันเปี่ยมพระพรนี้อยู่บนโลกก่อนพวกเขา และมันจะอยู่บนโลกต่อไปเมื่อพวกเขาตายไป: “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89) ผู้ใดที่เพิ่มเข้ากับพระวาทะของพระเจ้า หรือเอาออกไปจากมัน จะตกนรกหมกไหม้เพราะการทำเช่นนั้น ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม

พระเยซูตรัสว่า “ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:3) พระเยซูตรัสว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5) พระเยซูตรัสว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40) ยอห์นประกาศว่า “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) เปาโลประกาศว่าปราศจากการทำให้โลหิตตก ก็ไม่มีการยกบาป (ฮบ. 9:22) เปาโลประกาศว่าเราไม่ได้ถูกไถ่โดยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสูญได้ เช่น เงินและทองคำ... แต่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์...” (1 ปต. 1:18,19)

มันคือพระโลหิตหรืออโรคยา มันคือการบังเกิดใหม่นั้น-หรือการปรับโทษ มันคือการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้น-หรือความย่อหย่อนชั่ววินัยนรีนทร์ พระเยซูทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี พระองค์เคยอาศัยอยู่บนโลกในกายเนื้อหนัง พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างพวกเรา แต่ก็ปราศจากบาป พระองค์ได้ทรงตายบนกางเขนนั่น หลังพระโลหิตของพระองค์ เพื่อที่เราจะได้มีความรอด พระองค์ทรงถูกฝัง และในวันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นอีกในฝ่ายร่างกาย และพระองค์เสด็จขึ้นกลับไปที่พระบิดาแล้ว วันนี้มี “คนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ถ้าคุณยังไม่บังเกิดใหม่ ถ้าคุณยังไม่ถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้น ถ้าคุณยังไม่รับความรอดโดยพระคุณ คุณก็หลงหายและกำลังมุ่งหน้าไปสู่นรก ผมขอกล่าวอีกครั้ง: “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด” ไม่ว่าเหล่านักเทศน์จะเทศนาหรืออาจารย์ทั้งหลายจะสอนอะไร ไม่ว่าคุณจะทำอะไรที่เหล่านักเทศน์และอาจารย์ได้เขียนไว้ จงเชื่อพระวาทะของพระเจ้า คุณต้องรับพระวาทะของพระเจ้าไว้ ดำเนินชีวิตตามพระวาทะของพระเจ้า และตายโดยยึดมั่นในพระวาทะของพระเจ้า... ถ้าคุณหวังว่าจะทำให้สวรรค์เป็นบ้านของคุณ

ผู้พยากรณ์เท็จจำนวนมากอยู่ในแผ่นดินนี้ ที่ไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกาย การลบลมทินโดยพระโลหิต แต่พระเยซูทรงเตือนแล้วเกี่ยวกับ “สุนัขป่าในคราบแกะ” เหล่านี้: “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” (มธ. 7:15) เปาโลเตือนเกี่ยวกับพวกผู้สอนเท็จ (2 คร. 11:13-15); และยอห์นก็เตือนว่า “จงพิสูจนวิญญานเหล่านั้นว่าวิญญานเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” (ดู 1 ยอห์น 4:1-3) ดังนั้น ถ้าคุณตกเป็นเหยื่อของความสับสน พระเจ้าก็ไม่ได้เป็นคนทำ! 1 เปโตร 2:6 สอนเราว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะงุนงงและสับสนไม่ได้ ถ้าคุณสับสน พญามารก็เป็นคนทำ พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สันติสุข และ “ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมสง่าราศี”!

ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแน่นอนนอนพอกับที่ว่าคุณมีชีวิตอยู่และหายใจอยู่ ผมก็อธิษฐานขอให้คุณจะร้องทูลพระเจ้าเดี๋ยวนี้และยอมให้พระองค์ช่วยจิตวิญญาณที่หลงหายและนำสงสารของคุณให้รอด “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด”

“...ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และจะทรงเอาชนะเมื่อพระองค์ทรงถูกตัดสิน’” เปาโลยกคำพูดตรงนี้มาจากเพลงสดุดี 51:4 จากทุกข้อที่ถูกยกมา นี่เป็นข้อที่งดงามที่สุดและเหมาะสมที่สุดตรงนี้ ดาวิดถูกถาโถมด้วยความทุกข์โศก เขาเห็นอาชญากรรมของตนว่าเลวร้าย เขากลับความชอบธรรมของพระเจ้า กระนั้นเขาก็ไม่เคยตั้งคำถามพระเจ้า เขาเชื่ออย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าทรงถูกเสมอ ดาวิดเห็นว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมในการที่พระองค์ทรงปรับโทษบาปของเขา

นี่ควรเป็นความรู้สึกของลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว...นั่นคือ ขอให้พระเจ้าเป็นฝ่ายถูกในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ทางทั้งหลายของพระเจ้านั้นถูกเสมอ ทางทั้งหลายของพระเจ้านั้นไม่มีทางผิดได้ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ และพระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้

ข้อ 5 และ 6: “แต่ถ้าความอธรรมของพวกเราสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้าให้เห็น พวกเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าผู้ทรงลงพระอาชญา ทรงไม่ยุติธรรมหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร”

ประเด็นที่ถูกยกตรงนี้จริงๆแล้วก็คือ: ถ้าความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าถูกสำแดงให้ประจักษ์โดยความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ พระเจ้าก็ทรงทำผิดเมื่อพระองค์ทรงแก้แค้นมนุษย์เพราะความไม่ชอบธรรมของเขา คำถามหนึ่งที่ถูกลืมบ่อยๆโดยคนบาปทั้งหลายก็คือ: ถ้าอุปนิสัยของพระเจ้า-ความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์-ถูกแสดงออกโดยเป็นผลลัพธ์ของบาปของมนุษย์ แล้วพระเจ้าจะลงโทษบาปนั้นได้อย่างไร? เปาโลถาม (โดยพูด “ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง”) “พระเจ้าผู้ทรงลงพระอาชญา ทรงไม่ยุติธรรมหรือ?” แต่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงตอบ ผ่านทางเปาโล: “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย! เพราะว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร?” เปาโลน่าจะหมายถึงความจริงนั้นที่ถูกประกาศในปฐมกาล 18:25 ที่อับราฮัมถามคำถามนั้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า: “ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะไม่กระทำถูกต้องหรือ” (อ่านกิจการ 17:31 เช่นกัน) มันคงเป็นหายนะจริงๆถ้าพระเจ้าทรงทำผิดได้! แต่พระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้ พระเจ้าจะไม่ทำผิด มันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงทำผิด “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง”-ขอให้มนุษย์ทุกคนเป็นฝ่ายผิดเถิด!

ข้อ 7 และ 8: “ด้วยว่าถ้าความจริงของพระเจ้ามีมากยิ่งขึ้นโดยทางคำสาปของข้าพเจ้า เพื่อให้เกิดสง่าราศีของพระองค์แล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาปด้วยเล่า และไม่เป็นเช่นนั้นแทน (ตามที่พวกเราได้ถูกรายงานอย่างใส่ร้าย และตามที่บางคนยืนยันว่าพวกเรากล่าว) “พวกเรามาทำความชั่วร้ายกันเถอะ เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น” ผู้ซึ่งพระอาชญาของพวกเขาที่ยุติธรรมแล้ว”

“...ทำไมข้าพเจ้ายังถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาปด้วยเล่า?” ข้อโต้แย้งมีต่อไป และประเด็นตอนนี้ก็คือว่า “ถ้าความจริงของพระเจ้า” (และเรารู้ว่าพระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความจริงนั้น”) ถูกสำแดงให้ประจักษ์และเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นโดยความ

ไม่สัตย์จริงของคนบาปทั้งหลาย ฉะนั้นมนุษย์จึงไม่ควรถูกปรับโทษหรือถูกนำเข้าสู่การพิพากษา พวกเขาควรได้รับคำชมเชยแทน หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็คงดีกว่าที่จะทำความชั่วร้ายต่อไปเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวต่อไปว่า “ใช่แล้ว บางคน รายงานแบบใส่ร้ายว่าข้าพเจ้า (เปาโล) ได้ส่งเสริมให้ผู้คนให้ทำแบบนี้ต่อไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ‘พวกเราทำความชั่วร้ายกันเถอะ เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น’”

แต่เปาโลปฏิเสธคำสอนนั้นอย่างรุนแรง เขาไม่ยอมรับว่าเขาเคยเสนอแนะหลักการเช่นนั้นหรือกฎการประพฤติเช่นนั้น และบัดนี้ พร้อมกับการตัวตบปลายปากกาอันทรงพลังครั้งเดียว เปาโลนำข้อโต้แย้งทั้งหมดนี้มาสู่ข้อสรุปอันมีตรรกะและเหลวไหลของมัน สิ่งที่เขากล่าวจริงๆ แล้วก็คือ: “ถ้าบาปทำให้สง่าราศีของพระเจ้าใหญ่โตขึ้น และดังนั้นจึงไม่ใช่ความผิดอีกต่อไป ดังนั้นเรา ยิ่งทำบาปมากเท่าไร พระคุณของพระเจ้าก็จะยิ่งสว่างจ้ามากขึ้นเท่านั้น! หากนั่นเป็นความจริง ก็ให้เราทำความชั่วร้ายทั้งหมดที่เราทำได้เถิด-เพราะเรายิ่งทำบาปมากเท่าไร เรา ยิ่งทำความชั่วร้ายมากเท่าไร เราก็ยิ่งนำคำสรรเสริญมาสู่พระนามของพระองค์ มากเท่านั้น” แต่เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าเขาถูกใส่ร้ายโดยคนเหล่านั้นที่รายงานว่าเขาเชื่อและสอนหลักคำสอนเช่นนั้น และดังนั้นเขาจึงวกกลับมาในแบบที่เชี่ยวชาญมากที่สุดสู่คำยืนยันนั้นที่เขาได้เริ่มกล่าวโทษไว้ในบทที่ 2 ข้อ 1: “ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านผู้ใดก็ตามที่กล่าวโทษ เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็พิพากษาตัวท่านเอง...”

“...ผู้ซึ่งพระอาชญาของพวกเขาก็ยุติธรรมแล้ว” เปาโลประกาศอย่างเน้นหนักว่าคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขาว่าสอนหลักคำสอนเรื่อง “การทำความชั่วร้ายเพื่อความดีจะได้มา” ก็สมควรรับการลงโทษของพระเจ้าแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงชอบธรรมแล้วในการอนุญาตให้คนเหล่านั้นตกนรกหมกไหม้ ดังนั้นในภาษาที่รุนแรงเขาจึงปิดเสียงข้อโต้แย้งนั้นและสอนในฐานะเป็นบัญญัติพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่ ว่าความชั่วร้ายจะต้องไม่ถูกกระทำเพื่อความดีจะได้มา นั่นคือ ความชั่วร้ายใดก็ตามจะต้องไม่ถูกกระทำภายใต้การเสแสร้งว่าความดีจะได้มาจากมัน

เปาโลผู้เป็นอัครทูตคือนักเทศน์แห่งพระคุณล้วนๆ เขาสอนว่าพระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งสิ้นของเรา- “ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” (รม. 5:20) อัครทูตท่านนี้ได้เรียนรู้แล้วว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอ มันไม่สำคัญว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไร พวกถือศาสนาฮิวและพวกถือบัญญัติเกลียดชังและขมเหงเปาโลที่เทศนาพระคุณล้วนๆ วันนี้นั้นก็เป็นเหมือนเดิม: มีหลายคนที่ไม่เกลียดชังเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เทศนาพระคุณล้วนๆโดยไม่ฟังการประพาด

ผมขอกว่าตรงนี้-และผมหวังใจว่าคุณจะซึ้งน้ำหนักและศึกษาค้นคว้าคำกล่าวนี้ก่อนที่คุณจะประณามมัน: ชีวิตที่ชอบธรรม ตามทางพระเจ้า ไร้บาป ไร้ตำหนิ และบริสุทธิ์ของพระเยซูไม่มีทางช่วยให้รอดได้เลย มันไม่ใช่ชีวิตที่ไร้บาปของพระองค์ แต่เป็นพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ที่ได้นำความรอดมา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพระเยซูยังอยู่บนโลกวันนี้ ความไร้บาปของพระองค์ก็คงแค่เปิดเผยความบาปหนาของเราเท่านั้น ถ้าเราซึ่งพยายามเต็มที่แล้วถูกนำมาเทียบกับพระเยซู ชีวิตที่บริสุทธิ์ ไร้บาป และศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ก็คงขยายความด่ามิดแห่งความบาปหนาของเราให้ใหญ่โตขึ้น

พระคุณของพระเจ้าได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์ในพระเยซูคริสต์ แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาที่นี่เพื่อวางแบบอย่างหรือเพื่อดำเนินชีวิตที่ดี พระองค์ได้เสด็จมาที่นี่เพื่อจะสละวางชีวิตของพระองค์ เพื่อที่เราจะได้รับความรอด (ยอห์น 10:15-18) พระองค์ได้เสด็จมาที่นี่โดยพระเนตรของพระองค์จับจ้องที่กางเขนนั้น ทุกย่างก้าวของพระองค์ ทุกการกระทำและความมุ่งหมายแห่งชีวิตของพระองค์ ล้วนมุ่งตรงไปสู่กางเขนนั้น พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะตายบนกางเขนนั้น เพื่อที่เราโดยทางความตายของพระองค์ จะได้รับความรอด: “พวกเราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9) ช่างเป็นข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่! โดยความเชื่อเราเห็นพระเยซู-พระองค์ผู้ได้ทรงถูกทำให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” ทูตสวรรค์เหล่านั้นเป็น “บรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ” (ฮบ. 1:14) แต่พระเยซูทรงรับกายเนื้อหนัง-ร่างกายหนึ่งที่ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว พระองค์ทรงรับกายนั้นเพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียว-การทนทุกข์แห่งความมรณา

และในกายเนื้อหนังบนกางเขนนั้น พระองค์ “ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูได้ทรงจากพระ
ทรวงของพระบิดามา และในก้าวที่ใหญ่ยักษ์เดียวนั้น พระองค์ทรงก้าวเข้าสู่ครรภ์ของหญิงพรหมจารีนั้น พระองค์ได้ทรงประสูติ
จากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ทรงเกิดมาเพื่อตายบนกางเขนนั้น นรกทั้งสิ้นไม่สามารถหยุดยั้งพระองค์ได้ เพราะว่าบนกางเขนนั้น
พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปแล้วและทรงซื้อความรอดให้คนทั้งหลายที่สมควรตกรนรก-แต่อีกฟากของความตายนั้น พระองค์ทรง
ถูกสวมด้วยสง่าราศีและเกียรติยศเป็นมงกุฎแล้ว และนั่งลง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว (ฮบ. 1:3)

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็น
ของประทานของพระเจ้า” (อฟ. 2:8)

“มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วย
พวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

คนทั้งโลกมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า

ข้อ 9: “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะว่าพวกเราได้พิสูจน์ก่อนหน้านี้
ว่า ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน”

ในที่นี้เปาโลกล่าวข้อโต้แย้งต่อไปโดยถามว่า “พวกเราจะได้เปรียบว่าพวกเขาหรือ?” นั่นคือ พวกยิวเหล่านั้นดีกว่าพวก
คนต่างชาติหรือ? แก่นแท้ของคำถามนั้นจริงๆ แล้วก็คือนี้: “พวกเราชาวยิวมีข้อแก้ตัวหรือ? เหลือข้อแก้ตัวใดบ้างไหม? มีทางหนี
ใดๆใหม่จากคำตัดสินสุดท้ายเรื่องความผิดเหมือนกันหมดของมนุษย์ทุกคน?”

จากนั้นเปาโลประกาศก้องกลับไปว่า “เปล่าเลย เพราะว่าพวกเราได้พิสูจน์ก่อนหน้านี้ว่า ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ
พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน” คำตอบนั้นถูกให้แล้วในถ้อยคำที่เรียบง่ายและเข้าใจได้: “ไม่มีเลย! ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆเหลือ
เลย ไม่มีทางหนีจากข้อเท็จจริงเรื่องความผิดของมนุษย์ทุกคน! ทุกคนมีความผิดหมด ไม่มีสักคนเลยที่ถูกกันออกไปจากความผิด
นั้น ทุกคนถูกรวมเข้าไว้หมด”

ข้อ 10-12: “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหา
พระเจ้า พวกเขาทุกคนหลงทางไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่ทำดีสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย’”

“ตามที่มีเขียนไว้แล้ว...” ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลยกข้อความหนึ่งมาจากภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อพิสูจน์สิ่งที่เขาได้
กล่าวแล้วในข้อ 9 (อ่านเพลงสดุดี 14:1-3 และ 53:1-3) พระวาระของพระเจ้าคือสิ่งที่พิสูจน์คำประกาศแบบเหมารวมนั้นที่ว่า
เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้นต้องถูกพิพากษาปรับโทษ ไม่มีสักคนเดียวเลยที่สามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยอาศัยคุณความดีของ
เขาเองและหวังว่าพระเจ้าจะทรงอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและยอมรับเขาเข้าในครอบครัวแห่งสวรรค์...ไม่มีสักคนเดียว!

จงสังเกตข้อเท็จจริงหกประการนั้นที่ถูกกล่าวในข้อพระคำเหล่านี้:

8. ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย
9. ไม่มีคนที่เข้าใจ
10. ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า
11. พวกเขาทุกคนหลงทางไปหมด
12. พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าด้วยกันทั้งสิ้น
13. ไม่มีคนที่ทำดีสักคนเดียว-ไม่ ไม่มีเลย

ตามข้อพระคำเหล่านี้ มนุษย์ทุกคนเสื่อมทรามไปหมดทั้งสิ้น มนุษย์ทุกคนมีเขาวนปัญญาที่ถูกทำให้มืดไป และมนุษย์ทุก
คนมีอารมณ์ที่ตายด้าน-นั่นคือ มนุษย์ทุกคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ อีสยาห์กล่าวว่า “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเรา
ทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อิสยาห์

53:6) พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทุกคน” และลงท้ายด้วยคำว่า “ทุกคน” เราทุกคนลงเรือลำเดียวกัน เราทุกคนอยู่ในจำพวกเดียวกัน เราทุกคนล้วนเสื่อมทรามไปทั้งหมด หลงหายอย่างสิ้นหวัง ตายแล้วในบาป-จนกระทั่งเราได้ยินข่าวประเสริฐ รับข่าวประเสริฐไว้ และวางใจพระคริสต์นั้นผู้ทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น

พระเยซูทรงนำลงมาสู่มนุษย์คือ ข่าวประเสริฐนั้นที่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า...และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) พระเยซูทรงเป็นข่าวประเสริฐที่ถูกห่อไว้ในเนื้อหนัง พระองค์ได้ทรงนำข่าวสารแห่งความรอดมา...ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นความรอด ซึ่งถูกนำลงมาสู่มนุษย์ จนกว่าเราได้รับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา เราทุกคนไม่ชอบธรรม เราทุกคนถูกทำให้มีผิดไปในการคิดของเรา...เราไม่สามารถคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าได้จนกว่าเรายอมรับพระเยซู

เราไม่แสวงหาพระเจ้า...พระเจ้ากำลังแสวงหาเรา พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด-แต่เราคนบาปผู้นำสารและหลงหายไม่แสวงหาพระคริสต์จนกระทั่งเราได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐ จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางข่าวประเสริฐ ก็ทรงชักนำเรา (ยอห์น 6:44) มนุษย์ทุกคนหลงเงินไปเสียแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดที่ชอบธรรม ไม่มี ไม่เลยสักคน จนกระทั่งคนๆนั้นรับความชอบธรรมของพระเจ้าไว้ ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1 คร. 1:30)

นี่เป็นภาพที่น่ากลัวจริงๆของอุปนิสัยของมนุษย์ที่เราได้เห็น! แล้วแนวทางประพัตติของมนุษย์ล่ะ? ข้อ 13 ถึง 18 นำเสนอแก่เราภาพที่น่าเกลียด น่ารังเกียจของคนที่ไม่ถูกสร้างใหม่ ถ้าคุณรู้จักใครสักคนที่มีความดีของเขา และเขาโอ้อวดว่าเขาไม่ต้องการความรอดนี้ที่ถูกพระโลหิตซื้อแล้ว ก็ให้เขาฟังข้อ 13 ถึง 18 ของบทที่สามนี้ของหนังสือโรม!

ข้อ 13: “ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ ด้วยลิ้นของพวกเขา พวกเขาได้ใช้การหลอกลวง พิชของรูปร่างอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา”

ในพระคำข้อนี้มีกล่าวถึงคนไม่เชื่อทั้งหลายว่า “ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่...” ภาพอันน่ากลัวนี้ในรูปถ้อยคำถูกเอามาจากเพลงสดุดี 5:9 และเพลงสดุดี 140:3 ถ้อยคำตรงนี้กล่าวถึงปากของมนุษย์-และสิ่งที่ปากนั้นพูดก็ออกมา “จากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ” (มธ. 12:34) คำบรรยายนี้ที่ถูกให้ไว้ในโรม 3:13-18 กล่าวถึงคนที่ไม่ถูกสร้างใหม่ ดังที่ชี้ให้เห็นแล้ว-คนทั้งหลายที่ใจของพวกเขาเต็มไปด้วยการหลอกลวงและชั่วร้ายกาจ ถ้อยคำเหล่านั้นที่เราพูดก็เป็นพยานรับรองสิ่งที่อยู่ในใจของเรา พวกมันเป็นส่วนสำคัญแห่งการประพัตติของเรา บางคนพูดคำโกหกต่างๆและคำหมิ่นประมาท คำโสโครกและภาษาสกปรกปรกวมกันเป็นการสนทนาของพวกเขา คนทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นต้องรับการบังเกิดใหม่

“หลุมฝังศพที่เปิดอยู่” คือหลุมศพแบบตื้นที่มีศพหนึ่งอยู่ซึ่งยังไม่โยนดินกลบศพนั้น แสงอาทิตย์ร้อนจัดแผดเผาลงมาบนศพนั้น เป็นธรรมดาที่ความเปื่อยเน่าเริ่มเข้ามา และพวกหนอนที่กินเนื้อหนังก็เริ่มทำงานของพวกมัน กลิ่นเหม็นรุนแรงลอยขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพที่เปิดอยู่ และมีโรครະบาดที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อื่นด้วยฉันทใด ถ้อยคำที่มีพิษและเป็นอันตรายก็ออกมาจากปากของคนที่ต่ำช้าทั้งหลายฉันทนั้น

“...ด้วยลิ้นของพวกเขา พวกเขาได้ใช้การหลอกลวง...” ยากอบบอกเราเกี่ยวกับลิ้นนั้น เขาประกาศว่า:

“เพราะว่าในหลาย ๆ อย่างพวกเราทำให้คนทั้งปวงขัดเคืองใจ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมิได้ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจในทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีพร้อมแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย ดูเถิด พวกเราเอาเหล็กบังเหียนใส่ในปากม้าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันเชื่อฟังพวกเรา และพวกเราก็มัทำให้ทั้งตัวของพวกมันหันไปมาได้ จงดูบรรดาเรือด้วยเช่นกัน ซึ่งถึงแม้ว่าพวกมันใหญ่โต และถูกลมแรงพัดแล่นไป แต่พวกมันก็ยังถูกหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ไปยังที่ไหนก็ตามที่ผู้ควบคุมมันบังคับ

“เช่นนั้นแหละ ลิ่นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ และพูดโถ้วอดอ้างการใหญ่ คุณเกิด ไฟนิตเดียวก็เผาไหม้ได้มากสักเพียงใด และลิ่นนั้นก็ไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วช้า ลิ่นก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดาอวัยวะของเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทินไป และเผาไหม้วิถีแห่งธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก

“ด้วยว่าทุกชนิดของพวกสัตว์เดียรัจฉาน และของบรรดานก และของงูทั้งหลาย และของบรรดาสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และถูกเลี้ยงให้เชื่องแล้วโดยมนุษย์ แต่ลิ่นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ มันเป็นสิ่งชั่วร้ายซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เติบโตด้วยพิษร้ายถึงตาย ด้วยลิ่นนั้นพวกเราสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดา และด้วยลิ่นนั้นพวกเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า จากปากอันเดียวกันมีคำสรรเสริญและคำแข่งด่าออกมา ฟัน้องของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย” (ยากอบ 3:2-10)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่ายากอบเห็นด้วยกับเปาโลเกี่ยวกับลำคองนั้น ลิ่นนั้น และริมฝีปากนั้น: ลำคองนั้น...หลุมฝังศพที่เปิดอยู่; ลิ่นนั้น...หลอกหลวงมาก เติบโตด้วยพิษร้ายถึงตาย-และ “พิษของงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา”

งูร้ายคือ งูชนิดหนึ่งที่พิษของมันทำงานรวดเร็วมากเสียจนมันฆ่าเกือบในทันทีที่มันแทรกซึมเข้าไป และนั่นปราศจากการเยียวยา ความหมายตรงนี้ก็คือน่าพิชของงูร้ายนั้นว่องไว แนนอน แพร่ไปอย่างรวดเร็วผ่านทางระบบนั้นและก่อให้เกิดความตายฉับไฉนใด ถ้อยคำของคนชอบใส่ร้ายก็ทำให้ถึงตาย ทำลายชื่อเสียงและความสุขของมนุษย์อย่างรวดเร็วฉับไฉนนั้น หลายชีวิตถูกทำให้ย่อยยับ หลายครอบครัวถูกทำให้แตกแยก และการฆ่าตัวตายเป็นผลลัพธ์ของลิ่นมูสาทั้งหลาย อวัยวะเล็ก ๆ นั้นที่เรียกว่าลิ่นสามารถหว่านความแตกร้างในหกสิบวินาทีได้มากกว่าทั้งชีวิตจะรักษาให้หายได้! จำไว้เลยครับว่า-ลิ่นของคุณ ในมือของมารร้าย และถูกให้พลังโดยพวกผี สามารถก่อให้เกิดการไร้ความสุขและความเสียหายที่ไม่อาจซ่อมแซมได้ในชีวิตของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายของคุณ ถ้าคุณพูดความจริงไม่ได้ ก็จงหุบปากของคุณเสียดีกว่า!

ผู้เชื่อทุกคนควรอธิษฐานกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอทรงรักษาประตูแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์...ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึกตรองแห่งจิตใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 141:3; 19:14) คริสเตียนเอ๋ย ถ้าคุณยังไม่เคยทำเช่นนี้ จงกัมเศียรชะของคุณและทูลขอพระเจ้าให้ชำระลิ่นของคุณให้บริสุทธิ์เถียวนี้

ข้อ 14: “ผู้ซึ่งปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น”

นี่ถูกเอามาจากเพลงสดุดี 10:7 ที่เราอ่านว่า: “ปากของเขาเต็มไปด้วยการแข่งด่า การหลอกหลวง และการคดโกง ได้ลิ่นของเขามีการประทุษร้ายและความไร้สาระ” อัครทูตท่านนี้ไม่ได้ยกข้อความมาแบบตามตัวอักษร แต่ได้ให้นัยสำคัญนั้น

การแข่งด่า คือภาษาที่เหยียดหยามและหมิ่นประมาท มันคือตัวราคาที่ถูกที่สุดไปสู่นรกซึ่งมารร้ายมี-และชายหรือหญิงคนใดที่ชอบหมิ่นประมาทพระเจ้านั้นก็เป็นคนชั่วฉลาด คุณคงจะไม่ใช่พระนามของพระเจ้าอย่างไร้สาระถ้าพระองค์กำลังยืนอยู่ต่อหน้าคุณ! ผมขอเตือนคุณอย่างจริงจังว่าคุณเป็นคนพูดหมิ่นประมาท คุณก็จะไปสู่นรกอย่างแน่นอนพอๆกับที่ดวงอาทิตย์ขึ้น-เพราะว่าคนที่รอดแล้วย่อมไม่แข่งด่า การเลิกแข่งด่าจะไม่ช่วยคุณให้รอด แต่คนที่รอดแล้วจะไม่แข่งด่า ยากอบถามว่า “บ่อน้ำพุสงจากช่องเดียวกันทั้งน้ำจืดและน้ำกร่อยได้หรือ?” (ยากอบ 3:11) และพระเยซูตรัสว่า “ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้เลื่อมทรมาก็เกิดผลชั่วร้าย ต้นไม้ดีจะเกิดผลชั่วร้ายไม่ได้ และต้นไม้เลื่อมทรมามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้” (มธ. 7:17,18)

“ความขมขื่น” บ่งบอกถึงความรุนแรง ความโหดร้าย ความหยาบกระด้าง ถ้อยคำที่เหยียดหยามและประสงค์ร้าย

ข้อ 15-17: “เท้าของพวกเขา ว่องไวที่จะทำให้เลือดไหล การทำลายและความทุกข์ระทมอยู่ในทางทั้งหลายของพวกเขา และทางแห่งสันติสุข พวกเขาไม่รู้จัก”

ข้อความที่ยกมาในข้อพระคำเหล่านี้ถูกเอามาจากอิสยาห์ 59:7,8 ซึ่งอ่านดังต่อไปนี้:

“เท้าของพวกเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และพวกเขารีบเร่งที่จะทำโลหิตที่ไร้ความผิดให้ตก ความคิดทั้งหลายของพวกเขาเป็นความคิดทั้งหลายแห่งความชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางทั้งหลายของพวกเขา ทางแห่งสันติสุขพวกเขาไม่รู้จักร และไม่มี ความยุติธรรมในวิถีทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาได้ทำทางเดินคดโกงทั้งหลายสำหรับตัวเอง ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปในทางเดินเหล่านั้นจะรู้จักสันติสุข”

เราอภิปรายเรื่องลำคอ ลิ้น ริมฝีปาก ปากไปแล้ว...และบัดนี้คือเท้า ส่วนหนึ่งที่ว่า “เท้าของพวกเขาว่างไว” บ่งบอกถึงความกระหึ้นกระหือรือของมนุษย์ “ที่จะทำให้เกิดโลหิต”-ที่จะก่ออาชญากรรม พวกเขากระหายโลหิตของคนไร้ผิดและรีบเร่งจะทำให้โลหิตตก เพื่อสนองความประสงค์ร้ายของตนหรือเพื่อให้การแก้แค้นของตนสำเร็จ (อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องทำให้โลหิตตกเพื่อที่จะเป็นฆาตกร เพราะว่าเราอ่านใน 1 ยอห์น 3:15: “ผู้ใดก็ตามที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกร...”)

“การทำลายและความทุกข์ระทมอยู่ในทางทั้งหลายของพวกเขา”-นั่นคือ พวกเขาทำลายความสุขและชื่อเสียงของคนอื่น แนวโน้มของการประพฤติดของพวกเขาคือ พวกเขาชอบทำลายสันติสุขของทุกคนที่พวกเขาติดต่อสัมพันธ์ด้วย เหตุผลที่การทำลายและความทุกข์ระทมอยู่ในทางทั้งหลายของพวกเขาที่ถูกให้ไว้ในข้อ 17: “และทางแห่งสันติสุข พวกเขาก็ไม่รู้จักร” พวกเขาไม่รู้จักรทางแห่งสันติสุข พวกเขาไม่รู้จักรพระเจ้า

ข้อ 18: “ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าต่อหน้าสายตาของพวกเขา”

“ความเกรงกลัวพระเจ้า” บ่งบอกถึงความเคารพยำเกรงที่มีต่อพระเจ้า พวกเขาไม่มีความเคารพยำเกรงต่ออุปนิสัย สิทธิอำนาจ หรือความจริงของพระเจ้าซึ่งจะเหนี่ยวรั้งพวกเขาจากอาชญากรรม เราถูกบอกในบทที่ 1 ข้อ 21: “เมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่”-และเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงได้ออกไปจากพระเจ้า สิ่งเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลในการเหนี่ยวรั้งมนุษย์จากอาชญากรรม คือ การเห็นแก่เกียรติยศและบัญญัติของพระเจ้า

ผมขอกล่าวคำพูดหนึ่งตรงนี้ที่ต้องถูกกล่าวจากทุกธรรมาสันในอเมริกาอย่างน้อยครั้งหนึ่งทุกวันอาทิตย์: ไม่มีสิ่งใดเรียกว่าการกลับใจที่แท้จริงหากปราศจากความยำเกรงตามแบบพระเจ้า คนๆหนึ่งจะไม่ยอมกลับใจจากบาปอย่างแท้จริงจนกว่าเขายำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริง-และหนึ่งในเหตุผลเหล่านั้นที่ทำให้เราตกอยู่ในสภาพอย่างที่เป็นวันนี้ในฐานะประชาชาติหนึ่งก็คือว่านักเทศน์ทั้งหลายเลิกเทศนาคำเทศนาที่ก่อให้เกิดความยำเกรงพระเจ้าแล้ว คนทั่วไปไม่ยอมถูกบอกว่าเป็นบาปหรือคนชั่วทุกวัน และว่าพระเจ้าทรงเป็น “เพลิงที่เผาผลาญ” เขาอยากได้ยิน “พระเจ้าเป็นบิดาของทุกคน มนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน ทุกคนเป็นคนดีและไม่มีใครเป็นคนชั่ว” ผมขอกล่าวซ้ำ: จนกว่าคนบาปคนหนึ่งยำเกรงพระเจ้า คนบาปคนนั้นจะไม่มีทางกลับใจอย่างแท้จริงและเชื่อพระเจ้าเลย

ข้อ 19: “บัดนี้ พวกเราทราบแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวนั้น พระราชบัญญัติก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อปิดปากทุกปาก และเพื่อทั้งโลกจะกลายเป็นผู้มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า”

ในที่นี้เปาโลประกาศว่าสิ่งที่พระราชบัญญัติกล่าว มันก็กล่าว “แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ” อัครทูตท่านนี้กล่าวเช่นนี้เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้วิหลบล้างพลังแห่งข้อสรุปของเขา เขาได้นำเสนอข้อพิสูจนต่างๆจากบัญญัติทั้งหลายที่พวกเขาเรียนรู้แล้ว จากข้อเขียนต่างๆซึ่งถูกให้ไว้อย่างชัดเจนแล้วสำหรับพวกเขา และซึ่งพวกเขายอมรับว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ข้อพิสูจนเหล่านี้พวกเขาหลบเลี่ยงไม่ได้

“...เพื่อปิดปากทุกปาก...” เปาโลกำลังตอกย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติเป็น “สิ่งที่ปิดปาก” ไม่ใช่ “สิ่งที่เปิดใจ” พระราชบัญญัติไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเลย และมันไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้ด้วย สิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้ในการที่มันอ่อนกำลังเพราะเนื้อหนัง พระเจ้าทรงทำแล้วในพระเยซูในเนื้อหนังนั้น พระราชบัญญัติเป็น “สิ่งที่ปิดปาก” พระราชบัญญัติร้องออกมาว่า “คนทั้งโลกเป็นผู้มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า” ทุกคนสมควรตกนรก ทุกคนเป็นผู้ไม่ชอบธรรม

พระเจ้าไม่ได้ทำลายพระราชบัญญัติ...เราไม่ได้กำลังทำลายพระราชบัญญัติ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ-เราอยู่ภายใต้พระคุณ (รม. 6:14) นี่ไม่ใช่ยุคแห่งพระราชบัญญัติ นี่เป็นการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า มันไม่สำคัญว่าคุณพยายามหนักขนาดไหนที่จะรักษาพระราชบัญญัติเหล่านั้น การรักษาพระราชบัญญัติไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดและการรักษาพระราชบัญญัติจะไม่ช่วยคุณให้รอดด้วย เพราะว่าคุณรักษาพระราชบัญญัติเหล่านั้นไม่ได้

ข้อ 20: “เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป”

ข้อสรุปก็คือว่าคนทั้งโลกมีความผิดต่อพระพิภคพระเจ้าเพราะว่า “ไม่มีเนื้อหนังใด” ถูกนับว่าชอบธรรม “โดยการกระทำต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ” เมื่อถูกพิพากษาโดยคุณความดีของพวกเขาเอง ในเรื่องของการกระทำทั้งหลายของพวกเขา คนต่างชาติและยิวก็มีความผิดเหมือนกัน นี่คือจบเรื่องแล้ว! พระเจ้าตรัสแล้ว และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาชอบธรรมของโลกทั้งสิ้น พระเจ้าไม่ได้ประทานพระราชบัญญัติเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด พระราชบัญญัติไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอด และพระราชบัญญัติจะไม่มีทางช่วยมนุษย์ให้รอด- “เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นจึงมีความรู้เกี่ยวกับบาป”

ถ้าคุณอยากทราบความจริงเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนและพระราชบัญญัติ คุณก็สามารถเรียนรู้ความจริงนั้นได้ โดยอ่านโรม 10:4 และเชื่อมั่น: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูทรงทำลายพระราชบัญญัติแล้ว ในมัทธิว 5:17 พระเยซูทรงบอกเราว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลายพระราชบัญญัติ และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลายพวกศาสนาดายากรณ์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริง-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้วจริงๆ พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว พระองค์ทรงสนองข้อเรียกร้องเหล่านั้นแห่งความศักดิ์สิทธิ์และความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว ในช่วงเวลาแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) เช่นเคย ก่อนที่พระองค์ทรงกัมพระเศียรของพระองค์บนพระทรวงที่ไว้ซึ่งพระของพระองค์ พระองค์ทรงร้องประกาศจากกางเขนนั่นว่า “สำเร็จแล้ว!” (ยอห์น 19:30)

ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะล้มเลิกพระราชบัญญัติ เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ มันชอบธรรม พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติเลย พระองค์ทรงประกาศก้องว่า “ชีวิตที่กระทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย!” (อสค. 18:20) พระเจ้าตรัสเช่นนั้นแล้ว และพระองค์ทรงหมายความว่าตามนั้นจริงๆ แต่พระเยซูทรงรับโทษแทนเรา! และบัดนี้ในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ เมื่อพระเจ้าทรงมองดูพวกเราที่เป็นผู้เชื่อ พระองค์ก็ไม่ทรงมองเห็นเรา...พระองค์ทรงมองเห็นพระโลหิตประเสริฐนั้นที่ปกคลุมใจของเรา ในพระคริสต์เราเป็นผู้ชอบธรรม ในพระคริสต์เราเป็นผู้บริสุทธิ์ นอกพระคริสต์เราก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ สิ้นหวัง และมุ่งสู่นรก (โพรตอ่าน 1 โครินธ์ 1:29,30 และ 2 โครินธ์ 5:21)

พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเราสิ่งที่เราไม่มีทางทำได้เพื่อตัวเราเอง พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเราสิ่งที่มนุษย์คงจะไม่วันทำเพื่อตัวเอง แม้หากว่าเขาสามารถทำได้ก็ตาม ขอให้ผมยกข้อพระคัมภีร์ให้คุณเพื่อพิสูจน์คำกล่าวนี้:

ในยอห์น 1:11-13 เราอ่านว่า: “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า!” ข้อ 12 ของพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราว่าพระเจ้าประทานอำนาจนั้น...พระเจ้าทรงให้อำนาจนั้นเมื่อเราเชื่อ แต่ “พวกเขาจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินได้อย่างไร? และพวกเขาจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศได้อย่างไร? และพวกเขาจะประกาศได้อย่างไร นอกเสียจากว่าพวกเขาถูกส่งไป?” (อ่านโรม 10:13-17)

พระเจ้าได้ทรงส่งพระวจนะนั้นลงมาสู่เราในพระเยซู-พระวจนะของพระเจ้าในเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14) เราได้ยินข่าวประเสริฐ (1 คร. 15:1-4) ข่าวประเสริฐที่่องใจเรื่องบาป ข่าวประเสริฐซึ่งนำมามนุษย์มาถึงพระเจ้า ดังนั้น เราจึงได้รับอำนาจนั้น

เพื่อที่จะบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางฤทธิ์เดชของชาวประเสริฐ (รม. 1:16) เราไม่กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผ่านทางโลหิตของมนุษย์ ไม่ว่าโลหิตนั้นจะเป็นของเจ้าขุนมูลนายที่สูงศักดิ์ขนาดไหนก็ตาม เราไม่กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผ่านทางความประสงค์ของเนื้อหนัง และเราไม่กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผ่านทางความประสงค์ของมนุษย์... “แต่ของพระเจ้า”

ไม่มีใครเว้นแต่พระเยซูที่เคยเต็มใจที่จะทำทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ คุณจะจำได้ว่าในสวนเกทเสมนีเมื่อพระเยซูทรงเห็น “ถั่วย่นั้น” พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า หากเป็นไปได้ ขอให้ถั่วย่นี้เลื่อนผ่านไป แต่อย่างไรก็ดี ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์” พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ผู้เดียวที่เคยทำให้พระเจ้าพอพระทัย พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ผู้เดียวที่เคยเต็มใจให้พระเจ้าทรงบัญชาทุกรายละเอียดปลีกย่อยแห่งชีวิตของพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์ การกระทำของพระองค์ อาดัมไม่เต็มใจที่จะทำตามคำบัญชาของพระเจ้า โนอาห์ อับราฮัม โมเสส ดาวิด... ทุกคนล้วนทำให้พระเจ้าผิดหวัง แต่พระเยซูได้ทรงกระทำในเนื้อหนังสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางจะทำได้เลย สิ่งที่มีมนุษย์ไม่มีทางจะทำได้เลย พระเยซูทรงเต็มพระทัยรับโทษแทนเราและชำระหนี้บาปแล้ว พระองค์ได้ทรงชำระค่าไถ่แล้ว และเราไปได้ อย่างอิสระถ้าเราจะยอมเชื่อในพระองค์ผู้ทรงรับโทษแทนเราแล้ว

ข้อพระคำเหล่านี้นำเรามาสู่ตอนจบของคำฟ้องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กล่าวโทษโลก ในส่วนของคนต่างชาติ ในบทที่ 1 เขาถูกประกาศว่ามีความผิดและ “ปราศจากข้อแก้ตัว” ส่วนคนที่เป็ยิว พระราชบัญญัติจบเรื่องนี้แล้วเกี่ยวกับเขา: “มันกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ” ผลลัพธ์ก็คือ ทุกปากถูกหุบและคนทั้งโลก (ยิวและคนต่างชาติ) ถูกประกาศว่ามีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง!

นี่ปิดท้ายส่วนแรกของการแบ่งหนังสือโรมออกเป็นหลายส่วน และในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นว่าบาปได้ทำงานมหากาฬของมันแล้ว มนุษย์หลงหายและแก้ไม่หายอย่างสิ้นหวัง มีความผิดแสนสาหัสต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง และหากพระคุณไม่หาทางออกให้ ก็ไม่มีหวังสำหรับมนุษย์คนใด ไม่ว่ายิวหรือต่างชาติ ผ่านทางพระราชบัญญัติมีมาแต่ความรู้เกี่ยวกับบาป พระราชบัญญัติช่วยให้รอดไม่ได้ ผ่านทางพระราชบัญญัติไม่อาจมีความรอดได้เลย แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า พระองค์ทรงพบทางหนึ่งแล้ว พระเยซูทรงเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น พระองค์ทรงเป็นประตูนั้น พระองค์ทรงเป็นความรอด ปราศจากพระองค์มนุษย์ทุกคนก็หลงหายอย่างสิ้นหวัง หนทางเดียวที่คุณหรือผมจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยไร้ความผิดและไถ่เงินพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงเข้าสู่ความชื่นบานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเถิด” จะเป็นโดยทางคุณความดีของพระเยซู ไม่ใช่โดยความชอบธรรมทั้งหลายของเรา (อิสยาห์ 64:6)

“มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ส่วนที่ 2

ความชอบธรรมของพระเจ้า

ในโรม 3:21 เราเริ่มต้นการแบ่งหลักส่วนที่สองของจดหมายฝากถึงชาวโรมเหล่านั้น ในที่นี้เปาโลสอนว่าการนับว่าชอบธรรมเป็นมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั้น เราจะเห็นชัดเจนขณะที่เราศึกษา ว่าพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั้นทรงเป็นทางเยียวยาเดียวสำหรับบาป ปราศจากการทำให้โลหิตตก ก็ไม่มีการยกโทษ ปราศจากการทำให้โลหิตตก ก็ไม่มีการปกปิด กางเขนของพระเยซูคือหัวใจของการไถ่ และปราศจากพระโลหิตที่ถูกทำให้หลั่งออกของพระองค์ ก็ไม่อาจมีการนับว่าชอบธรรมจากบาปเลย เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้าผู้ทรงถูกสังหาร “ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก” (1 ปด. 1:18-23; วว. 13:8)

ในการศึกษาค้นคว้าของเราจนถึงตอนนี้ เราได้เห็นว่ามีบาปทำให้มนุษย์ย่อยยับแล้ว โดยทำให้เขาหมดหนทางที่จะช่วยเหลือตัวเองอย่างสิ้นเชิง มนุษย์มีความผิด...ทุกคนโดยปราศจากข้อยกเว้นมีความผิด เขาทำอะไรไม่ได้เลยเพื่อให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เมื่อถูกพิพากษาโดยการงานต่างๆของตัวเอง เขาก็เจอแต่การปรับโทษเท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางปากกาของเปาโล ทรงประกาศแล้วว่าคนต่างชาติมีความผิดเพราะว่า “เมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่...ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นคำมุสา” ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงมอบพวกเขาไว้กับการนับถือรูปเคารพอันน่าเกลียด และการทำผิดศีลธรรมอันเลวร้ายเหลือจะพรรณนา ภาพที่น่ากลัวนั้นของคนต่างชาติในโรม 1 ถูกให้ไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้านั้นอ่อนแอและเสื่อมทรามขนาดไหน

ยิวมีความผิดพอกับคนต่างชาติ เพราะเขามีการเปิดเผยของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์มากกว่าที่คนต่างชาติมี แต่ถึงแม้ว่าโดยทางพระราชบัญญัติ เขามีความรู้เกี่ยวกับบาปแล้ว เขาก็ดำเนินในการคิดว่าตัวเองชอบธรรมต่อไป โดยตัดสินคนอื่น ขณะที่ตัวเขาเองก็ทำบาปแบบเดียวกันเหล่านั้น ดังนั้น ยิวจึงต้องพบว่าตัวเองอยู่ในตำแหน่งเดียวกันกับอัครทูตเปาโลเมื่อเขาใช้ออกมาว่า “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนซื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น...?” (รม. 7:24)

สถานการณ์ฝ่ายวิญญาณในพวกยิวสมัยนั้นเลวร้ายลงเรื่อยๆ แทนที่จะดีขึ้น ตั้งแต่สมัยของพวกศาสดาพยากรณ์แล้ว อิสราเอลได้ “หันกลับหลังไป” ความยุติธรรมดูเหมือนจะถูกกลืนเสียแล้ว ความจริงถูกเหยียบย่ำได้ฝ่าเท้า:

“และความยุติธรรมถูกหันกลับหลังไป และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงในถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงไม่สามารถเข้าไปได้ ไซแล้ว ความจริงล้มเหลว และผู้ที่พรากจากความชั่วร้ายก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ และพระเยโฮวาห์ทรงเห็นสิ่งนั้น และสิ่งนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม และพระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย และทรงประหลาดพระทัยที่ไม่มีใครอ่อนน้อมเมื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์ได้นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ ความชอบธรรมนั้นได้ค้ำจุนพระองค์ไว้” (อิสยาห์ 59:14-16)

โยบ 33:24 บอกเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เปี่ยมกรุณาต่อมนุษย์ และทรงช่วยให้พ้นจากการลงไปสู่หลุมนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่พบค่าไถ่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้า โดยไม่สละทิ้งความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์เอง (ซึ่งคงเป็นไปได้เลย) ทรงพบทางหนึ่งแล้วที่จะประทานความชอบธรรมให้แก่ผู้ไม่ชอบธรรม: “คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา...เพราะว่าพระเจ้า (พระเยโฮวาห์) ได้ทรงกระทำพระองค์ (พระเยซู) ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (พระเยซู)” (2 คร. 5:19,21)

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเรียนรู้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์ผู้นั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซู (ผู้ไม่ทรงมีบาป) เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราในพระเยซูจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า นี่อาจเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับ แต่มันเป็นความจริง มันไม่ถูกทำให้แปดเปื้อนด้วยคำสอนผิด ผมขอกล่าวด้วยใจกล้าว่าเมื่อคุณหรือผมถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเยซู เราก็บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าพอกับพระโลหิตนั้นที่ปกคลุมเรา! เราชอบธรรมในพระคริสต์: “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1) เราถูก “นับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (รม. 3:24)

ผมขอกล่าวซ้ำ: พระเจ้าทรงพบทางหนึ่งแล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถจัดหาทางนั้นได้ บัดนี้ ในพระคริสต์ เราได้รับความรอดได้และกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเมื่อเราเชื่อในพระบุตรของพระองค์ แต่อย่าลืมเหตุผลที่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเด็ดขาด: “พระเจ้า เพราะเห็นแก่พระคริสต์ โปรดยกโทษพวกท่านแล้ว” (อฟ. 4:32)

ข้อ 21: “แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่”

“ความชอบธรรมของพระเจ้า” ก็อยู่ “โดยปราศจากพระราชบัญญัติ” อย่างสิ้นเชิง มันไม่พึ่งการประพฤติของเราเลย ไม่ว่าการประพฤติของเราระดับขนาดไหนก็ตาม ความชอบธรรมของพระเจ้าไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้เชื่อคนนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าคือพระคริสต์เอง! พระองค์เพียงผู้เดียวทรงทำได้ตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นของพระราชบัญญัติแทนเรา พระองค์ทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

ยากอบ 2:23 กล่าวว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” โดยการนับเอาเรา จึงกลายเป็นผู้ชอบธรรม-นั่นคือ โดยการกระทำของพระเจ้าซึ่งโดยการนั้นพระองค์ทรงนับว่าความชอบธรรมเป็นของผู้เชื่อคนนั้น ในพระคริสต์ พระคริสต์จึงทรง “ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่เรา” (1 คร. 1:30) ผู้เชื่อทุกคนในพระคริสต์บัดนี้โดยพระคุณจึงถูกคลุมอยู่ภายใต้ความชอบธรรมอันเปี่ยมสุขของพระเจ้า ซึ่งพระราชบัญญัติจากภูเขาซีนายไม่มีทางจัดหาให้ได้ (โปรตตั้งใจอ่าน โรม 3:26; 4:5,6; และฟีลิปปี 3:9)

“...โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่” เปาโลไม่ได้กำลังให้หลักคำสอนใหม่ ความชอบธรรมนี้ถูกพบแล้วในภาคพันธสัญญาเดิม คืองานเขียนศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นของพวกยิวเอง แต่ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติเป็นพยานรับรองเรื่องความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า เปาโลก็ประกาศว่าความชอบธรรมแบบข่าวประเสริฐไม่อาศัยพระราชบัญญัติ

ความชอบธรรมที่ถูกเปิดเผยในข่าวประเสริฐในภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้ขัดแย้งกับพระคัมภีร์และคำพยากรณ์ทั้งหลายของภาคพันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสอนเรื่องความชอบธรรมนั้นที่ช่วยให้รอดและช่วยให้รอดแล้วตั้งแต่พระเจ้าทรงห่อตัวอาดัมในหนังสือตัวนั้นซึ่งถูกจัดหาให้โดยตัวแทนที่ไร้ความผิด นั่นคือ พระเจ้าทรงประณามไบเมเตือเหล่านั้นที่ปกปิดกายที่เปลือยเปล่าของอาดัมและเอวา และพระเจ้าทรงจัดหาเสื้อคลุมหนังสือ-โดยต้องเสียโลหิตของสัตว์ทั้งหลายที่ไร้ความผิด ดังนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าจึงจัดหาเครื่องปกปิดของมนุษย์เสมอมา มนุษย์ไม่สามารถ-ทั้งในตอนนั้นและตอนนี้-จัดหาเครื่องปกปิดที่พระเจ้าทรงยอมรับได้

ทุกคนในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้าวันนี้ก็อยู่ที่นั่นโดยพระคุณ และทุกคนที่จะเข้าเมืองสวรรค์นั้นก็เข้าโดยพระคุณ-ความกรุณาของพระเจ้าที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับ-และไม่ใช่โดยการประพฤติ ตลอดสมัยพันธสัญญาเดิม มนุษย์เคยมองไปที่กลโกธา-นั่นคือ พวกเขาตั้งตาคอยวันนั้นที่พระเมษโปดกของพระเจ้าจะทรงถูกสังหารเพียงครั้งเดียว มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ วิสุทธิชนทุกคนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดโดยการตั้งตาคอยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์ และโลหิตของสัตว์ที่ไม่มีผิดเหล่านั้นที่ถูกฆ่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมก็ขึ้นไปยังพระโลหิตของพระเมษโปดกนั้นซึ่งพระเจ้าเองจะทรงจัดหาให้ ในสมัยแห่งพระคุณนี้ เรามองย้อนกลับไปยังกลโกธา เรารู้ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เรารู้ว่าพระองค์ได้เสร็จสิ้นข้อเรียกร้องของพระเจ้าแล้วเกี่ยวกับความรอดของเรา-และโดยความเชื่อเราจึงมองย้อนกลับไปยังกลโกธา คนบาปทุกคนรับความรอดเหมือนกันหมด มีพระเจ้าองค์เดียว พระบิดาองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียว ความรอดเดียว การไถ่เดียว-และหากไม่มีความชอบธรรมนั้นของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่มีมนุษย์คนใดจะสามารถยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งได้เลย

ข้อ 22 และ 23: “คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า”

“ความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า” คือความชอบธรรมของพระเจ้าเอง มันคือ “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)-และถ้าพระเยซูไม่ทรงอยู่ในคุณ คุณก็ไม่ใช่คนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้ามาโดยทางพระคริสต์เพียงผู้เดียว-มันคือ “โดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ความชอบธรรมกลายเป็นของเราโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงกลายเป็นของเราโดยการเชื่อ-และทุกคนต้องเชื่อ “เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน” ยิว คนต่างชาติ คนชั่วและคนมีศีลธรรม-ทุกคนต้องเชื่อ

ความชอบธรรมนั้นและความบริสุทธิ์นั้นที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเรียกร้อง พระบุตรของพระเจ้าทรงกลายเป็นแล้ว... กระทั่งในเนื้อหนัง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความสว่างเราเกี่ยวกับความจริงที่ว่าทำไมพระเยซูถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก และพระองค์ทรงทำสิ่งใดสำเร็จแล้วขณะอยู่บนโลก: “บุตรมนุษย์ได้มา... เพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:28) แต่ยิ่งกว่านั้น-เรา “ดำเนินในพระวิญญาณ” (กท. 5:16) และเราถูกสอนโดยพระวิญญาณ (1 ยอห์น 2:20,27)

หนทางเดียวที่เราจะกลายเป็นผู้รับความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้คือ โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า ทั้งหมดที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงบัญชา ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเรียกร้อง และทั้งหมดที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ล้วนถูกพบในพระองค์เอง-และพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง: “พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง...” (2 คร. 5:18,19) เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรชาวเมืองโคโลสีว่า “ในพระองค์ (พระคริสต์) ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์...” (คส. 2:9,10)

คุณจำได้ว่าในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลได้ประกาศว่าชาวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” จากนั้นเขากล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าในชาวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจาก็ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (รม. 1:16,17) ประเด็นนั้นก็คือ: ความชอบธรรมของพระเจ้าไม่เป็นโดยการประพฤติ แต่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า

“ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป...” มนุษย์ทุกคนต้องรับความรอด เพราะว่าทุกคนได้ทำบาปแล้ว นี้ถูกกล่าวชัดเจนอย่างเต็มที่แล้วในการอภิปรายในบทเหล่านี้ ก่อนหน้านั้นในการศึกษาค้นคว้านี้ผมได้บอกให้คุณอ่านอิสยาห์ 53:6: “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” จงท่องจำพระคำข้อนี้ไว้

ทุกคน “เสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” แล้ว “สง่าราศีของพระเจ้า” ในที่นี้น่าจะหมายความว่าพระเยซูคริสต์เองทรงเป็นมาตรฐานของพระเจ้า- “ความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า” (ฮบ. 1:3)-และแน่นอนว่าทุกคน “เสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” แล้วในความหมายนี้

ในทิตัส 2:11 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว” ความต้องการของมนุษย์ทุกคนต้องได้รับการตอบสนองโดยทางเยียวยาของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิขาดสูงสุดจึงต้องเป็นผู้ที่สามารถจัดหาความรอดให้แก่คนทั้งปวงได้... เพราะทุกคนทำบาปแล้ว และกับพระเจ้าไม่มีการแบ่งแยกเลย เนื่องจากพระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรมและสมบูรณ์แบบ พระองค์จึงไม่อาจเห็นชอบสิ่งใดที่ไม่ไปถึงความสมบูรณ์แบบ ความบริสุทธิ์ และความชอบธรรม ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถไปถึงความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบและความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบได้ ดังนั้นจึงจำเป็นที่ทุกคนที่เข้านครของพระเจ้าต้องรับความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า-พระเยซูคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

ข้อ 24-26: “โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นทีลล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อ

ประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม”

“โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม” คือการถูกปฏิบัติราวกับว่าชอบธรรม อัครทูตท่านนี้ได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่อาจถูกถือว่าชอบธรรมโดยอาศัยคุณความดีของตัวเองได้ หรือโดยความเชื่อฟังส่วนตัวต่อพระราชบัญญัติ บัดนี้เขายืนยันว่าถ้าพวกเขาถูกปฏิบัติในฐานะคนชอบธรรมเช่นนั้น มันก็ต้องเป็นไปโดยความโปรดปราน- “โดยพระคุณของพระองค์”-และไม่ใช่อะไรที่เป็นสิทธิของพวกเขา แต่เป็นของประทาน- “โดยไม่คิดค่า” นี่คือการแก้แค้นของชาวประเสริฐ ไม่มีการแบ่งแยกเลยในเรื่องทางเยียวยานั้นสำหรับบาปของมนุษย์...ทุกคนต้องรับการไถ่เหมือนกัน- “ผ่านทางทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

เราเห็นบางสิ่งแล้วเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของชาวประเสริฐ แต่คราวนี้เราจะกล่าวถึงคำบรรยายลักษณะของมันบ้าง ชาวประเสริฐคือ ชาวดีแห่งความรอด และเกี่ยวกับความรอดนี้เราเรียนรู้เจ็ดสิ่งในข้อ 24-26:

4. ความรอดเป็นของฟรี (ข้อ 24) ความรอดนั้นไม่คิดค่าและไม่คิดราคา คนบาปถูกนับว่าชอบธรรม (หรือถูกประกาศว่าชอบธรรม) โดยพระเจ้าเมื่อเขาได้รับพระเยซู ผู้ทรงจ่ายราคานั้นแล้ว (ยอห์น 1:12,13) คนบาปมาโดย “ไม่เสียเงินและไม่เสียค่า” (อิสยาห์ 55:1)

5. ความรอดเป็นโดยและผ่านทางพระคุณ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับ (ข้อ 24) ไม่มีสิ่งใดเดียวที่คนบาปคนใดจะทำได้หรือให้ได้เพื่อสมควรได้รับความรอด มันเป็นของขวัญของพระเจ้าที่ประทานให้แก่คนบาปที่สมควรตกนรก

6. ความรอดเป็นโดยและผ่านทางพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเยซูคริสต์เจ้า: “...ผ่านทางทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา...” (ข้อ 24,25) เรามีการไถ่โดยทางพระเยซูคริสต์ “การไถ่” หมายถึง “การซื้อกลับมา” ผู้รู้พระคัมภีร์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “การซื้อกลับ โดยราคาที่จ่ายแล้ว” (อัลฟอร์ด) พระเยซูทรงซื้อเรากลับคืนแล้วด้วยราคาอันแสนแพงแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ มนุษย์ทุกคนเป็นของพระเจ้าโดยการทรงสร้าง-มารร้ายไม่เคยสร้างมนุษย์คนใด และมันไม่มีทางสร้างมนุษย์คนใด-แต่เฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดแล้วเท่านั้นที่เป็นของพระเจ้าโดยการไถ่ พระเยซูได้ทรงซื้อคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่อาดัมได้ขายให้แก่มารร้ายในสวนเอเดน

“การลบล้างพระอาชญา” เป็นคำหนึ่งที่สำคัญ “คำนี้ถูกใช้ในฉบับแปลกรีกของภาคพันธสัญญาเดิม ในความหมายของการลบล้างหรือการทำให้กลับคืนดีกัน มันหมายถึงการกำจัดบาปซึ่งเข้ามาคั่นกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (วุเอสต์) “การลบล้างพระอาชญา” คือคำที่เท่ากับคำว่า ‘พระที่นั่งกรุณา’” (อัลฟอร์ด)

ในหีบพันธสัญญามีแผ่นศิลาแห่งบัญญัติสิบประการ (พบยู. 10:1-5) ซึ่งได้ถูกฝ่าฝืนแล้วโดยชนชาติอิสราเอล ในวันแห่งการลบล้างที่ยิ่งใหญ่นั้น เมื่อมหาบุโรหิตประพรมเลือดของเครื่องสัตวบูชาบนฝาหีบทองคำนั้นของหีบ (ลนต. 16:14) มันได้กลายเป็นสถานที่แห่งความกรุณาและหยุดที่จะเป็นสถานที่แห่งการพิพากษา ดังนั้นพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจึงทรงเป็นพระที่นั่งกรุณานั้นและเครื่องสัตวชื่อนั้น (เครื่องลบล้างนั้น) ซึ่งโดยพระองค์ความกรุณาจึงถูกเสนอแก่คนบาปโดยความเชื่อ

7. ความรอดมีไว้สำหรับคนที่เชื่อ: “โดยทางความเชื่อ” (ข้อ 25) เฉพาะผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้นที่มีความรอด คุณอาจเป็นสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งและไม่ได้รับความรอดก็ได้ คุณอาจ “นับถือศาสนา” และไม่ได้รับความรอดก็ได้ คนเหล่านั้นที่มีความรอดก็ได้รับความรอดนั้นแล้วโดยทางความเชื่อ วิธีเดียวที่เป็นไปได้สำหรับบุคคลใดๆ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร ที่จะได้ความรอดเป็นกรรมสิทธิ์ก็คือ โดยความเชื่ออันเรียบง่าย: “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

8. ความรอดมีพื้นฐานอยู่บนการทำให้โลหิตตก: “...โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” (ข้อ 25) มันเป็นโดยโลหิตแห่งการลบล้างบนพระที่นั่งกรุณา-การถวายวัวผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาในวันแห่งการลบล้างอันยิ่งใหญ่นั้น-ที่การ

ทำให้กลับคืนดีกันสัมฤทธิ์ผลในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ความรอดของเราก็เป็นโดยการลบลมทินด้วยโลหิตเช่นกัน-แต่มันเป็นโดยพระโลหิตของพระองค์เอง (ของพระคริสต์)

เมื่อเรารู้ว่าเหล่านักศาสนศาสตร์ที่โดดเด่นบางท่านได้อ้อวดต่อสาธารณชนว่าพวกเขาไม่เชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารี การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย หรือการลบลมทินด้วยพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ขอให้ผมกล่าวว่าตามพระวาทะของพระเจ้าที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ อยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่มีวันผันแปร และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ ปราศจากการทำให้โลหิตตกก็ไม่มี การยกโทษบาป (ฮบ. 9:22) และผมกล่าวด้วยใจกล้าโดยปราศจากการสงวนไว้ การลังเลใจ หรือการขอภัยว่าบุคคลใดที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้และไม่ยอมรับการลบลมทินด้วยพระโลหิต จะต้องตกนรกหมกไหม้อย่างแน่นอนพอๆกับที่คุณหายใจ ไม่มีใคร-ยิวหรือต่างชาติ-จะได้ก้าวเข้าไปในเมืองสวรรค์ของพระเจ้านอกเสียจากว่าเขาถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น...พระโลหิตของพระองค์

9. ความรอดมีผลกระทบของมันในทางย้อนกลับไป: "...เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว..." (ข้อ 25)-หรือ "เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์เพราะการผ่านเว้นบาปเหล่านั้นที่ถูกกระทำในคราวก่อน" (วุเอสท์) ในกิจการ 17:30 เปาโลพูดถึงเวลาหนึ่งเมื่อพระเจ้าทรง "ขยิบตา" ให้กับความรู้ แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว มันคือ "การผ่านเว้น" บาปทั้งหลายนี้เองก่อนกางเขนนั้นในความหมายที่ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดโดยยังไม่จ่ายค่าบาปทั้งหลายของพวกเขา จึงเป็นการประทานความเมตตาให้โดยที่ยังไม่ได้ทำให้ความยุติธรรมสำเร็จ-ซึ่งก็คงทำให้พระเจ้าดูเหมือนจะเห็นชอบกับบาป-มันต้องถูกแก้ไขให้ถูกต้องในสายตาของมนุษย์ เรื่องนั้นถูกต้องเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น แต่กางเขนนั้นต้องมา เพราะว่าพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่งทรงปล่อยบาปให้ผ่านเลยไปไม่ได้ หนี้บาปนั้นต้องถูกชำระ

พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของอาดัมมากพอๆกับที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของคุณและของผม พระโลหิตนั้นที่ถูกหล่อออกโดยพระเมษโปดกของพระเจ้าบนกางเขนนั้นได้ทำให้เครื่องบูชาทั้งหมดนั้นแห่งสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมีผลแล้ว-แม้แต่เครื่องปกปิดนั้นที่พระเจ้าทรงสวมให้อาดัมและเอวาในสวนนั้น โลหิตที่หล่อออกของสัตว์ที่ไม่มี ความผิดเหล่านั้น (เพื่อให้เสื้อคลุมหนังสัตว์สำหรับอาดัมและเอวา) ซึ่งไปยังพระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งจะถูกทำให้หล่อออกเมื่อเวลาครบกำหนดบนกลโกธา อย่างที่ผมกล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ในการศึกษาชุดนี้ โลหิตที่บริสุทธิ์ทำให้หล่อออกในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งไปยังกลโกธา-และถ้าพระเยซูไม่ได้เสด็จมาเลย ถ้าพระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เครื่องบูชาทั้งหมดนั้นในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมก็คงไร้ผลและสูญเปล่า แต่พระองค์เสด็จมาแล้ว และโดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงทำให้เครื่องบูชาทั้งหมดนั้นที่ถูกถวายในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อชำระบาปทั้งหลายมีผลสำเร็จแล้ว

10. ความรอดมีผลกระทบของมันไปข้างหน้า: "...เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม" (ข้อ 26) กางเขนนั้นจัดการบาปทั้งหมดนั้นแห่งสมัยภาคพันธสัญญาเดิมแล้วและประกาศเช่นกันว่าคนบาปที่เชื่อในสมัยแห่งพระคุณนี้ได้รับความรอดแล้วมิใช่โดยความเมตตาของพระเจ้าเท่านั้น แต่โดยความชอบธรรมของพระเจ้าด้วย-เพราะว่าความรอดของเขาตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่ว่าบาปทั้งหลายของเขาได้ถูกชำระค่าแล้วและความยุติธรรมถูก ดำรงไว้แล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงชอบธรรมและขณะเดียวกันก็ทรงเป็นผู้ที่นับว่าคนบาปที่เชื่อเป็นคนชอบธรรม

นักอรรถาธิบายท่านหนึ่งกล่าวไว้เช่นนี้: "ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงนำเสนอในฐานะเป็นเครื่องปกปิดที่ลบลมทิน โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ เพราะการผ่านเลยบาปเหล่านั้นที่ถูกกระทำก่อนหน้านั้น ในความอดกลั้นของพระเจ้า-โดยประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในกาลปัจจุบันนี้ เพื่อที่พระองค์จะทรงชอบธรรมแม้ในยามที่ประกาศว่าผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม" (รอเธอร์แฮม)

เปาโลไม่ได้แค่กำลังทวนซ้ำตรงนี้สิ่งที่เขากล่าวไปแล้วในข้อ 25 แต่เขากำลังเสริมบางสิ่งใหม่เข้าไป นั่นก็คือ พระราชกิจของพระคริสต์บนกางเขนนั้นไม่เพียงคำนึงถึงคนเหล่านั้นที่ได้ทำบาปในสมัยและศตวรรษเหล่านั้นก่อนถึงกางเขนเท่านั้น แต่มันยังนึกถึงคนเหล่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ไปจนกระทั่งสิ่งสารพัดสำเร็จครบถ้วนเช่นกัน คือรวมคุณและผมเข้าไว้ด้วย

ในข้อ 25 และ 26 เรามีชัยชนะแห่งข่าวประเสริฐ ความมีชัยของข่าวประเสริฐ พระเจ้าเองทรงถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงนับว่าคนบาปทั้งหลายเป็นผู้ชอบธรรม ข้อพระคำเหล่านี้เป็นพยานรับรองถึงความชอบธรรมของพระเจ้า เมื่อกล่าวถึงอดีต พวกมันเป็นพยานรับรองถึงความชอบธรรมของพระเจ้าในกาลปัจจุบันนี้ และพวกมันเป็นพยานรับรองถึงความชอบธรรมของพระเจ้าในการที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและกระนั้นพระองค์ทรงนับว่าคนบาปที่ด้วยคุณความดีของตัวเอง คงไม่มีทางเป็นผู้ชอบธรรมได้เป็นผู้ชอบธรรมด้วย ใช่แล้วครับ นี่เป็นเหตุผลของมนุษย์ไปไกล และแน่นอนว่าเราชวนเซเมื่อเจอกับความจริงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น เรามีความรอดแสนมหัศจรรย์ ซึ่งถูกจัดทำให้โดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแสนมหัศจรรย์-แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแสนมหัศจรรย์องค์นี้ได้ทรงกลายเป็นของเราแล้วก็เพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (ฮบ. 2:9)

ข้อ 27: “แล้วการโอ้อวดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ”

“แล้วการโอ้อวดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว” ข่าวประเสริฐตัดการโอ้อวดแบบมนุษย์ทั้งสิ้นออกไป มนุษย์ไม่มีอะไรที่จะโอ้อวดเลย ถ้าเราได้รับการตอบแทนอันสามสมของเรา สิ่งที่เราสมควรได้รับ เราก็คงกรีดร้องอยู่ในนรกแล้ววันนี้เพื่อขอน้ำสักหยดมาทำให้ลิ้นที่แห้งผากของเราเย็น ใน 1 โครินธ์ 1:26-31 คุณจะได้อินยักซีใหญ่ฝ่ายวิญญาณท่านนี้ คือ เปาโล ร้องประกาศอีกหนว่าไม่มีเนื้อหนังใดจะรอดได้ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในโรม 4:2 เขากล่าวว่า “ถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มีใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” ในพระเยซูเพียงผู้เดียวพระเจ้าจึงทรงยอมรับเรา เพราะว่าในพระเยซู พระเจ้าได้ประทานสติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการไถ่แก่เราแล้ว ไม่มีการโอ้อวดใดๆเลย มนุษย์โอ้อวดไม่ได้เลย ในถ้อยคำของเปาโล “โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่” (1 คร. 15:10)

“โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ”-นั่นคือ พระราชบัญญัตินั้นซึ่งบัญชาให้ประพฤติและซึ่งพวกยิววางใจ ถ้าพวกเขาได้รักษาพระราชบัญญัติและถูกนับว่าชอบธรรมโดยการกระทำเช่นนั้น พวกเขาก็คงมีเหตุที่จะโอ้อวดได้ว่าตนถูกนับว่าชอบธรรมโดยคุณความดีของพวกเขาเอง แต่พวกเขาทำไม่ได้และไม่ได้รับการรักษาพระราชบัญญัติ

“ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ” การโอ้อวดถูกตัดออกไปไม่ใช่โดยหลักการแห่งการประพฤติแต่บนหลักการแห่งความเชื่อ เปาโลบอกผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:8,9)

ข้อ 28: “เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ”

ผมเห็นว่าพระคำข้อนี้คือบทสรุปที่ชัดเจนและเรียบง่าย-และผู้ใดที่ไม่เห็นความจริงของพระคำข้อนี้ “แก๊งโง่” เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น”-เป็นผลลัพธ์ของความจริงเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอไปก่อนหน้า- “เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใด”-ทุกคนที่ถูกนับว่าชอบธรรม นั่นคือ- “เป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ...” ไม่มีทางอื่นเลย

“...โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทำลายพระราชบัญญัติของพระองค์แล้ว หรือล้มเลิกพระราชบัญญัตินั้นแล้ว มันไม่ได้หมายความว่าเราที่ประกาศหลักคำสอนนี้กำลังพยายามที่จะทำลายหรือล้มเลิกพระราชบัญญัติของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนก็คือว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) มันไม่ใช่พระราชบัญญัติ แต่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ที่ทำให้คนๆหนึ่งเป็นผู้ชอบธรรม และมันไม่อาศัยการกระทำใดๆทั้งสิ้น มนุษย์หวาดกลัวเสมอเกี่ยวกับการถูกตัดออกไปจากความรอด แต่ไม่มีสักสิ่งเดียวที่คุณสามารถทำได้เพื่อช่วยตัวคุณเองให้รอด หรือเพื่อช่วยพระเจ้าที่จะช่วยคุณให้รอด คุณต้องเชื่อ “ด้วยใจ” ไปสู่ความชอบธรรม (รม. 10:10) และถ้าคุณไม่เชื่อด้วยใจ คุณก็หลงหายอย่างสิ้นหวัง

การนับว่าชอบธรรมและความชอบธรรมคือแฝดสยามในพระคัมภีร์ คุณแยกทั้งสองออกจากกันไม่ได้ คนบาปที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมเพราะว่าพระคริสต์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเขาแล้วบนกางเขนนั้น และคนบาปที่ถูกนับว่าชอบธรรมนั้นก็ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วเพราะว่าเขาอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรง “ถูกทำให้เป็นความชอบธรรม...แก่เรา” (1 คร. 1:30; 2 คร. 5:21) การนับว่าชอบธรรมมีแหล่งกำเนิดในพระคุณของพระเจ้า (รม. 3:24; ทิตัส 3:4,5) การนับว่าชอบธรรมเป็นโดยทางพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระคริสต์ ผู้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว-ทุกตัวอักษรและทุกขีด (มธ. 5:17,18) การนับว่าชอบธรรมเป็นโดยความเชื่อ และไม่ใช้โดยการประพฤติ (รม. 3:28-30; 4:5; 5:1; กท. 2:16; 3:8,24) ผู้เชื่อ ซึ่งถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า บัดนี้ไม่มีสิ่งใดที่จะกล่าวโทษเขาได้แล้ว (รม. 8:1,33,34)

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม และด้วยเหตุนี้พระองค์จะทรงดวงความชอบธรรมและความยุติธรรมให้แก่มนุษย์ทุกคน-แก่ยิวและแก่คนต่างชาติ เนื่องจากพระเจ้าทรงชอบธรรม พระองค์จึงไม่สามารถ พระองค์จะไม่ทรงยอม จัดหากการนับว่าชอบธรรมให้แก่บางคน และตัดคนอื่นๆออกไป

ข้อ 29 และ 30: “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ ใช่แล้ว ของคนต่างชาติด้วย โดยเห็นว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียว ซึ่งจะโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน”

คุณจะสังเกตเห็นหลายครั้งในหนังสือโรมว่า เปาโลถามหลายคำถามและจากนั้นจึงตอบคำถามเหล่านั้น เขาถามในที่นี้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ?” จากนั้นเขาก็ตอบโดยกล่าวว่า “พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ ใช่แล้ว ของคนต่างชาติด้วย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของทั้งยิวและคนต่างชาติ พวกคนต่างชาติไม่ได้มีพระราชบัญญัติ มันถูกประทานให้แก่พวกยิวพวกเดียว ดังนั้นถ้าพระเจ้าทรงนับว่ามนุษย์ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ พวกคนต่างชาติก็คงถูกกีดกันออกไปโดยอัตโนมัติ แต่เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกคนต่างชาติเช่นกัน

“...โดยเห็นว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียว ซึ่งจะโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน” ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลแสดงให้เห็นว่าคนทุกคนได้ทำบาปแล้วเหมือนกันฉันใด-ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ-และแผนการแห่งความรอดโดยความเชื่อได้ถูกปรับใช้กับคนบาปทั้งหลายฉันใด พระเจ้าก็สามารถช่วยทุกคนให้รอดบนเงื่อนไขเดียวกันฉันนั้น- “โดยความเชื่อ” เนื่องจากมีพระเจ้าแท้จริงองค์เดียว จึงต้องมีวิธีเดียวในการนับว่าชอบธรรม องค์ผู้พิพากษาที่ชอบธรรมไม่สามารถให้คำตัดสินต่างๆที่จะขัดแย้งกันเองได้ ถ้าทุกคนมีความผิด (และตามพระคัมภีร์ทุกคนมีความผิด) พระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่งก็ไม่สามารถตัดสินพระทัยที่จะช่วยยิวให้รอดซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัติ และปรับโทษคนต่างชาติผู้ไม่ได้มีพระราชบัญญัติ พระเจ้าทรงชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรง “รักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” พระเจ้าทรงรักโลก และแผนการแห่งการไถ่ของพระเจ้าก็รวมทุกคนเข้าไว้แล้วและไม่ตัดผู้ใดออกไปเลย แม้คำสอนของพวกไฮเปอร์คาลวินจะสอนอะไรก็ตาม มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่พวกเขาสมควรมาถึงการกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) ทุกคนที่มาหาพระเจ้าย่อมจะถูกรับไว้ ไม่มีสักคนจะถูกกีดกันออกไป (มธ. 11:28-30; ยอห์น 6:37) “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วว. 22:17)

ข้อ 31: “เช่นนั้นแล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติเป็นโมฆะโดยทางความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช่แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติมันคงต่างหาก”

ในพระคำข้อนี้ คำถามนี้ถูกยกขึ้นมา “ถ้าความรอดเป็นโดยพระคุณและไม่ใช้โดยทางพระราชบัญญัติ แล้วพระราชบัญญัติถูกทำให้ไร้ผลแล้วหรือ?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระราชบัญญัติถูกล้มเลิกแล้ว หรือถูกทำลายแล้วหรือ? เราถือว่าพระราชบัญญัติสูญเปล่าและไร้ประโยชน์หรือ? เราทำลายพันธะผูกพันของมันในด้านศีลธรรมหรือ?” เปาโลได้กลับว่า: “ขอพระเจ้าอย่า

ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย!” และเขากล่าวต่อไปว่า “ใช่แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติมั่นคงต่างหาก” เปาโลกำลังกล่าวว่า แทนที่จะทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าไร้ผล ความเชื่อทำให้มันมั่นคง

ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า: “คนบาปทำให้พระราชบัญญัติมั่นคงในการใช้และเกียรติยศอันถูกต้องของมันโดยการสารภาพความผิดของตน และรู้ว่าโดยพระราชบัญญัติเขาถูกรับโทษอย่างสาสมแล้ว พระคริสต์ ในฐานะตัวแทนของคนบาป ทรงทำให้พระราชบัญญัติมั่นคงโดยการสู้ทนโทษของมัน คือความมรณา”

ฉบับแปลของมอฟเฟทให้คำแปลต่อไปนี้แก่เราในข้อ 27-31:

“แล้วการไถ้อวดอยู่ที่ไหนเล่า? ถูกกันออกไปแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า? บัญญัติแห่งการกระทำหรือ? ไม่ใช่ โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ เพราะเรากล่าวว่าคนหนึ่งถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อโดยไม่อาศัยการกระทำต่างๆของพระราชบัญญัติ อะไรวะ! พระเจ้าเป็นพระเจ้าของพวกยิวเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของพวกคนต่างชาติด้วยหรือ? แน่นอน ของพวกคนต่างชาติด้วย เมื่อเห็นว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียวผู้จะทรงนับว่าคนเข้าสู่หนตเป็นผู้ชอบธรรมอันเป็นผลมาจากความเชื่อ และคนที่ไม่เข้าสู่หนตเป็นคนชอบธรรมโดยทางความเชื่อเดียวกันนั้น ฉะนั้น โดยทางความเชื่อเราล้มเลิกพระราชบัญญัติจึ้นหรือ? ขอพระเจ้าทรงห้ามเถิด! เรายกชูพระราชบัญญัติ”

ใจความหลักของบทที่ 4 คือ การพิสูจน์ว่านี่เป็นความจริง-ซึ่งในบทนั้นเปาโลแสดงให้เห็นว่าเหล่าวิสุทธิชนอย่างอับราฮัม ภายใต้การแบ่งยุคแบบเดิมนั้นได้รับความรอดโดยความเชื่อ

บทที่ 4

- 4:1 เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา เกี่ยวกับเนื้อหนัง ได้พบอะไรเล่า
- 4:2 เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า
- 4:3 ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวว่อย่างไร ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’
- 4:4 บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนึ่งที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า เป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ
- 4:5 แต่สำหรับคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนธรรมดาเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้น ถือว่าเป็นความชอบธรรม
- 4:6 เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ
- 4:7 โดยกล่าวว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร
- 4:8 มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร’
- 4:9 เช่นนั้นแล้ว ความสุขนี้มีแก่พวกที่เข้าสู่หน้ตพวกเขาหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มิได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะพวกเรากล่าวว่า “ความเชื่อถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่อับราฮัม”
- 4:10 มันถูกนับเช่นนั้นอย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือเมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ต มิใช่เมื่อเข้าสู่หน้ตแล้ว แต่เมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ต
- 4:11 และท่านได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หน้ต เป็นตราแห่งความชอบธรรมของความเชื่อซึ่งท่านได้มีอยู่เมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของพวกเขาทุกคนที่เชื่อ ถึงแม้ว่าพวกเขายังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อความชอบธรรมจะถูกยกให้แก่พวกเขาเช่นกัน
- 4:12 และเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หน้ตแก่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งมิได้เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งดำเนินในรอยเท้าเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้นของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ตด้วย
- 4:13 เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ
- 4:14 เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่ถูกทำให้เป็นโมฆะไป และพระสัญญาก็ถูกทำให้ไร้ผล
- 4:15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้พระพิโรธ ด้วยว่าที่ใดที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิด
- 4:16 เหตุฉะนั้น การเป็นทายาทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทายาทจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเขาเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อนั้นของอับราฮัม ผู้เป็นบิดาของเราทุกคน
- 4:17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ผู้ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้า ผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของเหล่านั้นที่มิได้เป็นราวกับว่าพวกมันเป็น
- 4:18 ผู้ซึ่งไม่มีความหวังก็ยังได้เชื่อในความหวัง เพื่อท่านจะได้กลายเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามสิ่งซึ่งได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’
- 4:19 และไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ ท่านมิได้ถือว่าร่างกายของท่านเองตายแล้วตอนนี้ เมื่อท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว และมิได้ถือว่าครรภ์ของนางซาราห์เป็นหมัน
- 4:20 ท่านมิได้หวั่นไหวต่อพระสัญญาของพระเจ้าโดยความไม่เชื่อ แต่เข้มแข็งในความเชื่อ โดยถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

- 4:21 และโดยมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า สิ่งใดที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้แล้ว พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จด้วย
- 4:22 และเพราะเหตุฉะนั้น ได้ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
- 4:23 บัดนี้ มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียวว่า ‘ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’
- 4:24 แต่สำหรับพวกเราด้วย ผู้ซึ่งจะทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงให้พระเยซูของค์ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตาย
- 4:25 ผู้ได้ทรงถูกมอบไว้เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกเพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม

การนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ ถูกให้ภาพประกอบและถูกให้คำนิยาม

บทที่ 4 ขึ้นต้นด้วยการเปิดเผยว่าความชอบธรรมแห่งข่าวประเสริฐ-หรือความชอบธรรมแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ ความชอบธรรมโดยความเชื่อไม่รวมบัญญัติ-ไม่ได้ขัดแย้งกับความชอบธรรมแห่งภาคพันธสัญญาเดิม หรือคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า

ข้อ 1: “เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา เกี่ยวกับเนื้อหนัง ได้พบอะไรเล่า”

คำถามนี้ก็คือ คุณเข้าใจเกี่ยวกับอับราฮัมอย่างไร ด้วยทฤษฎีที่เพิ่งถูกบรรยายไปในบทที่ 3? อับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยสิ่งใดซึ่งเป็นของ “เนื้อหนัง” หรือ?

ข้อโต้แย้งปัจจุบันทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพื่อหักล้างอภิสิทธิ์ของยิว (ซึ่งถูกกล่าวชัดเจนแล้วในบทที่ 2 และ 3) แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่าบิดาและหัวหน้าของเผ่าพันธุ์นั้น ตัวเขาเองถูกนับว่าชอบธรรมไม่ใช่โดยการกระทำ แต่โดยความเชื่อ แล้วอับราฮัมบิดานั้นได้ทำอะไรเล่า และเขาได้มันมาอย่างไร?

ข้อ 2: “เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า”

ถ้าอับราฮัม “ถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ” หรือโดยอาศัยคุณความดีของตัวเอง เขาก็คงมีเหตุผลที่จะ “รอดได้” การซักถามนี้จึงเป็นว่ามีพบคำกล่าวใดบ้างใหม่ในประวัติของอับราฮัมที่เป็นเหตุผลหนึ่งสำหรับการยกย่องตัวเองหรือการรอดตัว

เปาโลรับกล่าวว่า โดยทางการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์: “แต่มิใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” คำกล่าวที่ว่า “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” คือกุญแจที่ไขเปิดสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความขัดแย้งระหว่างคำสอนของเปาโลกับคำสอนของยากอบ (ยากอบ 2:14-26) ยากอบกำลังพูดถึงการนับว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ ส่วนเปาโลกำลังพูดถึงการนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ที่ว่าไม่มีเนื้อหนังใดถูกนับว่าชอบธรรมโดยการกระทำ “ในสายพระเนตรของพระเจ้า” คือความจริงแห่งข่าวประเสริฐของเปาโล ขณะที่ยากอบชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความเชื่อยอมแสดงความเชื่อของเขาออกมาโดยการกระทำต่างๆของเขา ความเชื่อที่แท้จริง ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ปรากฏแก่สายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น แต่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดยอมสำแดงตัวมันเองให้ประจักษ์โดยการกระทำต่างๆ ความเชื่อซึ่งพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงมองเห็นได้ก็ทำให้คนไม่เชื่อกลายเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่การกระทำต่างๆเป็นพยานรับรองแก่สายตาของมนุษย์ว่าเราเป็นผู้เชื่อและได้ใช้ความเชื่อในพระเจ้าแล้ว เราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการกระทำต่างๆของเรา

ยากอบกล่าวว่า “ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว” คนที่บังเกิดใหม่แล้วอาจทำไม่เยอะ เขาอาจไม่แสดงออกใหญ่โต แต่ถ้าเขาได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง เขาก็มีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า และจะมีการเคลื่อนไหวบางอย่างหรือกิจกรรมบางอย่างในส่วนของเขาเพื่อพิสูจน์ว่าเขามีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า คนที่เป็นพยานรับรองด้วยปากว่าเขามีความเชื่อใน

พระเจ้า และกระนั้นเขาก็ไม่เคยทำอะไรเลยเพื่อพิสูจน์ความเชื่อที่นั่น ก็ใส่เครื่องหมายคำถามตัวเบ้อเริ่มไว้รอบคำกล่าวอ้างของเขา ในสายตาของเพื่อนมนุษย์ของเขา พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงมองเห็นใจนั้น และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่าใครมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดและใครไม่ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด เรารู้โดยผลต่างๆของพวกเขาและโดยการกระทำต่างๆของพวกเขาเท่านั้น ไม่มี ความขัดแย้งกันระหว่างคำสอนของเปาโลและคำสอนของยากอบ เปาโลกำลังพูดถึงเกี่ยวกับความเชื่อต่อพระพักตร์พระเจ้า ยากอบ กำลังพูดถึงเกี่ยวกับความเชื่อที่ก่อเกิดเป็นการกระทำต่างๆที่ถูกมองเห็นได้โดยเหล่าเพื่อนมนุษย์ของเรา

ข้อ 3: “ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไร ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อที่นั่นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’”

“ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไร” เปาโลพึ่งพาพระคัมภีร์ (อ่าน 1 โครินธ์ 15:1-4) เขาไม่ได้เบี่ยงเบนไปจากพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า เขาประกาศข่าวประเสริฐ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อที่นั่นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ดู ปฐมกาล 15:6) อับราฮัมถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมเพราะว่าเขาไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง อับราฮัมวางตัวให้อยู่ในทัศนคติแห่งความไว้วางใจแบบที่ยอมรับพระสัญญาแห่งพระพรทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงโปรดประทานความชอบธรรมให้แก่เขาได้

“ความเชื่อที่นั่นทรงถือว่าเป็น” (“มันถูกนับ”) มีความหมายว่า “ใส่เข้าไปบัญชีของคนๆนั้น” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงใส่ความชอบธรรมเข้าบัญชีของอับราฮัม การจ่ายจริงยังไม่ได้ถูกกระทำ พระเยซูยังไม่ได้สิ้นพระชนม์ในขณะนั้น-แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าอับราฮัมถือครองความชอบธรรมแล้วเพราะว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า” นี่คือการยอมรับโดยความเชื่อ และไม่ใช่โดยการประพฤติ มันคือความชอบธรรม “โดยความเชื่อ” ที่ช่วยให้รอด ไม่ใช่ความชอบธรรมโดยการประพฤติ-เพราะว่าการงานอันชอบธรรมทั้งหมดของเรานั้นรวมๆกันแล้วก็ไม่ได้ดีไปกว่าผ้าซีริบสกปรกๆในสายพระเนตรของพระเจ้าเลย (อิสยาห์ 64:6)

ต้องใช้เวลานานหลายปีกว่าความเชื่อของอับราฮัมจะพิสูจน์ตัวมันเองในการแสดงออกให้ปรากฏภายนอก แต่พระเจ้าทรงทราบแล้วว่าผลลัพธ์จะออกมาเช่นไร พระองค์ทรงทราบตั้งแต่วันที่อับราฮัมได้เชื่อแล้ว โอ ใช่แล้วครับ ผมเชื่อในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า ผมอธิบายมันไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอับราฮัม โดยวิธีแห่งความเชื่อ-หรือเพราะความเชื่อ-ความชอบธรรมของพระเจ้าจึงถูกยกให้แก่คนบาป ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้อับราฮัมชอบธรรม “เพราะ” คุณความดีแห่งความเชื่อของเขา

ในปฐมกาล 12:1-3 พระเจ้าทรงบัญชาอับราฮัมให้ลุกขึ้นและออกไป ไปจากบ้านเกิดของตนและญาติพี่น้องของตน และไปยังแผ่นดินหนึ่งที่พระเจ้าจะทรงสำแดงแก่เขา พระเจ้าไม่ได้ประทานแผนที่ทางที่จะไปนั้นแก่เขา พระองค์ไม่ได้บอกชื่อคนใดแก่เขาเลย พระองค์แค่ตรัสว่า “จงลุกขึ้นและออกไป”-และอับราฮัมก็ลุกขึ้นและ “ออกไป ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านแล้ว...” (ปฐมก. 12:4)

พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมว่าในตัวเขา ครอบครัวทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรและว่าเชื้อสายของเขาจะเป็นเหมือนดวงดาวแห่งท้องฟ้า (ปฐมก. 12:3; 15:5) แต่ตอนนั้นเขาไม่มีบุตรชาย (อิสอัคยังไม่ได้เกิดมา)-และกระนั้นอับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า เขาเชื่อว่าเขาจะเป็นผู้มีส่วนในพระพรนั้น และเขาได้รับเกียรติและถูกนับว่าชอบธรรมเพราะความเชื่อในพระเจ้า พระเจ้าตรัส อับราฮัมเชื่อคำตรัสนั้น และพระเจ้าทรงบันทึกไว้แล้วว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา จงตั้งใจอ่านยอห์น 5:24 และ คุณจะเรียนรู้ว่าคนบาปทั้งหลายได้รับความรอดโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและเชื่อในพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งมา อับราฮัมได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เชื่อพระวจนะของพระเจ้า เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า กระทำตามพระวจนะของพระเจ้า และความเชื่อของเขาในพระเจ้าก็ช่วยให้รอดแล้ว เขาได้กลายเป็น “บิดาของผู้ที่มีความเชื่อ”

ข้อ 4: “บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าเป็นเหตุจำเป็นที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ” คนงานก็ได้รับค่าจ้างของตนเหมือนกับเป็นหนี้สินที่ต้องชำระ ไม่ใช่เพราะความโปรดปราน มันไม่ใช่ความโปรดปรานที่จะจ่ายแก่คนๆหนึ่งสำหรับสิ่งที่เขาได้ลงแรง..มันเป็นหนี้สินที่จะต้องจ่ายให้เขา ดังนั้นอัครทูตท่านนี้จึงกล่าวว่า มันก็คงเป็นแบบ

นั่นถ้าคนๆหนึ่งถูกนับว่าชอบธรรมโดยการประพฤติของเขา เขาก็จะมีเหตุให้อ้างได้ต่อพระเจ้า มันก็คงเป็นหน้าที่ของพระเจ้าที่จะต้องนับว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรม หลักคำสอนเรื่องการประพฤตินี้ไม่มีทางเป็นความจริงได้ (รม. 11:6)

เราทุกคนได้ทำบาปแล้ว ไม่มีสักคนที่ชอบธรรม เราทุกคนได้หลงเงินไป ใครจะกล้ายืนและประกาศต่อเพื่อนบ้านของตนว่า “ฉันไม่เคยทำบาปเลยสักอย่าง!” เนื่องจาก “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” และเนื่องจากทุกคนได้ทำบาปแล้ว ดังนั้นทุกคนจึงสมควรตกรก ดังนั้นถ้าเราอยากให้พระเจ้าจ่ายให้เราสิ่งที่เราสมควรได้รับ เราก็คงได้ใช้ค่าจ้างใบเดียว นั่น-ความตาย (รม. 6:23) ไม่ใช่เลยครับ เราไม่ถูกนับว่าชอบธรรมโดยการประพฤติ เราไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติ เราได้รับความรอดโดยพระคุณล้วนๆ เป็นของประทานของพระเจ้า: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ข้อ 5: “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม”

การนับว่าชอบธรรมถูกยื่นเสนอให้โดยพระเจ้า-ไม่ใช่แก่ผู้ที่ประพฤติ ไม่ใช่แก่ผู้ที่ปากเพียร ไม่ใช่แก่ผู้ที่สูทน-แต่แก่ผู้ที่เชื่อ คนที่ “เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้” ใช่แล้วครับ ความรอดย่อมประพฤติ และเราถูกบัญชาให้กระทำกิจความรอดของเราเองออกมาด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น แต่คุณไม่สามารถกระทำกิจความรอดของคุณเองออกมาได้ จนกว่าคุณถือครองความรอดโดยความเชื่อแล้ว เรา “ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี” (อฟ. 2:10) แต่ความรอดไม่ใช่บำเหน็จของการประพฤติ มันเป็นของประทานของพระเจ้าโดยทางความเชื่อ- “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อ...” ขอขอบคุณพระเจ้า พระคุณช่วยให้รอด (กระทั่งจนถึงที่สุด) ทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์

ข้อ 6-8: “เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ โดยกล่าวว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร’”

ข้อความนี้ที่ถูกยกมาจากเพลงสดุดี 32:1,2 ถูกเสนอโดยเปาโลเพื่อเป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าความชอบธรรมแห่งข่าวประเสริฐ “โดยความเชื่อ” ซึ่งเขากำลังประกาศนั้นไม่ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่ดาวิดและพวกศาสนาดายากรณภาคพันธสัญญาเดิมได้เทศนาและสั่งสอน ดาวิดเป็นวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิม และเขาประกาศว่าการนับว่าชอบธรรมของเขานั้นเป็นโดยความเชื่อ ดาวิด “พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ” เขากล่าวว่า “คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร (หรือเป็นสุข)” การถือก็คือ “การใส่ในบัญชีของคนๆหนึ่ง การยกให้เป็นความดีความชอบของเขา การฝากเข้าบัญชี” ดาวิดมีความรอดที่มหัศจรรย์และเป็นสุขแบบเดียวกันกับที่เรามี และตามคำพยานของเขาเอง ความชอบธรรมของเขาไม่ได้อาศัยการกระทำ แต่ถูกถือให้เป็นของเขาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยทางความเชื่อ นั่นที่ดาวิดมีในพระเจ้า

การนับว่าชอบธรรมไม่อาศัยกฎพิธีต่างๆ และไม่อาศัยพระราชบัญญัติ

ข้อ 9-12: “เช่นนั้นแล้ว ความสุขนี้มีแก่พวกที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะพวกเรา กล่าวว่า “ความเชื่อถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่อับราฮัม” มันถูกนับเช่นนั้นอย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือเมื่อ ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต มิใช่เมื่อเข้าสู่หน้ตแล้ว แต่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต และท่านได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หน้ต เป็นตราแห่งความชอบธรรมของความเชื่อซึ่งท่านได้มีอยู่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของพวกเราทุกคนที่เชื่อ ถึงแม้ว่าพวก

เขายังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อความชอบธรรมจะถูกยกให้แก่พวกเขาเช่นกัน และเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หนัดแก่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งมิได้เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งดำเนินในรอยเท้าเหล่านั้นแห่งความเชื่ออันของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัดด้วย”

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเรียนรู้ว่าการนับว่าชอบธรรมในภาคพันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับในภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่อาศัยกฎพิธีต่างๆ พิธีกรรม หรือการกระทำใดๆทั้งนั้น พร้อมกับข้อเท็จจริงนี้ที่มั่นคงแล้ว คำถามใหม่จึงเผชิญหน้าเปาโลตอนนี้: ถ้าพิธีเข้าสู่หนัดไม่ได้เป็นการนับว่าชอบธรรมมาให้ จุดประสงค์ของมันคืออะไร? มันทำให้สิ่งใดสัมฤทธิ์ผล?

พิธีกรรมนั้น แทนที่จะให้ความชอบธรรม กลับยืนยันสิ่งที่อับราฮัมมีอยู่แล้ว ในการที่มันเป็น “เครื่องหมาย” หนึ่งและเป็น “ตราประทับ” หนึ่งของมัน การเข้าสู่หนัดได้รับรองความมีผลแห่งความเชื่อของอับราฮัม ดังนั้นการนับว่าชอบธรรมในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจึงไม่ได้เป็นบ่าเห็บสำหรับการเข้าสู่หนัด อับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมแล้วหลายปีก่อนที่เขาได้เข้าสู่หนัด ในปฐมกาล 15:1-6 พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัม และข้อ 6 กล่าวว่า: “และท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าท่านนั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” นี่คือการที่อิชมาเอลเกิด และดังนั้นจึงเป็นเวลาประมาณสิบสี่ปีก่อนที่เขาและอิชมาเอลได้เข้าสู่หนัด (ดูปฐมกาล 17:23-26) ดังนั้นเขาจึงเป็น “บิดาของพวกเขาทุกคนที่เชื่อ” ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นยิวหรือคนต่างชาติ “ดังนั้นบรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ” (กท. 3:9)

ศาสนาทั้งหลายที่ยกชูการประพฤติที่ปัญหา (หรือเรียกร้อง) ให้คนบาป “ทำอะไรบางอย่าง” เพื่อที่จะได้รับความรอด “ทำอะไรบางอย่าง” เพื่อที่จะรักษาความรอดไว้ หรือเพิ่มการประพฤติของเขาหรือของเธอและการกระทำต่างๆเข้ากับพระคุณของพระเจ้ากำลังเติบโตและแผ่ขยายอย่างรวดเร็วทั่วอเมริกา พวกเขา กำลังพยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน พวกเขา กล่าวว่า “พระคุณ! พระคุณ!” และจากนั้นก็เพิ่มพิธีกรรมต่างๆ ข้อเชื่อต่างๆ หลักคำสอนต่างๆ และประเพณีต่างๆ ของพวกเขาเข้ากับพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า แต่การนับว่าชอบธรรมมาโดยทางพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงจัดหากการนับว่าชอบธรรมให้ในพระคริสต์ และพระคริสต์ในท่านทั้งหลายคือ “ความหวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)...ความหวังเดียวของการที่คุณจะเข้าไปในสง่าราศี

ข้อ 13: “เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ”

พระคำข้อนี้สอนอย่างชัดเจนว่าการนับว่าชอบธรรมในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับในภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่ขึ้นกับพระราชบัญญัติที่ได้ถูกประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนายเลยแม้แต่นิดเดียว อับราฮัมไม่เคยมีพระราชบัญญัติและปราศจากพระราชบัญญัติอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรม อับราฮัมได้รับความรอดโดยพระสัญญา พระราชบัญญัติได้มาสี่ร้อยสามสิบปีหลังจากนั้น เมื่อพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติบนภูเขาซีนาย พระองค์ไม่ได้ทำให้พันธสัญญาที่เก่ากว่านั้นเป็นโมฆะ คือพันธสัญญานั้นแห่งพระสัญญา พระราชบัญญัติแค่เพิ่มเข้ากับพระสัญญานั้น และนั่นก็แค่จนกว่า “เชื้อสายของหญิงนั้น” จะเสด็จมา ซึ่งพระสัญญานั้นได้ถูกกระทำไว้กับพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาแล้ว พระราชบัญญัติ (ซึ่งเป็น “ครู” เพื่อนำเรามาถึงพระองค์) จึงหมดหน้าที่แล้วตอนนี้ (โปรดตั้งใจอ่านโรม 10:4; 2 โครินธ์ 3:6-18; และกาลาเทีย 3:19-29)

“พระสัญญานั้น” ไม่ใช่ “โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ” พันธสัญญาทั้งสองนั้นไม่อาจถูกปนเข้าด้วยกันได้ พวกมันเป็นหลักการพื้นฐานที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

ข้อ 14: “เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ถูกทำให้เป็นโมฆะไป และพระสัญญาก็ถูกทำให้ไร้ผล”

ถ้ามรดกนั้นจะต้องพึ่งการกระทำโดยอาศัยความเชื่อพึ่งต่อพระราชบัญญัติ “ความเชื่อก็ถูกทำให้เป็นโมฆะไป...” เปาโลบอกชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า: “...ถ้าความชอบธรรมมาโดยพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์...พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อพวกท่านเลย ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่เป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ...” (กท.

2:21; 5:4) ถ้ามนุษย์สามารถให้ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า ถ้าโดยสันดานเขามีอยู่ภายในเขา คือความสามารถที่จะดำเนินชีวิตอันสมบูรณ์แบบโดยพระราชบัญญัตินั้น เขาก็คงไม่ต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเลย ไม่ต้องการพระโลหิตของพระเยซู หรือฤทธิ์อำนาจที่ทรงสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“...และพระสัญญาที่ถูกต้องทำให้ไร้ผล” ในกาลาเทีย 3:18 เราอ่านว่า “เพราะว่าถ้าการรับมรดกอยู่ฝ่ายพระราชบัญญัติ การรับมรดกนั้นก็ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมแล้วโดยพระสัญญา” พระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าในพันธสัญญากับอับราฮัมมีพื้นฐานอยู่บนพระคุณล้วนๆ ไม่มีเงื่อนไขใดๆผูกติดกับพระสัญญาเหล่านั้นเลย การทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จจริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่อับราฮัมได้กระทำหรือไม่ได้กระทำ และไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่เชื้อสายของเขาได้กระทำหรือสัญญาว่าจะกระทำด้วย

พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อได้รับการยืนยันแล้ว และพระราชบัญญัติก็ไม่สามารถปิดบังหรือทำให้มัน “ไร้ผล”: “พันธสัญญาซึ่งได้รับการรับรองแต่ก่อนโดยพระเจ้าในพระคริสต์ พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังเป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปีนั้นไม่สามารถทำให้พันธสัญญานั้นยกเลิก เพื่อให้พระสัญญานั้นไร้ผลได้” (กท. 3:17)

ข้อ 15 และ 16: “เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้พระพิโรธ ด้วยว่าที่ใดที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิด เหตุฉะนั้น การเป็นทนายทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทนายทจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีเมตตาของอับราฮัม ผู้เป็นบิดาของเราทุกคน”

“พระราชบัญญัตินั้นกระทำให้พระพิโรธ”-ไม่ใช่ความรอด “เหตุฉะนั้น การเป็นทนายทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทนายทจะได้เป็นตามพระคุณ...” พระคุณไม่อาจสำแดงตัวมันเองบนเกณฑ์อื่นใดแล้ว แม้หากว่ามนุษย์ถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ มันก็คงจะเป็นโดยคุณความดีของพวกเขาเองและไม่ใช่พระคุณแล้ว บัดนี้การนับว่าชอบธรรมเป็นมาโดยความโปรดปรานที่ไม่อาศัยการกระทำ “เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายทุกคน”-ไม่ใช่แก่ยิวเท่านั้น ที่มีพระราชบัญญัติ แต่แก่ทุกคนที่มีความเชื่อแบบเดียวกับอับราฮัม “ผู้เป็นบิดาของเราทุกคน”

เมื่อการประพบัติเข้ามา พระคุณก็ถูกกันออกไปและกลายเป็นโมฆะ ถ้ามันเป็นการประพบัติ มันก็ไม่ใช่พระคุณ และถ้ามันเป็นพระคุณ มันก็ไม่ใช่การประพบัติอีกต่อไป (รม. 11:6)

ข้อ 17-22: “(ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ผู้ที่ท่านเชื่อคือพระเจ้า ผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของเหล่านั้นที่ได้เป็นราวกับว่าพวกมันเป็น ผู้ซึ่งไม่มีความหวัง ก็ยังได้เชื่อในความหวัง เพื่อท่านจะได้กลายเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามสิ่งซึ่งได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ และไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ ท่านมิได้ถือว่าร่างกายของท่านเองตายแล้วตอนนี้ เมื่อท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว และได้ถือว่าครรภ์ของนางซาราห์เป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวต่อพระสัญญาของพระเจ้าโดยความไม่เชื่อ แต่เข้มแข็งในความเชื่อ โดยถวายสง่าราศีแต่พระเจ้า และโดยมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า สิ่งใดที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้แล้ว พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จด้วย และเพราะเหตุนี้ ได้ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

“ตามที่มีเขียนไว้แล้ว...” ในที่นี้เปาโลยกข้อความจากปฐมกาล 17:4,5: “สำหรับเรา ดุเถิด พันธสัญญาของเราอยู่กับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย และชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกอีกต่อไปว่า อับราฮัม แต่ชื่อของเจ้าจะเป็น อับราฮัม เพราะเราทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมายแล้ว”

“ผู้ซึ่งไม่มีความหวัง”-นั่นคือ เมื่อไม่มีเหตุอันชัดเจนหรือปกติที่จะหวังได้- “ก็ยังคงเชื่อในความหวัง...” พระเจ้าได้ประทานพระสัญญาหนึ่งแก่อับราฮัมซึ่งเป็นพระสัญญาที่ขัดกับธรรมชาติอย่างแน่นอน แต่เพราะว่าพระเจ้าทรงทำพระสัญญานั้นแล้ว อับราฮัมจึง “มิได้ถือว่าร่างกายของท่านเองตายแล้วตอนนี้... และได้ถือว่าครรภ์ของนางซาราห์เป็นหมัน” เขาไม่ได้หวั่นไหว “ต่อพระสัญญาของพระเจ้าโดยความไม่เชื่อ”-แต่เขา “เข้มแข็งในความเชื่อ...”

“และโดยมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่...” อับราฮัมเชื่อมั่นอย่างเต็มที่และถ่อมถ่อมว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำสิ่งที่มนุษย์มองว่าเป็นไปไม่ได้ เขาได้เชื่อพระเจ้า และเพราะว่าเขาได้เชื่อพระเจ้า มันจึง “ได้ทรงถือ (หรือนับ) ว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

ข้อ 13 ถึง 22 สอนอย่างชัดเจนว่าเราถูกนับว่าชอบธรรมโดยทางความเชื่อ และไม่ใช่โดยการประพฤติ...ว่าการนับว่าชอบธรรมไม่อาศัยพระราชบัญญัติเลย ข้อพระคำเหล่านี้สอนอย่างชัดเจนว่าอับราฮัมไม่ได้ถูกนับว่าชอบธรรมโดยสิ่งใดที่เขาได้กระทำ แต่โดยการเชื่อพระเจ้า

ข้อ 23-25: “บัดนี้ มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียวว่า ‘ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ แต่สำหรับพวกเราด้วย ผู้ซึ่งจะทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้ได้ทรงถูกมอบไว้เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม”

ข้อเท็จจริงที่ว่าความเชื่อของอับราฮัมถูก “ถือว่า...เป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ไม่ได้ถูกเขียนไว้ “สำหรับท่านแต่ผู้เดียว” แต่เพื่อเราเช่นกัน ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่สอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบ พวกมันไม่ได้ขัดแย้งกันเอง พวกมันเห็นพ้องตรงกันทุกรายละเอียดปลีกย่อย ความเชื่อถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่วิสัยชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม...และไม่ใช่แก่วิสัยชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมนั้น แต่แก่เราด้วย “ผู้ซึ่งจะทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตาย”

เมื่อเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงช่วยพระเยซูให้พ้นจากความตายและหลุมศพแล้วโดยทางการอัศจรรย์แห่งการฟื้นคืนพระชนม์ (ระเบิดลูกใหญ่ที่ระเบิดใส่หน้าของโลกที่ไม่เชื่อ) เราก็ได้รับความรอด (รม. 10:9,10) แต่กรุณาสังเกต: ข้อ 25 ถูกเสริมเข้ามาทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสริมข้อ 25 เข้ามา? คำตอบก็คือ: เพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดไม่ใช่ความเชื่อในการกระทำของการฟื้นคืนพระชนม์นั้น แต่ในความหมายของมัน ผู้ที่ถูกนับว่าชอบธรรมและถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมต้องเชื่อจากใจ-ไม่ใช่แค่ว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์ ถูกฝังไว้ และทรงเป็นขึ้นแล้วเท่านั้น-แต่ว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ “เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา”

ขอให้ผมพยายามกล่าวอย่างชัดเจน ในวิธีที่เข้าใจได้ สิ่งที่ผมกำลังพยายามสื่อไปถึงคุณ: มันไม่เพียงพอที่จะเชื่อว่า “พระเจ้าทรงรักโลกเช่นนั้น” จนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น มันไม่เพียงพอที่จะเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ว่าพระองค์ทรงถูกฝังและทรงเป็นขึ้นแล้ว เราต้องเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงรักเรา และทั้งๆที่เราได้ทำบาปและการละเมิดหลายอย่าง พระองค์ก็ทรงรักเรามากพอที่จะยอมให้พระเยซู ผู้ทรงไร้บาป มาตายแทนคนบาปที่น่าสังเวชและน่าสมเพชอย่างคุณและผม เราต้องเชื่อว่ามันเป็นเพราะเรา-เพราะบาปทั้งหลายของเรา-ที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์

เปาโลชี้ให้เห็นมาตลอด ในบทแรกๆเหล่านี้ของหนังสือโรม ว่า “ทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า”-ยิว คนต่างชาติ- และมันเป็นเพราะ “การละเมิดทั้งหลาย” ของมนุษย์ที่พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นอีก บาปชั่วร้ายยิ่งนักจนไม่มีสิ่งใดนอกจากพระโลหิตของพระเยซูที่สามารถลบมลทินบาปได้-และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ลบมลทินบาปและการละเมิดทั้งหลายของมนุษย์จริงๆ ดังนั้น จึงไม่มีการประพฤติใดๆเลยของพระราชบัญญัติที่สามารถมีที่อยู่หรือมีส่วนในการนับว่าชอบธรรมของเราได้

ผู้ที่เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ก็ต้องเชื่อก่อนเลยว่าการละเมิดต่างๆของพระองค์ได้ส่งพระเยซูคริสต์เจ้าไปที่กางเขนโบราณนั้นและความมรณาอันน่ากลัวนั้นที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ที่นั่น ผู้ที่เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ไปสู่ความรอดแห่งจิตวิญญาณก็ต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งและชดใช้บาปได้หมดสิ้น การฟุ้งเฟ้อที่แท้จริงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรื่องบาปยอมทำให้การเชื่อเช่นนั้นเป็นไปได้

พระเยซูเสด็จไปที่กางเขนนั่นเพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของเรา “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์ทรงถูกฝัง-แต่ขอบคุณพระเจ้า ความตายไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้! พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายในวันที่สาม “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ความเชื่อด้วยใจในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า “เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา” นำมาซึ่งความรอด ผมขอกล่าวซ้ำแบบเน้นย้ำ: ความเชื่อเช่นนั้น มากี่ต่อเมื่อมีการฟ่องใจแบบลึกซึ้งเรื่องบาป และความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้าและความเสียใจตามแบบพระเจ้าในใจนั้น ผมไม่เชื่อว่าเคยมีผู้ใดที่กลับใจเชื่ออย่างแท้จริงโดยไม่มี ความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้าและการกลับใจใหม่ที่แท้จริงตามพระคัมภีร์นำหน้ามาก่อน

การเยาะเย้ยทางศาสนาวันนี้ซึ่งมองว่าการกลับใจใหม่ล้ำสมัยและแทนที่มันด้วยการจับมือกันและการเซ็นชื่อในบัตรก็ไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย มันเป็นเรื่องลอกเลียนแบบและการเบี่ยงเบนของมารร้าย พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และนั่นก็ไม่ได้มาจากตัวเราเอง มันเป็นเรื่องของประทานของพระเจ้า แต่ก่อนคนใดจะรับของประทานนี้ของพระเจ้า เขาต้องตระหนักก่อนและเผชิญหน้าข้อเท็จจริงเรื่องบาป-บาปส่วนตัว การละเมิดทั้งหลายของเขาเอง เขาต้องเชื่อด้วยใจว่าพระเยซูได้เสด็จไปที่กางเขนนั่นเพื่อรับโทษบาปทั้งหลายของเขา จนกว่าเขาเชื่อเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เขาก็จะไม่มีทางยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ การถวายตัวเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ พระโลหิตของพระองค์ ในฐานะเป็นเครื่องลบมลทินบาปทั้งหลายของเขาและในฐานะเป็นมูลเหตุสำหรับการนับว่าเขาเป็นคนชอบธรรม

“...และได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกเพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงเดินออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นก็ข้อพิสูจน์นิรันดร์เกี่ยวกับความพอเพียงของพระองค์ในการลบมลทินบาปทั้งหลายของเรา การฟื้นคืนพระชนม์จากพวกคนตายได้พิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงถือกุญแจเหล่านั้นแห่งความตาย นรก และหลุมศพ ค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่พระเยซูได้ทรงพิชิตพลังทั้งปวงแห่งนรกแล้วด้วยพระองค์เอง ในความขัดแย้งส่วนตัวกับมารร้าย บาป และพลังทั้งหมดแห่งยมโลก พระเยซูทรงยึดกุญแจเหล่านั้นมาได้แล้ว และบัดนี้พระองค์ทรงถือกุญแจเหล่านั้นเพื่อไขเปิดและปิดความตาย นรก และหลุมศพ (วว. 1:18)

บทที่ 5

- 5:1 เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 5:2 ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราได้มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเราขึ้นอยู่กับนี้ด้วย และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า
- 5:3 และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าการทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน
- 5:4 และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง
- 5:5 และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว
- 5:6 เพราะว่าเมื่อพวกเรายังปราศจากกำลัง ในเวลาอันเหมาะสมพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม
- 5:7 ด้วยว่าไม่มีใครจะมีคนตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีเพื่อคนดีอาจมีบางคนกล้าที่จะตายด้วยซ้ำ
- 5:8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา
- 5:9 แล้วยิ่งกว่านั้น บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์
- 5:10 เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์
- 5:11 และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปิติยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ
- 5:12 เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันทิ และความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว
- 5:13 (ด้วยว่าจนกระทั่งมีพระราชบัญญัติ บาปได้มีอยู่ในโลกแล้ว แต่บาปไม่ถูกถือโทษเมื่อไม่มีพระราชบัญญัติ
- 5:14 อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่เหนือคนทั้งหลายที่มีได้ทำบาปตามแบบอย่างแห่งการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง
- 5:15 แต่ไม่เหมือนความผิดนั้นฉันทิ ของประทานอันไม่คิดค่านั้นก็เป็นฉันทิด้วย เพราะว่าถ้าโดยทางความผิดของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากต้องตาย มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณ ซึ่งเป็นโดยผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมากแล้ว
- 5:16 และไม่เหมือนโดยคน ๆ เดียวที่ได้ทำบาปฉันทิ ของประทานนั้นก็เป็นอย่างนั้น เพราะว่าการพิพากษาที่เป็นโดยคน ๆ เดียวซึ่งนำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานอันไม่คิดค่านั้นเป็นมาเนื่องด้วยความผิดมากมายซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรม
- 5:17 เพราะว่าถ้าโดยความผิดของคนนั้นคนเดียว ความตายจึงได้ครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะครอบครองในชีวิตโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)
- 5:18 เหตุฉะนั้น โดยความผิดของคน ๆ เดียว การพิพากษาซึ่งนำไปสู่การลงโทษได้มาถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ โดยความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียว ของประทานอันไม่คิดค่าได้มาถึงมนุษย์ทุกคนซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรมแห่งชีวิตฉันทิ
- 5:19 เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันทิ โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันทิ

5:20 ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิคนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น

5:21 เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

ผลลัพธ์เจ็ดอย่างของการนับว่าชอบธรรม

ความชอบธรรมนั้นที่ถูกต้องว่าเป็นของเราโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็นำผลลัพธ์เจ็ดอย่างนี้มาให้ซึ่งผมอยากให้เราเห็นในข้อ 1 ถึง 11:

1. เรามีสันติสุขกับพระเจ้า (ข้อ 1)
2. เรามีการเข้าถึงพระคุณ (ข้อ 2)
3. เราชื่นชมยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า (ข้อ 2)
4. เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ลำบากทั้งหลาย (ข้อ 3)
5. ความรักของพระเจ้าถูกทำให้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของเรา (ข้อ 5)
6. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้แก่เรา (ข้อ 5)
7. เราชื่นชมยินดีในพระเจ้า (ข้อ 11)

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

1.

“...พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า...” คำว่า “เหตุฉะนั้น” อ้างอิงย้อนกลับไปยังเนื้อหาของบทที่ 4: “เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรม” ไม่ใช่โดยการประพฤติ (4:1-8) ไม่ใช่โดยพิธีต่างๆ (4:9-12) ไม่ใช่โดยความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติ (4:13-22)-แต่ “โดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุข...” สามอย่างแรกนั้นไม่เคยให้สันติสุข แต่ความเชื่อให้สันติสุข

“...โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” พระเยซูคริสต์เอง “ทรงเป็นสันติสุขของเรา” (อฟ. 2:14) มันจะเป็นวันแสนสุขเมื่อคุณยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีเพื่อยื่นเสนอแก่คุณล้วนอยู่ในพระเยซูคริสต์ “พวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์” (คส. 2:10) พระเยซูทรงเป็นความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา พระองค์ทรงเป็นความบริสุทธิ์ของเรา พระองค์ทรงเป็นการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของเรา พระองค์ทรงเป็นการไถ่ของเรา พระองค์ทรงเป็นชัยชนะของเรา พระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา พระองค์ทรงเป็นความไว้วางใจของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้พิทักษ์รักษาไว้ของเรา ในพระคริสต์เรามีสิ่งสารพัด

เมื่ออาดัมได้ทำบาป เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดก็ตกอยู่ในอำนาจของบาปและความตาย สันติสุขระหว่างมนุษย์กับพระเจาก็ถูกทำลาย แต่อาดัมคนที่สองนั้น (พระคริสต์) ได้ทรงซื้อสันติสุขแล้วโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ดังนั้นบรรดาผู้ที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า พระพิโรธของพระองค์ (รม. 1:18) ไม่คุกคามพวกเขาอีกต่อไป และพวกเขาถูกยอมรับในพระคริสต์ มันไม่ได้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของความสงบสุขในความรู้สึกต่างๆของพวกเขา แต่ในความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับพวกเขา

พระเยซูทรงปรากฏแก่พระบิดาตอนนี้แทนเรา พระเยซูตรัสไว้ว่า: “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะไม่ยอมรับผู้นั้นต่อพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” (มธ. 10:32) เปาโลกล่าวเน้นข้อเท็จจริงหนึ่งตามพระคัมภีร์: “มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5) ดังนั้นเมื่อเรารู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา พระองค์ก็ทรงเป็นสันติสุขของเรา

พระองค์ทรงเสนอความแทนเราต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ (1 ยอห์น 2:1,2) เมื่อเรายื่นต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูก็จะทรงยื่นอยู่เคียงข้างเราเพื่อกล่าวยอมรับเราว่าเป็นลูกของพระองค์

ข้อ 2: “ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราได้มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเราขึ้นอยู่กับในนี้ด้วย และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า”

2.

“...พวกเรา得有มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเราขึ้นอยู่กับในนี้ด้วย...” คำว่า “ทางเข้า” มีความหมายตรงตัวว่า “ทางเข้าไปข้างใน” พระเยซูทรงคลุมกายคนบาปที่เชื่อด้วยพระองค์เองและความชอบธรรมของพระองค์ ทรงชำระเขาให้สะอาดในพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง และทรงนำเขาเข้าในความโปรดปรานอันไร้ขีดจำกัดและพระคุณอันนิตย์ของพระเจ้าพระบิดา มนุษย์ทุกคน หากไม่มีพระเยซูคริสต์ ก็ถูกกีดกันออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า และไม่มีทางที่มนุษย์จะเข้าถึงพระเจ้าและหวังได้ว่าจะพูดต่อพระองค์ นอกเสียจากโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้าไปและออกมา และจะพบอาหารเลี้ยง” (ยอห์น 10:9) พระองค์ตรัสแก่โรมัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

โดยพระองค์ “พวกเรา得有มีทางเข้าโดยความเชื่อ” ที่ยื่นในพระคุณบัดนี้ก็ถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อ ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่เขาแล้ว ซึ่งเขาได้รับไว้และเขายืนอยู่ในข่าวประเสริฐนั้น (1 คร. 15:1) ที่ยื่นของเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าคือ ที่ยื่นของพระคริสต์เอง เราที่รับความรอดก็ “เป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น”(อฟ. 1:6) กล่าวในทางตำแหน่ง เรา “ได้ตายแล้ว และชีวิต (ของพวกเรา) ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) ในพระเยซูเราเป็นผู้ชอบธรรมและบริสุทธิ์ (2 คร. 5:21)

“แต่นานเท่าไรเล่า? ‘มี’ อยู่ในรูปสมบุรณ์กาล (ในภาษากรีก) คำแปลจึงอ่านว่า ‘ซึ่งโดยทางพระองค์ เรามีทางเข้าถาวรของเราโดยความเชื่อเข้าในความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับนี้ ซึ่งในความโปรดปรานนี้เราถูกวางไว้แล้ว และนั่นก็อย่างถาวร’” (วูเอสท์)

3.

เรา “ปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า” คนบาปที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ไม่มีปิติยินดีในสง่าราศีของพระเจ้าที่เขาสามารถรับได้ แต่สำหรับผู้เชื่อ เขาก็ “ปิติยินดีในความหวัง” แห่งสง่าราศีนั้น ผู้เชื่อ ซึ่งรู้จักสันติสุขของพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูทรง “ทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว” (คส. 1:20) ก็มีสิทธิ์ที่จะ “ปิติยินดีในความหวัง” เพราะว่าพระเยซูทรงเปิดทางหนึ่งให้เขาเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ การร่วมสามัคคีธรรม และสันติสุขของพระเจ้าแล้ว การรู้ว่าบัดนี้เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ การรู้ว่าชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ก็เป็นความ “ปิติยินดีด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ข้อ 3-5: “และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าคุณทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว”

4.

“...พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย” เราในฐานะผู้เชื่อไม่ชื่นชมยินดีแคในข้อเท็จจริงที่ว่าเรารอดแล้ว และรู้ว่าเรากำลังมุ่งหน้าไปสวรรค์ แต่เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยาก “โดยทราบว่าคุณทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย”-ความหวังหนึ่งที่ไม่เคยมาซึ่งความผิดหวัง ความหวังหนึ่งที่น่าใจว่า “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่

คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) ผมกลัวว่าคนใดที่ยกมือยอมแพ้เมื่อเจอกับความยากลำบากหรือความทุกข์ยากหนแรกที่มาหลังจากเขากล่าวว่าตนรับความรอดแล้ว คนๆนั้นก็ไม่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย

พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

เปาโลบอกเราว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) เปาโลบอกเราอีกครั้งว่า “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37) พร้อมกับพระสัญญาเหล่านี้ เราที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็ไม่ตัวสั่นหรือยอมแพ้เมื่อเราถูกทดลอง ผู้เชื่อแท้ย่อมชื่นชมยินดีในความทุกข์ลำบากและการลงใจต่างๆ ถ้าเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ แต่ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเรา (2 ทธ. 2:12)

5.

“...ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา...” ความรักของพระเจ้าที่ถูกอ้างถึงในพระคำข้อนี้ไม่ใช่ความรักของเราที่มีให้แก่พระเจ้า แต่มันคือความรักของพระเจ้าเองเมื่อมันหลั่งไหลออกมาจากพระทัยยิ่งใหญ่ของพระองค์เข้ามาสู่ใจของเรา ความรักของพระเจ้าที่ดำรงอยู่ภายในคือข้อพิสูจน์ว่าเราได้รับความรอดแล้ว ความรักคือแก่นแท้แห่งความรอด:

“พวกท่านที่รัก ขอให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักเป็นของพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก... ถ้าพวกเรารักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในพวกเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในพวกเรา...และพวกเราได้ทราบและเชื่อความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่ดำรงอยู่ในความรักก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 4:7,8,12,16)

6.

“...พระวิญญาณบริสุทธิ์...ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” พระเจ้าไม่เพียงใส่ความรักของพระองค์เข้าไปในใจของเราเท่านั้นเมื่อเราได้รับความรอด แต่พระเจ้าเองทรงสถิตอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9) คนใดที่ไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นไม่ใช่ลูกของพระเจ้า! อย่ายอมให้นักเทศน์คนใด ผู้สอนคนใด หรือใครหน้าไหนก็ตามมาบอกคุณว่าคุณสามารถรอดได้โดยไม่ต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราบังเกิดโดยพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5) เราถือครองพระวิญญาณ (รม. 8:9) เราถูกนำพาโดยพระวิญญาณ (รม. 8:14) เราถูกรับประกันโดยพระวิญญาณ (รม. 8:16) เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณ (อฟ. 4:30) เราถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ (อฟ. 5:18)

ความรักคือผลของพระวิญญาณ (กท. 5:22) เรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเราเพราะการสถิตอยู่ของความรักของพระเจ้าในใจของเรา เมื่อเราไม่สามารถรักผู้คนได้เพราะทางทั้งหลายที่ชั่วร้ายของพวกเราหรือลักษณะอันน่าชิงชังต่างๆของพวกเรา ถ้าเราเต็มใจที่จะยอมจำนนอย่างเต็มที่และไม่สงวนไว้ต่อความรักของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงรักพวกเราผ่านทางเราทุกอย่างที่เรามีความอ่อนแอเพราะเนื้อหนังก็ตาม “พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในพวกท่าน ให้ทั้งมีใจปรารถนาและกระทำตามความชอบพระทัยอันดีของพระองค์” (ฟป. 2:13) ถ้าคุณรู้จักใครสักคนที่คุณไม่สามารถรักได้ คุณเต็มใจไหมที่จะยอมให้พระเจ้ารักคนๆนั้นผ่านทางคุณ? ถ้าคุณเต็มใจ พระเจ้าก็จะทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งในชีวิตของคุณ

ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสอนอย่างชัดเจนในภาคพันธสัญญาใหม่มากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนและว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของลูกทุกคนของพระเจ้า (1 คร. 6:19; รม. 8:9)

ก้าวเหล่านั้นซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ลำดับที่เจ็ดของการนับว่าชอบธรรม (ข้อ 11) ถูกพบในข้อ 6 ถึง 10:

ข้อ 6-8: “เพราะว่าเมื่อพวกเรายังปราศจากกำลัง ในเวลาอันเหมาะสมพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม ด้วยว่าไม่มีใครจะมีคนตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีเพื่อคนดีอาจมีบางคนกล้าที่จะตายด้วยซ้ำ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา”

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อเหล่าศัตรูของพระองค์ ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อเหล่าศัตรูของพระองค์ เมื่อคนบาปทั้งหลาย “ยังปราศจากกำลัง”-ในสภาพที่พวกเขาไม่มีอำนาจใดที่จะกระทำดี-พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา

“ด้วยว่าไม่มีใครจะมีคนตายเพื่อคนชอบธรรม...” ความหมายของพระคำข้อนี้และที่ตามมาก็คือ เพื่อยกภาพประกอบความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าโดยการเปรียบเทียบกับสิ่งที่มนุษย์เต็มใจที่จะทำ เพื่อ “คนชอบธรรม” สักคน คือผู้ที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ คนๆหนึ่ง “ไม่มีใคร” จะยอมตาย และมันเป็นสิ่งที่ปกติแล้วย่อมไม่เกิดขึ้น คือเหตุการณ์หนึ่งซึ่งเราหวังได้แค่จากความรักแบบสูงส่งที่สุดและมีรูปภาพที่บริสุทธิ์ที่สุดของมนุษย์ ว่าคนๆหนึ่งจะเต็มใจยอมตายเพื่อ “คนดี” สักคน

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย...” “แต่พระเจ้า”-ช่างเป็นภาพที่ตัดกันอย่างสิ้นเชิง...ความแตกต่างระหว่างแผ่นดินโลกกับสวรรค์-ได้ประทานพระบุตรของพระองค์มาสิ้นพระชนม์เพื่อ “คนบาปทั้งหลาย”! ความรักของพระองค์ไม่มีสิ่งใดมาเทียบได้ในท่ามกลางมนุษย์ มันเป็นความรักของพระเจ้า สิ่งที่มนุษย์ “ไม่มีใครจะ” (ด้วยความยากลำบาก, แทบจะไม่ทำ) ทำเพื่อคนดี พระเจ้าทรงทำแล้วอย่างบริบูรณ์ อย่างเต็มพระทัย และเปี่ยมด้วยความรักเพื่อคนต่ำช้าและน่ารังเกียจ

ข้อ 9 และ 10: “แล้วยิ่งกว่านั้น บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์”

“แล้วยิ่งกว่านั้น” ศัตรูเหล่านี้ของพระเจ้า “บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว” โดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู ก็จะถูกรักษาไว้ให้ปลอดภัยโดยทางพระคริสต์จากพระพิโรธที่จะมานั้น เพราะว่า หลังจากทรงทำให้เราคืนดีกันกับพระองค์เองเมื่อเราเคยเป็นศัตรูของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงพิทักษ์รักษาเราที่กลายเป็นมิตรสหายของพระองค์แล้วไว้อย่างแน่นอน:

“และพวกท่าน ซึ่งเมื่อก่อนเคยถูกทำให้เหินห่างกันและเป็นศัตรูในความคิดของพวกท่านโดยการทำงานชั่วต่าง ๆ ถึงอย่างนั้นบัดนี้ พระองค์โปรดให้คืนดีกันแล้ว ในพระกายแห่งเนื้อหนังของพระองค์โดยทางความตาย เพื่อจะได้ถวายพวกท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์” (คส. 1:21,22)

“...พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” พระคริสต์ ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปทั้งหลายของเรา ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อที่เราจะได้รับความรอด บัดนี้ทรงพระชนม์อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อรักษาเราให้รอดต่อไป: “ดังนั้น พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอดเป็นนิรันดร์ โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น” (ฮบ. 7:25) เรา “ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อ...” (1 ปต. 1:5)

เราไม่บังอาจสงสัยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อเรา เพราะว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราแล้วขณะที่เรายัง “ปราศจากกำลัง” และขณะที่เรายังเป็นศัตรูที่ชั่วและน่าสังเวชของพระเจ้า เปาโลประกาศแล้วในข้อพระคำเหล่านี้ (6-10) ว่าอาจเป็นไปได้ที่จะพบใครสักคนที่จะตายเพื่อคนดี-แต่พระเยซูไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนดี พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป และเนื่องจากพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม นั่นจึงเป็นข้อพิสูจน์ที่ไม่มีทางผิดพลาดได้แห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา

ด้วยเหตุนี้ เหตุผลจึงมีว่าเนื่องจากเราถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราก็จะถูกรักษาให้ปลอดภัยในพระคริสต์จากพระพิโรธนั้นที่จะมา เนื่องจากเราที่เคยเป็นศัตรูของพระเจ้าได้ถูกทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้าแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า เราก็จะ (โดยชีวิตของพระคริสต์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า) ถูกรักษาให้ปลอดภัยจากการเช่นฆ่าของมารร้าย-จากมารร้ายเอง ผู้ที่อยากทำให้เราตกนรก กล่าวอีกนัยหนึ่ง เพราะว่าพระเยซูทรงมีชีวิต เราก็มียังมีชีวิตเช่นกัน ชีวิตของเราบัดนี้คือชีวิตของพระองค์ที่อยู่ภายในเรา-ตามที่เปาโลบอกชาวกาลาเทีย: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

ข้อ 11: “และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปิตินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ”

7.

“..เราทั้งหลายยังปิตินดีในพระเจ้า...” กล่าวคือ ผู้เชื่อถูกนำเข้าสู่สภาวะใหม่แห่งการกลับคืนดีกันแล้ว และมันก็ปรากฏชัดเจนแล้วว่าพระเจ้าจะทรงรักษาเขาให้อยู่ในสภาวะนี้ต่อไป ดังนั้นเราจึง “ปิตินดี (หรือชื่นชมยินดี) ในพระเจ้า” จงสังเกตถ้อยคำที่ผมเพิ่งยกมานี้: “เราทั้งหลายยังปิตินดีในพระเจ้า” ผู้เชื่อไม่เพียงชื่นชมยินดีกับพระพรเหล่านั้นของพระเจ้าเท่านั้น แต่ผู้เชื่อในทางตำแหน่งก็อยู่ในพระเจ้าจริงๆ (คส. 3:3) การถูกทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้าย่อมเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับตัวเราเอง ก่อนกลายเป็นผู้เชื่อ เราเคยเป็นศัตรูกับพระเจ้า แต่เมื่อถูกทำให้กลับคืนดีกันแล้ว บัดนี้เราจึงปิตินดีในพระเจ้า-และความปิตินดีนี้ในพระเจ้านี้ก็เป็นของเรา “โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ (การทำให้กลับคืนดีกัน)”

โปรดระลึกอยู่เสมอว่า “โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ” ทั้งหมดที่เราเป็น ทั้งหมดที่เรามี ทั้งหมดที่เราชื่นชมยินดีในฐานะผู้เชื่อ ทั้งหมดที่เราเคยหวังว่าจะเป็ น ทั้งหมดที่เราหวังว่าจะมี ล้วนเป็นผลมาจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น ด้วยเหตุนี้ ถ้าเมื่อเราเคยเป็นที่น่าเกลียดชังต่อพระเจ้า พระเจ้ายังทรงรักเรา บัดนี้เนื่องจากเราถูกทำให้เป็นผู้รับพระคุณของพระองค์แล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนความคิดของพระองค์เกี่ยวกับเราหรือ? พระเจ้าผู้ทรงรักเราตอนที่เราเคยเป็นศัตรู จะทรงจัดหาความรอดของพระองค์ให้แก่เรา-และจากนั้นก็ทรงลืมนี่ที่จะประทอนพระคุณ ฤทธิ์เดช และพลังกำลังแก่เราที่จะเอาชนะโลก เนื้อหนัง และมารร้ายหรือ? พระเจ้าจะทรงคำจุนเราในการทุกข์ลำบากต่างๆของเรา ปกป้องเราในการทดลองต่างๆของเรา เทความรักของพระองค์เข้าสู่ใจของเรา สถิตอยู่ในใจของเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์-และจากนั้นก็ทรงทิ้งเราให้ต่อสู้การสู้รบต่างๆของเราเองและให้พิทักษ์รักษาความเชื่อของเราเองหรือ?

พระองค์ผู้ได้ทรงสัญญาแล้วนั้นไม่สามารถไม่สัตย์จริงหรือไม่สัตย์ชื่อได้ พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไปกับเราตลอดทาง แม้กระทั่งจนถึงปลายทาง ผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งงามัจจุราช-และสุดท้ายแล้วจะทรงยืนกับเราและกล่าววยอมรับเราต่อพระเจ้า พระบิดา! พร้อมกับความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีเช่นนี้ในพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งดำรงอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่มีทางพ่ายแพ้ ในพระคริสต์เราไม่มีทางล้มเหลว เราไม่มีทางแพ้ ปราศจากพระคริสต์เราไม่มีทางชนะ! ความรอดเป็นโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรอดคือการรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ในใจ ความรอดคือการฟังพระสัญญาที่มิกล้าไว้ในพระวาระของพระเจ้า: “แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

ส่วนที่ 3

การชำระแค้นให้บริสุทธิ์:

บาปที่อาศัยอยู่ภายใน-ทางเยียวยาของชาวประเสริฐ

ส่วนที่ 3 ของหนังสือโรมกล่าวถึงการชำระแค้นให้บริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์...วิธีรับมือกับบาปที่อาศัยอยู่ภายใน และทางเยียวยาของชาวประเสริฐสำหรับบาปทั้งปวง เพราะบาปของอาดัม ทุกคนจึงเป็นคนบาป และด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงตายเพราะบาป หากปราศจากพระคริสต์ เราจะนำเสนอแง่มุมที่ครอบคลุมทุกด้านของพระราชกิจอันทรงไถ่ของพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น อัดัมและพระคริสต์ถูกนำมาเปรียบเทียบความตรงข้ามเพื่อแสดงให้เห็นผลของบาปของอาดัมในด้านหนึ่ง และผลของการสิ้นพระชนม์เพื่อลบมลทินของพระคริสต์ในอีกด้าน

ข้อ 12-14: “เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันใด และความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันนั้น เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว (ด้วยว่าจนกระทั่งมีพระราชบัญญัติ บาปได้มีอยู่ในโลกแล้ว แต่บาปไม่ถูกถือโทษเมื่อไม่มีพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่เหนือคนทั้งหลายที่มีได้ทำบาปตามแบบอย่างแห่งการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง”

ข้อโต้แย้งที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำเหล่านี้ก็คือว่า เมื่ออาดัมได้ทำบาป มนุษยชาติทั้งหมดก็ได้ทำบาปในเขา ข้อเท็จจริงนี้ถูกพิสูจน์ในข้อเท็จจริงที่ว่าความตายฝ่ายร่างกายเป็นเรื่องที่มนุษย์ทุกคนต้องเจอ “ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส” คนที่ไม่รู้ตัวซึ่งรวมถึงเด็กทารกและคนที่เสียชีวิตได้ตายไป (เช่นเดียวกับคนอื่นๆทุกคน) คนเหล่านี้ไม่มีทางตายได้เพราะบาปใดๆของพวกเขาเอง-และเพราะความตายเป็นผลลัพธ์ของบาป เปาโลจึงแสดงให้เห็นในข้อพระคำตอนนี้ว่าความตายเป็นสิ่งซึ่งงอกออกมาจากบาปของพวกเขาเมื่อพวกเขายังอยู่ในบั้นเวยของอาดัม (ข้อโต้แย้งที่คล้ายๆกันถูกพบในฮีบรู 7:9,10 ที่มีประกาศว่าเลวีได้จ่ายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคในอับราฮัม “เพราะว่าอับราฮัมยังอยู่ในบั้นเวยของบรรพบุรุษของท่าน ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม”)

ก่อนเขาให้กำเนิดลูกสักคน อัดัมก็ล้มในบาปแล้ว และด้วยเหตุนี้ สันดานของเขาได้กลายเป็นบาปยิ่งนักและเสื่อมทราม และนำมาซึ่งความตาย-และลูกหลานของเขา (ซึ่งแน่นอนว่ารวมเผ่าพันธุ์มนุษย์ไว้หมดแล้ว) ได้รับมรดกจากเขา คือพิษร้ายแห่งสันดานที่ล้มลงของเขาและเมล็ดพันธุ์เหล่านั้นแห่งความตายของเขา ข้อเท็จจริงนี้ถูกเปิดเผยในข้อ 13 ถึง 17

บาปอยู่ในโลกแล้วก่อนพระราชบัญญัติถูกประทานให้บนภูเขาซีนาย ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีทางตายไปเพราะเป็นผลลัพธ์ของบาปผ่านทาง การละเมิดพระราชบัญญัติ แต่คนทั้งหลายได้ตายไปอยู่ดี ทำไมพวกเขาถึงตาย ถ้าความตายเป็นบทลงโทษของการกระทำที่บาปหนาของเรา? ตอนนั้นไม่มีบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้ละเมิดด้วยซ้ำ-และกระนั้น “ความตายก็ได้ครอบงำ... แม้แต่เหนือคนทั้งหลายที่มีได้ทำบาปตามแบบอย่างแห่งการละเมิดของอาดัม”

อาดัมได้ละเมิดบัญญัติของพระเจ้าเมื่อเขาได้ทำบาป กรุณาสังเกตว่าผมกล่าวว่า “บัญญัติของพระเจ้า” แน่แน่นอนว่า มัน เป็นความจริงที่พระราชบัญญัติของโมเสสเป็นบัญญัติของพระเจ้า แต่มีความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติของโมเสสอย่างที่เป็น กับบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งอยู่ทั่วพระคัมภีร์ (ภาคพันธสัญญาใหม่เต็มไปด้วยบัญญัติทั้งหลาย ยกตัวอย่างเช่น ใน 1 ยอห์น 2:15 เราอ่านว่า “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” นั้นเป็นคำบัญชาโดยตรง: “อย่ารักโลก”) อัดัมได้ละเมิดคำบัญชาของพระเจ้า พระเจ้าทรงบอกอาดัมอย่างชัดเจนแล้วว่า จะต้องทำอะไรและต้องไม่ทำอะไร พระองค์ทรงบัญชาอาดัมแล้วให้กินจากต้นไม้ทุกต้นของสวนนั้นได้ตามสบาย-ยกเว้นต้นไม้แห่งความรู้ดีชั่ว พระเจ้าตรัสแล้วว่า “เพราะว่าในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น เจ้าจะตายอย่างแน่นอน” (ปฐม.2:15-17)

อาดัมได้กินผลไม้ต้องห้ามนั้น เขาได้ละเมิดคำบัญชาของพระเจ้า บัญญัติของพระเจ้า-และเขาได้เก็บเกี่ยวบทลงโทษนั้น...เขาตาย เขาตายฝ่ายวิญญาณทันทีที่เขากิน เขาถูกตัดออกในตอนนั้นจากชีวิตของพระเจ้า ตาของเขาถูกเปิด และเขาเห็น

ความเปลือยเปล่าของตัวเอง เขากลัว และเขาก็หาทางที่จะแก้ไขความผิดพลาดของตนโดยพึ่งแรงงานแห่งมือของเขาเองและสติปัญญาแห่งสมองของเขาเอง แต่พระเจ้าทรงประณามเครื่องปกปิดที่สติปัญญาและมือของอาดัมได้จัดหา และพระเจ้าทรงจัดหาเครื่องปกปิดที่เป็นโลหิต-หนังสัตว์ที่ได้มาโดยต้องเสียโลหิตของสัตว์ที่ไม่มีความผิด อาดัมไม่เพียงตายฝ่ายวิญญาณทันทีที่เขากิน-แต่สุดท้ายแล้วเขาตายฝ่ายร่างกายเพราะเขาได้ละเมิดบัญญัติของพระเจ้า ถ้าอาดัมไม่ได้ทำบาป เขาก็ยังมีชีวิตอยู่วันนี้แล้ว

ลูกหลานของอาดัมมีชีวิตและทวีจำนวนตลอดหลายร้อยปีตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส...และถึงแม้พวกเขาไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ พวกเขา ก็ตาย นี่แสดงให้เห็นว่าลูกหลานของอาดัมตายไปเพราะพวกเขาทุกคนได้ทำบาปต่อบัญญัติของพระเจ้าในการกระทำนั้นของพวกเขาขณะที่พวกเขายังอยู่ในบ้านเอเวของเข- “ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง”

ข้อ 15: “แต่ไม่เหมือนความผิดนั้นฉันใด ของประทานอันไม่คิดค่านั้นก็เป็นฉันนั้นด้วย เพราะว่าถ้าโดยทางความผิดของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากต้องตาย มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณ ซึ่งเป็นโดยผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมากแล้ว”

“แต่ไม่เหมือนความผิดนั้นฉันใด (การล้มของอาดัม)...” นี่คือจุดแห่งความตรงข้ามกันระหว่างผลของบาปของอาดัมกับพระราชกิจของพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัมให้เป็นผู้ที่ตัดสินใจได้อย่างเสรี โดยมีสิทธิ์ที่จะเลือก พระเจ้าทรงวางเขาในสวนหนึ่งแห่งความสมบูรณ์แบบและทรงสอนเขาว่าจะต้องทำอะไรและจะต้องไม่ทำอะไร อาดัมตั้งใจทำบาป บาปของเขาเป็นผลลัพธ์ของการจงใจไม่เชื่อฟังในส่วนของเขาเอง

“...ของประทานอันไม่คิดค่านั้นก็เป็นฉันนั้นด้วย” ของประทานนั้นในลักษณะเฉพาะตัวและผลของมันก็ไม่เหมือนกับ การละเมิดนั้น “ของประทานอันไม่คิดค่า” นั้นหมายถึงพระคุณที่ทรงโปรดประทานให้ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงจัดหาทางเยียวยาแล้ว พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าประทานเชื้อสายของหญิงนั้นที่จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ (ปฐมก. 3:15) พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาพระเยซูเพราะพันธะผูกพันของพระเจ้า แต่เพราะ “ความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น” (อฟ. 2:4)

“เพราะว่าถ้าโดยทางความผิดของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากต้องตาย...” นี้แค่กล่าวว่าเพราะการละเมิดของอาดัม “คนเป็นอันมาก” จึงตายไป ผมแน่ใจว่าใครบางคนที่อ่านข้อความเหล่านี้จะคัดค้านโดยกล่าวว่า “แล้วทำไมฉันต้องทนทุกข์ละทำไมฉันต้องทนทุกข์หนักเพราะความผิดของอาดัมและความไม่เชื่อฟังของเขาต่อคำบัญชาของพระเจ้าล่ะ?” คุณจะไม่ครับ! ถ้าคุณทนทุกข์หนัก มันก็จะเป็นการตัดสินใจเลือกของคุณเอง มันจะไม่เป็นเพราะการละเมิดของอาดัม

“...มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณ ซึ่งเป็นโดยผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมากแล้ว” พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงจัดหาทางหนี...ทางเยียวยาให้แล้ว พระเจ้าได้ประทานสิ่งดีที่สุดในสวรรค์มิให้แล้ว และทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะไม่ตกนรกก็คือ ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าบนกางเขนนั้น จงรับพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงทำที่เหลือเอง (ยอห์น 1:12,13)

ข้อ 16-18: “และไม่เหมือนโดยคน ๆ เดียวที่ได้ทำบาปฉันใด ของประทานนั้นก็เป็นฉันนั้น เพราะว่าการพิพากษาก็เป็นโดยคน ๆ เดียวซึ่งนำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานอันไม่คิดค่านั้นเป็นมาเนื่องด้วยความผิดมากมายซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรม เพราะว่าถ้าโดยความผิดของคนนั้นคนเดียว ความตายจึงได้ครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะครอบครองในชีวิตโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) เหตุฉะนั้น โดยความผิดของคน ๆ เดียว การพิพากษาซึ่งนำไปสู่การลงโทษได้มาถึงมนุษย์ทุกคนฉันใด โดยความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียว ของประทานอันไม่คิดค่าได้มาถึงมนุษย์ทุกคนซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรมแห่งชีวิตฉันนั้น”

ความตรงข้ามกันในข้อ 16 คือเรื่องของแหล่งที่มา: ออกมาจากแหล่งที่มาของบาปเดียว (ของอาดัม) การพิพากษาของพระเจ้าจึงได้ลงมา ซึ่งส่งผลเป็นการปรับโทษมนุษย์ทุกคน ออกมาจากแหล่งที่มาของการละเมิดมากมาย พระคุณของพระเจ้าของประทานแห่งความรอดได้มา ซึ่งส่งผลเป็นการนับว่าชอบธรรม

ในข้อ 17 มันถูกประกาศอีกครั้งว่าบาปของอาดัมคือ แหล่งที่มาของความตายท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย ตามที่ถูกพิสูจน์แล้วในข้อ 12 ถึง 14 จากนั้นเราอ่านว่า “...มากยิ่งขึ้นกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะครอบครองในชีวิตโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์” ข้อโต้แย้งของเปาโลบัดนี้ได้มาถึงประเด็นของมันแล้ว: ถ้าความสัมพันธ์ต่ออาดัมได้นำความตายมา ความสัมพันธ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยการรับ “ความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ” ในพระองค์ ก็จะให้ชีวิตอย่างแน่นอนมากกว่า ถ้าความตายในอาดัมเป็นสิ่งแน่นอน ชีวิตในพระคริสต์ก็แน่นอนมากยิ่งขึ้น

ความจริงแห่งข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้จริงๆ แล้วก็คือนี้: ของประทานให้เปล่าของพระเจ้า-นั่นคือ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า-มีน้ำหนักมากกว่าการละเมิดนั้นของมนุษย์อย่างวัดกันไม่ได้ ถ้าโดยทางการละเมิดนั้นของอาดัมคนแรก มนุษย์ทุกคนจึงตาย- “มากยิ่งขึ้นกว่านั้น” โดยทางความเชื่อฟังและความชอบธรรมที่รับบาปและสมบูรณ์แบบและความบริสุทธิ์ของอาดัมที่สอง คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้มีชีวิต (หรือถูกนำกลับคืนมาจากพวกคนตาย)

คนบาปทุกคนตายแล้วฝ่ายวิญญาณ ความจริงนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนในภาคพันธสัญญาใหม่: “และพระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งเคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป” (อฟ. 2:1) อีกครั้ง “แต่ผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในการสนุกสนาน ก็ตายแล้วขณะที่นางยังเป็นอยู่” (1 ทธ. 5:6) ดังนั้น คนบาปทุกคนจึงตายไปแล้ว แต่เพราะความเชื่อฟังของพระเยซูคริสต์ พระคุณของพระเจ้าจึงได้ถูกนำลงมาสู่คนทั้งปวง และเพราะความเชื่อฟังและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระบิดา (ใช่แล้วครับ พระเจ้าตรีเอกานุภาพ) จึงทรงชอบธรรมได้และยังทำให้คนอธรรมที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่เป็นคนชอบธรรมเมื่อคนๆ นั้นใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

ในอาดัมทุกคนเป็นคนบาป ทุกคนตาย แต่ทุกคนได้รับเชิญให้มาหาพระเยซูคริสต์ และในพระองค์ทุกคนมีชีวิต ถ้าพระเยซูทรงชะลอการเสด็จมาของพระองค์ วันหนึ่งผมก็จะตายฝ่ายร่างกาย เหตุผลนะหรือ? พ่อของผมตายไปแล้ว เหตุผลที่พ่อของผมตายไปแล้วนะหรือ? พ่อของท่านตายไปแล้ว-และเราก็ย้อนต่อไปได้เรื่อยๆ กลับไปจนถึงอาดัม แต่ในฝ่ายวิญญาณผมมีชีวิตนิรันดร์เพราะว่าผมมีพระเยซูคริสต์ (1 ยอห์น 3:1-3; 5:11-13) พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของผมตอนนี้ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์และสภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (รม. 8:9; 2 ปต. 1:4) เหตุผลที่ผมมีชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่เพราะว่าผมเป็นคนดี หรือชอบธรรม หรือศักดิ์สิทธิ์ หรือบริสุทธิ์...หรือ หากมันเป็นไปได้ คือ ไร้บาป ผมมีชีวิตนิรันดร์เพราะว่าผมมีพระเยซูคริสต์ โดยความเชื่อพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของผม

ข้อ 19-21: “เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันนั้น ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิคนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราฉันนั้น”

วูเอสท์ (Wuest) แปลข้อพระคำเหล่านี้ดังต่อไปนี้:

“เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากจึงได้ถูกถือว่าเป็นคนบาปฉันใด ดังนั้นโดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียวนั้น คนเป็นอันมากก็จะถูกถือว่าเป็นคนชอบธรรมฉันนั้น ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามาเทียบเคียง เพื่อการละเมิดนั้นจะถูกขยายใหญ่ขึ้น แต่ที่ใดที่บาปนั้นถูกทำให้ขยายใหญ่ขึ้น พระคุณนั้นก็ได้รับบริบูรณ์มากยิ่งขึ้น พร้อมกับมากยิ่งขึ้นที่ถูกเพิ่มเข้าไปอีก เพื่อว่าบาปที่กล่าวไปแล้วนั้นเคยครอบครองเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรแห่งความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรม ซึ่งส่งผลเป็นชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราฉันนั้น”

ข้อพระคำตอนนี้สอนเราอย่างชัดเจนว่าทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์กล่าวว่ามนุษย์ “โดยสันดานเป็นลูกแห่งพระพิโรธ” (อฟ. 2:1-3) พระเจ้าได้ทรงให้ข้อเท็จจริงอีกประการเริ่มทำงานแล้ว นั่นคือ โดยพระคุณของพระองค์ โดยทางพระ

เยซูคริสต์เจ้าและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั่น พระองค์ (พระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้น) “ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9) ดังนั้น ถ้าในบาปของอาดัม มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปและความตายได้เข้ามาสู่มนุษย์ทุกคนโดยทางบาปของอาดัม มันก็เป็นความจริงเช่นกันที่ว่าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั่น คนเป็นอันมาก-ใช้แล้วครับ ทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์-ก็สามารถถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมได้โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์

ผมรู้สึกในใจของผมว่าผู้ที่ปรารถนาที่จะเห็นความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ก็สามารถมองเห็นมันได้ พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำบนกางเขนนั่น-ในร่างกายหนึ่งเหมือนของคุณและของผม-สิ่งที่เราไม่มีทางทำได้เพื่อตัวเอง พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเราสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลย พระองค์ทรงเข้าแทนที่เราแล้ว และเมื่อเรายอมรับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระเจ้าก็ทรงมองมายังเราว่าเที่ยงธรรมเหมือนกับที่พระเยซูทรงเที่ยงธรรม ชอบธรรมพอๆกับที่พระเยซูทรงชอบธรรม และบริสุทธิ์พอๆกับที่พระเยซูทรงบริสุทธิ์ เมื่อเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระองค์และถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า พระเจ้าก็ไม่ทรงเห็นสันดานที่บาปหนาของเรา แต่พระองค์ทรงเห็นพระโลหิตที่ปกคลุมเราและสภาพแบบพระเจ้าที่อาศัยอยู่ในเรา

“ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย...” (อ่านกาลาเทีย 3:19) พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ามากับพันธสัญญาของอับราฮัมเพราะว่าโดยทางพระราชบัญญัติ เราเห็นความบาปหนายิ่งนักของบาปอย่างชัดเจนมากขึ้น และแน่นอนว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพียงชั่วคราว จนกว่าเชื้อสายนั้น (นั่นคือพระคริสต์) จะเสด็จมาและจ่ายหนี้บาปนั้นเต็มจำนวน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อขยายใหญ่ความบาปหนายิ่งนักของบาป: “...เพื่อบาปโดยทางพระบัญญัตินั้นจะได้กลายเป็นบาปที่ชั่วร้ายยิ่งนัก” (รม. 7:13)

“แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” ทั้ทั้งที่บาปมีความบาปหนายิ่งนัก ทางเยียวยาของพระเจ้าจึงมาแล้วและหนี้บาปนั้นได้ถูกชำระเต็มจำนวนแล้วโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์และพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ผู้แปลท่านหนึ่งกล่าวไว้เช่นนี้: “ที่ใดบาปเพิ่มพูน พระคุณก็ไหลเอ่อ”

ส่วนนี้ของหนังสือโรมมีความสำคัญมาก ดังนั้นขอให้ผมบอกโครงร่างย่อๆแก่คุณเกี่ยวกับสิ่งที่ผมได้พยายามที่จะชี้ให้เห็นและสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนในพระคำตอนนี้:

1. ความตายเป็นสากล (ข้อ 12-14) มนุษย์ทุกคนตาย-เด็กทารกที่ไม่มีบาป คนดีที่มีศีลธรรม คนเคร่งศาสนา คนชั่ว-ทุกคนตาย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
2. เนื่องจากความตายเป็นสากลและส่งผลต่อทุกคน จึงต้องมีเหตุสากล มีสิครับ: คำตอบก็คือ บาปซึ่งเป็นสากล (ข้อ 12) บาปของอาดัมได้ทำให้คนเป็นอันมาก “ถูกทำให้เป็นคนบาป” (ข้อ 19) โดยการละเมิดนั้นของคนเดียว (อาดัม) การพิพากษาและความตายจึงมาสู่มนุษย์ทุกคนแล้ว (ข้อ 18)
3. ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส ความตายได้ครอบครอง (ข้อ 14) ไม่มีพระราชบัญญัติระหว่างอาดัมจนถึงโมเสส ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ได้ตายเพราะความผิดส่วนตัว ที่ได้ไม่มีบัญญัติ ความผิดส่วนตัวก็ไม่ถูกถือ (ข้อ 13) ดังนั้น ตั้งแต่ปฐมกาล 4:7 จนถึงอพยพ 29:14 เครื่องบูชาไถ่บาปจึงไม่ถูกกล่าวถึงเลยสักครั้ง เนื่องจาก “ความตายได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส” เหตุผลจึงมีว่ามันเป็นเพราะสถานะที่บาปหนาของทุกคน-หรือสันดานมนุษย์ที่บาปหนาอันเป็นสากล สถานะนั้นถูกประกาศให้เป็นมรดกของเราจากอาดัมผู้เป็นบิดา

สถานะทางศีลธรรมของมนุษย์ที่ล้มลงและบาปหนาถูกพรรณนาอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า ขอให้ผมให้ข้อพระคำอ้างอิงแค่สองสามข้อแก่คุณ กรุณาอ่านพวกมัน เพราะว่าเนื้อที่คงไม่พอให้ผมได้พิมพ์พวกมันในที่นี้: ปฐมกาล 6:5; 1 พงศกษัตริย์ 8:46; เพลงสดุดี 14:1-3; เยเรมีย์ 17:9; มาระโก 7:20-23; โรม 1:21-32; 3:9-19; 1 โครินธ์ 2:14; กาลาเทีย 5:19-21; เอเฟซัส 2:1-3; และโคโลสี 1:21

บทที่ 6

- 6:1 เช่นนั้นแล้วเราจะทำอะไร พวกเราจะดำรงอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากมายหรือ
- 6:2 ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะดำรงชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้
- 6:3 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราหลายคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์
- 6:4 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น
- 6:5 เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย
- 6:6 โดยทราบสิ่งนี้แล้วว่า มนุษย์เก่าของพวกเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อร่างกายแห่งบาปนั้นจะถูกทำลายเสีย เพื่อต่อจากนี้ไปพวกเราจะไม่รับใช้บาป
- 6:7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็ป็นอิสระจากบาป
- 6:8 บัดนี้ ถ้าพวกเราตายแล้วกับพระคริสต์ พวกเราก็เชื่อว่าพวกเราจะดำรงชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย
- 6:9 โดยทราบว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายไม่มีการครอบงำเหนือพระองค์อีกต่อไป
- 6:10 ด้วยว่าในการที่พระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ในการที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงดำรงชีวิตต่อพระเจ้า
- 6:11 ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่า พวกท่านเองได้ตายต่อบาปอย่างแท้จริง แต่ดำรงชีวิตต่อพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 6:12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบครองในร่างกายที่ต้องตายของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะต้องเชื่อฟังร่างกายนั้นในบรรดาราคะตัณหาของร่างกายนั้น
- 6:13 และอย่ายอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อบาป แต่จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า เหมือนคนเหล่านั้นที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า
- 6:14 เพราะว่าบาปจะไม่มีการครอบงำเหนือพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ
- 6:15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะทำบาปเพราะพวกเราไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
- 6:16 ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า พวกท่านจะยอมให้ตัวเองเป็นทาสเพื่อจะเชื่อฟังผู้ใด พวกท่านก็เป็นทาสของผู้ที่พวกท่านเชื่อฟังนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นของความเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม
- 6:17 แต่ขอพระคุณพระเจ้าว่า พวกท่านเคยเป็นทาสของบาป แต่พวกท่านได้เชื่อฟังจากใจ คือรูปแบบแห่งหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่พวกท่าน
- 6:18 โดยถูกทำให้เป็นอิสระจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม
- 6:19 ข้าพเจ้าพูดตามแบบของมนุษย์ เพราะเหตุความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนความชั่วช้าฉันทิ บัดนี้จึงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความชอบธรรมซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ฉันทิ

6:20 เพราะว่าเมื่อพวกท่านเคยเป็นทาสของบาป พวกท่านก็เป็นอิสระจากความชอบธรรม

6:21 ขณะนั้นพวกท่านได้ผลอะไรบ้างในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้พวกท่านก็ละอาย ด้วยว่าที่สูญปลายของสิ่งเหล่านั้นก็คือความตาย

6:22 แต่บัดนี้ พวกท่านได้เป็นอิสระจากบาป และกลายเป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้ผลของพวกท่านซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ และที่สูญปลายคือชีวิตนิรันดร์

6:23 ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การช่วยให้พ้นจากอำนาจของบาป

ในบทที่ 5 ผลลัพธ์เหล่านั้นของการค้นพบสันติสุขของพระเจ้า (ข้อ 1) และ “การนับว่าชอบธรรมแห่งชีวิต” (ข้อ 18) และของการครอบครองในชีวิตโดยทางพระคริสต์ (ข้อ 17) คือหลายสิ่งแห่งประสบการณ์ แห่งการชื่นชมยินดี แต่คำถามเรื่องการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ภายใต้พระคุณบริบูรณ์ของพระเจ้า (ข้อ 20) บัดนี้ถูกยกขึ้นมาในบทที่ 6 ในบทนี้เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าเป็นไปได้ที่เราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากอำนาจของบาปที่อาศัยอยู่ภายใน การช่วยให้พ้นนี้มาโดยทางชัยชนะที่ถูกจัดทำให้ในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

บทที่หกยกขึ้นมาและตอบคำถามหนึ่งซึ่งเป็นธรรมดาที่ย่อมออกมาจากบทที่ 5 ข้อ 20 และ 21: “...ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น”

ข้อ 1: “เช่นนั้นแล้วเราจะทำอะไร พวกเราจะดำรงอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากมายหรือ”

คำถามก็คือ: ถ้าพระคุณที่บริบูรณ์เกิดขึ้นเพราะบาปอันบริบูรณ์ งั้นเราก็ต้องไม่สรุปหรือว่าเราจะต้องทำบาปต่อไปเพื่อที่มันจะส่งผลเป็นพระคุณที่มากขึ้นเรื่อยๆ? กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้ามนุษย์ถูกรับประกันว่าพระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอดและรักษาไว้ งั้นมันไม่ถูกต้องตามหลักเหตุผลหรือที่ว่ามนุษย์เมื่อรู้เช่นนี้ จะเริ่มไม่ระวังในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเขาเป็นธรรมดา?

คำตอบต่อคำถามเช่นนั้นจริงๆแล้วคือนี่: ผู้เชื่อได้บังเกิดใหม่แล้ว และโดยทางการบังเกิดใหม่ผู้เชื่อจึงได้รับธรรมชาติใหม่แล้ว “ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (อฟ. 4:24) เพราะธรรมชาติใหม่นี้ ผู้เชื่อจึงมีความปรารถนาใหม่ๆและไม่เพียงความปรารถนาใหม่ๆเท่านั้น แต่ฤทธิ์เดชใหม่ที่อาศัยอยู่ภายในใจนั้นเพื่อช่วยผู้เชื่อทำให้ความปรารถนาใหม่ๆซึ่งถูกปลูกภายในใจนั้นสำเร็จจริงด้วย

พระคุณที่ช่วยเราให้รอดก็สอนเรา โปรดตั้งใจอ่านทิตัส 2:11-15 จงซึ้งน้ำหนักรักทุกคำและคุณจะสังเกตเห็นว่าพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอดก็ตั้งห้องเรียนหนึ่งขึ้นมาในใจของเราและสอนเรา พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและค้นหาทั้งหลายแบบโลก และให้ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าอย่างมีสติในโลกปัจจุบันนี้ โดยตั้งตาคอยการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซูคริสต์เจ้า คุณเชื่อใจได้เลยว่าผู้เชื่อที่กำลังตั้งตาคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะระมัดระวังมากว่าเขาทำสิ่งใดในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเขา ดังนั้นพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าจึงไม่เพียงช่วยเราให้รอดเท่านั้น-แต่พระคุณของเจ้าคำจุนเรา สอนเรา พิทักษ์รักษาเรา ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณมหัศจรรย์ของพระองค์!

คำตอบต่อคำถามที่ถูกยกในข้อ 1 เปาโลให้ในข้อถัดไป:

ข้อ 2: “ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะดำรงชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้”

เราที่ออกพระนามของพระเยซู ที่กล่าวอ้างว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเมสโปดกของพระเจ้า จะทำบาปต่อไปเพื่อพระคุณจะบริบูรณ์นั้นหรือ? คำตอบคือ “ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” เราที่ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าแล้วได้ตายออกไปจากครอบครัวของมารแล้ว เราที่เป็นคริสเตียนได้แบ่งปันความตายของพระคริสต์ และในการแบ่งปันความตายของพระคริสต์ เราได้ตายต่อบาปแล้ว ตามสันดานเราเคยเป็นลูกของมาร แต่เมื่อรับพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ถูกย้ายออกมา

จากอาณาจักรแห่งความมืด “เข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์”-หรืออาณาจักรแห่งความสว่าง (คส. 1:13) เราที่เป็นผู้เชื่อได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายแห่งบาป และถูกปลุกโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในพระกายของพระคริสต์ ขอพระเจ้าทรงห้ามที่เราจะดำเนินในบาปต่อไป “พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะดำรงชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้”

ข้อ 3: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราหลายคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าไปในความตายของพระองค์”

เปาโลหมายความว่าอะไรตรงนี้? เขากำลังพูดถึงการรับบัพติศมาในน้ำหรือ? เขากำลังกล่าวว่าทุกคนที่ได้รับบัพติศมาในน้ำก็ถูกให้บัพติศมาเข้าไปในความตายของพระเยซูคริสต์หรือ? ผมไม่คิดเช่นนั้น

เพื่อที่จะได้คำตอบ ให้เราดูที่ 1 โครินธ์ 12:12,13: “เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าไปเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าไปในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว” จากข้อพระคำเหล่านี้ เราเรียนรู้ว่าผู้เชื่อทุกคน ทันทีที่พวกเขาเชื่อ-ใช่แล้วครับ ชั่วเสี้ยววินาทีนั้นที่พวกเขาเชื่อ-ก็ถูกให้บัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในพระกายของพระคริสต์ หัวข้อเดียวกันนี้ถูกพูดถึงในกาลาเทีย 3:26-28:

“เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าบรรดาคนในพวกท่านที่ได้รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมพระคริสต์ไว้ ไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

ผู้เชื่อทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เปาโลประกาศว่าทุกคนที่ “รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมพระคริสต์ไว้” เพราะได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขากล่าวต่อไปอีก เพื่อสอนว่าไม่อาจมี “ทั้งยิวและกรีก” ไม่อาจมี “ทั้งทาสและไท”... “เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

ตรงนี้ในโรม 6:3 เราถูกสอนไม่เพียงว่าเรา “ได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระเยซูคริสต์”-แต่โดยทางบัพติศมานี้เข้าไปในพระคริสต์เราได้รับบัพติศมา “เข้าไปในความตายของพระองค์” เช่นกัน ความตายที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ ความตายของพระคริสต์บนกางเขนแห่งกลโกธา บัพติศมาของเราเข้าไปในความตายของพระเยซูเจ้าได้เกิดขึ้นทันทีที่เราได้เชื่อแล้ว วินาทีนั้นเอง เราได้ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราได้ถูกทำให้เป็น “อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อพ. 5:30) และตั้งแต่เวลาที่เราได้เชื่อในพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา เราก็ถูกถือว่าเป็นผู้เข้าส่วนในทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราในชีวิตของพระองค์ ความตายของพระองค์หรือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว

พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3) และเมื่อพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เราก็ตายไปแล้วในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ นั่นคือวิธีที่พระเจ้าทรงถือเช่นนั้น พระเยซูเคยถูกฝัง พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว เมื่อเราถูกให้บัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็ร่วมแบ่งปันในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวมันเช่นนั้น: “พวกเราตัดสิน (ถือเอา) อย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว” (2 คร. 5:14)

วินาทีนั้นที่เราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เพื่อความรอดของเรา เราก็ร่วมแบ่งปันในทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราโดยทางชีวิตของพระองค์ การทนทุกข์ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แม้กระทั่งตอนนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายก็ “นั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อพ. 2:6) เปาโลบอกเราว่า “ความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย”

(ฟป. 3:20) ศีรษะของคริสตจักรคือพระคริสต์ รากฐานของคริสตจักรคือพระคริสต์ คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะของกายนั้น ดังนั้นโดยทางตำแหน่งเราจึงนั่งตัวกันกับพระคริสต์ในสวรรคสถานแล้วตอนนี้

ความจริงอันยิ่งใหญ่หรือ? ใช่แล้วครับ-และมันจะถูกซาบซึ้งได้โดยคนเหล่านั้นที่มีความคิดฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณที่เต็มใจยอมรับพระวาระของพระเจ้าอย่างที่มีนัยเป็นเท่านั้น โดยปราศจากการตีความแบบมนุษย์ ข้อ 3 ไม่ได้กล่าวถึงการรับบัพติศมาในน้ำอย่างแน่นอน ข้อ 3 พูดถึงบัพติศมาของพระวิญญาณ เมื่อเราเชื่อ เราก็ก่อรวมเป็นหนึ่งเดียว (หรือถูกเชื่อมเข้า) กับพระกายของพระคริสต์โดยทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12,13)

ข้อ 4: “เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น”

ในพระคำข้อนี้ สัญลักษณ์แห่งบัพติศมาในน้ำถูกยกขึ้นมา เพราะเราถูกเชื่อมเข้ากับพระคริสต์แล้วโดยบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นการรับบัพติศมา “เข้าในความตายของพระองค์” เราจึงยอมเชื่อฟังโดยทำพิธีบัพติศมาในน้ำ ซึ่งในพิธีนี้ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าแทนที่เราถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์ เราจะต้องกลับใจใหม่และรับบัพติศมา (กิจการ 2:38) เราจะต้องเชื่อและรับบัพติศมา (มาระโก 16:16) ในการตอบคำถามของชั้นที่ผู้หนึ่งที่ถามว่า “ที่นี่มีน้ำ มีอะไรชัดเจนที่ไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมาเล่า” ฟิลิปตอบกลับว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจของท่าน ท่านก็รับ(บัพติศมา)ได้” (กิจการ 8:36,37)

การสอนว่าบัพติศมาในน้ำเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด หรือสอนว่าบัพติศมาในน้ำช่วยให้รอดหรือล้างบาปออกได้ ก็เท่ากับเป็นการทำให้พระคุณของพระเจ้าและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์เป็นโมฆะ บัพติศมาในน้ำไม่เกี่ยวข้องเลยกับการช่วยเราให้รอด มันไม่มีส่วนใดๆเลยในความรอดของเรา การไถ่ของเรา มันเป็นการแสดงออกภายนอกแก่ชาวโลกที่ไม่เชื่อ ว่าเราได้เปิดใจต้อนรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว เราถูกให้บัพติศมาในน้ำเพื่อเป็นพยานรับรอง (ผ่านทางบัพติศมาในน้ำ) ว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว ตายต่อโลก ถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อ “ดำเนินในความใหม่ของชีวิต” -นั่นคือ “เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดา”

ข้อ 5: “เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย”

พระคำข้อนี้บอกเราว่าทำไมจึงควรมีการดำเนินแบบใหม่ในการชี้ให้เห็นฤทธิ์เดชของการดำเนินนั้น เหตุผลก็คือว่าถ้าเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในความตายของพระองค์ เราก็คจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราถ้ากลายเป็นถูกรวมเป็นหนึ่งกับพระองค์จริงๆ “ในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์” -ซึ่งในบัพติศมาของเราเรากล่าวอ้าง-เราก็คือก่อรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน “ในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์” (การโผล่ขึ้นมาของเราจากหลุมศพนั้น) เพื่อ “ดำเนินในความใหม่ของชีวิต” เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ผ่านไปและสิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น เราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการดำเนินใน “ความใหม่ของชีวิต” เมื่อบางคนบอกผมว่าพวกเขารอดแล้ว ผมก็อยากรู้จริงๆว่าพวกเขารอดแล้วจากอะไร!

เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าจากใจเข้าสู่ความรอด เราก็คือประสพกับทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประสพ โดยการกล่าวเช่นนั้นผมหมายความว่าเราตายต่อโลก และเราถูกให้ชีวิตใหม่ (หรือ “ความใหม่ของชีวิต”) ในพระองค์ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อนั้น สิ่งที่เราไปโลกกำลังสอนอย่างชัดเจนในที่นี้ก็คือว่า ไม่มีผู้ใดสามารถร่วมแบ่งปันในการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ได้นอกจากเสียจากว่าเขาตายเสียก่อน การเป็นขึ้นจากตายสู่ชีวิตใหม่คือผลลัพธ์ของการตายต่อโลกกับพระคริสต์ เราถูกฝังเพื่อที่จะถูกทำให้เป็นขึ้น (ยอห์น 12:24) ในที่นี้เปาโลเปิดเผยอย่างชัดเจนถึงการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างผู้เชื่อนั้นกับพระคริสต์-เพราะว่าความคิดนี้ก็คือ ถ้าเราได้เข้าไปในบัพติศมานั้นในการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ทำไมเราถึงไม่ควรออก

มาในการรวมเป็นหนึ่งเดียวเล่า? เหมือนกับที่ใครบางคนกล่าวไว้ว่า “ความเป็นหนึ่งในการจุ่มลงไปคือข้อพิสูจน์ถึงความเป็นหนึ่งในการโผล่ขึ้นมา”

ข้อ 6: “โดยทราบสิ่งนี้แล้วว่า มนุษย์เก่าของพวกเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อร่างกายแห่งบาปนั้นจะถูกทำลายเสีย เพื่อต่อจากนี้ไปพวกเราจะไม่รับใช้บาป”

“มนุษย์เก่าของพวกเรานั้น” คือตัวตนเก่าของเราก่อนที่จะได้รับความรอด ซึ่งตรงข้ามกับ “มนุษย์ใหม่” ซึ่งเป็นสิ่งที่เราเป็นและมีในพระคริสต์ เปาโลใช้สำนวนเดียวกันนี้ในเอเฟซัส 4:22 และโคโลสี 3:9 คำว่า “มนุษย์เก่าของพวกเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว” ถูกกล่าวแก่ความเชื่อ และความเชื่อเท่านั้น ในกาลาเทีย 2:20 คำกล่าวอ้างเดียวกันนี้ถูกกล่าวซ้ำ: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายแล้วเมื่อพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น” เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น พวกคนที่เดินผ่านไปมาเห็นแค่ชายคนเดียวที่ใกล้ตายบนกางเขนนั้น แต่พระเจ้าพระบิดาทรงเห็นมากกว่าชายคนเดียว พระเจ้าทรงเห็นมากกว่ากายที่เป็นเนื้อหนัง พระเจ้าทรงเห็นกายฝ่ายวิญญาณนั้น คือพระกายอันล้ำค่านั้นของพระคริสต์-คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ โดยพระคุณเปาโลได้อยู่ในพระคริสต์ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่เปาโลได้เกิดขึ้นแก่ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงวันนี้ และแก่ผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่นั้นไปจนกว่าคริสตจักรถูกทำให้ครบจำนวนและถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

เราต้องไม่สับสน “มนุษย์เก่า” กับ “เนื้อหนัง” เนื้อหนังไม่ถูกเปลี่ยนแปลง วูเอสต์ (Wuest) ให้คำอธิบายที่ดีมากๆ ของคำกรีกเหล่านั้นในพระคำข้อนี้ ซึ่งให้ความกระจ่างมากที่สุด เขากล่าวว่า:

“มีสองคำในภาษากรีกซึ่งหมายความว่า ‘เก่า’: อาร์โคอส ซึ่งหมายความว่า ‘เก่าในแง่ของเวลา’ และ พาไลออส ซึ่งหมายความว่า ‘เก่าในแง่ของการใช้งาน’ คำที่สองถูกใช้ในที่นี้ เทรนช์ (Trench) ให้นิยามคำนี้ดังต่อไปนี้: ‘เก่าในแง่ที่ว่ามันเสื่อมสภาพไป’ มันพรรณนาถึงบางสิ่งที่ย่ำแย่แล้ว หมดประโยชน์แล้ว เหมาะที่จะนำไปวางบนกองขยะ เพื่อที่จะเอาไปทิ้ง ดังนั้นมนุษย์เก่าในที่นี้จึงหมายถึงบุคคลผู้หนึ่งที่ผู้เชื่อเคยเป็นก่อนที่จะได้รับความรอด คือคนที่เสื่อมทรามอย่างที่สุด ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ชาติชีวิตของพระเจ้า

“คำว่า ‘ร่างกาย’ คือ โขมา, ร่างกายมนุษย์ คำว่า ‘บาป’ ตรงนี้สื่อถึงการเป็นเจ้าของ การอ้างอิงตรงนี้จึงหมายถึงร่างกายของผู้เชื่อก่อนได้รับความรอด ซึ่งถูกถือกรรมสิทธิ์โดยหรือถูกรับครอบครองและถูกควบคุมโดยสันดานที่บาปหนา คนๆ นั้นที่ผู้เชื่อเคยเป็นก่อนเขาได้รับความรอดได้ถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์แล้วเพื่อที่ร่างกายธรรมดาของเขาซึ่งก่อนความรอดเคยถูกรับครอบครองโดยสันดานที่ชั่วร้าย จะได้ถูกทำลายไป เปาโลกล่าวเช่นนี้ คำว่า ‘ถูกทำลาย’ คือ คาทารเกโฮ, ‘ทำให้อยู่เฉยๆ, ไม่เคลื่อนไหว, ไม่ทำงาน, ทำให้สิ้นสุดลง’ ดังนั้นความคิดทั้งหมดก็คือว่า ‘เมื่อทราบเช่นนี้ ว่ามนุษย์เก่าของเรา คนๆ นั้นที่เราเคยเป็นก่อนที่เราได้รับความรอด ได้ถูกตรึงกางเขนกับพระองค์แล้ว เพื่อที่ว่าร่างกายธรรมดาของเราซึ่งในตอนนั้นเคยถูกรับครอบครองโดยสันดานที่บาปหนานั้น จะได้ถูกทำให้ใช้การไม่ได้แล้วในแง่ที่นั้น นั่นคือ ที่เคยถูกควบคุมโดยสันดานที่บาปหนานั้น เพื่อที่ว่าเราจะไม่ให้ความเชื่อฟังจนติดเป็นนิสัยของทาสคนหนึ่งแก่สันดานที่บาปหนานั้นอีกต่อไปแล้ว’...ในที่นี้ข้อเท็จจริงนั้นถูกกล่าว ว่าการแยกตัวออกของผู้เชื่อนั้นจากสันดานที่ชั่วร้ายนั้นได้ถูกทำให้เกิดขึ้นแล้วโดยพระเจ้า พร้อมกับผลลัพธ์ที่ว่าผู้เชื่อนั้นไม่ให้ความเชื่อฟังของทาสคนหนึ่งแก่สันดานที่ชั่วร้ายนั้นจนติดเป็นนิสัยอีกต่อไปแล้วเหมือนที่เขาเคยทำก่อนพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว”

เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็กลายเป็นคนใหม่ เราถูกสร้างใหม่ และคนที่ถูกสร้างใหม่แล้วก็จะต้องถูกแบ่งแยกให้ชัดเจนจากคนๆ หนึ่งที่ยังไม่ได้ได้รับความรอด ในฐานะเป็นคนใหม่เรากลายเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าและชีวิตของ

พระเจ้า (2 ปต. 1:4; คส. 3:3,4) พระคัมภีร์ไม่สอนว่ามนุษย์เก่าของเราถูกปรับโฉมใหม่หรือถูกปรับปรุง-หรือ อย่างที่เราชอบกล่าวไว้ว่า “ถูกยกเครื่องใหม่” (อ่าน 2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15; เอเฟซัส 2:10; และโคโลสี 3:10) เมื่อเราเชื่อ คนใหม่ในพระคริสต์ก็ถูกก่อรูปขึ้นในผู้เชื่อผู้นั้น (กท. 2:20; 4:19; คส. 1:27; 1 ยอห์น 4:12)

เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ก็ทรงช่วยเราให้รอดจากบาป ไปสู่ความชอบธรรม และเราจะอ่านต่อไปในบทเดียวกันนี้ว่า “พวกท่านยอมให้ตัวเองเป็นทาสเพื่อจะเชื่อฟังผู้ใด พวกท่านก็เป็นทาสของผู้ที่พวกท่านเชื่อฟังนั้น...” ดังนั้นถ้าเราทำบาปอยู่ต่อไป เราก็เป็นผู้รับใช้ของบาป แต่ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วเราก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์และเราดำเนินในความใหม่ของชีวิต

ข้อ 7: “เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็เป็นผู้รับใช้ของบาป”

คำว่า “ตายแล้ว” ในพระคำข้อนี้เป็นเรื่องลึกลับ-ความตายคือการปลดปล่อย ความตายปลดปล่อยจากการอ้างสิทธิ์ที่ทั้งปวง นั่นคือ ถึงแม้ผู้เชื่ออาศัยอยู่ในร่างกายเดิมนั้น เนื้อหนังก็ไม่มีสิทธิ์อ้างอะไรต่อวิญญาณแล้ว การถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์แล้วปลดปล่อยผู้เชื่อผู้นั้นจากการอ้างสิทธิ์ใดๆที่เนื้อหนังเคยมีต่อเขา “การอ้างสิทธิ์ทุกประการที่ต่อต้านเขาถูกยกเลิกแล้ว นั่นแหละพลังของคำกล่าวนี้” (ไลท์ฟูท)

นั่นตอบคำถามที่ว่า: “แล้วทำไมสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินถึงเตี้ยขึ้นเตี้ยลง โห่ร้องสรรเสริญพระเจ้าวันนี้ และอีกวันก็กลับไปทำบาปแล้ว?” คำตอบนั้นจริงๆแล้วคือนี่: พวกเขาปฏิรูป... พวกเขาตัดสินใจว่าจะทำดีกว่าเดิม มีชีวิตที่ดีกว่าเดิม เป็นคนที่ดีกว่าเดิม พวกเขาไม่เจือปนจิตและชอบในอกของตนที่ฟองใจพวกเขาถึงความจำเป็นต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง แต่แทนที่จะยอมให้พระเจ้าสร้างพวกเขาให้ถูกต้องโดยการประทานใจดวงใหม่แก่พวกเขา พวกเขากลับพยายามภายในอำนาจและความสามารถของตัวเองที่จะเปลี่ยนโฉมใจของพวกเขาและชีวิตของพวกเขา-และมันก็เป็นไปไม่ได้ เหตุผลที่บางคนไม่สามารถดำเนินชีวิตที่ถูกต้องได้ก็คือว่า พวกเขาไม่เคยถูกสร้างให้ถูกต้องเลย ผมเชื่อมั่นเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งซึ่งบังเกิดใหม่แล้วจะไกลกลับ แต่ผมเชื่ออย่างร้อนรนพอๆกันว่าร้อยละเก้าสิบของคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ไกลกลับไม่เคยได้รับความรอดเลย ตั้งแต่แรก พวกเขา “เข้าร่วม” พวกเขา “รวมเป็นหนึ่ง” พวกเขา “ตัดสินใจ” ที่จะดำเนินชีวิตให้ดีขึ้น แต่คนๆหนึ่งอาจทำสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดและยังไม่ได้บังเกิดใหม่อยู่ดี การบังเกิดใหม่คือการกลายเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่โดยการใช้ความเชื่อและการรับพระเยซูคริสต์ไว้ในใจของตน ซึ่งพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอยู่

ในข้อ 7 ผู้เชื่อผู้นั้นถูกแสดงภาพให้เป็นอาชญากรที่ได้รับโทษสำหรับอาชญากรรมของตนแล้ว: เขาเคยมีความผิด เขาสมควรตาย เขาได้ถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตแล้ว เขาตายไปแล้ว-และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดมาปรักปรำเขาแล้ว! เขา “ถูกปล่อยตัวจากบาป” แล้ว! เมื่อเราเข้าใจความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้เราก็ก้าวได้ว่า:

“บัดนี้ข้าเชื่อ ข้าเชื่อแล้ว

ว่าพระเยซูได้ทรงตายเพื่อข้า

และโดยพระโลหิตของพระองค์ พระโลหิตประเสริฐของพระองค์

ข้าได้เป็นไทจากบาปแล้ว!”

ข้อ 8-10: “บัดนี้ ถ้าพวกเราตายแล้วกับพระคริสต์ พวกเราก็เชื่อว่าพวกเราจะดำรงชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย โดยทราบว่าเป็นพระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายไม่มีการครอบงำเหนือพระองค์อีกต่อไป ด้วยว่าในการที่พระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ในการที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงดำรงชีวิตต่อพระเจ้า”

ข้อเท็จจริงของข้อ 8- “ว่าพวกเราจะดำรงชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย” ตั้งอยู่บนความไว้วางใจของข้อ 9 และ 10: พระคริสต์ ผู้ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ได้ “ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว” และ “หาตายอีกไม่ ความตายไม่มีการครอบงำเหนือพระองค์อีกต่อไป”! และเนื่องจากนี่เป็นความจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ มันจึงเป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับคน

เหล่านั้นที่ได้ตายในพระองค์-และผู้เชื่อแท้ทุกคนได้ตายในพระองค์แล้ว ดังที่ชี้ให้เห็นแล้ว ผู้เชื่อแท้ทุกคนถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์โดยบังเกิดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราแบ่งปันความตายของพระคริสต์โดยการเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็ร่วมแบ่งปันชีวิตของพระองค์ผ่านทางกรรวมเป็นหนึ่งกับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความตายของพระเยซูคริสต์บนกลโกธาได้ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้วอย่างครบถ้วนทั้งหมดและตอบทุกข้อเรียกร้องของความชอบธรรมแล้ว พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น และด้วยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์เองพระองค์ได้ทรงชำระโทษบาปนั้น “ครั้งเดียวพอ” (ฮบ. 7:27; 10:10)

ส่วนชีวิตนั้นที่เราถูกทำให้เป็นขึ้นมาสู่มัน มันไม่ใช่ชีวิตต่อบาป เพราะว่าบาปไม่มีการอ้างสิทธิ์เหนือมันแล้ว ชีวิตนั้นจะต้องถูกดำเนิน “ต่อพระเจ้า” ใน 2 โครินธ์ 5:14,15 เราอ่านว่า: “เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่ เพราะพวกเราตัดสินใจอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก”

ข้อ 11-13: “ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่า พวกท่านเองได้ตายต่อบาปอย่างแท้จริง แต่ดำรงชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบครองในร่างกายที่ต้องตายของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะต้องเชื่อฟังร่างกายนั้นในบรรดากระดูกสันหลังของร่างกายนั้น และอย่ายอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อบาป แต่จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า เหมือนคนเหล่านั้นที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า”

ความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 11 ถึง 13 จะทำการอัศจรรย์หนึ่งในใจของผู้เชื่อคนใดที่จะยอมรับข้อพระคำเหล่านี้และนำพระคำเหล่านี้ไปปฏิบัติ

“ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่า พวกท่านเองได้ตายต่อบาปอย่างแท้จริง...” ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเตือนสติเราให้รับการถือนั้นของพระเจ้ามาเป็นของเราเอง พระเจ้า “ทรงถือว่า” เราได้ตายต่อบาปแล้ววินาทีนั้นที่เราได้รับบุตรของพระองค์และพระโลหิตที่หลั่งออกแห่งกางเขนของพระองค์เพื่อการลบมลทินนั้นและเพื่อความรอดจากบาป ดังนั้น (หรือเมื่อเป็นเช่นนั้น) ให้เราถือว่าเป็นตามนั้น

“...แต่ดำรงชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า...” พระเจ้าทรงถือว่าเราถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกจากพวกคนตายแล้ว คือความตายนั้นที่บาปก่อให้เกิดขึ้น มาสู่ชีวิตนั้นซึ่งเป็นของเราในพระเยซูคริสต์

โดยพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราที่รับความรอดแล้วจึงบังเกิดใหม่แล้ว และเรามีชีวิตใหม่อย่างแท้จริง-ชีวิตใหม่ในพระเจ้า เพราะว่ามันเป็นชีวิตของพระเจ้าเอง เราจึงถูกทำให้เป็นผู้เข้าร่วมแห่ง “สภาพของพระเจ้า” แล้ว ด้วยเหตุนี้เราจึงเป็นลูกทั้งหลายผู้เป็นที่รักของพระเจ้า ซึ่งได้ยื่นถ้อยคำประเสริฐแห่งชีวิตที่ได้ประทานแก่เราแล้วโดยพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระวจนะในเนื้อหนัง เพราะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อที่เราโดยทางพระองค์จะได้มีชีวิตนิรันดร์และเพื่อที่เราจะได้ไม่ถูกนำเข้าสู่การพิพากษา แต่เราได้ผ่าน (ไม่ใช่จะผ่าน ณ วันหนึ่งในอนาคต) ออกมาจากความตายเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์แล้ว โปรดอ่านยอห์น 5:24-และถ้าคุณยังท่องจำพระคำข้อนี้ไม่ได้ จงท่องจำ ขอให้ความจริงแห่งพระคำข้อนี้เป็นอาหารประจำวันของคุณ

ความจริงที่ถูกประกาศในข้อ 12 และ 13 จริงๆแล้วคือนี้: “ดังนั้นอย่ายอมให้บาปครอบครองเป็นกษัตริย์ในร่างกายที่ตายได้ของคุณ ซึ่งทำให้คุณต้องยอมอยู่ใต้บังคับต่อความอยากอันเปี่ยมตณหาต่างๆของมัน อย่ายอมจำนนอวัยวะต่างๆของคุณต่อศัตรูนั้นเพื่อที่จะถูกใช้ในการกระทำต่างๆที่ไม่ชอบธรรม ซึ่งทำหน้าที่เป็นอาวุธทั้งหลายที่เล่นงานคุณและช่วยชนะฝ่ายวิญญาณของคุณ ตรงกันข้าม จงยอมจำนนอวัยวะต่างๆของคุณ...ไว้แล้ว คือหมดทั้งร่างกายของคุณ... ต่อพระเจ้าในฐานะเป็นผู้มีชีวิต ที่เป็นขึ้นมาจากความตายแห่งบาปแล้ว จงยอมจำนนอวัยวะทั้งหลายของคุณต่อพระเจ้า-อวัยวะทุกส่วนแห่งร่างกายของคุณ-เพื่อที่จะ

ถูกใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับบาปเพื่อที่คุณจะได้ชื่นชมยินดีกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณ-ชัยชนะเหนือบาป...ชัยชนะอันครบถ้วนผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (เวย์เมิร์ท)

จงสังเกตเป็นพิเศษในข้อ 12 ว่าร่างกายปัจจุบันของเรานั้น “ที่ต้องตาย” นั่นคือ อยู่ภายใต้ความตายฝ่ายร่างกาย (เรากำลังรอคอยการไถ่ของร่างกายเมื่อพระคริสต์เสด็จมา-รม. 8:23)

“เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบครองในร่างกายที่ต้องตายของพวกท่าน...” บาปมีอยู่ในอวัยวะทั้งหลายของเรา และพร้อมที่จะครอบครองเป็นกษัตริย์หากได้รับอนุญาต นั่นคือ ร่างกายของเรายังไม่ได้ถูกไถ่จากความเป็นไปได้ที่บาปจะครอบครองเป็นกษัตริย์ หากเรายอมให้มันทำเช่นนั้น ผู้เชื่อถูกสั่งให้ปฏิเสธการครอบครองนี้ของบาป ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการที่เราเชื่อฟังความปรารถนาเหล่านั้นของเนื้อหนัง

จงหมายเหตุคำสำคัญนั้น “เหตุฉะนั้น” นี้มองย้อนกลับไปยังส่วนแรกของบทที่ 6 ซึ่งในส่วนนั้นความตายของเรากับพระคริสต์ต่อบาปได้ถูกกล่าวชัดเจนแล้ว เพราะการรวมเป็นหนึ่งในเรากับพระคริสต์ “อวัยวะทั้งหลาย” แห่งร่างกายนี้จึงต้องไม่ถูกยอมจำนน ณ เวลาใดเลย “เป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อบาป”

คราวนี้เปาโลไปจากแง่ลบสู่แง่บวก: “...แต่จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า...” คริสเตียนที่วางใจข้อเท็จจริงนั้นที่ว่าสภาพของพระเจ้าได้ถูกปลุกแล้วก็จะเชื่อฟังคำเตือนสติของเปาโลที่ว่า “จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า” การถวายมีความหมายว่าเสนอเพื่อการรับใช้ เปาโลกำลังกล่าวว่า “จงถวายตัวพวกท่านเองทันที และครั้งเดียวพอ เพื่อที่พระเจ้าจะทรงใช้การ จงถวายตัวพวกท่านเองไม่เพียงในฐานะคนบาปที่ได้รับการยกโทษเท่านั้น แต่ในฐานะคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จากพวกคนตาย” คริสเตียนควรมีชีวิตอยู่ทุกวันแห่งชีวิตของเขาพร้อมกับการมีสติรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ในความคิด-ที่ว่าเขาตายแล้วต่อบาปและมีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า

มันคือสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าที่จะชื่นชมยินดีกับชัยชนะอันครบถ้วนและเด็ดขาดเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย และถ้าเราในฐานะผู้เชื่อไม่มีและไม่ชื่นชมยินดีกับชัยชนะเด็ดขาดเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย มันก็ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้าเลย มันเป็นความผิดของเราเอง พระเจ้าทรงจัดหาฤทธิ์เดชนั้นให้แล้ว และถ้าเราปฏิเสธที่จะใช้ฤทธิ์เดชนั้น ซึ่งถูกรับไว้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์และพระโลหิตที่หลั่งออกแห่งกางเขนของพระองค์ มันก็เป็นความผิดของเรา มันไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า ในถ้อยคำของเปาโล “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

ข้อ 14: “เพราะว่าบาปจะไม่มีการครอบงำเหนือพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ”

เมื่อคริสเตียนเชื่อฟังข้อปฏิบัติเหล่านี้ที่ถูกให้ไว้ในข้อ 12 และ 13 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับตัวของเขาให้เข้ากับสันดานที่ชั่วร้ายและสภาพของพระเจ้า เปาโลก็กล่าวแบบเน้นหนักว่า “บาปจะไม่มีการครอบงำเหนือพวกท่าน” และเขาให้เหตุผลนี้: “เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ”

ความจริงแห่งพระคำที่ยิ่งใหญ่ข้อนี้ทำให้พวกถือบัญญัติสับสน เพราะพวกเขาเชื่อตรงข้ามกันเลย พวกเขาชอบกล่าวว่า “บาปจะมีการครอบครองเหนือคุณ-นอกเสียจากว่าคุณเห็นตัวเองอยู่ใต้พระราชบัญญัติและไม่อยู่ใต้พระคุณ” พวกถือบัญญัติยกเหตุผลว่าพวกคริสเตียนถูกป้องกันไม่ให้ทำบาปเพราะความหวาดกลัวพระราชบัญญัติ พวกถือบัญญัติชอบทำให้พระราชบัญญัติเป็นการปรนนิบัติไม่ใช่แห่งการปรับโทษและความตาย แต่เป็นการปรนนิบัติแห่งความยุติธรรมและชีวิต (จงเปรียบเทียบ 2 โครินธ์ 3:1-18)

โรม 6:14 สามารถถูกเข้าใจและถูกยอมรับได้โดยผู้เชื่อเท่านั้นซึ่งยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรม” (รม. 10:4) คำจำกัดของบาปคือความตาย-ทั้งความตายฝ่ายร่างกายและความตายชั่ววินัยนตรีในนรก “เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ประทาน

ช่วยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:56,57) ช่วยชนะเหนือความตาย นรก และหลุมศพถูกทำให้เป็นจริงโดยการล้มเลิกพระราชบัญญัติโดยสิ้นเชิง.. ซึ่งถูก “ล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์” (2 คร. 3:14; อฟ. 2:15) ชาวประเสริฐในฤทธิ์เดชและความงามของมันไม่มีทางถูกมองเห็นอย่างเต็มตาได้จนกว่าประเด็นนี้ถูกเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น เปาโลกล่าวว่า: “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งอยู่ฝ่ายการกระทำแห่งพระราชบัญญัติก็อยู่ใต้การสาปแช่ง เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง’ แต่ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’ และพระราชบัญญัติไม่ได้อยู่ฝ่ายความเชื่อ แต่ ‘คน ๆ นั้นที่กระทำสิ่งเหล่านั้นจะมีชีวิตดำรงอยู่ในสิ่งเหล่านั้น’ พระคริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว โดยทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อพวกเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง’...”

“ดังนั้นพระราชบัญญัติมีจุดประสงค์อะไรเล่า พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ามาก็เพราะเหตุบรรดาการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญา นั้นจะมาถึง... แต่ก่อนที่ความเชื่อได้มาถึง พวกเราเคยถูกกักตัวไว้ใต้พระราชบัญญัติ ถูกปิดไว้จนกว่าจะถึงความเชื่อ นั้นซึ่งจะถูกเปิดเผยในภายหลัง เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อ นั้นได้มาแล้ว พวกเราก็ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของครูคนหนึ่งอีกต่อไปแล้ว” (กท. 3:10-25)

ข้อโต้แย้งในข้อ 1 ถึง 14 ในโรมบทที่ 6 นี้ก็คือว่า ผู้เชื่อไม่ถูกนำเข้าสู่ชีวิตที่บาปหนา โดยการพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่า เขาได้รับความรอดโดยพระคุณและว่าเขาไม่อยู่ใต้บัญญัติ ตรงกันข้าม เมื่อได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า เขาจึงได้รับสภาพใหม่โดยการถูกสร้างใหม่ในมนุษย์ภายในนั้น ซึ่งปลุกความปรารถนาใหม่ๆ ในใจนั้นและให้ฤทธิ์เดชใหม่ซึ่งเขาไม่เคยประสบมาก่อนเลย ด้วยเหตุนี้ “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” ผู้เชื่อ ซึ่งได้ตายต่อบาปแล้ว มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า และพระเจ้ากำลังกระทำกิจอยู่ในตัวเขา ให้ทั้งมีใจปรารถนาและกระทำตามความชอบพระทัยอันดีของพระองค์ (ฟป. 2:13) เปาโลเป็นพยานรับรองในที่นี้ถึงสิ่งที่ดาวิดกล่าวไว้ในเพลงสดุดี 23- นั่นคือ “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์”

พระเจ้าทรงอยากให้ลูกของพระองค์มีชัยชนะและประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณ มากเป็นล้านเท่ากว่าที่เราอยากที่จะเป็นคริสเตียนที่มีชัยชนะหรือประสบความสำเร็จ พระผู้เลี้ยงที่ดั่งนั้นทรงนำแกะทั้งหลายเข้าในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม (หรือการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง) เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่ออ้อมหลบหลุมพรางเหล่านั้นของมารร้ายและบ่อโสโครกแห่งบาป-ไม่ใช่เพื่อที่เราจะได้คุ้มไม้หรือไอ้อวด แต่ “เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” เพราะเรามีชื่อว่าคริสเตียน เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็กลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง และพระองค์ไม่ยอมให้เราทำให้พระนามของพระองค์เสื่อมเสีย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงใส่สภาพใหม่ภายในเราและประทานฤทธิ์อำนาจใหม่แก่เราเพื่อที่จะกระทำตามความปรารถนาใหม่เหล่านั้นที่มาพร้อมกับสภาพใหม่ของเรา

ข้อ 15: “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะทำบาปเพราะพวกเราไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้น หรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

เปาโลถามและก็ตอบคำถามของตัวเองเหมือนเดิม เขารู้ว่าคำถามนี้จะมีคนถามแน่ๆ เพราะคำสั่งคมต่างๆของมนุษย์และการปกครองต่างๆของมนุษย์ไม่รู้วิธีที่จะเหนี่ยวรั้งมนุษย์จากบาปนอกจากใช้กฎหมายและบทลงโทษของมัน เกี่ยวกับเหล่าผู้ปกครองเปาโลกล่าวว่า “เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย” (รม. 13:4)

การอ้างว่า “พวกเราไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณ” ถูกกล่าวเพื่อหันสายตาของผู้ที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วจากโมเสสมายังพระคริสต์ จากพระราชบัญญัติมายังพระคุณ ที่ว่านี้อาจนำไปสู่การอนุญาตให้ทำบาปได้นั้นเปาโลปฏิเสธอย่าง

แข็งแรงว่า “ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย!”-และส่วนที่เหลือของบทนี้ก็กล่าวถึงคำตอบหนึ่งที่ชัดเจนมากขึ้นต่อคำถามที่ถูกยกขึ้นมานั้น

ข้อ 16: “ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า พวกท่านจะยอมให้ตัวเองเป็นทาสเพื่อจะเชื่อฟังผู้ใด พวกท่านก็เป็นทาสของผู้ที่พวกท่านเชื่อฟังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นของความเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม”

“ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือ...” เปาโลไม่เพียงเตือนความจำเหล่าผู้อ่านของเขาว่าผลลัพธ์ของบาปจะต้องเป็นเช่นไร พวกเขาทราบอยู่แล้วว่าเรายอมจำนนอวัยวะทั้งหลายของเราเพื่อเชื่อฟังผู้ใด เราก็คือเป็นทาสของผู้นั้น- “ไม่ว่าจะเป็นของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นของความเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม” คำตอบนั้นถูกพบในลักษณะเฉพาะตัวของบาป ผลในทันทีของมันคือความเป็นทาส ผลท้ายที่สุดของมันคือความตาย “เมื่อรากะตัณหาเกิดขึ้นแล้ว มันก็ทำให้เกิดบาป และบาป เมื่อมันสำเร็จแล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15)

ข้อ 17: “แต่ขอขอบคุณพระเจ้าว่า พวกท่านเคยเป็นทาสของบาป แต่พวกท่านได้เชื่อฟังจากใจ คือรูปแบบแห่งหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่พวกท่าน”

“แต่ขอขอบคุณพระเจ้า...” เปาโลขอบคุณพระเจ้าที่ว่าผู้เชื่อชาวโรมเหล่านั้น ซึ่งเคยเป็น “ทาสของบาป” ได้เชื่อฟัง “จากใจต่อรูปแบบแห่งหลักคำสอนนั้น...”-คือหลักคำสอนแห่งความรอดโดยพระคริสต์บนกางเขนนั้น ขณะที่ก่อนได้รับความรอดพวกเขาเคยเป็นทาสต่อสันดานที่ชั่วร้าย พวกเขาในความรอดได้ถูกช่วยให้รอดพ้นมาสู่คำสอนเหล่านั้นแห่งพระคุณแล้ว จนพวกเขาได้กลายเป็นทาสแห่งความชอบธรรม นั่นคือ ในความรอดพระเจ้าทรงสร้างผู้เชื่อขึ้นภายใน เพื่อที่เขาจะมีปฏิกิริยาต่อหลักคำสอนเหล่านั้นแห่งพระคุณโดยสภาพ (สภาพของพระเจ้า) ในแบบที่จะรับและเชื่อฟังหลักคำสอนเหล่านั้น

“...รูปแบบแห่งหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่พวกท่าน” “ฉบบกรีกนั้นอ่านว่า ‘รูปแบบของหลักคำสอนซึ่งพวกท่านถูกมอบไว้เข้าในนั้นแล้ว’” (วุเอสท์) มันเป็นความจริงที่ว่าหลักคำสอนแห่งพระคุณได้ถูกมอบไว้แก่เราแล้วและเราโดยพระคุณของพระเจ้ายกก็เชื่อแล้ว แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เปาโลกล่าว คำกล่าวของเขาแข็งแรงมากกว่า มันไม่ใช่รูปแบบของหลักคำสอนซึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวกโรมเหล่านั้น แต่เป็นหลักคำสอนหนึ่ง (ข่าวประเสริฐ) ที่พวกเขาถูกมอบ-หรือถูกหล่อ เช่นในแม่พิมพ์- ไว้ในนั้นแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง อย่างที่นักอรรถาธิบายท่านหนึ่งกล่าวมันไว้ว่า “คำสอนนั้นซึ่งพวกเขาได้ยอมจำนนตัวเองอย่างเต็มใจให้แก่มันได้ประทับตราของมันเองบนพวกเขาแล้ว”

ข้อ 18: “โดยถูกทำให้เป็นอิสระจากบาปแล้ว พวกท่านได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม”

พระคำข้อนี้สานต่อความคิดของข้อที่แล้ว-สถานะอันเป็นสุขซึ่งผู้เชื่อถูกนำเข้าไปในนั้นแล้วโดยความเชื่อฟังจากใจต่อข่าวประเสริฐ ส่วนแรกของพระคำข้อนี้ก็เป็นการกล่าวทวนซ้ำของข้อ 7 ของบทนี้เช่นกัน นั่นคือ ที่ว่าผู้เชื่อ “ถูกทำให้เป็นอิสระจากบาปแล้ว” ในการกลายเป็นไทจากบาป คริสเตียนจึงได้กลายเป็นทาสรับใช้ “ของความชอบธรรม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง โดยการเปลี่ยนแปลงอันแสนวิเศษนั้นที่ถูกทำให้เกิดขึ้นในเขาโดยความรอด เขาจึงได้มาสู่สถานที่นั้นที่ความชอบธรรมเป็นนายของเขา แทนที่จะเป็นบาป พระเยซูทรงบอกเราในคำเทศนาบนภูเขาในว่าเราไม่สามารถรับใช้นายสองคนได้ (มธ. 6:24)

การทำให้คำว่า “เป็นอิสระจากบาป” บ่งบอกถึงสิ่งที่เรียกกันว่า “การกำจัดให้สิ้นไปของหลักการเรื่องบาปนั้น” หรือ “การกำจัดให้สิ้นไปของสันดานเก่า”-ความไม่มีบาปเลยของเนื้อหนังก็เป็นการบิดเบือนที่เลวร้าย เปาโลเทศนาและเป็นพยานอยู่ตลอดถึงสิ่งที่ตรงข้ามกัน ร่างกายของเราจะไม่ถูกไถ่ (ไม่ว่าเราจะได้รับพรหรือเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มากมายขนาดไหนก็ตาม) จนกว่าจะถึงการไถ่ของร่างกายเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง จนกว่าจะถึงเวลานั้นบาปก็จะยังอยู่ในเนื้อหนัง ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระวจนะแห่งกางเขนนั้นด้วยใจ ซึ่งพวกเขาถูกมอบเข้าไปในพระวจนะนั้นแล้ว จะพบว่าตัวเองอยู่ในสถานะแห่งความโล่งอกอันเป็นสุขจากการตกเป็นทาสของบาปก็ตาม

เราไม่ละเว้นจากบาปเพราะความกลัวพระราชบัญญัติ แต่เราละเว้นจากบาปเพราะอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายในใจของเรา- “มิใช่ตามพระราชบัญญัติแห่งบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย” (ฮบ. 7:16)

พระเจ้าไม่ทรงอยากให้เราทำบาป แต่ถ้าผู้เชื่อคนใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา-พระเยซูคริสต์ ผู้มิได้ทำบาปเลย-และพระองค์ทรงเสนอความแทนเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำกับพระอาชญาของเรา (1 ยอห์น 2:1,2)

ข้อ 19: “ข้าพเจ้าพูดตามแบบของมนุษย์ เพราะเหตุความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนความชั่วช้าฉันทิ บัดนี้จึงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความชอบธรรมซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ฉันทิ”

ในที่นี้เปาโลอธิบายว่าทำไมเขาก็กำลังใช้ภาพประกอบนี้ซึ่งเอามาจากความสัมพันธ์ต่างๆแบบมนุษย์-คือของทาสคนหนึ่ง-ตลอดทั่วพระคำตอนนี้ เขาประกาศเรื่อง “ความอ่อนแอ” (หรือความอ่อนกำลัง) แห่งเนื้อหนังของเราว่าเป็นแบบนี้จนเราต้องจำใจยอมรับใช้เป็นทาส-คือต่อบาป หรือไม่ก็ต่อพระเจ้า โรมเติมไปด้วยพวกทาส และอิสราภาพเป็นสิ่งที่ได้มายากที่สุด ดังนั้นเปาโลจึงพูดในแง่ของมนุษย์- “ตามแบบของมนุษย์”-ความจริงหนึ่งที่ยิ่งใหญ่: ว่าเราต้องเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าหรือไม่ก็ของบาปมนุษย์เกลียดชังข้อเท็จจริงนี้ เพราะเขาโอดความเป็นอิสระของตัวเอง แต่ทั้งหมดนั้นเป็นการหลอกตัวเอง

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (และพระคัมภีร์โดยรวม) เสนอว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่รู้จักความจริงและเดินในความจริงก็เป็นอิสระอย่างแท้จริง พวกยิวในยอห์น 8:32-36 ได้กบฏเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบอกพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” ไม่มีอิสราภาพที่แท้จริงนอกพระคริสต์ ซึ่งในการรับใช้พระองค์คือ อิสราภาพอันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 20: “เพราะว่าเมื่อพวกท่านเคยเป็นทาสของบาป พวกท่านก็เป็นอิสระจากความชอบธรรม”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่มีการวางตัวเป็นกลาง: เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า หรือไม่ก็เป็นบุตรทั้งหลายของมารร้าย เราเป็นผู้ถือครองสภาพของพระเจ้า หรือไม่เราก็ถูกควบคุมโดยสันดานเก่าซึ่งนำความตายมาให้ ถ้าเรารับสภาพใหม่นั้นซึ่งถูกประทานให้โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้วเมื่อเราเชื่อในพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์ เราก็มีพระองค์ผู้หนึ่งอยู่ในเราผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าผู้หนึ่งที่อยู่ภายนอก (1 ยอห์น 4:4) ดังนั้น เราจึงเป็นผู้พิชิต มิใช่ชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย อวัยวะต่างๆของเราไม่ถูกจับเป็นเชลยโดยตัณหาแล้ว แต่เราถูกช่วยให้พ้นโดยทางฤทธิ์เดชนั้นที่อยู่ภายใน (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ผู้ทรงนำเราเข้าในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ (ของพระเยซู)

ข้อ 21 และ 22: “ขณะนั้นพวกท่านได้ผลอะไรบ้างในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้พวกท่านก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดปลายของสิ่งเหล่านั้นก็คือความตาย แต่บัดนี้ พวกท่านได้เป็นอิสระจากบาป และกลายเป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้ผลของพวกท่านซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ และที่สุดปลายคือชีวิตนิรันดร์”

ในข้อ 21 เปาโลกำลังกล่าวว่า “จงมองย้อนกลับไปยังชีวิตเก่าที่บาปหนานั้น ไปยังสิ่งเหล่านั้นที่คุณเคยทำตอนนั้นสิ มันน่าบ่าเหน็จจะไรมาให้บ้าง? มีแต่ผลที่คุณก็ละอายใจ ซึ่งบัดนี้ปลายของมันคือความตาย”

“แต่บัดนี้...” เปาโลกล่าวต่อไปว่า “แต่บัดนี้สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณก็ตรงข้ามกันเลย คุณรู้ดีอยู่แล้วว่าในชีวิตเก่าของคุณ คุณเคยเป็นไทในแง่ความชอบธรรมของพระเจ้า และเป็นทาสในแง่ของบาป แต่บัดนี้คุณถูกปลดปล่อยจากบาปและถูกรวมเป็นหนึ่งกับความชอบธรรมแล้ว เพราะว่าคุณถูกไถ่แล้วโดยพระโลหิตที่หลั่งออกนั้นและถูกให้บังเกิดใหม่ในพระกายของพระคริสต์แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น คุณจึงมิใช่ทาสอีกต่อไปในแง่ต่อบาป แต่คุณเป็นทาสต่อความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ เหมือนกับที่ในวันวานคุณเคยยอมให้อวัยวะต่างๆของคุณถูกรับครอบครองและถูกควบคุมโดยบาป เช่นกันบัดนี้คุณก็ควร (เนื่องจากคุณเป็นคริสเตียนแล้ว) มอบถวายอวัยวะทั้งหลายของคุณโดยไม่หวงไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการปรนนิบัติและส่งเสริมความบริสุทธิ์ส่วนตัวในการดำเนินชีวิตประจำวัน”

อัครทูตท่านนี้กำลังกล่าวว่า “คุณได้มีประสบการณ์แล้วว่าการดำเนินชีวิตที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร และบัดนี้เพราะคุณเป็นไทแล้วเท่าที่เกี่ยวข้อกับบาป คุณจึงเป็นทาสในความสัมพันธ์ต่อพระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงช่วยคุณให้รอดแล้ว บัดนี้คุณมีความบริสุทธิ์เป็นผลแห่งการดำเนินชีวิตประจำวันของคุณ และที่สุดปลายแห่งการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ของคุณก็คือชีวิตนิรันดร์”

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนบาปจะทำบาปเป็นนิสัยเหมือนกับที่น้ำจะไหลลงเขาหรือที่ดวงอาทิตย์จะขึ้นในตอนเช้า แต่มันก็มีผิดธรรมดาพอๆกันที่ลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าจะทำบาปเป็นนิสัย พวกเขาไม่ทำบาปเป็นนิสัย...เพราะว่าพวกเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่แล้ว พวกเขาได้กลายเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ทาสรับใช้ต่อความชอบธรรม ถือครองสภาพของพระเจ้า ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ผ่านทางสภาพของพระเจ้านั้นและฤทธิ์เดชของพระเจ้านั้นที่ดำรงอยู่ในใจของพวกเขา

“โลหิตพระเยซูหลังไหลไถ่บาปข้าฯ
ไถ่จากความชอกช้ำ ไถ่จากคำแข่งสาป
พ้นจากพระบัญญัติ เป็นสุขเสรี
เพราะมีพระคุณช่วย ครั้งเดียวพอ!

บนไม้กางเขนทรงแบกบาปของข้าฯไว้
มงกุฎหนามสวมไว้พระองค์รับความอาย
เพราะเหตุดังนี้ท่านจึงไม่ต้องกลัว
พระองค์ทรงไถ่โทษ ครั้งเดียวพอ!

เราได้เป็นไทแล้วพ้นจากถูกแข่งสาป
พระเจ้าทรงให้เราความรอดอันครบถ้วน
จึงได้ตรัสว่า จงมาหาเราได้
เชิญรับเอาไว้เถิด ครั้งเดียวพอ!

ข้อ 23: “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

เราใช้เวลาได้เป็นชั่วโมงๆตรงนี้-และผมเขียนหนังสือได้เป็นเล่มเลยเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ เพราะนี่คือข้อพระคำที่ผู้รับใช้ได้ใช้คืนนั้นที่มันได้บังเกิดใหม่ มีพระคำอีกข้อหนึ่งในจดหมายฝากฉบับเดียวกันนี้ที่ได้ให้ผมมีความมั่นใจเกี่ยวกับความรอด แต่นี่คือข้อพระคำที่นำผมมาถึงพระคริสต์ คือนั้นผมได้ยินผู้รับใช้ของพระเจ้าเทศนาในหัวข้อค่าจ้างของบาป เขาพิสูจน์ให้ผมเห็นจากพระวจนะของพระเจ้าว่าคนบาปทั้งหลายตกนรกเมื่อพวกเขาตายไป (ผมมีความเชื่อมั่นว่าเราต้องการคำเทศนาเรื่อง “ไฟนรกและการปรับโทษ” มากขึ้นและข่าวประเสริฐเพื่อส่งคนน้อยลงที่ประกาศว่า “พระเจ้าเป็นบิดาของทุกคนและทุกคนเป็นที่น้องกัน”-หลักคำสอนหนึ่งซึ่งหาไม่พบอย่างแน่นอนในพระวจนะของพระเจ้า)

ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนบนธรรมาสันและเทศนาคืนนั้นที่ผมได้รับความรอด ทำให้ผมเชื่อมั่นว่าผมกำลังอยู่บนถนนที่มุ่งหน้าสู่รกรก-และผมได้เผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่านรกจะเป็นลิขิตนิรันดร์ของผมนอกเสียจากว่าผมร้องทูลพระเจ้าเพื่อขอความรอด ผมจะมีที่ว่างในใจของผมเสมอสำหรับพระคำข้อนี้...เพราะถึงแม้ว่าส่วนแรกของข้อนี้เป็นเรื่องน่าเศร้ามากๆ จุดสุดยอดของข้อนี้ก็เปี่ยมสง่าราศี!

“ค่าจ้างของบาป” มีหนึ่งเดียวเท่านั้น มันไม่แตกต่างว่าเรามองบาปจากแง่มุมใด และไม่แตกต่างว่าเราจะวิเคราะห์บาปอย่างเข้มงวดขนาดไหน เราก็ได้คำตอบเดิมเสมอ: “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” ไม่มีมนุษย์ (หรือทูตสวรรค์) หน้ไหนเคยทำบาปและลอยนวลไปได้! หากคุณกำลังอ่านข้อความเหล่านี้และคุณไม่ได้ถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้น หากคุณเป็นคนบาป และหากคุณดำเนินในบาปต่อไปและลอยนวลไปได้ คุณก็จะเป็นผู้แรกที่เคยทำบาปต่อพระเจ้าและไม่ได้เก็บเกี่ยวผลของโทษหนทางเดียวที่จะหนีพ้นการปรับโทษของบาปก็คือ การรับของประทานนั้นของพระเจ้า-พระเยซูคริสต์

ใช่แล้วครับ บาปจ่ายค่าจ้าง ซองใส่ค่าจ้างของมารร้ายมีความตายนิรันดรอยู่ข้างใน...การแยกขาดชั้วนิรันดรจากพระเจ้า...การแยกขาดชั้วนิรันดรจากทุกสิ่งที่สวยงามและน่ารัก...การแยกขาดชั้วนิรันดรจากสง่าราศีเหล่านั้นแห่งสวรรค์...การแยกขาดชั้วนิรันดรจากคุณแม่ทุกคนที่ตามทางพระเจ้า...การแยกขาดชั้วนิรันดรจากบรรดาคนที่เรารักซึ่งตามทางพระเจ้า ซองค่าจ้างของมารร้ายมีความทุกข์ทรมานเป็นนิรันดรอยู่ข้างใน...ความทุกข์ระทมเป็นนิรันดร...วิบัติเป็นนิรันดร...ความเจ็บปวดเป็นนิรันดร บาปจ่ายค่าจ้างในไฟและกำมะถัน

“...แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร...” ผมขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่ความรอดจากนรกเป็นของประทานของพระเจ้า ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเราทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงรักทุกคนเช่นนั้น จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และพระเยซูได้ทรงรักทุกคนเช่นนั้น จนพระองค์ได้เสด็จมาและสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต หนทางเดียวที่คนบาปที่น่าสังเวชคนใดจะอยู่ห่างไกลจากนรกและไปสวรรค์ได้ก็คือรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ด้วยความเชื่อ (ยอห์น 1:12,13; 3:16; อฟ. 2:8) ความรอดคือของประทานของพระเจ้า ไม่รวมการประพฤติใดๆเลย

“...โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “โดยทาง” คือ “ใน” ในภาษาเดิม ดังนั้นภาษากรีกแบบลัทธิก็จะอ่านว่า “ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดรในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ความรอดและพระเยซูไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้ “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย” คือความหวังเดียวแห่งสง่าราศี “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดรแก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11,12)

มันเป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิงสำหรับผมหรือผู้รับใช้คนอื่นใดที่จะเน้นหนักเกินขนาดข้อเท็จจริงที่ว่าความรอดและพระเยซูแยกขาดจากกันไม่ได้ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นทางนั้น และทางอื่นๆทุกทางเป็นของลอกเลียนแบบของมารร้าย พระองค์ทรงเป็นความจริงนั้น และที่เหลือทั้งหมดที่ถูกตีตราว่าเป็นความจริงก็เป็นคำมุสาของมารร้าย พระองค์ทรงเป็นประตูนั้น-ประตูหนึ่งเดียวนั้น ประตูอื่นๆทั้งหมดเปิดกว้างสู่หลุมพรางของบรรดาผู้ที่พินาศ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า...พระคุณคือพระเยซู...พระคุณกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) ดังนั้นความรอด พระคุณ ความเชื่อ พระเยซูจึงเป็นหนึ่งเดียวกันและอันเดียวกันทั้งหมด-คุณแยกทั้งหมดนี้ออกจากกันไม่ได้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดกลายเป็นของเราได้โดยการได้ยินพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้น (ยอห์น 5:24; รม. 10:17) เมื่อเราได้ยินพระวาทะ เราก็กำลังได้ยินพระเยซูเพราะว่าพระวาทะเป็นพยานรับรองถึงพระองค์ มันเป็นไปได้เลยที่จะรับความรอดได้โดยที่ไม่มีพระเยซูคริสต์

ในข่าวประเสริฐ พระเยซูทรงเป็นจุดศูนย์กลาง จิตใจเท่านั้น แห่งข่าวสารเรื่องการไถ่ ข่าวประเสริฐพบว่ามนุษย์ตายเสียแล้วในการละเมิดและบาป เพราะว่ามีมนุษย์ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้วและ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” แต่ข่าวประเสริฐนำข่าวสารนั้นมาสู่เราซึ่งทำให้คนบาปทั้งหลายที่ตายไปแล้วเป็นขึ้นสู่ชีวิตในพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่วินาทีนั้นที่เราถูกสร้างขึ้นใหม่ เราก็กลายเป็นผู้มีส่วนกับชีวิตของพระคริสต์ที่อยู่ภายใน

จงฟังถ้อยคำเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้จากปากกาที่รับการดลใจของอัครทูตเปาโล:

“แล้วถ้าพวกท่านได้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว จงแสวงหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งอยู่เบื้องบน ในที่ซึ่งพระคริสต์ประทับ อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงตั้งความคิดของพวกท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นชีวิตของพวกเรา จะทรงปรากฏ เมื่อนั้นพวกท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:1-4)

การพูดถึงความรอดที่ไม่มีพระเยซูคริสต์ก็เท่ากับเป็นการป่าวประกาศความไม่รู้อะไรเลยในคำสอนแห่งข่าวประเสริฐขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นคัมภีร์ของวงล้อแห่งความรอด และซี่ล้อทุกซี่ชี้ไปยังคัมภีร์นั้น-พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี องค์เดียวผู้บังเกิดมาและรับบาป!

“ถูกฝังกับพระคริสต์ และเป็นขึ้นกับพระองค์ด้วย

มีสิ่งใดเหลือให้ข้าฯทำอีกหรือ?

แค่ต้องหยุดดิ้นรนและกระเสือกกระสน

แค่ต้องเดินในความใหม่ของชีวิต

“เป็นขึ้นกับพระคริสต์ ประมุขผู้เปี่ยมสง่าราศีของข้าฯ

ความบริสุทธิ์บัดนี้ ข้าฯย้ายไปในวิถีนี

ความคิดอันเปี่ยมสุข ยามเดินในทางนั้น

ผู้ที่ตายไปแล้วก็เป็นไทจากบาป

“อยู่เพื่อพระคริสต์ ผู้ไม่ทรงตายอีกเลย

ติดตามพระคริสต์ ผู้ทรงนำหน้าไป

ข้าฯเป็นไทโดยแท้จากการเป็นทาส

ถือว่าตัวเองตายไปแล้วโดยแท้

“อยู่เพื่อพระคริสต์ ข้ามอบถวายทั้งตัว

ผู้รับใช้ต่อพระเจ้า ประทับตราไว้ตลอดไป

ไม่อยู่ใต้บัญญัติแล้ว บัดนี้ข้าฯอยู่ใต้พระคุณ

บาปถูกโค่นบัลลังก์ และพระคริสต์ทรงขึ้นครองแทน

“เติบโตในพระคริสต์ ไม่ถูกเอ่ยถึงอีกต่อไป

สิ่งเหล่านั้นซึ่งแท้จริงแล้วบัดนี้ข้าฯละอายใจ

ข้าฯจะเกิดผลสู่ความบริสุทธิ์

ข้าฯจะร่วมแบ่งปันชีวิตที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

บทที่ 7

7:1 พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่ทราบหรือ (ด้วยว่าข้าพเจ้าพูดกับคนทั้งหลายที่รู้จักพระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีการครอบงำเหนือมนุษย์คนหนึ่งคนใดทราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่

7:2 เพราะว่า ผู้หญิงซึ่งมีสามีก็ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติต่อสามีของนางทราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็ถูกปลดปล่อยจากพระราชบัญญัติแห่งสามีของนาง

7:3 ดังนั้น ถ้าขณะที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ นางไปแต่งงานกับชายอีกคน นางก็จะถูกเรียกว่าเป็นหญิงเล่นชู้ แต่ถ้าสามีของนางตายแล้ว นางก็เป็นอิสระจากพระราชบัญญัตินั้น เพื่อว่านางจึงไม่เป็นหญิงเล่นชู้ ถึงแม้ว่านางไปแต่งงานกับชายอีกคนก็ตาม

7:4 ดังนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า พวกท่านได้กลายเป็นคนที่ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติโดยทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะแต่งงานกับอีกคน คือกับพระองค์ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อพวกเราจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

7:5 เพราะว่าเมื่อพวกเราเคยอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง บรรดาการกระทำแห่งบาปต่าง ๆ ซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำงานในบรรดาอวัยวะของพวกเรา เพื่อเกิดผลให้นำไปสู่ความตาย

7:6 แต่บัดนี้พวกเราได้รับการช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว โดยได้ตายต่อสิ่งที่พวกเราเคยถูกขังไว้ในนั้น เพื่อพวกเราจะได้รับใช้ในความใหม่แห่งวิญญาณ และไม่ใช้ในความเก่าแห่งตัวอักษร

7:7 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร พระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย มิใช่ ข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จักบาป เว้นแต่โดยพระราชบัญญัติ เพราะว่าข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จักความโลภ เว้นแต่พระราชบัญญัติได้กล่าวไว้ว่า “เจ้าอย่าโลภ”

7:8 แต่บาป ซึ่งถือโอกาสโดยทางพระบัญญัตินั้น ได้กระทำให้เกิดโรคหาคะต้อนทุกอย่างในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าโดยปราศจากพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว

7:9 เพราะว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อพระบัญญัติมาแล้ว บาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย

7:10 และพระบัญญัตินั้นซึ่งได้ถูกแต่งตั้งไว้เพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าพบว่ากลับเป็นเหตุให้ถึงความตาย

7:11 เพราะว่าบาป ซึ่งถือโอกาสโดยทางพระบัญญัตินั้น ได้หลอกลวงข้าพเจ้า และโดยพระบัญญัตินั้นได้ประหารข้าพเจ้าเสีย

7:12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ และยุติธรรม และดี

7:13 แล้วสิ่งที่ดีถูกทำให้เป็นความตายแก่ข้าพเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาป เพื่อบาปนั้นจะปรากฏว่าเป็นบาปจริง ได้ทำให้เกิดความตายในตัวข้าพเจ้าโดยใช้สิ่งที่ดีนั้น เพื่อบาปโดยทางพระบัญญัตินั้นจะได้กลายเป็นบาปที่ชั่วร้ายยิ่งนัก

7:14 เพราะว่าพวกเราทราบว่พระราชบัญญัตินั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ถูกขायไว้ให้อยู่ใต้บาป

7:15 ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ

7:16 ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินั้นดี

7:17 ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า

7:18 ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่

7:19 ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่

7:20 บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำการซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำการนั้น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า

7:21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติอย่างหนึ่ง คือว่า เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า

7:22 เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตามมนุษย์ซึ่งอยู่ในนั้น

7:23 แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีกอย่างหนึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งทำสงครามกับบัญญัติแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และนำข้าพเจ้าเข้าสู่การตกเป็นเชลยต่อบัญญัติแห่งบาปซึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า

7:24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่องใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้

7:25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้นด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป

พระราชบัญญัติไม่อาจก่อให้เกิดชีวิตที่บริสุทธิ์ได้

ในหกบทแรกของหนังสือโรม เราพบสามคำกล่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ:

4. “...โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกลบว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์...” (3:20)

5. “...พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย...” (5:20)

6. “...พวกท่านไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ...” (6:14)

ใจความหลักของบทที่ 7 ก็คือว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถก่อให้เกิดชีวิตอันบริสุทธิ์ได้ มันไม่สามารถก่อให้เกิดการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ได้ เราได้เรียนรู้ในหลายบทที่แล้วว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถก่อให้เกิดการนับว่าชอบธรรมได้ และมันก็เป็นจริงพอๆกันที่ว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถก่อให้เกิดการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ได้

บทที่ 7 แบ่งออกเป็นสามส่วน:

4. ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีความสุขกับอิสราเอลจากพระราชบัญญัติ (ข้อ 1-6)

5. ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติทำให้บาปทวีมากมาย พระราชบัญญัติของพระเจ้านี้ก็ไม่ใช่บาป แต่บริสุทธิ์ (ข้อ 7-13)

6. พระราชบัญญัติไม่สามารถช่วยให้พ้นจากเนื้อหนังได้ (ข้อ 14-25)

ข้อ 1: “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่ทราบหรือ (ด้วยว่าข้าพเจ้าพูดกับคนทั้งหลายที่รู้จักพระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีการครอบงำเหนือมนุษย์คนหนึ่งคนใดที่เขายังมีชีวิตอยู่”

เปาโลกำลังพูดกับคนทั้งหลายที่มีเขววันปัญญาที่รู้จักกฎหมายในฐานะเป็นหลักการหนึ่ง พวกเขาอาศัยอยู่ในกรุงโรมซึ่งเป็นทีความหมายแท้จริงของกฎหมาย-และอำนาจผ่านทางกฎหมาย-เป็นที่ทราบกันดี อัครทูตท่านนี้กำลังพูดถึงกฎหมายในฐานะเป็นหลักการหนึ่ง (กฎหมายแพ่ง) มากกว่าที่จะเป็นพระราชบัญญัติแห่งซีนาย ถึงแม้ว่าในภาพประกอบนี้ทั้งหมดเขามองเห็นอิสราเอลของผู้เชื่อจากพระราชบัญญัติที่ได้ประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนายก็ตาม เปาโลกล่าวว่ามันเป็นเรื่องที่น่าทราบกันโดยทั่วไปว่ากฎหมาย (แพ่ง) มีอำนาจเหนือผู้คนตราบใดที่เขามีสชีวิตอยู่ เมื่อเขาตายไป เขาก็ผ่านออกไปจากเขตแดนที่กฎหมายสามารถมีอำนาจตัดสินเหนือเขา

เช่นเดียวกัน พระราชบัญญัติของพระเจ้าสามารถมีอำนาจครอบครองเหนือคนๆหนึ่งตราบใดที่เขายังอยู่ในเขตแดนนั้นที่พระราชบัญญัติสามารถมีอำนาจตัดสินเหนือเขา-และนั่นก็คือในสภาวะที่ยังไม่ได้รับความรอด แต่เมื่อผู้เชื่อคนใดถูกนับว่าเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์แล้วในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (บทที่ 6) เขาก็ผ่านออกจากเขตแดนนั้นแล้วที่พระราชบัญญัติมีอำนาจเหนือเขา

ข้อ 2 และ 3: “เพราะว่า ผู้หญิงซึ่งมีสามีก็ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติต่อสามีของนางตราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็ถูกปลดปล่อยจากพระราชบัญญัติแห่งสามีของนาง ดังนั้น ถ้าขณะที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ นางไปแต่งงานกับชายอีกคน นางก็จะถูกเรียกว่าเป็นหญิงเล่นชู้ แต่ถ้าสามีของนางตายแล้ว นางก็เป็นอิสระจากพระราชบัญญัตินั้น เพื่อว่านางจึงไม่เป็นหญิงเล่นชู้ ถึงแม้ว่านางไปแต่งงานกับชายอีกคนก็ตาม”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลใช้ความสัมพันธ์ของการสมรสเป็นพื้นฐานเพื่อยกภาพประกอบว่าคริสเตียนถูกทำให้เป็นไทจากพระราชบัญญัติอย่างไร ในที่นี้คือกรณีของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วคนหนึ่งซึ่ง “ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติ”-ถูกผูกมัดอย่างถาวร ไม่มีการปลดปล่อย ภาพประกอบนี้เรียบง่ายพอ: ความสัมพันธ์ของการสมรสมีผลอยู่ต่อไประหว่างสองฝ่ายนั้นตราบใดที่พวกเขาทั้งสองจะมีชีวิตอยู่

ข้อ 3 อธิบายตัวมันเองและชัดเจนอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ถ้าหญิงที่แต่งงานแล้วคนหนึ่งแต่งงานกับชายอีกคนนอกจากสามีของตนขณะที่สามีของนางมีชีวิตอยู่ นางก็มีความผิดในเรื่องการเล่นชู้ “แต่ถ้าสามีของนางตายแล้ว นางก็เป็นอิสระจากพระราชบัญญัตินั้น เพื่อว่านางจึงไม่เป็นหญิงเล่นชู้ ถึงแม้ว่านางไปแต่งงานกับชายอีกคนก็ตาม” เมื่อสามีเสียชีวิต ภรรยาถูกปลดปล่อย “นางถูกทำให้เป็นศูนย์แล้วในแง่กฎหมายเรื่องสามีของนาง” ก่อนที่สามีของนางเสียชีวิต นางก็เป็นภรรยาอย่างแท้จริง แต่หลังจากที่สามีเสียชีวิต นางก็ไม่ใช้ภรรยาอีกต่อไปแล้ว นางเป็นหญิงคนหนึ่งอยู่เหมือนเดิม แต่นางได้กลายเป็นผู้ที่ตายไปแล้ว ต่อกฎหมายนั้นที่เคยผูกมัดนางต่อชายคนหนึ่ง (สามีของนาง)-และความตายของนางต่อกฎหมายนั้นซึ่งเคยผูกมัดนางต่อสามีคนหนึ่งก็นำมาซึ่งอิสรภาพของนางเท่าที่เกี่ยวข้อกับความสัมพันธ์เชิงสมรส

ข้อ 4: “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า พวกท่านได้กลายเป็นคนที่ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติโดยทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะแต่งงานกับอีกคน คือกับพระองค์ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อพวกเราจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า”

ข้อที่สามนั้นเน้นย้ำความเข้มงวดของกฎหมายสมรสในข้อเรียกร้องของมันที่ให้สามีและภรรยาเป็นหนึ่งเดียวกันต่อไป (ปฐม. 2:24; มธ. 19:4-6) ข้อ 4 บัดนี้นำข้อสรุปมาให้: ผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติเหมือนกับที่ภรรยาตายแล้วต่อกฎหมายสมรส มันคือกฎหมายของพระเจ้าที่หญิงคนหนึ่งควรถูกถือว่าตายไปแล้วในความตายของสามีของนาง เหตุฉะนั้น ภายใต้กฎหมายที่คล้ายกันผู้เชื่อทั้งหลายก็อาจถูกถือว่าตายไปแล้วในความตายของพระคริสต์ ประเด็นที่มาถึงก็คือนี้: หญิงคนนั้นได้ตายไปแล้วต่อกฎหมายสมรสในความตายของสามีของนางฉันใด “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านก็เช่นกัน” ในทำนองเดียวกัน ก็ตายไปแล้วต่อพระราชบัญญัติของโมเสสทั้งหมดฉันนั้นโดยทาง “พระกายของพระคริสต์” บนกางเขนนั้น

แต่พระราชบัญญัติของโมเสสได้ส่งผลต่อพวกคนต่างชาติดังไร ซึ่งพวกเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่ได้มัน? ในความหมายที่เป็นเอกลักษณ์มากๆ พวกเขาก็เคยอยู่ได้มัน มันเคยต่อสู้พวกเขา (คส. 2:14) เมื่อโมเสสปิดปากยิวภายใต้พระราชบัญญัติ เขาก็กีดกันพวกคนต่างชาติให้อยู่ข้างนอก ทางของพระเจ้าก็คือ ขจัดเครื่องกีดขวางนั้นแห่งพระราชบัญญัติโดยทำลาย “กำแพงที่กั้นกลาง” นี้ลง พระคริสต์ได้ทรงทำให้ทั้งยิวและต่างชาติคืนดีกันกับพระเจ้าแล้ว “ในกายเดียวโดยกางเขนนั้น” เพื่อที่ทั้งสองฝ่ายจะมีการเข้าถึงโดยพระวิญญาณมาสู่พระบิดา (อฟ. 2:13-18)

เปาโลบอกชาวโรมเหล่านั้นว่า “พวกท่านได้กลายเป็นคนที่ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติ... เพื่อว่าพวกท่านจะแต่งงานกับอีกคน คือกับพระองค์ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว...” บัดนี้เราถูกเชื่อมเข้ากับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว เรามีชีวิตจำเพาะพระองค์: “เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่ เพราะพวกเราตัดสินใจแล้วว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเรา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก เหตุฉะนั้นพวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหนังอีกต่อไป ไซ้แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง แต่บัดนี้พวกเราไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป” (2 คร. 5:14-16) ผ่านทางความจริงของข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้เราเรียนรู้ว่า:

1. ในการถือเอาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแห่งกลโกธา ผู้เชื่อได้ตายไปกับพระองค์แล้ว
2. เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายและทรงเดินออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วกับพระองค์ ตั้งแต่นี้ไปเราผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วควรดำเนินชีวิต-ไม่ใช่แก่ตัวเราเอง แต่ถวายแด่พระเจ้า ซึ่งในพระองค์เราได้ตายไปแล้วเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์และได้เป็นขึ้นอีกกับพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย
3. ประการที่สาม พระคริสต์ผู้ที่เรารู้จักตอนนี้ไม่ใช่ทารกน้อยในรางหญ้า พระองค์ไม่ใช่บุรุษผู้นั้นแห่งแคว้นกาลิลีที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ พระองค์ไม่ใช่พระคริสต์นั้นผู้ถูกตรึงกางเขนหรือนอนอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ พระคริสต์นั้นที่เรารู้จักเดี๋ยวนี้ทรงเป็นพระคริสต์นั้นที่ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ไม่ใช่พระคริสต์นั้นตามฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์องค์เดิมนั้น (ในนัยหนึ่ง)-แต่พระองค์ไม่ทรงอยู่ในร่างกายนั้นแล้วตอนนี้ซึ่งในกายนั้นพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และมารร้าย และในกายนั้นพระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว บัดนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาในกายที่เป็นขึ้นจากตายแล้วของพระองค์-ร่างกายที่เปี่ยมสง่าราศี ร่างกายแบบที่เราจะมีเมื่อเราพบกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น

ใช่แล้วครับ มีนัยหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงเป็นพระเยซูคริสต์องค์เดิมนั้นที่พระองค์ทรงเคยเป็นก่อนกางเขนนั้น แต่ในนัยของชาวประเสริฐ พระองค์ก็ทรงแตกต่างไปจากเดิมอย่างมหาศาล ความเชื่อของเราไม่อยู่ในพระคริสต์นั้นแห่งแคว้นกาลิลี-แต่ในพระคริสต์นั้นแห่งสง่าราศีนิรันดร์ ไม่ใช่ในพระเยซูมนุษย์ผู้นั้นที่เคยเดินบนชายฝั่งทะเลกาลิลีซึ่งทำความดี กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ เมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยปีก่อน-แต่ในพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องสูง โดยทรงทำการวิงวอนเพื่อเรา ทรงเสนอความแทนเราต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง (ฮบ. 7:25)

ข้อเท็จจริงนิรันดร์ตามพระคัมภีร์นี้ต้องถูกเน้นย้ำวันนี้อย่างไม่เคยเน้นมาก่อน เราได้ยินผู้คนร้องประกาศว่า “กลับไปสู่พระคริสต์แห่งหนังสือชาวประเสริฐทั้งสี่เล่มเถิด!” แต่ผมอยากที่จะกล่าวแก่คุณว่าถ้อยคำของจดหมายฝากเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเยซูอย่างแท้จริงพอๆกับถ้อยคำของหนังสือชาวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้น ถ้อยคำของจดหมายฝากเหล่านั้นเป็นคำสั่งสอนของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ทรงได้รับสง่าราศี ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว โดยทำการเสนอความแทนเราต่อพระเจ้านิรันดร์นั้น

ภาพประกอบของการสมรสซึ่งถูกให้ไว้ในที่นี้ในโรม บทที่ 7 ลงลึกกว่าเดิมอีกเล็กน้อย: เรา “แต่งงาน” กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว “เพื่อพวกเราจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า” ในสภาพตามสันดานของเรา-นั่นคือ “บุตรทั้งหลายแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น ๆ” (อฟ. 2:3)-และถูกเชื่อม (หรือแต่งงาน) กับบาปและตมหนา ผลของเราที่มาโดยทางการสมรสนั้นคือ หลายสิ่งที่จะจะทำให้เราละอายใจอย่างแน่นอน... ความอธรรมและตมหนา แต่บัดนี้ เมื่อถูกทำให้เป็นไทจากบาปแล้วโดยการกลายเป็นผู้รับใช้ต่อพระเจ้าโดยทางการเชื่อในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ เราจึงมีผลของเราไปสู่ความบริสุทธิ์ (รม. 6:22) จุดประสงค์แห่งสวรรค์ของการสมรสบนแผ่นดินโลกก็คือ ลูกทั้งหลายจะถูกให้กำเนิดและถูกเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ พระเจ้าได้ประทานคำบัญชาแก่โนอาห์ให้เติมเต็มแผ่นดินโลก และมันอยู่ในแผนการของพระเจ้าที่ลูกทั้งหลายจะถูกให้กำเนิดในครอบครัวทั้งหลาย ลูกทั้งหลายคือผลอันมีตรรกะของความสัมพันธ์แห่งการสมรส ในทำนองเดียวกัน เหมือนกับที่ในการแต่งงานของเรา ก่อนหน้านี้กับบาปและความอธรรม เราได้ออกลูกเป็นความโสโครกและความชั่วช้า (รม. 6:19) มันก็เป็นจุดประสงค์ของการสมรสใหม่ของเรา (การได้ถูกเชื่อมเข้าในความสัมพันธ์บริสุทธิ์กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์) ที่เราควร “เกิดผลถวายแด่พระเจ้า”

ข้อ 5 และ 6: “เพราะว่าเมื่อพวกเราเคยอยู่ในเนื้อหนัง บรรดาการกระทำแห่งบาปต่าง ๆ ซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำงานในบรรดาอวัยวะของพวกเรา เพื่อเกิดผลให้นำไปสู่ความตาย แต่บัดนี้พวกเราได้รับการช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติ

แล้ว โดยได้ตายต่อสิ่งที่พวกเราเคยถูกขังไว้ในนั้น เพื่อพวกเราจะได้รับใช้ในความใหม่แห่งวิญญาน และไม่ใช้ในความเก่าแห่งตัวอักษร”

“เมื่อพวกเราเคยอยู่ในเนื้อหนัง...” จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “ในร่างกาย” แต่ “ในเนื้อหนัง” นี่คือนิสภาพนั้นของทุกคนที่ยังไม่ได้รับความรอด ดังที่เราเห็นจากข้อ 8 และ 9 ของบทที่ 8: “ดังนั้น คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้ แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาน ถ้าหากว่าพระวิญญานของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน...” เปาโลกำลังกล่าววาทอนที่เรายังไม่ได้รับความรอด ก่อนที่เราได้กลายเป็นผู้เชื่อ “บรรดาการกระทำ (หรือความใคร่อยากทั้งหลาย) แห่งบาปต่าง ๆ ซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำงานในบรรดาอวัยวะของพวกเรา เพื่อเกิดผลให้นำไปสู่ความตาย”

“แต่บัดนี้”-นั่นคือ เนื่องจากเราบังเกิดใหม่แล้วและเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์- “พวกเราได้รับการช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว โดยได้ตายต่อสิ่งที่พวกเราเคยถูกขังไว้ในนั้น” (หรือ “ได้ตายแล้วต่อสิ่งนั้นซึ่งเราเคยถูกกดลงอยู่ตลอดเวลานั้น”) สิ่งนั้นซึ่งผู้เชื่อเคยถูกขังอยู่ในนั้นอยู่ตลอดก่อนที่เขาได้รับความรอดคือ สันดานที่ชั่วร้ายนั้น ประเด็นก็คือ ตามที่เปาโลแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วเช่นนั้น ว่าอำนาจของสันดานที่ชั่วร้ายนั้นได้ถูกทำลายแล้วในตัวผู้เชื่อ

“...เพื่อพวกเราจะได้รับใช้ในความใหม่แห่งวิญญาน และไม่ใช้ในความเก่าแห่งตัวอักษร” มันไม่ใช่แค่เราถูกช่วยให้พ้นแล้วจากการเป็นทาสของบาป เพื่อที่เราจะได้เดินในความใหม่แห่งวิญญานมนุษย์ แต่เพื่อที่เราจะรับใช้ “ในความใหม่แห่งพระวิญญานนั้น”-พระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงให้กำเนิดและทรงทะนุทะลูกล่วงชีวิตคริสเตียนของเรา

“ตัวอักษร” ในที่นี้หมายถึงพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามที่ถูกพบในภาคพันธสัญญาเดิม พระราชบัญญัตินั้นซึ่งเป็นชุดสะสมของข้อบังคับและข้อห้ามทั้งหลาย ขณะที่ข่าวประเสริฐคือข่าวสารแห่งอิสราเอลและเสรีภาพ ซึ่งถูกปกครองโดยพระวิญญานและถูกออกผลผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาน พระวิญญานทรงนำเสรีภาพมาให้: “...และพระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 คร. 3:17)

“ความใหม่” คือสภาวะฝ่ายวิญญานแบบใหม่-หรือการรวมเป็นหนึ่งของเรากับพระคริสต์โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ “ความเก่าแห่งตัวอักษร” หมายถึงสภาวะแต่ก่อนนั้น-การอยู่ใต้พระราชบัญญัติ, “การปรนนิบัติแห่งความตาย” (2 คร. 3:7) “ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญานนั้นประทานชีวิต” (2 คร. 3:6) พระราชบัญญัติออกผลได้แต่ “ผลไปสู่ความตาย” เท่านั้น แต่พระวิญญานทรงก่อเกิดผลอันบริสุทธิ์ไปสู่ชีวิต บัดนี้ผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งแต่งงานกับสามีใหม่แล้ว-พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว-ต้องเปลี่ยนวิถีทางทั้งหลายของเรา

มันเป็นความจริงที่ว่าเรายังเป็นผู้รับใช้อยู่เหมือนเดิม-ใช่แล้วครับ เป็นทาสรับใช้ แต่มันก็เป็นการรับใช้ในอิสราเอลและเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ ขณะที่ใน “ตัวอักษรเก่า” นั้นเราเคยเป็นผู้รับใช้ของบาปและความจำใจ บัดนี้เรารับใช้พระองค์ผู้ซึ่งเราไม่เคยเห็น แต่ยังเชื่ออยู่ เรารับใช้ด้วย “ความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) บัดนี้เราอยู่ใต้การแจกจ่ายของพระวิญญาน-หรือการแจกจ่ายแห่งพระคุณ-ไม่ใช่พระราชบัญญัติ ดังนั้นเราจึงต้องอยู่ฝ่ายวิญญานในบรรดาความคิด ถ้อยคำ และการกระทำของเรา เราต้องรับใช้ในจิตวิญญาน เราไม่มัสการอยู่ในลานชั้นนอกนั้นอีกต่อไป...เราไม่มัสการภายในม่านนั้น

ข้อ 7 และ 8: “เช่นนั้นแล้วพวกเราจะทำอะไร พระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย มิใช่ข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จักบาป เว้นแต่โดยพระราชบัญญัติ เพราะว่าข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จักความโลภ เว้นแต่พระราชบัญญัติได้กล่าวไว้ว่า “เจ้าอย่าโลภ” แต่บาป ซึ่งถือโอกาสโดยทางพระบัญญัตินั้น ได้กระทำให้เกิดราคะตัณหาทุกอย่างในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าโดยปราศจากพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว”

ในข้อ 7 เรามาสู่การแบ่งส่วนที่สองของหัวข้อที่เราอภิปรายกันอยู่ อีกครั้งเปาโลถามและตอบคำถามของตัวเอง: “พระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย” ถึงแม้มีการแสดงให้เห็นแล้ว (ในบทที่ 5 ข้อ 20) ว่า “พระราช

บัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย” พระราชบัญญัติก็ไม่ได้เป็นบาปอยู่ดี แต่บริสุทธิ์ นี้ถูกพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงที่ว่า “โดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20) บัญญัติที่เป็นบาปคงจะไม่สามารถเปิดเผยความบาปหนาของบาปได้ มันเป็นเพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นสมบูรณ์แบบในฐานะเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมและความเป็นอย่างพระเจ้า มัน (พระราชบัญญัติ) จึงแสดงให้เห็นประจักษ์ชัดยิ่งนักถึงการมีตัวตนของความชั่วร้าย พระราชบัญญัติแสดงให้เห็นความชั่วร้ายยิ่งนักของบาป (รม. 7:13) และโดยมาตรฐานนี้ของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนจึงถูกตัดสินว่ามีความผิดในเรื่องบาป: “เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:22 วรรคท้าย, 23)

เปาโลอธิบายเรื่องนี้โดยกล่าวว่า “...เพราะว่าข้าพเจ้าคงไม่ได้รู้จักความโลภ เว้นแต่พระราชบัญญัติได้กล่าวไว้ว่า “เจ้าอย่าโลภ”” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ปราศจากพระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ บาป-ถึงแม้มีอยู่ในใจของเขาโลแห่งทาร์ซัส-ก็ไม่ได้ถูกหวาดระแวงและไม่ได้ถูกระหนักระทั้งโดยตัวเขาเอง ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาไม่ได้ถูกรบกวน เขาไม่ได้ถูกทำให้เดือดร้อนใจ... “เพราะว่าโดยปราศจากพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว”

ข้อ 9 และ 10: “เพราะว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อพระบัญญัติมาแล้ว บาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย และพระบัญญัตินั้นซึ่งได้ถูกแต่งตั้งไว้เพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าพบว่ากลับเป็นเหตุให้ถึงความตาย”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้จริงๆ แล้วก็คือ: “ข้าพเจ้าเคยรู้สึกว่าข้าพเจ้าเคยมีชีวิตอยู่ก่อนที่ข้าพเจ้าได้รู้จักพระราชบัญญัติ” “...แต่เมื่อพระบัญญัติมาแล้ว...” เปาโลหมายความว่าอะไรโดยใช้สำนวนนี้? จากคำพยานของเปาโลเอง ในหนังสือกิจการและที่อื่นๆ ในจดหมายฝากเหล่านั้น เขาได้รับการเลี้ยงดูบนพระบัญญัติเหล่านั้นบนหัวเข่าของมารดาเขา และเขาได้ศึกษาพระบัญญัติเหล่านั้นภายใต้กามาลิเอลอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ นั่น แต่อยู่มาวันหนึ่งเมื่อดวงตาของเปาโลถูกเปิดและเขาได้เห็นว่าเป็นจริงแล้วมีความหมายว่าอะไร เขาได้ตระหนักว่า ห่างไกลเลยจากการเป็นหนทางแห่งพระคุณและการไถ่ พวกมันเป็นหนทางแห่งความตายและการประทุษร้าย

บาปอยู่ที่นั่นมาตลอดเวลาอย่างแน่นอน-แต่จนกระทั่งถึงวันนั้นที่พระบัญญัตินั้นได้มาถึงเขาพร้อมกับพลังที่บดขยี้และประณามของมัน ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาก็หลับอยู่ บาปไม่ได้รับกวนมันเลย พลังกำลังของบาปที่ได้นำเหล็กในแห่งความตายมาสู่อัครทูตเปาโล คือพระราชบัญญัตินั้น เมื่อพระราชบัญญัตินั้นได้ถูกเชื่อมเข้ากับบาปในใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาและเขาได้เห็นว่าเป็นจริงแล้วคืออะไร และว่าพระราชบัญญัตินั้นจริงๆ แล้วสามารถทำอะไรได้บ้าง ใจวินิจฉัยผิดและชอบภายในตัวเขาที่เคยตายมาก่อน ได้มาสู่ชีวิต และเขาก็ “ตาย” เสียแล้ว (อ่าน 1 โครินธ์ 15:56,57; 2 โครินธ์ 3:7-9)

พระราชบัญญัติไม่เคยถูกให้เพื่อที่จะเป็นการปรนนิบัติแห่งชีวิต แต่แห่งความตาย (2 คร. 3:7) และกระนั้นเปาโลก็สามารถเขียนเกี่ยวกับพระบัญญัติเหล่านั้นว่า “ถูกแต่งตั้งไว้เพื่อให้มีชีวิต” เพราะโมเสสกล่าวไว้ว่า “มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น” (รม. 10:5; ลนต. 18:5) เขาโลแห่งทาร์ซัส-เช่นเดียวกับคนบาปอื่นๆ ทุกคน-ได้พบว่าตัวเองไม่มีอำนาจใดเลยที่จะทำสิ่งเหล่านี้ และดังนั้นพระราชบัญญัติ ซึ่งควรนำไปสู่ชีวิต เขา “พบว่ากลับเป็นเหตุให้ถึงความตาย”

เปาโล (เขาโลแห่งทาร์ซัส) เป็น “ฟาริสีของพวกฟาริสี” และเป็นผู้ถือศาสนายิวที่เคร่งกลัวพระเจ้า เขาดำเนินชีวิตตาม “นิกายที่เคร่งครัดที่สุด” ของพวกฟาริสี และเขาก็กำลังกล่าวในข้อพระคำเหล่านี้ว่า: “ข้าพเจ้าเคยรู้สึกว่าข้าพเจ้าเคยมีชีวิตอยู่ตอนที่ข้าพเจ้าไม่ได้รู้จักบัญญัติใดๆ เลย แต่เมื่อพระบัญญัตินั้นได้มา บาปก็เริ่มมีชีวิตและข้าพเจ้าได้ตายไป พระบัญญัตินั้นที่ปลายทางของมันข้าพเจ้าเคยคิดว่าเป็นชีวิต ข้าพเจ้ากลับพบแล้วว่าเป็นความตายแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ตระหนักเป็นครั้งแรกถึงบทลงโทษที่แท้จริงซึ่งพระราชบัญญัตินั้นได้นำมาสู่ข้าพเจ้า”

เกี่ยวกับโรม 7:7-25 ดร. สโกฟิลด์บอกเราในหมายเหตุของเขาใน Scofield Reference Bible:

“ประสบการณ์ทางศาสนาของเปาโลอยู่ในสามระยะที่ชัดเจนมากๆ: (1) เขาเป็นยิวที่ตามอย่างพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ ที่ว่าข้อพระคำตอนนี้ไม่กล่าวถึงช่วงเวลานั้นก็ชัดเจนจากคำกล่าวทั้งหลายที่ขัดแย้งของเขาเองในที่อื่น ณ เวลานั้นเขาถือว่าตัวเอง ‘ไร้ที่ติ’ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ (ฟป. 3:6) เขาเคย ‘ดำเนินชีวิตในใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีทั้งสิ้น’ (กิจการ 23:1) (2) พร้อมกับการกลับใจเชื่อของเขา ความสว่างใหม่ได้มาบนพระราชบัญญัตินั่นเอง บัดนี้เขามองมันว่าเป็น ‘ฝ่ายวิญญาณ’ (รม. 7:14) บัดนี้เขาเห็นแล้วว่า ห่างไกลเลยจากการได้ถือรักษามันไว้ เขากลับถูกปรับโทษโดยมัน เขาเคยคิดว่าตัวเอง ‘มีชีวิตอยู่’ แต่บัดนี้พระบัญญัตินั้น ‘มาแล้ว’ อย่างแท้จริง (ข้อ 9) และเขา ‘ตายไปแล้ว’ อัครทูตท่านนี้ได้ผ่านเข้าไปในประสบการณ์ของโรม 7:7-25 เมื่อไรกันแน่นั้น เราไม่ถูกบอก มันอาจเป็นในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขาตบอดที่เมืองดามัสกัส (กิจการ 9:9) อาจเป็นในประเทศอาระเบีย (กท. 1:17) มันคือประสบการณ์ของชายคนหนึ่งที่ถูกสร้างใหม่ ภายใต้พระราชบัญญัติ และยังไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับฤทธิ์เดชที่ช่วยให้พ้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:2) (3) พร้อมกับการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งภายหลังถูกบันทึกในหนังสือกาลาเทียและหนังสือโรม ประสบการณ์ของอัครทูตท่านนี้ได้เข้าสู่ระยะที่สามของมัน บัดนี้เขารู้ว่าตัวเอง ‘ตายไปแล้ว’ ต่อพระราชบัญญัติโดยพระกายของพระคริสต์’ และในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณผู้สถิตอยู่ภายใน ‘เป็นอิสระจากบัญญัติแห่งบาปและความตาย’ (รม. 8:2) ขณะที่ ‘ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ’ ได้ถูกกระทำกิจในเขา (ไม่ใช่โดยเขา) ขณะที่เขาดำเนินตามพระวิญญาณ (รม. 8:4) โรม 7 คือบันทึกเกี่ยวกับความขัดแย้งต่างๆในอดีตและความพ่ายแพ้ต่างๆที่ถูกประสบในฐานะเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วภายใต้บัญญัติ”

ข้อ 11 และ 12: “เพราะว่าบาป ซึ่งถือโอกาสโดยทางพระบัญญัตินั้น ได้หลอกลวงข้าพเจ้า และโดยพระบัญญัตินั้นได้ประหารข้าพเจ้าเสีย เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ และยุติธรรม และดี”

“ถือโอกาส” มีความหมายว่า “เริ่มต้นจากสถานที่แห่งหนึ่ง, ฐานแห่งปฏิบัติการต่างๆ” (วุเอสท์) พระราชบัญญัติไม่เป็นบาป แต่บาปได้พบโอกาสในพระราชบัญญัตินั้น พระคำข้อนี้สนับสนุนข้อ 10 ในการแสดงให้เห็นกระบวนการที่พระราชบัญญัตินั้นได้ทำให้ความตายเกิดขึ้น เปาโลกำลังกล่าวว่าบาป ซึ่งใช้พระบัญญัตินั้นเป็นจุดเริ่มต้น คือถือโอกาส “ได้หลอกลวงข้าพเจ้า และโดยพระบัญญัตินั้นได้ประหารข้าพเจ้าเสีย”

ข้อ 12 คือบทสรุปของข้อ 11 ความบริสุทธิ์และความดีงามของพระราชบัญญัติถูกพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติประหารคนบาปทุกคนที่มันติดต่อสัมพันธ์ด้วย พระราชบัญญัติต้องทำสิ่งนี้-มิฉะนั้นพระราชบัญญัติก็คงจะไม่ “บริสุทธิ์” และไม่ “ยุติธรรม” และไม่ “ดี”

พระเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับบัญญัติของพระองค์หรือเกี่ยวกับบาป พระราชบัญญัติแห่งซีนายถูกพรรณนาโดยบางคนว่าเป็น “แนวคิดแห่งพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับว่ามนุษย์ควรเป็นเช่นไร” และมันมีบทลงโทษของมัน: “ชีวิตที่กระทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย” (อสค. 18:20)

“เหตุฉะนั้น ถ้าชีวิตใดภายใต้พระราชบัญญัติทำบาปและไม่ตาย นั่นก็เป็นข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจหักล้างได้ว่าพระราชบัญญัตินั้นชั่วร้าย ไม่บริสุทธิ์ และไม่ยุติธรรม พระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์จำต้องบังคับใช้บทลงโทษของมัน นี้อธิบายความเชื่อมโยงกันระหว่างข้อ 11 และ 12 ‘เพราะบาปได้ฉวยโอกาสนี้ และโดยพระบัญญัตินั้นมันจึงได้หลอกลวงข้าพเจ้าอย่างสิ้นเชิง และได้ประหารข้าพเจ้าให้ตายเช่นกัน ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์และชอบธรรมและดีงาม’” (วุเอสท์)

“พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) และพระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติ... เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17) “สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น” (รม. 8:3) พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมาในเนื้อหนังเพื่อกระทำ-และพระเยซูได้ทรงกระทำในเนื้อหนังสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางจะทำได้เลย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงบริสุทธิ์และชอบธรรมได้ และยังนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเมื่อเรวางความเชื่อของเราในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อเรารับพระเยซู ผู้ตรัสไว้ว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) พระองค์ก็ทรงเป็นความรอดของ

เรา พระองค์ทรงเป็นการไถ่ของเรา และพระเจ้าทรงยอมรับเราแล้วในฐานะบุตรทั้งหลายของพระองค์-เหล่าทายาทของพระองค์-และเราเป็นทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ แต่นี่ไม่ใช่เพราะคุณความดีแห่งการประพฤติหรือพระราชบัญญัติ แต่เพราะอาศัยพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

ข้อ 13 และ 14: “แล้วสิ่งที่ดีถูกทำให้เป็นความตายแก่ข้าพเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาป เพื่อบาปนั้นจะปรากฏว่าเป็นบาปจริง ได้ทำให้เกิดความตายในตัวข้าพเจ้าโดยใช้สิ่งที่ดีนั้น เพื่อบาปโดยทางพระบัญญัตินั้นจะกลายเป็นบาปที่ชั่วร้ายยิ่งนัก เพราะว่าพวกเราทราบว่าพระราชบัญญัตินั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ถูกขायไว้ให้อยู่ได้บาป”

เปาโลถามคำถามหนึ่งอีกครั้ง และจากนั้นก็ให้คำตอบ เขากำลังถามว่า “สิ่งที่ดีถูกทำให้เป็นความตายแก่ข้าพเจ้าหรือ?” จากนั้นเขาประกาศก้องว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย!” ในการวิเคราะห์สุดท้าย มันไม่ใช่พระราชบัญญัติที่จริงๆ แล้วประหารเขาโลแห่งทาร์ซัสให้ตาย แต่เป็นบาป-โดยอาศัยพระราชบัญญัตินั้น และในการนี้มีเจตนาของพระเจ้า นั่นคือ เพื่อบาป “จะปรากฏว่าเป็นบาปจริง” จะได้สำแดงธาตุแท้ของมันให้เห็น โดย “ทำให้เกิดความตาย” สำหรับมนุษย์ผ่านทาง “สิ่งที่ดีนั้น” เปาโลอยากให้เราเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า “ตัวอักษรประหารให้ตาย” มันคือพระวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต บาปเป็นสิ่งที่เลวร้ายจริงๆ จนโดยพระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์และยุติธรรมของพระเจ้า มันจึงสามารถนำความตายมาสู่สิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า

ในข้อ 14 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง...” เปาโลมีสามคำเพื่อพรรณนาถึงมนุษย์: “ธรรมดา” (1 คร. 2:14)- คนที่ยังไม่ได้รับความรอด; “อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” (1 คร. 3:1-4)-คนที่รอดแล้วซึ่งยังไม่พบการช่วยให้รอดพ้นจากอำนาจของบาปในความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ; และ “อยู่ฝ่ายวิญญาณ” (1 คร.3:1)-ผู้เชื่อที่กำลังดำเนินชีวิตของตนในความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลพูดถึงตัวเองมาตลอดจนถึงจุดนี้ คือกล่าวถึงสมัยนั้นก่อนที่เขาได้บังเกิดใหม่ แต่การต่อสู้ดิ้นรนที่บัดนี้เขาจะพรรณนาต่อไป ไม่ใช่ของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ที่พยายามช่วยตัวเองให้รอด แต่เป็นของคนที่ถูกสร้างใหม่แล้วที่พยายามดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง มันเป็นความขัดแย้งระหว่างสันดานเก่ากับสภาพใหม่ที่อาศัยอยู่ด้วยกันในผู้เชื่อ นั้นสภาพใหม่นั้นทำบาปไม่ได้- “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า”- 1 ยอห์น 3:9)- ขณะที่สันดานเก่านั้นทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากบาป

ก่อนถึงข้อท้ายๆ ของบทที่ 7 เราจะต้องเรียนรู้ว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถทำให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรมและทำให้เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้ฉันใด มันก็ไม่สามารถชำระผู้เชื่อให้บริสุทธิ์ได้เหมือนกันในเรื่องการดำเนินชีวิตของเขาฉันนั้น มันไม่สำคัญว่าคนๆหนึ่งจะพยายามหนักขนาดไหนเพื่อรักษาพระราชบัญญัติ หากคนๆนั้นประสบความสำเร็จในการรักษาบางส่วนของพระราชบัญญัติ และเขายังทำผิดในจุดๆเดียว เขาก็มีความผิดในการทำผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด (ยากอบ 2:10) ดังนั้น ไม่มีผู้เชื่อคนใดเคยไปถึงความสมบูรณ์แบบ-และพระราชบัญญัติยอมรับแต่ความสมบูรณ์แบบเท่านั้น มันปฏิเสธที่จะยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นเมื่อผู้ใดเอาตัวเองไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เขาก็นำการสาปแช่งของพระราชบัญญัติมาสู่ตัวเอง

บางคนสอนว่าเราเป็นไทจากพระราชบัญญัติที่เราที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติที่นำชีวิตมาให้ แต่ว่าในกฎของการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา เราก็กังอยู่ใต้พระราชบัญญัติอยู่เหมือนเดิม แน่แน่นอนว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่สนับสนุนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งว่า: “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) บาปจะไม่มีอำนาจครอบครองเหนือคริสเตียน เพราะว่าเขาไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณ (รม.

6:14) คนที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน หรือที่สอนว่าความรอดเป็นโดยพระคุณแต่เขาต้องเชื่อฟังกฎเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ ก็อยู่ใต้พระราชบัญญัติ และบาปมีอำนาจครอบครองเหนือเขาอยู่จริงๆ ในไม่ช้าคนๆนั้นจะค้นพบผลกำลังของบาป การทำให้พ่ายแพ้ของบาป และค้นพบว่าพระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์และไร้ตำหนิ แต่เขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง “ถูกขायไว้ให้อยู่ได้บาป”

มันจะเป็นวันแสนสุขในประสบการณ์ของคริสเตียนที่อ่านข้อความเหล่านี้ เมื่อคริสเตียนคนนั้นเปิดรับความจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าความรอดคือพระคุณทั้งหมด พระคุณล้วนๆ ไม่รวมพระราชบัญญัติเลย เราได้รับความรอดโดยพระคุณ เราถูกรักษาไว้โดยพระคุณ และเราจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยเป็นไทจากการปรับโทษเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าและไม่ใช่เพราะการงานใดที่เราได้กระทำในกายนี้เลย

ข้อ 15-17: “ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งซึ่งข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

ในข้อพระคำเหล่านี้เรามี “ข้าพเจ้า” สองคน สองคนนี้ต่อสู้กัน สองคนนี้เป็นตัวแทนของสันดานเก่าและสภาพใหม่ของเปาโล กล่าวอีกนัยหนึ่ง เซาโลแห่งทาร์ซัสต่อสู้กับเปาโลผู้เป็นอัครทูต ทั้งสองคนอาศัยอยู่ในกายเดียวกัน

ผู้เชื่อจำนวนมากอยู่ในความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับสภาพทั้งสองนี้ของคริสเตียน เพราะความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณนี้ ผู้เชื่อจำนวนมากจึงประสบความพ่ายแพ้และความปวดร้าวใจซึ่งพวกเขาจะไม่ประสบเลยหากพวกเขาเข้าใจความแตกต่างระหว่างมนุษย์ภายในกับเนื้อหนัง ตราบใดที่เรามีชีวิตอยู่ในชีวิตนี้ เราจะมีการสงครามระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้ากับเนื้อหนัง เปาโลเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้ในบทที่ 7 ของการศึกษาค้นคว้าของเรา

“ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต...” บัดนี้เปาโลอธิบายสถานการณ์ของเขา “อนุญาต” คือ “รู้โดยประสบการณ์, เข้าใจ” เขากล่าวว่า “ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ” สิ่งนั้นที่เขาปรารถนาที่จะทำ-นั่นคือ ที่จะทำความดี-สิ่งนี้เขาไม่ทำ และสิ่งซึ่งเขาเกลียดชัง นี่คือนี่ที่เขาทำจริงๆ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังเล่าย้อนประสบการณ์ต่างๆของตนในฐานะเป็นคนที่รอดแล้ว เขาปรารถนาที่จะทำความดี และเขาเกลียดชังบาป ไม่มีคนที่ยังไม่รอดคนใดที่ทำแบบนั้น ความล้มเหลวของเปาโลที่จะบรรลุความประสงค์ของตนถูกพบในข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังพยายามในพลังกำลังของตัวเองสิ่งซึ่งสามารถถูกทำสำเร็จได้ในฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ในข้อ 16 เปาโลกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินั้นดี” นี้ถูกแสดงให้เห็นเมื่ออัครทูตท่านนี้ชี้ว่าพระราชบัญญัติไม่ปรารถนาสิ่งที่เขาปรารถนา ในการทำความชั่วร้ายซึ่งขัดต่อเจตจำนงของเขา เจตจำนงของเขาก็เห็นพ้องกับพระราชบัญญัติ “ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี”

เปาโลร้องประกาศในข้อ 17 ว่า “ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า” ท่านที่รัก ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวโดยชายคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่เซาโลแห่งทาร์ซัสที่กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ แต่เป็นเปาโลผู้เป็นอัครทูต เขาตระหนักถึงการมีอยู่ของเนื้อหนัง (กรูมาอ่านกาลาเทีย 2:20; โครินธ์ 1:15; 3:3; 1 เปโตร 1:23; 2 เปโตร 1:4)

ข้อ 18-20: “ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าเป็นตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

ความล้มเหลวของเปาโลไม่อาจถูกโทษว่าเป็นความผิดของ (หรือยกให้เป็นเพราะ) ทัศนคติที่ผิดของเขาต่อพระราชบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้า เขาประกาศแล้วว่านั่นคือบาปที่อาศัยอยู่ภายใน (สันดานที่ชั่วร้ายที่อาศัยอยู่ในตัวผู้เชื่อ) ที่ทำให้เขาล้มเหลวในการดำเนินชีวิตอย่างที่เขารับสารภาพในข้อ 18 ว่าเขารับสารภาพที่จะทำความดี เขาอยากที่จะทำความดี และเขารู้จักสิ่งดีนั้นที่เขาควรกระทำ-แต่เขาก็ไร้อำนาจที่จะกระทำมัน

“ความประสงค์” นั้นตรงตัวคือ “การมีความปรารถนาอยู่เสมอ” นั่นคือ เปาโลปรารถนาอยู่เสมอที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า “ความประสงค์” นี้ที่ “อยู่กับ” เขาอยู่เสมอมาจากสภาพใหม่ของเขา-สภาพของพระเจ้าที่อยู่ภายใน (2 ปต. 1:4) แต่ถึงแม้ว่าความปรารถนาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้นอยู่กับเขาอยู่เสมอ ความสามารถหรืออำนาจ “ที่จะ

กระทำการดีนั้น” ก็ไม่อยู่ แน่แน่นอนว่าเป็นถ้อยคำของคนๆหนึ่งที่นำสังเวช เขาร้องออกมาอีกครั้งในข้อ 20: “บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

ข้อ 21: “ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติอย่างหนึ่ง คือว่า เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า”

คำว่า “บัญญัติ” ในพระคำข้อนี้หมายถึงบัญญัติแห่งบาปซึ่งเปาโลกล่าวถึงว่า “อยู่ในบรรดาอวัยวะของเขา” (ข้อ 23) ดร. สโกฟิลด์ชี้ว่ามีหก “บัญญัติ” ที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือโรม:

14. พระราชบัญญัติของโมเสส-ซึ่งปรับโทษ (3:19)
15. บัญญัติในฐานะเป็นหลักการหนึ่ง (3:21)
16. บัญญัติแห่งความเชื่อ-ซึ่งนำพระคุณที่ช่วยให้รอดมาให้และไม่รวมการประพฤติทั้งปวงและการถือว่าตัวเองชอบธรรม (3:27)
17. บัญญัติแห่งบาปในอวัยวะทั้งหลายของกายนี้ ซึ่งมีชัยชนะเหนือบัญญัติแห่งจิตใจ (7:21,23,25)
18. บัญญัติแห่งจิตใจ ซึ่งเห็นดีด้วยกับพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งบริสุทธิ์และชอบธรรม แต่ไม่สามารถถือรักษาพระราชบัญญัตินั้นได้เพราะบัญญัติแห่งบาปที่อยู่ในอวัยวะทั้งหลายของกายนี้ (7:16,23)
19. บัญญัติแห่งพระวิญญาณ ซึ่งช่วยผู้เชื่อให้รอดพ้นจากบัญญัติแห่งบาปและความตาย (8:2)

ข้อ 22 และ 23: “เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตามมนุษย์ซึ่งอยู่ภายในนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีกอย่างหนึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งทำสงครามกับบัญญัติแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และนำข้าพเจ้าเข้าสู่การตกเป็นเชลยต่อบัญญัติแห่งบาปซึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า”

ข้อ 22 และ 23 ซึ่งถูกเกริ่นนำโดย “เพราะว่า” เปิดเผยสิ่งที่เปาโลหมายถึงในข้อ 21 การ “ชื่นชมยินดี” หมายถึงการชื่นบาน และ “เข้มแข็งกว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นด้วย’ ในข้อ 16” (วูเอสท์) เปาโลยินดี “ในพระราชบัญญัติของพระเจ้า” ความยินดีนี้ไม่อยู่ในสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกในการทำสิ่งนั้น แต่อยู่ใน “มนุษย์ซึ่งอยู่ภายใน” นั่นคือ สภาพใหม่นั้นที่มาจากใจเมื่อคนบาปได้บังเกิดใหม่-ในความปรารถนาของเขา ในความเห็นดีด้วยของเขา ในความเกลียดชังของเขาที่มีต่อสิ่งที่พระราชบัญญัติปรับโทษ ข้อพิสูจน์หนึ่งของความยินดีของเขาในพระราชบัญญัตินั้นก็คือ ความอดทนแบบไม่ลดละของเขาที่จะรักษาพระราชบัญญัติต่างๆที่ล้มเหลวอยู่เสมอ ความยินดีของเปาโลในพระราชบัญญัติเปิดเผยตัวเขาเองว่าเป็นผู้ที่รอดแล้วตลอดการต่อสู้ดิ้นรนนี้ ไม่มีคนที่ยังไม่รอดคนใดมีสติรับรู้ถึงการต่อสู้ดิ้นรนทางศีลธรรมภายในตัวเขาเอง เพราะเขามีแค่สันดานเดียวเท่านั้น

“แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีกอย่างหนึ่ง...” คำว่า “บัญญัติ” ในที่นี้ (เช่นในข้อ 21 และ 25) หมายถึงหลักการหรือการกระทำหนึ่งที่อยู่ภายในซึ่งทำงานแบบตายตัวและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติ เปาโลกำลังพูดถึง “บัญญัติแห่งบาป” หรือแนวโน้มที่จะทำความชั่วร้ายในอวัยวะทั้งหลายของตัวเขาเอง บัญญัตินี้ถูกเรียกเช่นกัน (ในกาลาเทีย 5:17,24) ว่า “เนื้อหนัง” ซึ่ง “ต่อสู้พระวิญญาณ...เนื้อหนัง พร้อมกับความอยากต่าง ๆ และบรรดาตัณหา” นั่นคือ หลักการที่บาปหนานั้นในคนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่

แต่ศัตรูที่ท่านนี้ค้นพบ “บัญญัติ” สองอย่างภายในตัวเขา อย่างแรกคือ “บัญญัติแห่งบาป อีกอย่างคือ “บัญญัติแห่งจิตใจ” หรือหลักการบริสุทธิ์นั้นของสภาพใหม่นั้น เมื่อเขากล่าวว่าเขา “เห็น” หนึ่งในหลักการสองอย่างนี้ “ทำสงครามกับ” อีกหลักการที่เหลือนั้นและ “นำ” เขา “เข้าสู่การตกเป็นเชลย” ต่อตัวมันเอง เขาก็ไม่ได้กำลังพูดถึงสภาวะที่แท้จริงของเขา ณ เวลาที่เขา กำลังเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ บทที่ 7 ไม่ใช่ประสบการณ์ปัจจุบันของเปาโล ตรงกันข้าม นี่คือนักบุญผู้หนึ่งที่ได้รับการช่วยให้พ้นแล้วที่กำลังพรรณนาถึงสภาวะของคนๆหนึ่งที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้พ้น เขาแค่กำลังพรรณนาถึงหลักการสองอย่างนั้นที่ขัดแย้งกันในทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว

ข้อ 24: “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้”

การสู้รบที่เปาโลได้พรรณนาไปแล้วนั้นมีความรุนแรงเสียจนเขาร้องออกมาว่า “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง!” นี่จะถูกเรียกว่าเป็นประสบการณ์คริสเตียนปกติได้อย่างไร? มันคือประสบการณ์ทางกฎหมายที่ถูกเขียนไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าพระ

ราชบัญญัตินั้นสามารถทำสิ่งอื่นใดได้อีก มันก็ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากเนื้อหนังไม่ได้ ไม่ว่าวิสุทธิชนหรือคนบาป เรา “ได้รับการช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว” โดย “ได้ตาย” (ในพระคริสต์) ต่อสิ่งที่พวกเราเคยถูกขังไว้ในนั้น (ข้อ 6)

“ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้” อัครทูตท่านนี้พูดถึง “ร่างกาย” ในที่นี้โดยอ้างอิงถึง “บัญญัติแห่งบาป” ซึ่งเขาได้กล่าวไว้ว่าอยู่ในอวัยวะทั้งหลายของเขา และเขาเรียกมันว่า “ร่างกายแห่งความตายนี้” โดยขณะที่เขาเขียนเขารู้สึกถึงความน่าสยดสยองแห่งความตายนั้น (บทที่ 6:21 และบทที่ 7:5) ซึ่งมันได้ลากตัวเขาลงไปในนั้น แต่ภาษานี้ไม่ใช่ของคนบาปคนหนึ่ง มันเป็นเสียงร้องของผู้เชื่อคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่แต่เจ็บปวดทรมาน ซึ่งถูกถ่วงลงภายใต้ภาระอันหนักอึ้งซึ่งไม่ใช่ตัวเขาเอง แต่เป็นสิ่งที่เขาปรารถนาที่จะสลัดทิ้งไปจากตัวตนที่ถูกสร้างใหม่แล้วของเขา และมันไม่ได้สื่อถึงความไม่รู้เกี่ยวกับหนทางแห่งการบรรเทา ณ เวลานั้นที่กล่าวถึงด้วย มันได้ถูกออกแบบมาเพียงเพื่อที่จะเตรียมทางสำหรับการขอบพระคุณใหญ่โตนั้นสำหรับทางที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับหนทางแห่งการช่วยให้รอดพ้นซึ่งตามมาในทันที

ข้อ 25: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้นด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป”

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” นี่คือการตอบแห่งคำสรรเสริญที่พร้อมอยู่แล้วต่อคำถามอันสิ้นหวังนั้นของข้อ 24 พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ช่องทาง” แห่งการช่วยให้รอดพ้น

“ดังนั้นด้วยจิตใจ” เปาโลจึงยืนยันใน “พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” เปาโลกำลังกล่าวว่า “นี่แหละคือลักษณะเฉพาะตัวอันไม่เปลี่ยนแปลงของหลักการสองอย่างนี้ภายในตัวข้าพเจ้า บัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งต่อจิตใจที่ถูกสร้างใหม่แล้วของข้าพเจ้าและมีการรับใช้ที่เต็มใจของมนุษย์ใหม่ของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าสภาพที่เสื่อมทรามนั้นซึ่งยังมีอยู่ในข้าพเจ้าฟังคำสั่งเหล่านั้นของบาปก็ตาม”

ผู้เชื่อจำนวนมากทนทุกข์กับความพ่ายแพ้มากมาย เพียงเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เรียนรู้ที่จะดำเนินในพระวิญญาณและโดยการทำเช่นนั้นก็ละเว้นเสียจากการทำให้สำเร็จตามค้นหาของเนื้อหนัง “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย” คือ “ความหวังแห่งสง่าราศี” และพระคริสต์ที่ทรงครอบครองในใจของคุณและในการปฏิบัติต่างๆประจำวันแห่งชีวิตของคุณก็ทรงนำชัยชนะมาให้ เราเป็นผู้มีชัยชนะเพราะพระองค์ผู้ทรงอยู่ภายในทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ภายนอก (1 ยอห์น 4:4) ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้าก็มีชัยชนะต่อโลก-แต่ชัยชนะนั้นมาด้วยความเชื่อเท่านั้น (1 ยอห์น 5:4) มันไม่ใช่โดยการรักษาพระราชบัญญัติ หรือการพยายามที่จะประพฤติตามพระราชบัญญัติ ที่เรามีชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย เราไม่มีทางมีชัยชนะได้เลยนอกจากโดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงอยู่ภายใน พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำเรามาถึงพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นแพทย์ที่ทำการคลอดเราในฝ่ายวิญญาณ เราถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ พระองค์ทรงให้บังเกิดให้เราเข้าไปในพระกายของพระคริสต์เมื่อเรายอมรับพระเยซูด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงประทับตราเราจนถึงวันแห่งการไถ่-และตั้งแต่วันที่เรายังเกิดใหม่จนถึงวันแสนยินดีนั้นเมื่อเรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ไถ่ของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นนำเราเข้าไปในวิถีแห่งชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย

ในโรม บทที่ 7 เราได้ยินเสียงร้องอันน่าสงสารของผู้เชื่อคนหนึ่งที่เป็นทาสรับใช้จากมุมมองของเนื้อหนัง อวัยวะทั้งหลายของเขาเป็นทาสรับใช้ต่อบาป แต่ในบทที่ 8 เราจะได้ยินเสียงร้องแห่งชัยชนะของผู้เชื่อคนหนึ่งที่ได้ค้นพบฤทธิ์เดชของพระวิญญาณผู้สถิตอยู่ภายในเพื่อประทานชัยชนะ! ในบทที่ 7 เราได้ยินผู้เชื่อคนนั้นร้องว่า “โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น...?” และจากนั้นในบทที่ 8 เราก็ได้ยินผู้เชื่อคนเดิมนั้นร้องออกมาในชัยชนะว่า “ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า...พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (บทที่ 8:35,37)

บทที่ 8

- 8:1 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ
- 8:2 เพราะว่าบัญญัติของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากบัญญัติแห่งบาปและความตาย
- 8:3 เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง
- 8:4 เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ
- 8:5 เพราะว่าคนทั้งหลายที่ตามเนื้อหนังก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่ตามพระวิญญาณก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณ
- 8:6 ด้วยว่าการใส่ใจในฝ่ายเนื้อหนังคือความตาย แต่การใส่ใจในฝ่ายพระวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข
- 8:7 เพราะว่าใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังคือความเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะใจนั้นไม่อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับนั้นไม่ได้
- 8:8 ดังนั้น คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าย่อมไม่ได้
- 8:9 แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์
- 8:10 และถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะเหตุบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะเหตุความชอบธรรม
- 8:11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน
- 8:12 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงเป็นลูกหนี้ มิใช่ต่อเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง
- 8:13 เพราะว่าถ้าพวกท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าพวกท่านโดยทางพระวิญญาณได้ทำลายกิจการทั้งหลายของร่างกายเสีย พวกท่านก็จะดำรงชีวิตได้
- 8:14 ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า
- 8:15 เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับวิญญาณแห่งการเป็นทาสอีกซึ่งนำไปสู่ความกลัว แต่พวกท่านได้รับพระวิญญาณแห่งการทรงรับเป็นบุตร ซึ่งโดยพระวิญญาณนี้พวกเราถือว่า “อับบา” คือพระบิดา
- 8:16 พระวิญญาณนั้นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของพวกเราว่า พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า
- 8:17 และถ้าเป็นบุตรทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น เพื่อพวกเรา ก็จะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย
- 8:18 เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย
- 8:19 ด้วยว่าความคาดหวังอันจริงจังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยท่าการสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า
- 8:20 ด้วยว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องเข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่อย่างเต็มใจ แต่เป็นโดยเหตุผลของพระองค์ผู้ได้ทรงบันดาลให้สิ่งทรงสร้างอันเดียวกันนั้นเข้าอยู่ในความหวัง
- 8:21 เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเองจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

- 8:22 ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้
- 8:23 และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญูณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา
- 8:24 เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า
- 8:25 แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน
- 8:26 เช่นเดียวกัน พระวิญญูณก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย เพราะพวกเราไม่ทราบว่าพวกเราควรจะทำอะไรตามสิ่งที่พวกเราควรขอ แต่พระวิญญูณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้
- 8:27 และพระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจทั้งหลาย ก็ทรงทราบพระดำริของพระวิญญูณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดาวิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
- 8:28 และพวกเราทราบว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์
- 8:29 เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก
- 8:30 ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่านั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมีสง่าราศีแล้วด้วย
- 8:31 แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้
- 8:32 พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร
- 8:33 ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม
- 8:34 ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไซ้แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย
- 8:35 ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการขมเหง หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคมดาบหรือ
- 8:36 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’
- 8:37 ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา
- 8:38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า
- 8:39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้

การช่วยให้พ้นและความชอบธรรม ผ่านทางพระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ใน

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งในอดีตกล่าวคำพูดนี้ไว้: “ถ้าพระวจนะของพระเจ้าเป็นแหวนวงหนึ่ง และหนังสือโรมเป็นอัญมณีอันเลอค่าของมัน บทที่แปดก็คงเป็นจุดที่เปล่งประกายของอัญมณีนั้น” ผมคิดว่าผู้เชื่อทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าโรมบทที่ 8 เป็นบทหนึ่งที่มีค่ามากที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม

ในบทที่ 8 เราพบจุดสุดยอดของข้อโต้แย้งนั้นที่ถูกเริ่มต้นในบทที่ 3:21 นั่นคือ หัวข้อเกี่ยวกับความชอบธรรมตามข่าวประเสริฐผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า บทที่ 3 ข้อ 21-31 สอนเราอย่างชัดเจนว่าความชอบธรรมเป็นโดยความเชื่อ ในบทที่ 4 เราถูกสอนว่าความชอบธรรมตามข่าวประเสริฐโดยความเชื่อนี้ไม่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บทที่ 5 สอนเราว่าโดยความชอบธรรมตามข่าวประเสริฐ ซึ่งถูกได้มาผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา บทที่ 6 แสดงให้เห็นว่าการดำเนินชีวิตที่บาปหนาไม่ถูกก่อให้เกิดและไม่ถูกสนับสนุนโดยคำสอนตามข่าวประเสริฐเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่ว่าเราตายแล้วต่อบาปและ “มีชีวิตต่อพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถวางใจในพระเยซูได้ว่าจะทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้ แทนที่จะพึ่งพาความสามารถของตัวเอง ซึ่งไม่มีทางให้ชัยชนะเหนือสatanเก่าได้ สภาพของพระเจ้านำชัยชนะมาให้แก่ผู้เชื่อ บทที่ 7 สอนว่าการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของผู้เชื่อโดยพระราชบัญญัติเป็นสิ่งที่ไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิง และบัดนี้ ในบทที่ 8 เราจะเรียนรู้ว่าโดยทางพระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ในผู้เชื่อทุกคน เราสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามแบบพระเจ้าได้-แต่ก็ต่อเมื่อเรายอมให้พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงนำเราวันต่อวันเท่านั้น

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญูณ”

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ผู้เชื่อได้ค้นพบว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตภายในเป็นพระวิญญูณแห่งชีวิตและฤทธิ์เดช และที่ได้อ่านว่าการปรับโทษถูกขจัดออกไปแล้ว พระคำข้อแรกของบทที่แสนวิเศษนี้เตือนความจำเราว่า “บัดนี้”-ใช่ครับ บัดนี้-เราเป็นไทแล้วจากการปรับโทษ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าโรม 8:1 อ่านดังต่อไปนี้ในภาษาเดิม: “ดังนั้น บัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษเลยแม้แต่นิดเดียวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (*Wuest's Translation of the New Testament*)

การยืนยันของเรา “ในพระเยซูคริสต์” ถูกกล่าวในพระคำข้อนี้: บัดนี้เราถูกช่วยให้พ้นแล้วจากการปรับโทษ ข้อความที่ถูกเสนอตรงนี้ก็คือน่าเชื่อเป็นไทแล้วอย่างเด็ดขาดและตลอดไปแล้วจากการปรับโทษทั้งปวง นี่เป็นผลลัพธ์ของการเชื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า การวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ความเชื่อเช่นนั้นได้ทำให้ผู้เชื่อได้รับความชอบธรรม-คือความชอบธรรมของพระเจ้า-ซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้แปดเปื้อนหรือทำลายได้ ใช่แล้วครับ ความชอบธรรมของพระเจ้าเองถูกถือว่าเป็นของผู้เชื่อคนนั้นเมื่อเขาเริ่มประสบการณ์คริสเตียนของเขา-วินาทีนั้นที่เขาเชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า

ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “การถือให้เป็นของเราคือการกระทำของพระเจ้าซึ่งโดยการทำเช่นนั้นพระองค์ทรงนับว่าความชอบธรรมเป็นของผู้เชื่อในพระคริสต์ ผู้ได้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของผู้เชื่อคนนั้นแล้วในการพิสูจนว่าพระราชบัญญัติเป็นฝ่ายถูก”

เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (รม. 5:1) และการนับว่าชอบธรรมคือการกระทำของพระเจ้าซึ่งโดยการนั้นพระเจ้าทรงประกาศว่าคนที่เชื่อในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ เป็นคน

ขอบธรรม ในพระคริสต์เรายืนเป็นไทแล้วจากการปรับโทษ ไม่มีการปรับโทษจากพระราชบัญญัติ เพราะว่าพระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ไม่มีการปรับโทษเพราะบาปของเราที่ตกทอดมาผ่านทางบาปของอาดัม เพราะว่าพระเยซู (อาดัมคนหลัง) ทรงซื้อทุกอย่างที่อาดัมได้สูญเสียไปกลับคืนมาแล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่อาดัมคนแรกนั้นล้มเหลวที่จะกระทำ ไม่มีการปรับโทษจากแหล่งใดเพราะเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ บังเกิดจากพระวิญญูณของพระองค์ ถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระองค์ ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า นี่คือตำแหน่งที่สุดยอด!

ไม่มีการปรับโทษ!

ข่าวสารนี้ช่างเป็นที่ชื่นใจแก่ข้าฯ

ผู้ใดเล่าจะยอมรับโทษแทนคนบาป

โดยพระคุณให้เปล่าของพระเจ้า

ไม่มีการปรับโทษ! เมื่อไร? และอย่างไร?

คำนั้นเขียนไว้ชัดเจนแล้ว- “บัดนี้”

สิ่งนี้ถูกกระทำแล้วโดยพระคริสต์ และพระคริสต์ผู้เดียว

ไม่มีสิ่งใดนอกจากพระโลหิตที่ลบมลทินบาปได้

ไม่มีการปรับโทษ! เป็นไทอย่างแท้จริง!

แม้ซาตานขว้างศรเพลิงเข้าใส่ข้า

กล่าวหาข้า และทดลองข้าตลอด

ในพระคริสต์ข้ายืนอยู่ไม่ถูกปรับโทษอีกต่อไป

ไม่มีการปรับโทษ! ไม่ต้องกลัวแล้ว

ว่าพระพิโรธเด็ดขาดของพระเจ้าจะตกใส่ข้า

พระคำพระองค์เป็นความจริง พระสัญญาที่แน่นอน

มันจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

ไม่มีการปรับโทษ! ความชื่นบานเหลือจะกล่าว!

ใจข้าอดไม่ได้ที่จะสรรเสริญพระองค์

ผู้ทรงแบกรับแทนข้าแล้ว

คือการปรับโทษของข้า ทรงปล่อยข้าเป็นไท!

-จี. เค. ฮอร์น

“...ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญูณ” นี่ไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับการรับความรอด แต่เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว เปาโลไม่ได้อิงคำกล่าวอ้างของเขาเรื่องการไม่มีการปรับโทษแก่วิสูทธิชนโดยอาศัยความประพฤติของวิสูทธิชนคนนั้น แต่อาศัยตำแหน่งของเขาในพระคริสต์ ตำแหน่งของเขาในพระคริสต์ได้ปลดปล่อยเขาจากอำนาจมหาศาลของสันดานชั่ว

ร้ายนั้นแล้วและทำให้เขาเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า สภาพใหม่ภายในซึ่งก่อให้เกิดความปรารถนาและเหตุจูงใจใน คริสเตียนทุกคนที่จะเชื่อฟังต่อพระบัญญัติทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 2: “เพราะว่าบัญญัติของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากบัญญัติแห่งบาปและความตาย”

ในข้อ 2 เราถูกสอนว่าโดย “พระวิญญาณแห่งชีวิต” ที่สูงส่งกว่าและทรงฤทธิ์มากกว่า ผู้เชื่อถูกช่วยให้พ้นและถูกทำให้เป็นไทแล้วจากอีกสองบัญญัติ นั่นคือ “บัญญัติแห่งบาป” และบัญญัติแห่ง “ความตาย” “บัญญัติแห่งบาป” ถูกนิยามอย่างชัดเจนในบทที่ 7 ข้อ 21-23 บทที่ 7 นำเสนอผู้เชื่อว่าแสวงหาที่จะดำเนินชีวิตที่ขอบธรรมผ่านทางความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติ แต่ภายในตัวเขาเองเขาพบอีกบัญญัติหนึ่งที่ทำสงคราม (ที่ต่อสู้) กับบัญญัติแห่งจิตใจของเขาและนำเขาเข้าสู่ความเป็นทาสภายใต้บัญญัติแห่งบาปในกายนั้น หรือใน “อวัยวะทั้งหลาย”

ในบทที่ 8 เราพบว่าผู้เชื่อค้นพบการช่วยให้พ้นผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ภายใน สถิตอยู่ภายในทุกวัน-ใช่แล้วครับ ทุกชั่วขณะ-ในใจนั้น 1 ยอห์น 4:4 บอกเราว่าเราเป็นผู้มีชัยชนะเพราะว่า “ผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” ยอห์นกำลังบอกเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในทรงมีฤทธิ์มากกว่า และทรงเป็นใหญ่กว่าวิญญาณของมารร้ายที่อยู่ภายนอก

บัญญัติของพระวิญญาณแห่งชีวิตยังช่วยให้พ้นจากบัญญัติแห่งความตายเช่นกัน ซึ่งถูกพรรณานาในโรม 7:7-11 ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสในตัวมันเองเป็นฝ่ายวิญญาณ ศักดิ์สิทธิ์ ขอบธรรม บริสุทธิ์ และดีงาม มันได้กลายเป็นบัญญัติแห่งความตายแก่เขาโลแห่งทาร์ซัส และมันเป็นเอกอันหนึ่งแก่ชนชาติอิสราเอลอย่างแท้จริงซึ่งพวกเขา ก็แบกไม่ไหว (กิจการ 15:10) ในที่นี้ในโรม 8 ผู้เชื่อถูกมองว่ายอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้สถิตภายใน ผู้ซึ่งโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทรงช่วยผู้เชื่อให้พ้นจากบัญญัติแห่งความตาย

ข้อ 3: “เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง”

“เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้...” พระราชบัญญัติของโมเสสไม่สามารถสร้างความเชื่อฟังนั้นในมนุษย์ที่พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์เรียกร้องได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระราชบัญญัติเรียกร้องสิ่งที่มันสร้างขึ้นไม่ได้ โรม 3:20 บอกเราว่า “โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าขอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์” พระราชบัญญัติไม่สามารถสร้างการนับว่าขอบธรรมให้เกิดขึ้นได้ กระนั้นพระราชบัญญัติก็เรียกร้องความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบ ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบ ความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบ

พระราชบัญญัติ “อ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น” -นั่นคือ ต้องรับมือกับมันเองผ่านทางสันดานอันเสื่อมทราม พระราชบัญญัติเองไม่ได้อ่อนแอ-แต่มันขาดซึ่งฤทธิ์เดชเพราะเหตุเนื้อหนัง พระราชบัญญัติ-บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม-สามารถบัญชา แต่เนื้อหนังไม่อยู่ใต้บังคับมันและไม่สามารถอยู่ใต้บังคับได้ เนื้อหนังที่บาปหนาจะเชื่อฟังพระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์และไร้บาปอย่างไรได้?

ดังนั้น-สิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทำแล้ว พระองค์ได้ส่ง “พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาป” -สำนวนหนึ่งที่โดดเด่นมากๆ พระเยซูได้ทรงถูกทำให้เป็นความเป็นจริงแห่งเนื้อหนังของเรา แต่แค่ในความเหมือนแห่งสภาพอันบาปหนาของมันเท่านั้น พระองค์ได้ทรงรับสภาพของเราอย่างที่มีมันเป็นในเรา ซึ่งถูกรุมล้อมด้วยความอ่อนแอหลายอย่าง โดยไม่มีสิ่งใดที่จะแบ่งแยกพระองค์ในฐานะมนุษย์จากมนุษย์ทั้งหลายที่บาปหนาเลย นอกจากว่าพระองค์ทรงปราศจากบาป (ฮบ. 4:15)

“...และเพื่อไถ่บาป” -ตรงตัวคือ “และเกี่ยวกับบาป” หรือ “ที่ทำการชำระของบาป” - “ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” -นั่นคือ ได้ทรงทำให้มันสูญเสียอำนาจของมันเหนือมนุษย์แล้ว สำนวนนี้เป็นแบบเหมารวมและพูดถึงไม่เพียงภารกิจของ

พระคริสต์เพื่อลบลมทินบาปเท่านั้น แต่เพราะคุณความดีแห่งการลบลมทินนั้นเช่นกันเพื่อทำลายอำนาจครอบครองและฤทธิ์ของมันเหนือผู้เชื่อทั้งหลาย

โดยกางเขนของพระเยซูบาปจึงถูกปรับโทษ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแล้ว มนุษย์ทุกคนได้หลงเงินไป ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว (อิสยาห์ 53:6; โรม. 3:23) ทุกคนเคยอยู่ใต้การปรับโทษบาปในเนื้อหนัง-ทั้งหมดมีจุดศูนย์กลางอยู่ในพระเมษโปดกของพระเจ้าบนกางเขนนั้น-ได้ถูกประหารให้ตายแล้วเพื่อที่ความชอบธรรมของพระเจ้า (ซึ่งถูกเรียกร้องโดยพระราชบัญญัติของพระเจ้า) จะได้ถูกทำให้สำเร็จจริงในผู้เชื่อ

ข้อ 4: “เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ”

“เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ”-ข้อเรียกร้องอันชอบธรรมเหล่านั้นหรือข้อบังคับเหล่านั้นของพระราชบัญญัติซึ่งในที่นี้หมายถึงความเชื่อฟังนั้นซึ่งพระราชบัญญัติเรียกร้อง- “จะได้สำเร็จในพวกเรา...” วูเอสท์กล่าวว่านี่หมายถึงการ “พบความสำเร็จจริงครบถ้วนของมัน ไม่ใช่แค่ถูกกระทำในเราเท่านั้น เพราะว่าวัตถุประสงค์ของความหมายที่ลึกกว่านั้น-นั่นคือ เพื่อความมุ่งหมายของพระเจ้าในการประทานพระราชบัญญัติจะได้ถูกทำให้สำเร็จในเรา ในการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเป็นเป้าหมายสุดยอดแห่งการไถ่ของเรา (อฟ. 2:10; คส. 1:22)” งานของการถูกเติมเต็มนั้นไม่ใช่ของเรา แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าโดยพระคุณของพระองค์

“...ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” ในที่นี้ เช่นเดียวกับข้อ 1 ผู้เชื่อถูกนิยามว่าเป็นผู้ที่ดำเนิน-ไม่ทำตามเนื้อหนัง-แต่ตามพระวิญญาณ เช่นเคย “ซึ่งไม่ดำเนิน” เป็นผลลัพธ์ของการบังเกิดใหม่ ไม่ใช่เงื่อนไขสู่การบังเกิดใหม่

การดำเนินตามเนื้อหนัง ตามที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ คือการปฏิเสธของประทานแห่งความชอบธรรมแห่งข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ในพระคริสต์ และพระคริสต์เพียงผู้เดียว การดำเนินตามเนื้อหนังคือการแสวงหาที่จะตั้งความชอบธรรมของตัวเองโดยการรักษาพระราชบัญญัติ-หรือโดยการทำกรงานเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ นี่เป็นเรื่องปกติธรรมดาและเป็นสิ่งที่เนื้อหนังมีแนวโน้มที่จะพยายาม ในทางกลับกัน การดำเนินตามพระวิญญาณของพระเจ้าคือการรับพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ด้วยความเชื่อ โดยวางใจในพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 5 ถึง 8 ทำให้เห็นความตรงข้ามกันระหว่างผู้เชื่อกับคนไม่เชื่อ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วกับคนบาป ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ “ตามเนื้อหนัง” และคนเหล่านั้นที่ “ตามพระวิญญาณ” ฉบับแปลของรอเธอร์แฮมของข้อพระคำตอนนี้อ่านดังต่อไปนี้: “เพราะคนทั้งหลายที่ตามเนื้อหนังมีการเป็นอยู่ของพวกเขา ก็ชอบสิ่งเหล่านั้นของเนื้อหนังมากกว่า แต่คนทั้งหลายที่ตามพระวิญญาณก็ชอบสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณมากกว่า เพราะว่าสิ่งที่เนื้อหนังชอบมากกว่าก็คือความตาย ขณะที่สิ่งที่พระวิญญาณชอบมากกว่าคือชีวิตและสันติสุข เนื่องจากสิ่งที่เนื้อหนังชอบมากกว่าเป็นศัตรูต่อพระเจ้า มันจึงไม่ยอมมอบเชื่อฟังและว่าที่จริงแล้วมันก็บอบเชื่อฟังไม่ได้ นอกจากนี้คนทั้งหลายที่ในเนื้อหนังมีการเป็นอยู่ของตน ก็ทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ได้”

ข้อ 5: “เพราะว่าคนทั้งหลายที่ตามเนื้อหนังก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่ตามพระวิญญาณก็ใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณ”

“เนื้อหนัง” ในที่นี้คือสันดานที่ชั่วร้ายนั้น “คนทั้งหลายที่ตามเนื้อหนัง” คือคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้รับความรอดผู้ซึ่งถูกครอบครองโดยสันดานบาปหนาที่อาศัยอยู่ภายในนั้น พวกเขา “ใส่ใจ...”-ตรงตัวคือ “หันความคิดของตนไปสู่บางสิ่ง; แสวงหาหรือพากเพียร” คำนี้พูดถึงการตั้งความคิดของคนๆหนึ่งบนบางสิ่งบางอย่าง ดังนั้น คนเหล่านั้นที่ติดตามเนื้อหนังก็มีความสนใจของตนอยู่ใน “สิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนัง” แต่คนเหล่านั้นที่ติดตามพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสนใจของตนในสิ่งทั้งหลายของพระเจ้า “สิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณ” คนเหล่านั้นที่ถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ปรารถนาสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงนำเรา ดังที่เราจะเห็นต่อไปในบทนี้ คนเหล่านั้นที่ติดตามต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา และต้นหาของ

โลก ก็ไม่ถูกนำทางโดยพระวิญญาณของพระเจ้า จากพระคำข้อนี้เราเห็นว่าความปรารถนาทั้งหลายของใจแสดงให้เห็นตำแหน่งของเราในฝ่ายวิญญาณ ไม่ว่าเราเป็นผู้ที่รอดแล้วหรือหลงหาย และการถือครองของใจย่อมตัดสินชี้ขาดการปฏิบัติเหล่านั้นของชีวิต

ข้อ 6 และ 7: “ด้วยว่าการใส่ใจในฝ่ายเนื้อหนังคือความตาย แต่การใส่ใจในฝ่ายพระวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข เพราะว่าใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังคือความเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะใจนั้นไม่อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับนั้นไม่ได้”

“ด้วยว่าการใส่ใจในฝ่ายเนื้อหนัง”-ตรงตัวคือ “การมีจิตใจแห่งเนื้อหนัง”- “คือความตาย...” มันไม่เพียงสิ้นสุดลงในความตายเท่านั้น แต่แม้กระทั่งตอนนี้ก็กำลังแบกความตายไว้แนบอกรของมันเป็นด้วย จนคนที่เป็นแบบนี้ “ตายแล้วขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่” (1 ทธ. 5:6)

“...แต่การใส่ใจในฝ่ายพระวิญญาณ” (หรือ “การใส่ใจของพระวิญญาณ”)-นั่นคือ การไล่ตามสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นจิตใจจึงถูกควบคุมหรือถูกรอบงำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์- “คือชีวิตและสันติสุข” ถ้าเรามีความสนใจของเนื้อหนังอยู่บนสุดในจิตใจของเรา ก็แน่นอนว่านั่นหมายถึงความตาย แต่ถ้าความปรารถนาบนสุดแห่งใจและชีวิตของเราคือความสนใจในสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณ นั่นก็หมายถึงชีวิตและสันติสุข เราถือครองชีวิตนั้นที่พระเจ้าทรงเป็น และสันติสุข คำกรีกสำหรับสันติสุขมีความหมายว่า “การผูกมัดเข้าด้วยกันสิ่งซึ่งถูกแยกขาดจากกันแล้ว” ดังนั้นคนบาปที่เชื่อจึงถูกผูกมัดเข้าด้วยกันกับพระเจ้าและชีวิตของพระองค์ หลังจากถูกทำให้แยกขาดจากกันแล้วโดยบาป

“เพราะว่าใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังคือความเป็นศัตรู (ความเป็นอริ, ความเกลียดชัง) ต่อพระเจ้า...” การให้ความสนใจเช่นนั้นแก่เนื้อหนังจริงๆแล้วคือความเป็นอริต่อพระเจ้า เพราะว่ามันคัดค้านพระราชบัญญัติของพระองค์และแผนการของพระองค์สำหรับความรอดของดวงวิญญาณ การใส่ใจสิ่งเหล่านั้นของเนื้อหนังยังนำไปสู่ความเกลียดชังต่อพระเจ้าเองเช่นกันเพราะว่าพระองค์ทรงคัดค้านมันและทรงแสดงออกถึงความสะอิดสะเอียนของพระองค์ต่อมันแล้ว

“...เพราะใจนั้นไม่อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับนั้นไม่ได้” คำกล่าวย่อๆนั้น “และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับนั้นไม่ได้” มีลักษณะเน้นหนักมากๆ ใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่ยอมอยู่ใต้บังคับต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า เพราะว่ามันอยู่ใต้บังคับไม่ได้ ใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังอยู่ในสภาวะแบบที่ไม่มีและไม่สามารถมีการอยู่ใต้บังคับแม้เพียงสักนิดเดียวต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า

ข้อ 8: “ดังนั้น คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้”

ข้อ 8 คือคำกล่าวที่ชัดเจนซึ่งเข้าใจได้ง่าย มันคือคำประกาศอันชิงชังแห่งทัศนคติของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่อยู่นอกพระคริสต์: “...คนทั้งหลาย...เป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้” คนไม่เชื่อทุกคนอยู่โดยปราศจากความเชื่อ และ “ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์” (ฮบ. 11:6)

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกระทำกิจกับมนุษย์ผ่านทางพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า และผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าเพียงผู้เดียว “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนาก็มาได้” แต่ทุกคนที่มาหาพระเจ้าก็ต้องมาโดยทางนั้นของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ผู้ใดที่มาหาพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ก็ได้รับการต้อนรับ แต่คนเหล่านั้นที่พยายามจะเข้าถึงพระเจ้า-หรือ “ปีนขึ้นไป”-โดยใช้ทางอื่น ก็เป็นพวกขโมยและพวกโจร (ยอห์น 10:1) และพวกเขาจะเข้าไปในพระนิเวศของพระบิดาไม่ได้- “ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12)

จงฟังคำประกาศอันชิงชังนี้: “คนที่ได้เหยียดหยามพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ก็ต้องตายโดยปราศจากความเมตตา โดยพยานสักสองสามคน พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากกว่านั้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามพระบุตรของพระเจ้าให้อยู่ใต้ฝ่าเท้า และได้นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ และ

ได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ เพราะพวกเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส’ และอีกครั้งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์’ เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 10:28-31)

เปาโลอยากให้เราเข้าใจชัดเจนว่าเนื้อหนังทั้งปวง (มนุษย์ธรรมดา) อยู่ภายใต้การปรับโทษและพระพิโรธอันน่ากลัวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่มีความรอด ไม่มีทางเข้าถึงพระเจ้า นอกจากโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าและพระโลหิตที่หล่อออกของพระองค์

ในความหมายที่แท้จริงของคำๆ นี้ คนไม่เชื่อทุกคนกำลังเหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าได้ฝ่าเท้า โดยการกระทำต่างๆ ของพวกเขา พวกเขากำลังเป็นพยานรับรองว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญานั้นไม่สะอาด...พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาดนั้นของพระโลหิตของพระเยซู ซึ่งถูกหลั่งบนกางเขนนั้นเพื่อการยกบาป พวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับพระบุตร พวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ พวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระบุตรของพระเจ้าในฐานะเป็นของประทานแห่งความรักของพระเจ้าที่มาสู่พวกเขา พวกเขาไม่เต็มใจที่จะวางใจในพระโลหิตที่หล่อออกของพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาจึงเกลียดพระโลหิตแห่งพันธสัญญานี้วันหนึ่งเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระราชาภิเษกที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นสิ่งเดียวที่จำเป็นสำหรับความรอดจากการปรับโทษและพระพิโรธวันหนึ่งวันหนึ่งของพระเจ้า

ข้อ 9: “แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”

ขอให้ผมชี้ให้เห็นว่าในข้อ 9 ถึง 11 มีอยู่สี่วลีที่ถูกใช้ซึ่งทั้งหมดมีความหมายว่า “พระวิญญาณผู้สถิตอยู่ในในตัวผู้เชื่อ” คุณจะสังเกตเห็นในข้อ 9 คือ “พระวิญญาณของพระเจ้า” และอีกครั้งในข้อ 9 “พระวิญญาณของพระคริสต์” จากนั้นในข้อ 10 “ถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” และในข้อ 11 “พระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” ทุกคำกล่าวเหล่านี้สอนหลักคำสอนเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ใน

ในจดหมายฝากฉบับแรกถึงชาวเมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าร่างกายของผู้เชื่อ “เป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เขากล่าวว่า “...ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า” และเขาประกาศต่อไปว่าเราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง แต่เรา “ถูกซื้อไว้แล้วตามราคา” และด้วยเหตุนี้เราจึงควรถวายเกียรติพระเจ้าในร่างกายของเรา (1 คร. 6:19,20)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงมาสถิตอยู่ในผู้เชื่อ ณ เวลาหนึ่งหลังจากการทรงสร้างใหม่ แต่ทันทีที่คนไม่เชื่อนั้นเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและถูกให้บังเกิดใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็ถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสี้ยววินาทีนั้นเลย ตั้งแต่ชั่วขณะนั้นเป็นต้นมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทับในผู้เชื่อนั้น และเขาถูกประทับตรา “จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อฟ. 4:30)

ตรงนี้ในข้อ 9 เราถูกรับประกันว่าถ้าพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังสถิตอยู่ในเรา เราก็ “ไม่อยู่ในเนื้อหนัง” ตามการทรงถือเอาของพระเจ้า ในทางกลับกัน ข้อนี้สอนชัดเจนว่าคนใดที่ไม่ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ใช่มนุษย์คนหนึ่งของพระเจ้า: “...ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”

การที่คนๆ หนึ่งพูดว่าตนเป็นคริสเตียนและไม่ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เท่ากับเป็นการป่าวประกาศถึงความไม่รู้พระคัมภีร์เลย พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:5) อีกคราวหนึ่งพระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ ยกเว้นพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้นจะทรงชักนำเขามา” (ยอห์น 6:44) และจากนั้นพระเยซูทรงสอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่ฟ่องใจ ชักจูง และชักนำผู้คนมาถึงพระเจ้า (ยอห์น 16:7-11)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงนำลูกทั้งหลายของพระเจ้า (รม. 8:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับประกันลูกทั้งหลายของพระเจ้า (รม. 8:16) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับตราผู้เชื่อ (อฟ. 4:30) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเติมเต็มผู้เชื่อ (อฟ. 5:18) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อ (รม. 8:9) ร่างกายของผู้เชื่อเป็นบ้านที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอาศัยอยู่ข้างใน (1 คร. 6:19, 20) ผมขอกล่าวซ้ำ: ตามที่โรม 8:9 กล่าว “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์” เขาก็ไม่เป็นของพระเจ้าอย่างแน่นอน มันเป็นไปได้เลยจริงๆที่จะรับความรอดได้โดยปราศจากการรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 10: “และถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะเหตุบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะเหตุความชอบธรรม”

เมื่อพระคริสต์ทรงสถิตในผู้ใด “ร่างกายก็ตายไปเพราะเหตุบาป” วิสุทธิชนทั้งหลายตกอยู่ใต้บังคับความตายฝ่ายร่างกายและตายไป เพราะบาปของอาดัม แต่วิญญาณ วิญญาณของวิสุทธิชนคนนั้นเอง มีชีวิตอยู่ ในการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้พลังด้วยชีวิตของพระเจ้า มันมีชีวิตของพระคริสต์ เพราะความชอบธรรมของพระองค์ซึ่งถูกถ่ายทอดมาให้โดยทางความเชื่อ “ความชอบธรรม” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้มีลักษณะครอบคลุม ในการที่มันรวมการนับว่าชอบธรรมและการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์เข้าไว้แล้ว

เปาโลกำลังสอนพระคุณล้นๆ พระคุณล้นๆคือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” พระคริสต์ทรงเป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกนำลงมาสู่มนุษย์ (ยอห์น 1:14) เมื่อพระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อนั้นเราก็ตายไป-ตายต่อเนื้อหนัง ตายต่อพระราชบัญญัติ-เพราะว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) แต่เรามีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้าเพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงประทับอยู่ในเรา เราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาของพระเจ้าแล้ว (2 ปต. 1:4)

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียว่า: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว (การถูกตรึงคือการตาย) แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เปาโลตายไปแล้ว-กระนั้นเขาก็กำลังพูดอยู่ เขาตายไปแล้ว-กระนั้นเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ เฉพาะผู้ที่มิได้ฝังใฝ่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้นสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ เปาโลบอกชาวเมืองโคโลสีว่า “พวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) ผู้เชื่อทุกคนตายไปแล้วต่อเนื้อหนังและมีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า เอเฟซัส 2:6 บอกเราว่าเรา “นั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” ใช่แล้วครับ บัดนี้เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า บัดนี้เรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ บัดนี้เราตายไปแล้วต่อเนื้อหนัง แต่เรามีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า และการอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นโดยทาง “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” เท่านั้น (คส. 1:27)

ข้อ 11: “แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน”

“...ชุบพระเยซูให้เป็นขึ้น... ชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้น...” จงสังเกตการเปลี่ยนของพระนามจากพระเยซู (มนุษย์ผู้หนึ่งที่ตายบนกางเขน) ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว เป็นพระคริสต์ ประมุขแห่งพันธสัญญา นั้น พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้วไม่เพียงในฐานะเยซูมนุษย์ผู้นั้น แต่ในฐานะพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นตัวแทนของทุกคนที่อยู่ในพระองค์

“พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย...” ถึงแม้ว่าวิญญาณของมนุษย์ผู้ที่ได้ยอมรับพระคริสต์แล้วจะไม่อยู่ใต้บังคับต่อความตายเลย ร่างกายก็อยู่ใต้บังคับต่อความตาย คริสเตียนทั้งหลาย เช่นเดียวกับคนบาปทั้งหลาย ค่อยๆเจ็บป่วยและตาย และจะเป็นแบบนี้ต่อไปจนกว่าจะ

ถึง “การทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (ข้อ 23) ตรงนี้ในข้อ 11 การเป็นขึ้นจากตายในอนาคตของร่างกายของผู้เชื่อถูกกล่าวถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว นี่คือการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย ร่างกายของเหล่าวิสุทธิชนที่ตายไปแล้วจะ “ถูกทำให้มีชีวิต” หรือถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย เมื่อถึงการรับขึ้นไปนั้นผ่านทางการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์- “พระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน”

ข้อ 12 และ 13: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงเป็นลูกหนี้ มิใช่ต่อเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เพราะว่าถ้าพวกท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าพวกท่านโดยทางพระวิญญาณได้ทำลายกิจการทั้งหลายของร่างกายเสีย พวกท่านก็จะดำรงชีวิตได้”

เราไม่เป็น “ลูกหนี้...ต่อเนื้อหนัง” อีกต่อไปแล้ว ครั้งหนึ่งเราเคย “ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป” (7:14) แต่บัดนี้เราถูกปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วจากเจ้านายที่เทียมโหดนั้นและกลายเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายต่อความชอบธรรมแล้ว เราจึงไม่เป็นหนี้ใดๆต่อเนื้อหนังเลย

“เพราะว่าถ้าพวกท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง พวกท่านจะต้องตาย...” อัครทูตท่านนี้ไม่พอใจกับการรับประกันเหล่าผู้เชื่อชาวโรมว่าพวกเขาไม่อยู่ใต้พันธผูกพันต่อเนื้อหนังแล้ว ที่จะต้องฟังข้อเสนอนั้นต่างๆของมัน โดยที่ไม่เตือนความจำพวกเขาว่ามันจะไปสิ้นสุดที่ไหนถ้าพวกเขาฟัง คนใดที่ดำเนินชีวิตภายใต้การครอบงำของบาปจนติดเป็นนิสัยก็คือคนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอด

วุเอสท์แปลข้อพระคำเหล่านี้ดังต่อไปนี้: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราคือคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พันธผูกพัน มิใช่ต่อเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตภายใต้การครอบงำของเนื้อหนังจนติดเป็นนิสัย เพราะว่า สมมติว่าพวกท่านกำลังดำเนินชีวิตภายใต้การครอบงำของเนื้อหนังจนติดเป็นนิสัย พวกท่านก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่การตาย แต่สมมติว่าโดยพระวิญญาณพวกท่านกำลังประหารการกระทำเหล่านั้นของร่างกายให้ตายจนติดเป็นนิสัย พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่”

เปาโลกำลังกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย เราไม่เป็นลูกหนี้ต่อเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง (หรือที่จะปรารถนาสิ่งเหล่านั้นของเนื้อหนัง) แต่เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในเรา ผู้ทรงนำเราเข้าในการคิดฝ่ายวิญญาณ การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ และการปฏิบัติต่างๆแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ”

ถ้าเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เราก็ตาย ถ้าเรารักโลก ความรักของพระเจ้าก็ไม่อยู่ในเรา ตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิตไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก โลกจะผ่านพ้นไป และตัณหาของโลกจะผ่านพ้นไป แต่เราที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็จะดำรงอยู่ตลอดไป (1 ยอห์น 2:15-17) (หนทางเดียวที่ผู้ใดจะสามารถกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ก็คือ การถูกครอบครองโดยพระเจ้าและถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์)

บัดนี้เปาโลมาสู่ความคิดใหม่ โดยเปิดเข้าสู่หัวข้อสุดท้ายในบทนี้: สง่าราศีที่รอคอยผู้เชื่อที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว

ส่วนที่ 4

พระพรทั้งหลายแห่งข่าวประเสริฐ:

ความเป็นบุตรและสง่าราศีนิรันดร์ของผู้เชื่อทั้งหลาย

ในส่วนที่ 4 ของหนังสือโรม เราเห็นผู้เชื่อทั้งหลายในฐานะบุตรและทายาททั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งได้รับเสียงโห่ร้องยินดีจากความเป็นไปได้เรื่องสง่าราศีนิรันดร์นั้นที่ทรงเตรียมไว้เพื่อเรา เปาโลยังรับประกันเราด้วยเรื่องการวิงวอนเผื่อเราของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเขาประกาศเรื่องความมั่นคงปลอดภัยที่เราถือครองในพระเยซูคริสต์ ส่วนนี้ของบทสนทนาที่ศรัทธาเป็นพระพรอย่างหนึ่งแก่ผมเสมอมาโดยตลอด

ข้อ 14 และ 15: “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับวิญญาณแห่งการเป็นทาสอีกซึ่งนำไปสู่ความกลัว แต่พวกท่านได้รับพระวิญญาณแห่งการทรงรับเป็นบุตร ซึ่งโดยพระวิญญาณนี้พวกเราถือว่า “อับบา” คือพระบิดา”

ในข้อ 14 เราเรียนรู้ว่า “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” พระคำข้อนี้สอนผมว่าถ้าผมเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำผม-และถ้าผมไม่ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมก็ไม่ใช่บุตรของพระเจ้า เท่าที่เกี่ยวข้องกับผม นั้นทำให้บางคนอยู่ในตำแหน่งที่เลวร้ายมากๆ หากกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ คุณไม่มีทางจะทำให้ผมเชื่อเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงนำคริสเตียนทั้งหลายไปยังสถานที่เหล่านั้นที่บางคนไป ทำสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาทำ คบเพื่อนที่พวกเขาคบ ผมเชื่อมั่นว่าคนๆหนึ่งที่ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเดินในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรม (อ่านเพลงสดุดี 23) บุตรทุกคนของพระเจ้าถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเป็นผู้ที่เห็นแก่หน้าผู้ใดเลย (หรือบุตรคนใดเลย) ดังนั้นพระองค์จึงทรงนำบุตรทุกคนในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซู (พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกเพื่อถวายเกียรติพระคริสต์-ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติพระองค์เอง อ่านยอห์น 16:12-15)

“เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับวิญญาณแห่งการเป็นทาสอีกซึ่งนำไปสู่ความกลัว...” เราที่เป็นผู้เชื่อไม่ตกเป็นทาสแล้ว และเราไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติด้วย เราอยู่ใต้พระคุณ เราไม่กลัว...ความกลัวถูกขจัดออกไปแล้ว (1 ยอห์น 4:17,18) เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และความรอดขจัดความกลัวออกไปเสีย ลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าไม่กลัวความตายหรือการพิพากษา และพวกเขาไม่กลัวการพบกับพระเจ้า

“...แต่พวกท่านได้รับพระวิญญาณแห่งการทรงรับเป็นบุตร...” “การทรงรับเป็นบุตร” มีความหมายตรงตัวว่า “การวางให้เป็นบุตร” ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็น “พระวิญญาณแห่งการทรงรับเป็นบุตร” ผู้ทรงวางลูกทั้งหลายของพระเจ้า (เหล่าผู้ที่ถูกให้บังเกิดแล้ว) ให้เป็นบุตรทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในสถานะทางกฎหมายต่อพระพักตร์พระเจ้าและในความสัมพันธ์กับพระองค์ ดังนั้นเราจึงสามารถ “ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา” สำนวนตรงนี้คือ “อับบา ปาเทอร์” โดยที่อับบาเป็นคำฮีบรูและคำเคลเดียที่หมายถึงบิดา และปาเทอร์เป็นรูปคำกรีกของคำเดียวกันนั้น เหมือนกับที่เปาโลใช้คำนี้ตรงนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงใช้มันในมาระโก 14:36 และถ้อยคำเหล่านี้ถูกพบอีกครั้งในกาลาเทีย 4:6 ในความเกี่ยวข้องแบบเดียวกันกับตรงนี้

ข้อ 16 และ 17: “พระวิญญาณนั้นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของพวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์ พวกเราก็จะได้ส่งราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย”

ข้อ 16 มีคำประเสริฐ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายในเรา “ทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของพวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า” “ทรงเป็นพยาน” คือ “การเป็นพยานร่วมกับอีกคนหนึ่ง” คำพยานของจิตวิญญาณของเราเองถูกร้องรับในเสียงร้องนั้นแห่งความเป็นบุตรที่มีสติรับรู้- “อับบา พระบิดา”

คำพยานนี้ของพระวิญญาณคืออะไร? ผมรับประกันคุณว่าไม่ใช่แค่ “ความรู้สึก” หนึ่ง คงจะเป็นเรื่องโง่เขลาที่เด็กคนหนึ่งต้องหลงคิดว่าเขาต้องมี “ความรู้สึก” บางอย่างเพื่อพิสูจน์ว่าเขาเป็นลูกคนหนึ่งของพ่อแม่ของเขา มันเป็นเรื่องโง่เขลาพอๆกันที่ลูกคนหนึ่งของพระเจ้าจะคาดหวัง “คำพยาน” ของพระวิญญาณให้เป็น “ความรู้สึก” หนึ่ง จิตวิญญาณของเราเองบอกเราว่าเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า แต่เสียงนั้นที่จิตวิญญาณใช้พูดก็ถูกกระตุ้นและถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เอง ดังนั้น “ในคำพยานของพยานสองคน” เรื่องนี้จึงถูกรับรอง

อัครทูตท่านนี้ได้เรียกเราก่อนหน้านี้แล้วว่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้า (ข้อ 14) ในที่นี้คำตรงนี้เปลี่ยนเป็น “ลูกทั้งหลาย” (คนทั้งหลายที่ถูกให้กำเนิด) พร้อมกับสิทธิทุกประการของลูกทั้งหลาย ซึ่งเราจะเห็นในข้อ 17 ถ้าคุณไม่สามารถกัมศีระชะของคุณ

และถามในคำอธิษฐานได้ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นลูกของพระองค์ไหม? ข้าพระองค์รอดแล้วใช่ไหม?” และได้คำตอบผ่านทางความเป็นพยานของพระวิญญาณ ผมก็กลัวศาสนาที่ห่อหุ้มของคุณแทบตายจริงๆ! ถ้าคุณไม่ทราบว่าคุณรอดแล้วอย่างแน่นอนพอๆกับที่คุณรู้ว่าคุณกำลังหายใจอยู่ ผมก็สงสัยความรอดของคุณ อย่าบอกผมว่าพระเจ้าประทับอยู่ในคุณ และคุณยังไม่รู้อยู่อีก! ในความคิดของผม นั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานรับรองแก่เราผ่านทางจิตวิญญาณของเรา (มนุษย์ที่อยู่ภายใน) ว่าเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า คุณมีการเป็นพยานของพระวิญญาณไหม? ถ้าคุณไม่มี จงคุกเข่าลงเดี๋ยวนี้และมอบถวายหัวใจของคุณแด่พระเจ้า

“และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท...” เปาโล ซึ่งได้รับการตลใจจากพระเจ้า ประกาศว่า “ถ้าเราเป็นลูกทั้งหลายแล้ว เราก็เป็นทายาท...ทายาทของพระเจ้า...และเราเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์...” เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางการอัครธรรมแห่งพระคุณของพระเจ้าและการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเป็นทายาทของพระเจ้า และเนื่องจากเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยการบังเกิดใหม่แล้ว เราจึงเป็นทายาทร่วมกับพระเยซู ลองคิดดูสิครับ-ทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมของพระคริสต์ ไม่ใช่ทายาทร่วมในความหมายของการแบ่งมรดกเป็นหลายส่วนแต่ในความหมายของการเข้าสู่มรดกทั้งหมดนั้นด้วยกันกับพระองค์

“...ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์...” คำว่า “ถ้า” ในที่นี้ไม่ใช่เงื่อนไข มันมีความหมายว่าเราเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ “เนื่องจากเราทนทุกข์กับพระองค์” การทนทุกข์นี้ไม่ใช่บทลงโทษและไม่อยู่ในการชิงชัยกับเนื้อหนังของเราเอง แต่มาสู่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์เพราะว่า เช่นเดียวกับพระองค์ พวกเขาดำเนินชีวิตในการขัดแย้งกับโลกที่เกลียดชังพวกเขา (1 ยอห์น 3:13) เปาโลบอกชาวเมืองฟิลิปปีว่า “เพราะว่าได้โปรดประทานแก่พวกท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ที่จะเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ที่จะทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” (ฟป. 1:29) และเขากล่าวแก่ทิโมธีว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

“...พวกเราก็จะได้สร้างราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย” เราช่วยแบ่งปันในการทนทุกข์ต่างๆของพระองค์ตอนนี้ แต่มันไม่วิเศษหรือที่ได้รู้ว่าสักวันหนึ่งเราจะร่วมแบ่งปันในสง่าราศีของพระองค์?

ข้อ 18: “เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย”

ผมคิดว่าไม่มีผู้ใด นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า เคยทนทุกข์เหมือนอย่างเปาโลได้ทนทุกข์ เปาโลถูกทุบตี เขาถูกหินขว้าง เขาถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าตายแล้ว และกระนั้นชายผู้นี้ที่รู้จักความทุกข์ยากอย่างที่ไม่ใครรู้จักนอกจากพระเยซู ก็ร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งชีวิตนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งเราจะร่วมแบ่งปันในชีวิตที่จะมานั้น!” การ “นับ” คือ “การถือ, การคำนวณ” คำๆนี้สื่อถึงการใช้เหตุผล เปาโล หลังจากกระบวนการใช้เหตุผล มาถึงข้อสรุปที่ว่าความทุกข์ยากที่เขาได้สู้ทน เมื่อนำมาเทียบกับสง่าราศีที่จะมานั้น ก็จมลงสู่ความไม่สำคัญอะไรเลย

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ในเรา” หากจะแปลให้ดีขึ้นคงจะเป็น “แก่เรา” สง่าราศีของพระเจ้าถูกเปิดเผยแล้วในเราในปริมาณมหาศาล แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมา สง่าราศีของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยแก่เรา กรุณาอ่าน 1 เปโตร 1:11 และคุณจะพบว่าเปโตรเป็นพยานรับรองถึงความทุกข์ยากเหล่านั้นของพระคริสต์และสง่าราศีนั้นที่จะต้องตามมา ความทุกข์ยากทั้งหลายและสง่าราศีของเราถูกระบุตัวตนอย่างใกล้ชิดกับความทุกข์ยากทั้งหลายและสง่าราศีของพระองค์ ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะรับสง่าราศีกับพระองค์ แต่ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเรา (2 ทธ. 2:12)

ข้อ 19: “ด้วยว่าความคาดหวังอันจริงจังของสิ่งทรงสร้างนั้นคอยทำการสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า”

เมื่อพระเยซูจะทรงปรากฏ เราก็จะถูกสำแดงให้ประจักษ์กับพระองค์ในสง่าราศี (อ่านโคโลสี 3:4) การสำแดงให้ประจักษ์ของเราในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้าในสง่าราศีแห่งพระบิดาของเราถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้

พระเยซูจะทรงถูกเปิดเผยในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ พร้อมกับฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่- “นัยน์ตาทุกคนจะเห็นพระองค์ ... และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์” (วิว. 1:7) พระองค์จะเสด็จมาในหมู่เมฆและในสง่าราศียิ่งใหญ่ และเรา (เจ้าสาวของพระคริสต์ คริสตจักรแท่นนั้น) จะมากับพระองค์ ผมไม่ได้กำลังพูดถึงการรับขึ้นไปนั้น แต่พูดถึงการเปิดเผยนั้น ก่อนอื่นพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้น จากนั้นพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศียิ่งใหญ่ในการเปิดเผยนั้น พร้อมกับคริสตจักรของพระองค์ และ “นัยน์ตาทุกคนจะเห็นพระองค์” ยูดาสพูดถึงการเสด็จมาของพระองค์ “พร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน” (ยูดาส 14)

สง่าราศีนี้ยิ่งใหญ่มากเสียจนโลกที่เป็นวัตถุ (สิ่งทรงสร้างแห่งแผ่นดินโลก, อาณาจักรสัตว์ ฯลฯ) เองถูกแสดงภาพว่ายืนชะเง้อด้วยใจจดใจจ่อ โดยโหยหาและตั้งตาคอยสง่าราศีนั้นที่จะถูกเปิดเผยเมื่อลูกทั้งหลายของพระเจ้าจะถูกสำแดงให้ประจักษ์ในสภาพที่เหมือนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา (อ่าน 1 ยอห์น 3:1-3)

บุตรทั้งหลายของพระเจ้า-ใช่แล้วครับ บรรดาผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญานมากที่สุดแห่งประชากรของพระเจ้า-ตั้งตาคอยอนาคตอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา สภาพปัจจุบันของเรานั้นแสนเจ็บปวด ไม่ใช่สภาพในอุดมคติอย่างแน่นอนขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังวันนี้ เราโหยหาสง่าราศีที่จะมานั้นเพราะว่าอนาคตจะนำการไถ่มาสู่ร่างกายนี้ เราจะมีร่างกายที่เปี่ยมสง่าราศีเหมือนกับพระกายนั้นที่พระเยซูทรงมีเมื่อพระองค์ได้เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น ในลักษณะเดียวกัน สิ่งทรงสร้างก็ตั้งตาคอย หวังและโหยหาอนาคตแบบเดียวกันนั้น บัดนี้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงอยู่ใต้การสาปแช่งนั้น แต่ในอนาคตสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับสง่าราศีและถูกช่วยให้พ้นจากการสาปแช่งนั้น

ข้อ 20 และ 21: “ด้วยว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องเข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่อย่างเต็มใจ แต่เป็นโดยเหตุผลของพระองค์ผู้ได้ทรงบันดาลให้สิ่งทรงสร้างอันเดียวกันนั้นเข้าอยู่ในความหวัง เพราะเป็นสิ่งทรงสร้างนั้นเองจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย”

ข้อพระคำเหล่านี้รับประกันเราว่าสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะถูกช่วยให้พ้นจากความทุกข์ยากอันเลวร้ายและความตายที่ถูกนำมาสู่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดโดยบาป ข้อ 20 ให้เหตุผลหนึ่งสำหรับ “ความคาดหวังอันจริงจัง” นั้น (ข้อ 19) ซึ่งได้มาจากสภาพปัจจุบันของสิ่งทรงสร้าง-นั่นคือ สภาพที่ถูกแช่งสาปแช่ง ข้อ 21 ให้เหตุผลหนึ่งสำหรับ “ความหวัง” นั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 20 สิ่งทรงสร้างเดิมที่ไม่ได้ถูกแช่งสาปแช่ง มันเคยดี มันไม่ได้ “เข้าอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง” มันเคยสมบูรณ์แบบ ความสมบูรณ์แบบไม่สามารถสร้างความไม่สมบูรณ์แบบได้ และในเริ่มแรกนั้นเมื่อพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก ไม่ได้มีความอนิจจังใดๆ ไม่ได้มีการแช่งสาปแช่งใดๆ สิ่งทรงสร้างตอนนี้ไม่อยู่ในสถานะเดิมของมัน และสิ่งทรงสร้างตอนนี้ไม่เป็นอย่างที่มันจะเป็น

ในปฐมกาล 1:2 เราอ่านว่าแผ่นดินโลก “ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ และความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ” พระเจ้าไม่เคยสร้างแผ่นดินโลกโดยปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่! พระเจ้าได้ทรงนำความเป็นระเบียบออกมาจากความโกลาหล แต่ก็นั่นอีก การพิพากษาได้ลงมาและการแช่งสาปนั้นถูกประกาศแก่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงเมื่อมนุษย์ได้ล้มลง (ปฐมก. 3:17-19) แต่สิ่งทรงสร้างจะถูกฟื้นฟูสู่สภาพเดิมอีกครั้งเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาอีกทีเพื่อนำสันติสุขมาบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลายและจะทรงช่วยสิ่งทรงสร้างทั้งหมดให้รอดพ้น “จากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” สิ่งทรงสร้างทั้งหมดถูกสัญญาเรื่องเสรีภาพและสง่าราศีเมื่อพระเยซูทรงช่วยทั้งจักรวาลนี้ให้รอดพ้นจากการแช่งสาปแช่งที่เกาะกุมมันอยู่ตอนนี้ นั่นจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่จริงๆ!

ข้อ 22 และ 23: “ด้วยว่าพวกเราราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาน แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา”

แน่นอนว่าคงไม่มีใครจะปฏิเสธเรื่องความทุกข์อันเป็นสากลของทั้งโลก-ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น แต่สิ่งทรงสร้างทั้งหมด พระวิญญานของพระเจ้าทรงบอกเราตรงนี้ว่า “สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวด” โดยตั้ง

ตามคอบวันนั้นเมื่อบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยกับพระคริสต์ในสง่าราศี เหตุผลนั้นถูกให้ไว้ในข้อ 23 ซึ่งกล่าวประมาณว่า “ไม่ใช่แค่สิ่งทรงสร้าง แต่พวกเราที่มีผลแรกแห่งความรอด การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเราคร่ำครวญ...”-และถ้าเราที่มีสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้ายังคร่ำครวญและบิตัวในความเจ็บปวด ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่สมาชิกอื่นๆที่เหลือแห่งสิ่งทรงสร้างของพระเจ้านั้นก็คร่ำครวญและบิตัวภายใต้การแข่งสាប់นั้น! เรากำลัง “รอคอย...การทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา”-โดยตั้งคอบรุ่งเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะถูกทำให้เป็นขึ้นในลักษณะที่เหมือนกับพระองค์ (ฟป. 3:21)

ก่อนที่เรามีความสุขกับ “เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศี” ในความเต็มเปี่ยมของมัน เสรีภาพนั้นที่พระเยซูทรงซื้อแล้วโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ “สิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมนซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย ดังนั้นเมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวันเปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’” (1 คร. 15:53,54) ไม่จนกว่าความตายถูกกลืนเข้าไปแล้วในชัยชนะ ไม่จนกว่าความตาย (ศัตรูร้ายสุดท้ายนั้น) จะถูกทำลาย (1 คร. 15:26) เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีนี้จึงจะกลายเป็นจริง

ข้อ 24 และ 25: “เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดด้วยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน”

“เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดด้วยความหวัง”-หรือ “ในความหวังนั้นเราได้รับความรอดแล้ว” ทันทีที่คนหนึ่งได้รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นทรงหันความสนใจของผู้เชื่อคนนั้นไปยัง “ความหวังอันเปี่ยมสุข” ที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเขา อ่านฮีบรู 12:1,2 ตามที่ข้อพระคำเหล่านั้นกล่าวไว้ พระเยซูไม่ได้มีความสุขกับกางเขนนั่น...พระองค์ทรงสู้ทนมัน พระองค์ทรงเห็นสง่าราศีที่อยู่พ้นกางเขนนั่นไป และเรา ในฐานะผู้เชื่อทั้งหลาย ก็ร่วมแบ่งปันสง่าราศีนั้นกระทั่งในตอนนั้น

สิ่งต่างๆจะไม่เป็นแบบนี้ตลอดไปอย่างที่เราเป็นอยู่ ณ เวลานี้ พระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้จะช่วยให้พ้นจากการทำให้เปื่อยเน่าของบาปและความตาย แม้แต่ในร่างกายนี้ ร่างกายเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนแปลงถ้าเรากำลังมีชีวิตอยู่เมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น ถ้าเราตายและเนื้อหนังกลับคืนสู่สุสาน ร่างกายเหล่านี้ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่เปื่อยเน่า และเราจะเปี่ยมเหมือนพระเยซูคริสต์เจ้า ตามที่ทิตัส 2:11-14 กล่าว พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้สอนเราให้ตั้งคอบ “ความหวังอันเปี่ยมสุขนั้น” และการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่ของเราและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงรักเราและได้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงไถ่เราและสร้างหมู่ชนพิเศษสำหรับพระองค์เอง ซึ่งเป็นหมู่ชนที่กระตือรือร้นในการทำงานที่ดีทั้งหลาย ไซแล้วครับ ในความหวังเราได้รับความรอดแล้ว

ทัศนคติแห่งความหวัง ซึ่งมีลักษณะเด่นชัดมากของคริสเตียน บอกเป็นนัยว่าสิ่งที่เตรียมไว้สำหรับเขานั้นก็มากมายกว่าสิ่งใดที่เป็นของเขาแล้วตอนนี้ ความหวังบ่งบอกถึงบางสิ่งที่ยังไม่ถูกมองเห็น ยังไม่กลายเป็นจริง เพราะว่าสิ่งที่คนอื่นๆมองเห็นสิ่งที่เขามีอยู่แล้ว เขาย่อมไม่หวังว่าจะได้รับ “แต่ถ้าพวกเราหวัง (สภาพของคริสเตียน)ในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน”

ข้อ 26 และ 27: “เช่นเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย เพราะพวกเราไม่ทราบว่าจะควรขอสิ่งใดตามที่พวกเราควรขอ แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้ และพระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจทั้งหลาย ก็ทรงทราบพระคำริของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดาวิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

“พระวิญญาณก็ทรงช่วยความอ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย”- “การขาดพลังกำลังของเรา; ความอ่อนแอ” ความอ่อนแอที่ถูกพูดถึงในที่นี้ไม่ใช่ฝ่ายร่างกายแต่ถูกนิยามโดยบริบท ซึ่งพูดถึงการอธิษฐาน พระวิญญาณทรงช่วยในทุกทาง-แต่ในเรื่องของการอธิษฐานพระองค์ทรงช่วยในใจสิ่งที่พระคริสต์ทรงช่วยต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 34) พระองค์ทรงอ่อนน้อมเพื่อเรา

ลักษณะที่จริงจังของการอ่อนน้อมเพื่อของพระองค์ถูกแสดงให้เห็นในถ้อยคำที่ว่า “ด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้” ความโหยหาทั้งหลายที่ความลึกล้ำของพวกมันเกินอำนาจของถ้อยคำที่จะสื่อได้

พระเจ้าพระบิดา “ทรงตรวจค้นใจทั้งหลาย” ของเหล่าวิสุทธิชน และพระองค์ (พระเจ้า) “ทรงทราบพระดำริของพระวิญญาณ” พระเจ้าทรงทราบความหมายแห่งการคร่ำครวญของพระวิญญาณและทรงตีความความปรารถนาที่เอ่ยเป็นคำพูดไม่ได้ นั้นของใจ “เพราะว่าพระองค์ (พระวิญญาณ) ทรงอธิษฐานขอเพื่อบรรดาวิสุทธิชนตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

ข้อพระคำเหล่านี้ควรให้การปลอบประโลมใจมากมาย-กระทั่งแก่วิสุทธิชนที่อ่อนแอที่สุด ข้อพระคำเหล่านี้มีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่จริงๆ! พระวิญญาณทรงช่วยเราเมื่อเราอธิษฐาน เมื่อเราถูกโถมทับและถูกทำให้แตกสลายด้วยความโศกเศร้าและความปวดร้าวใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงคร่ำครวญอยู่ในเรา-และพระเจ้าทรงเข้าใจการคร่ำครวญเหล่านั้นของพระวิญญาณ แม้แต่การคร่ำครวญต่างๆซึ่งเอ่ยเป็นคำพูดไม่ได้ เพราะพระเจ้าทรงเอ่ยคำทูลขอต่างๆตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผมแน่ใจว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ที่อ่านข้อความเหล่านี้ระลึกได้ว่าต้องมีสักครั้งที่คุณเคยถูกโถมทับมากเสียจนคุณเอ่ยคำพูดในคำอธิษฐานไม่ได้ คุณกล่าวได้แต่เพียงว่า “พระองค์เจ้าข้า...ขอทรงเมตตา!” หรือถ้อยคำที่คล้ายๆกัน แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบภาระนั้น ความปรารถนานั้น การโหยหาแห่งใจนั้นของผู้เชื่อ ดังนั้นพระองค์จึงทรงช่วยเราในโมงยามเช่นนั้น

คุณสังเกตเห็นว่ามี “การคร่ำครวญ” สามอย่างที่ถูกลำดับถึงในบทที่ 8 อย่างแรก เราได้ยินการคร่ำครวญของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด (ข้อ 22) อย่างที่สอง ลูกทั้งหลายของพระเจ้า แม้คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด ก็คร่ำครวญ (ข้อ 23) จากนั้นพระวิญญาณทรงคร่ำครวญขณะที่พระองค์ทรงทำการวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทั้งหลาย (ข้อ 26) สักวันหนึ่งการคร่ำครวญทั้งหมดนี้จะสิ้นสุดลง และเราจะประสบกับการช่วยให้พ้นอันเปี่ยมสง่าราศีที่จะมานั้นใน “ความรอดซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 ปต. 1:5)

ข้อถัดไปในบทนี้เป็นพระคำข้อหนึ่งที่คุณรักมากที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ตั้งแต่ข้อแรกของปฐมกาลจนถึงข้อสุดท้ายของวิวรณ์:

ข้อ 28: “และพวกเราทราบทั่วกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วยความมั่นใจ: “พวกเราทราบ!” แต่พวกเราทราบอะไร? เราทราบ “ว่าทุกสิ่ง”-ไม่ใช่ไม่กี่สิ่ง ไม่ใช่สิ่งดีๆทั้งหลาย ไม่ใช่สิ่งเปี่ยมสง่าราศีทั้งหลาย แต่ทุกสิ่ง- “ทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า...” แสงแดด ฝน ความดีใจ ความเศร้าใจ ความปวดร้าวใจ ใจสลาย-ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม เมื่อใดก็ตาม-พวกมันทั้งหมดทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่เราและเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าถ้าเรารักพระองค์!

“...แก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” “พระประสงค์ของพระองค์” คือหัวใจของพระคำข้อนี้ ถ้าความรอดถูกยื่นเสนอให้แก่เราโดยมีเงื่อนไข-นั่นคือ ถ้ามันต้องขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของเรา ความเชื่อฟังของเรา การอธิษฐานตลอดของเรา หรือความสามารถของเรา-เรื่องนี้ก็ทำให้เราหมดหวังและเลิกคิดไปได้เลย ประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่ามนุษย์ภายใต้การทดลองพ่ายแพ้เสมอ พระราชบัญญัติคือระบบเช่นนั้น ภายใต้พระราชบัญญัติ ชีวิตได้ถูกยื่นเสนอให้โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัตินั้น: “มนุษย์คนใดซึ่งกระทำการเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น” (รม. 10:5) แต่พระราชบัญญัติพิสูจน์แล้วว่า เป็นภาระซึ่งมนุษย์ฝ่ายเดียวแบกรับไม่ไหว (กิจการ 15:10) พระราชบัญญัติคือการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษและการปรนนิบัติแห่งความตาย (2 คร. 3:7-9)

ในข่าวประเสริฐอันมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า ทุกเงื่อนไขถูกปิดทิ้งไปหมด คำเชิญของข่าวประเสริฐมีมายัง “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา...” “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องทูล...” “ให้ผู้ที่กระหายเชิญมาเถิด” คำเชิญนั้นง่ายก็คือ “เชิญมาเถิด” พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทำส่วนที่เหลือ พระเยซูตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” (มธ. 11:28) จงสังเกตถ้อยคำในคำเชิญอันมหัศจรรย์นั้น: “เชิญมาเถิด-ท่านเชิญมา

เกิด มาหาเราเกิด-มากันทุกคนเกิด-เราจะให้การหยุดพักแก่ท่าน!” ส่วนของมนุษย์มีแค่ “มา” และเมื่อมนุษย์มา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ทรงจัดการส่วนที่เหลือของธุรกรรมนั้น

ผมรู้ว่าหลักคำสอนเช่นนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับบางคนที่จะยอมรับ แต่มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคุณเมื่อคุณยอมรับมัน พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า: “เหตุฉะนั้นจึงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง” (1 คร. 10:12) “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเกิด” (มาระโก 11:22) “...นี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4) ความสามารถของคุณ ความสัตย์ซื่อของคุณ ความเชื่อฟังของคุณ และการอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อนของคุณ สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงพอ ชัยชนะอยู่ในพระเยซู และนอกเสียจากว่าคุณยอมจำนนหมดทั้งตัว-ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ-ต่อพระองค์ และเดินโดยความเชื่อ คุณก็มีชัยชนะไม่ได้เลย

ใช่แล้วครับ คนบาปได้รับคำเชิญว่า “เชิญมาเกิด”...มาในความต่ำช้าทั้งสิ้นที่บาปได้นำมา ความอ่อนแอทั้งหมดที่เนื้อหนังมี...และยอมจำนนต่อพระกรที่รักของพระเยซู! พระองค์ทรงช่วยให้รอด เสริมกำลัง และรักษาไว้ เมื่อคนบาปที่ต่ำช้าที่สุด คนบาปที่อ่อนแอที่สุด คนบาปที่สมควรน้อยที่สุด มาหาพระเยซูเจ้าและโดยความเชื่อทอดตัวในพระกรที่รักของพระองค์...ตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นไปพระเยซูก็ทรงรับผิดชอบแทนเขา และตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พระเยซูก็ทรงรับประกันว่าทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่ผู้ที่วางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู นี่คือพระประสงค์นิรันดร์ซึ่งพระองค์ได้ทรงประสงค์ไว้ก่อนโลกได้เป็นอยู่ พร้อมกับความรอดเช่นนั้น โดยมีพื้นฐานอยู่บนพระประสงค์นิรันดร์เช่นนั้น มันจะเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากว่าทุกสิ่ง-ไม่ว่าเราเข้าใจหรือไม่ก็ตาม-จะทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดี “แก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า” ...คนเหล่านั้นที่เป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

ข้อ 29 และ 30: “เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่านั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมีสง่าราศีแล้วด้วย”

ข้อ 29 ทำให้คนเป็นอันมากงุนงงใจ แต่มันถูกเข้าใจง่ายมากหากเรายอมให้พระวิญญาณตรัสและสัมผัสที่มนุษย์ได้กล่าวหรือสิ่งที่มนุษย์สอน เพราะความรอดอันมหัศจรรย์เช่นนั้น และเพราะว่าทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า เราจึงทราบว่าเนื่องจากพระองค์ทรงรู้จักเราล่วงหน้า พระองค์จึงทรงตั้งเราไว้ล่วงหน้า “ให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์”-นั่นคือ ผู้เชื่อทุกคนถูกตั้งล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับการล้างชำระโดยพระโลหิต และถูกไถแล้วจะถูกทำให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระเจ้า เราเป็นกระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ สภาของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจของเรา...ฉะนั้นเราจะถูกทำให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์

“ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย...” พระเยซูได้ทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ พระองค์ทรงนับว่าเราชอบธรรมแล้วด้วย และพระองค์ทรงให้เรา มีสง่าราศีแล้วเช่นกัน-บัดนี้เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6) ความเป็นพลเมืองของเราบัดนี้อยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นเราตั้งตาคอยพระผู้ช่วยให้รอด (ฟป. 3:20) เราเป็นชาวสวรรค์ และสักวันหนึ่งเราจะเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดแสนวิเศษของเรา เราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น และเราจะเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:1-3)

คุณจะสังเกตเห็นว่าการใช้คำในข้อ 29 และ 30 ตรงนี้ในโรมบทที่ 8 อยู่ในรูปอดีต กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราถูกเรียกแล้ว เราถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว-และเราได้รับสง่าราศีแล้ว เนื่องจากพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุด พระองค์จึงทรงสามารถนับว่าสิ่งทั้งหลายถูกกระทำแล้วแม้ในยามที่พวกมันยังไม่ถูกกระทำ คุณอาจกล่าวว่า “อาจารย์ ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้” ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน-และถ้าผมเข้าใจ มันก็คงไม่ทำให้ความเชื่อของผมในพระเจ้าเพิ่มขึ้น มันจะทำให้ความเชื่อของผมในพระเจ้าน้อยลง (ลดลง)

ถ้าผมสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ ผมก็คงเทียบเท่ากับพระเจ้าและผมก็คงไม่มีพระเจ้าเลย ผมดีใจที่คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อและไม่ไขว่โดยสติปัญญาหรือความเข้าใจ

โปรดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงสามารถนับว่าสิ่งต่างๆถูกกระทำแล้วแม้ในยามที่พวกมันยังไม่ถูกกระทำ การทำให้เรามีสง่าราศีเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และไม่มีสิ่งใดที่สามารถหยุดยั้งพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ เมื่อเราถูกทราบล่วงหน้าแล้ว ถูกตั้งล่วงหน้าแล้วให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ เราก็จะถูกทำให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ และเราจะได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว และไม่มีสิ่งใดในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลกที่สามารถหักล้างพระวจนะของพระเจ้าได้

ข้อ 31: “แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้”

นี่เป็นหนึ่งในพระคำข้อโปรดของผม พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสถามว่า “ใครเล่าจะสามารถกล่าวอะไรแก่สิ่งเหล่านี้ได้-สิ่งเหล่านี้ที่ได้ถูกเปิดเผยให้กระจ่างแล้ว? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้? ใครจะสามารถโค่นล้มหรือโค่นบัลลังก์พระเจ้าได้?” (มีผู้ที่เคยลองแล้วในอดีต แต่เนื่องจากพระเจ้าผู้สร้างทรงเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ถูกสร้าง จึงไม่มีผู้ใด...ไม่มีส่วนใด...ของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าที่สามารถโค่นบัลลังก์หรือโค่นล้มพระเจ้าได้)

สมมติว่ามารร้ายต่อต้านเรา สมมติว่าขุมพลังทั้งหมดแห่งนรกร่วมเป็นพันธมิตรกันต่อต้านเรา สมมติว่ามวลมนุษย์ต่อต้านเรา มันไม่สำคัญเลย เราจะกลัวสิ่งใดหรือถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา? พระเจ้าจะทรงแพ้การสู้รบได้หรือไม่? เปาโลตอบภายหลังในบทนี้โดยกล่าวว่า “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา!” ดังนั้น ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อต้านเราได้? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา เราก็แพ้ไม่ได้ แต่ถ้าเราไม่อยู่ฝ่ายพระเจ้า เราก็ชนะไม่ได้

ข้อ 32: “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร”

จะเพิ่มสิ่งใดเข้ากับพระคำข้อนี้ได้หรือไม่? พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา ไม่ได้ทรงหวงสิ่งใดไว้ในการจัดหาความรอดของมนุษย์ สวรรค์ได้สละสิ่งดีที่สุดของพระเจ้าเพื่อจัดการไถ่ของเรา พระองค์ “มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง” คือราคาที่ไม่รู้สิ้นสุดนั้นแห่งการไถ่

มันคงแปลกถ้าพระเจ้าจะทรงถอนฤทธิ์เดชของพระองค์ไปและปล่อยเราไว้กับมารร้ายให้ทำตามใจชอบ หลังจากที่พระองค์มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เองไว้ “แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้” แก่กางเขนนั้น “เพื่อพวกเราทุกคน” คุณจะเสนอหรือว่าพระองค์จะทรงปล่อยเราไว้ให้มารร้ายทำตามใจชอบหลังจากที่ทรงจ่ายราคาแสนแพงขนาดนั้นแล้วเพื่อความรอดของเรา?

“...พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร” พระบิดา หลังจากที่โปรดประทานพระบุตรของพระองค์เองแล้ว จะไม่ทรงหวงสิ่งที่เหลือไว้เลย ของประทานอื่นๆทั้งหมดเป็นของเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสุดยอดของพระทานนั้น แต่ก็ถูกรวมไว้ในของพระทานนั้นแล้ว ในพระคริสต์สิ่งสารพัดเป็นของเรา เพราะว่าเราเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นของพระเจ้า (1 คร. 3:21-23) (จงอ่านพระคำตอนนี้อย่างตั้งใจ มันยิ่งใหญ่มาก) ทั้งหมดที่ผมต้องการล้วนอยู่ในพระเยซู ในพระองค์ผมเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต พระเจ้าได้ประทานสิ่งดีที่สุดของสวรรค์เพื่อที่ผมจะได้มีความรอด และขอบคุณพระเจ้า พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของผมตรัสไว้ว่า “เราจะไม่ละเจ้าเลย เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าเลย” เราอาจกล่าวด้วยใจกล้าว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของฉัน ความต้องการทั้งหมดของฉันถูกเติมเต็มในพระเยซู ทั้งฝ่ายร่างกาย ฝ่ายวิญญาณ ทางการเงิน ทางความคิด-ความต้องการทุกอย่างถูกพบว่าได้รับการเติมเต็มในพระองค์!”

ข้อ 33: “ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม”

เปาโลถามคำถามนี้ จากนั้นก็ตอบคำถามนั้นโดยประกาศก้องว่า “คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม!” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระเจ้าผู้ทรงนับเราว่าชอบธรรมแล้ว จะทรงกล่าวโทษเราหรือไม่? แน่แน่นอนว่าถ้าพระเจ้าผู้ทรงนับเราว่าชอบธรรมไม่ทรงกล่าว

โทษเรา-เนื่องจากเราเป็นผู้ชอบธรรมโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ถูกชำระให้สะอาดแล้วโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ล้างออกของพระองค์-มันก็ไม่สำคัญเลยว่าคุณจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรา หรือมนุษย์ตัดสินเราด้วยการพิพากษาใด” (อ่าน 1 โครินธ์ 4:3,4)

มันเป็นความจริงที่ว่าศัตรูตัวฉกาจของเราคือซาตาน กล่าวหาเราต่อพระพักตร์พระเจ้าทั้งวันทั้งคืน-แต่เราไม่จำเป็นต้องกล่าวหาซาตาน เราต้องกล่าวพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าในพระคริสต์ได้ทรงมีชัยต่อซาตานและพิชิตทุกสิ่งแล้วที่นรกได้โยนใส่พระองค์ ดังนั้นซาตานจึงไม่สามารถนำสิ่งใดใหม่ ๆ มาต่อสู้เราได้ พระเจ้าทรงทราบกลเม็ดทุกอย่างของซาตาน และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่นับว่าเราชอบธรรมแล้วในพระเยซูคริสต์เมื่อเรายอมรับพระองค์โดยความเชื่อในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา

ข้อ 34: “ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ใช่แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย”

เปาโลถามว่า “พระเจ้าผู้ซึ่งกำลังวิงวอนเมื่อเราอยู่ตลอดนั้น จะทรงปรับโทษเราในเวลาเดียวกันได้หรือไม่? พระองค์ไม่ทรงทำทั้งสองอย่างนั้น ขณะที่ทรงวิงวอนเพื่อเรา พระองค์จะไม่ทรงปรับโทษ” พระคริสต์ผู้ซึ่ง “ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ... ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว” บัดนี้พระองค์ทรง “สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” และพระองค์ “ทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเรา” พระเจ้าไม่ยอมให้ลูกๆ ของพระองค์ทำบาป แต่ถ้าเราทำบาป “พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1)-และผู้เสนอความแทนของเราก็ไม่ทรงปรับโทษเรา พระองค์ทรงทำการวิงวอนเพื่อเราแน่นอนว่าความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ควรนำการปลอบประโลมใจมาสู่ใจของผู้เชื่อทุกคน ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องกลัวจากพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราบนกางเขนอันทารุณนั้น ได้ทรงเป็นขึ้นอีกเพื่อการนับว่าชอบธรรมของเรา และ “ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอน” เพื่อเรา (ฮบ. 7:25)

ถ้าคุณในฐานะผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วจะต้องร่วงลงไปหลุมแห่งผู้พิณาศ (ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลย ตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 5:24 และยอห์น 10:28,29) พระเยซูก็คงเป็นผู้ที่ปรับโทษคุณ เพราะว่าไม่มีใครอื่นในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่สามารถปรับโทษคุณได้! แต่คุณต้องจำไว้-พระเยซูทรงเป็นผู้ที่สิ้นพระชนม์เพื่อคุณ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ได้อธิษฐานแล้วด้วยราคาแสนแพงนั้นแห่งพระโลหิตของพระองค์ และถ้าคุณยอมรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณแล้ว คุณก็เชื่อใจได้ว่าพระคริสต์ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์เพื่อคุณ ที่ได้ทรงเป็นขึ้นอีกเพื่อคุณ จะไม่ปรับโทษคุณ แต่จะทำการวิงวอนต่อพระเจ้าพระบิดาเพื่อคุณ นี่คือความจริงอันยิ่งใหญ่!

เปาโลถามอีกคำถามหนึ่งต่อไปทันที:

ข้อ 35: “ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการขมเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบภัย หรือการถูกคุมขังหรือ”

“ความรักของพระคริสต์” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความรักของเราที่มีต่อพระคริสต์ ราวกับกล่าวว่า “ใครจะขัดขวางเราจากการรักพระคริสต์?” แต่มันคือความรักของพระคริสต์ที่ทรงมีต่อเรา ดังที่เห็นได้ชัดจากคำปิดท้ายเหล่านั้นในข้อ 39 มันไม่เป็นเหตุสำหรับความมั่นใจเลยที่จะกล่าวอ้าง หรือแม้แต่จะรู้สึก ว่าเราจะไม่มีวันทอดทิ้งพระคริสต์ แต่มันเป็นเหตุที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับความมั่นใจที่จะเชื่อมั่นว่าความรักของพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เปาโลกำลังถามว่า “มีผู้ใดหรือสิ่งใดหรือ ที่สามารถฉีกเราให้หลุดหรือแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์-พระองค์ผู้ได้ทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ได้สละทิ้งพระทรวงของพระบิดาและสง่าราศีแห่งสวรรค์เพื่อที่จะเข้ามาในโลกและสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา? มีสิ่งใดหรือที่จะพรากเราไปจากความรักเช่นนั้นได้?”

“จะเป็นความยากลำบาก”-เราอาจถูกหลงใจ เราอาจถูกทดสอบ; “หรือความทุกข์”-เราอาจพบว่าตัวเองอยู่ในความทุกข์ใหญ่ยิ่งของจิตใจ วิญญาณ ร่างกาย; “หรือการขมเหง”-เราอาจถูกขมเหงจนเกินเหตุผลจะอธิบาย; “หรือการกัณดารอาหาร”-เราอาจเผชิญความอดอยากจนกระทั่งมันดูเหมือนเราจะขาดอาหารรับประทาน; “หรือการเปลือยกาย”-เราอาจไปถึง

จุดที่เราจะต้องเปลี่ยเปล่า โดยไม่มีเสื้อผ้าเพื่อปกปิดร่างกายของเรา; “หรือการถูกโพล่โพล่-โพล่ต่างๆอาจมาสู่เรา; “หรือการถูกคมดาบหรือ”-เราอาจตายเพราะดาบ แต่ไม่มีสิ่งใดเหล่านี้ที่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้

ข้อ 36: “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ”

“ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า...” ในที่นี้เปาโลยกข้อความจากเพลงสดุดี 44:22 ลูกทั้งหลายของพระเจ้า ตลอดหลายยุคสมัย ถูกเกลียดชังและถูกดูหมิ่นโดยโลก-โดยเหล่าศัตรูของพระเจ้า โดยลูกหลานของมารร้าย แต่เมื่อใดก็ตามที่การข่มเหงเช่นนั้นมาสู่ลูกทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อพวกเขา “ถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า” เมื่อพวกเขาถูกข่มเหงโดยดาบ ถูกป้อนให้เหล่าสิงโต หรือถูกเผาโดยถูกมัดติดกับเสาไม้ ก็มีการเพิ่มขึ้นของความทุกข์และความสัจธรรมชื่อของวิสุทธิชนเหล่านั้นเสมอมา การข่มเหงเช่นนั้นทำให้พวกเขาตั้งมั่นคงลึกลงไปในความรักของพระเจ้าและในสิ่งเหล่านั้นของพระคริสต์

เปาโลทบทวน “เครื่องพันธนาการและความเจ็บปวดทั้งหลาย” แต่เขาบอกเหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสว่า: “สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นเลย และข้าพเจ้าไม่นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทำกริ่งขลุ่ยของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปิตินดี และทำการรับใช้นั้นให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24) และก่อนที่เขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตของเขา เขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ถึงทิโมธี: “บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำกริ่งขลุ่ยของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รับการรักษาความเชื่ออันไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

ข้อ 37: “ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา”

เปาโลถามคำถามต่างๆในข้อ 35 กล่าวคำพูดหนึ่งในข้อ 36 และจากนั้นเขาก็ตอบในข้อ 37 เขากล่าวว่า “ไม่เลย! สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้” เพราะอะไร? “เพราะว่าพวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” ใครจะเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตได้เล่า? ผู้ที่ไม่อาจถูกพิชิตได้นั่นเอง! แต่ท่านที่รัก จงเขียนไว้ให้ชัดเจนในพระคัมภีร์ของคุณ ในความคิดของคุณ และในใจของคุณ: เราไม่ใช่เหล่าผู้พิชิตโดยทางพลังหรือความสามารถของเรา เราเป็นเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา-พระเยซูคริสต์เจ้า ถ้าพระเยซูทรงรักเรามากเสียจนพระองค์ได้สละสง่าราศีทั้งหมดแห่งสวรรค์และได้เสด็จมายังความทุกข์โศกของแผ่นดินโลกเพื่อทนทุกข์แบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยทนทุกข์มาก่อนหรือนับแต่นั้น ถ้าพระองค์ได้ทรงสำแดงความรักเช่นนั้นที่มีต่อเราแล้ว พระองค์ก็จะทรงจัดหาชัยชนะให้แก่ทุกคนที่รักพระองค์อย่างแน่นอน

ข้อ 38 และ 39: “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูงหรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

แน่นอนว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวภายใต้การไตร่ตรองของพระเจ้า พระเจ้าทรงบอกเปาโลให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเปาโลบันทึกมันลงไป แต่ไม่มีผู้ใดที่เคยมีชีวิตอยู่ นอกจากพระเยซูคริสต์ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ดีกว่าที่จะกล่าวถ้อยคำที่ถูกให้ในที่นี้ เปาโลทนทุกข์การข่มเหงและความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย เขาถูกทุบตี ถูกหินขว้าง ถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะถูกคิดว่าตายแล้ว เષษัญภัยเรือแตก ดังนั้นเขาจึงกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าเปาโล เชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าความตายไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ ชีวิตไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ เหล่าทูตสวรรค์ไม่

สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ บรรดาเทพผู้มีอำนาจไม่ว่าพวกมันจะชั่วร้ายขนาดไหนก็ตาม-ไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ สิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้-สิ่งทั้งหลายที่อยู่กับเราตอนนี้ (ตัณหา เหล้า การพนัน ความเลวร้าย บาป นรกทั้งสิ้น)-ไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ สิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า-ลองบอกพวกมันมาสิครับ...สิ่งประดิษฐ์ชั่วอันใด นรกทั้งสิ้นพร้อมกับอำนาจทั้งหมดของมัน-ไม่สามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้ หรือซึ่งสูง-ฟ้าสวรรค์ที่สูงเหล่านั้น หรือซึ่งลึก-ความลึกของนรก-ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกขาดเราจากความรักของพระคริสต์ได้”

พระเจ้าทรงทราบว่าใครสักคนอาจกล่าวว่า “สิ่งเหล่านั้นที่ได้แยกขาดฉันจากพระคริสต์แล้วไม่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้!” ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงหุบปากทุกปากโดยตรัสว่า “หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น” คุณลองเอ่ยชื่อมาสิครับ...คุณเสนอมาเลย...คุณสร้างขึ้นมาเลย...คุณคิดขึ้นมาสิครับ-และพระวจนะของพระเจ้าก็ตอบมัน! “หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น!” ไม่มีสิ่งทรงสร้างใด ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้น “จะสามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้” จำคำนี้ไว้ให้ดีเลยครับ- “ความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”

ในตอนต้นของบทนี้ ผมกล่าวไปแล้วว่ามันเป็นบทหนึ่งที่เรารักมากที่สุดในการวจนะของพระเจ้า มันขึ้นต้นด้วย “ในพระเยซูคริสต์” (ข้อ 1) มันลงท้ายด้วย “ในพระเยซูคริสต์” (ข้อ 39) พระสัญญาทั้งหมดที่มีอยู่ในนั้นเป็นของเราในพระเยซูคริสต์ เราก้าวจากบทที่ 7 ซึ่งพรรณนาถึงผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยึดกับเนื้อหนัง มายังบทที่ 8 ซึ่งพรรณนาถึงมนุษย์ฝ่ายวิญญาณในพระเยซูคริสต์ เราถูกเตือนความจำว่าเราเป็นไทแล้วจากการรับโทษ (ข้อ 1) และว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน (ข้อ 9) และทรงนำเราวันต่อวัน (ข้อ 14) เรารู้ว่าเราได้รับความรอดแล้ว เรารู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานรับรองและทรงนำการรับประกันนี้มาสู่ใจของเรา (ข้อ 16) ความจริงแสนวิเศษอีกหลายประการเราพบที่นี่ ช่างเป็นบทที่สุดยอดจริงๆ! จงท่องจำมัน จงเขียนมันไว้ในใจของคุณ มันจะอวยพรคุณ คำจุนคุณ เสริมกำลังคุณ ดับความกระหายฝ่ายวิญญาณของคุณ ช่วยให้ความหิวฝ่ายวิญญาณของคุณอิ่มหนำ ความจริงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของโรม 8 โดดเด่นเหมือนเพชรที่ถูกเจียรไนแล้วในแสงอาทิตย์

บทที่ 9

- 9:1 ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย
- 9:2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ
- 9:3 เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง
- 9:4 ผู้ซึ่งเป็นคนอิสราเอล ซึ่งการทรงรับเป็นบุตรเป็นของพวกเขา ทั้งสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการประทานพระราชบัญญัติ และการรับใช้พระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย
- 9:5 ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นของพวกเขา และซึ่งตามเนื้อหนังพระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดมาจากพวกเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด พระเจ้าผู้ทรงรับการถวายสาธุการเป็นนิรันดร์ เอเมน
- 9:6 แต่มิใช่ราวกับว่าพระวามะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าพวกเขาทุกคนไม่ได้เป็นคนอิสราเอลแท้ ซึ่งเป็นของคนอิสราเอล
- 9:7 และไม่ใช้เพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขาทุกคนจึงเป็นบุตรแท้ของท่านด้วย แต่ ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’
- 9:8 คือว่า เขาทั้งหลายซึ่งเป็นบุตรตามเนื้อหนัง คนเหล่านี้ก็ไม่นับว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายได้
- 9:9 เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระสัญญาว่า ‘คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย’
- 9:10 และมีใช้สิ่งนี้เท่านั้น แต่เมื่อนางเรเบคาห์ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา
- 9:11 (ด้วยว่าเมื่อบุตรเหล่านั้นยังไม่บังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำให้หรือชั่วร้ายใด ๆ เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่แห่งบรรดาการกระทำ แต่ของพระองค์ผู้ทรงเรียก)
- 9:12 มีการกล่าวเช่นนี้แก่นางนั้นว่า ‘พี่จะรับใช้น้อง’
- 9:13 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้รักยาโคบ แต่เราได้เกลียดชังเอซาว’
- 9:14 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร มีความไม่ชอบธรรมอยู่กับพระเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
- 9:15 เพราะพระองค์ตรัสแก่โมเสสว่า ‘เราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น และเราประสงค์จะกรณผู้ใด เราก็จะกรณผู้นั้น’
- 9:16 ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นของผู้ที่มีความประสงค์ หรือของผู้ที่วิ่งแข่ง แต่เป็นของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระเมตตา
- 9:17 เพราะพระคัมภีร์กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ให้เจ้ามีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะแสดงฤทธานุภาพของเราในเจ้า และเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วแผ่นดินโลก’
- 9:18 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด พระองค์ก็จะทรงเมตตาแก่ผู้นั้น และผู้ใดที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์จะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง
- 9:19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ทำไมพระองค์จึงยังทรงดำหนิ เพราะว่าผู้ใดจะต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์ได้เล่า”
- 9:20 ไม่เลย แต่ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านคือผู้ใดเล่าที่จะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วนั้นจะกล่าวแก่ผู้ซึ่งสร้างสิ่งนั้นได้ หรือว่า “ทำไมท่านได้สร้างข้าพเจ้าอย่างนี้”
- 9:21 ช่างปั้นหม้อไม่มีอำนาจเหนือดินเหนียวหรือ คือจากก้อนเดียวกันที่จะปั้นภาชนะอันหนึ่งให้มีเกียรติ และอีกอันหนึ่งให้ไร้เกียรติ

9:22 ถ้าพระเจ้า ซึ่งทรงประสงค์จะสำแดงพระอาชญาของพระองค์ และเพื่อทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์เป็นที่รู้จัก ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานกับบรรดาภาษาชนแห่งพระอาชญา ซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับความพินาศ

9:23 และเพื่อพระองค์จะทรงให้ความอุดมสมบูรณ์แห่งสง่าราศีของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่บรรดาภาษาชนแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เข้าสู่สง่าราศี

9:24 คือพวกเราเอง ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกแล้ว มิใช่เป็นของพวกยิวพวกเดียว แต่เป็นของพวกคนต่างชาติด้วย

9:25 ตามที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โยเซยาด้วยว่า ‘เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นชนชาติของเรา และจะเรียกนางว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก

9:26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งได้ทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองพวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’

9:27 ท่านอิสยาห์ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า ‘ถึงแม้ว่าจำนวนของลูกหลานของอิสราเอลจะเป็นเหมือนเม็ดทรายแห่งทะเล คนที่เหลืออยู่จะรอด

9:28 ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้’

9:29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อนว่า ‘นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้พวกเราบ้าง พวกเราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์’

9:30 เช่นนั้นแล้วพวกเราจะทำอะไร คือว่าพวกคนต่างชาติซึ่งไม่ได้ติดตามความชอบธรรม ก็ได้ถึงความชอบธรรมแล้ว คือความชอบธรรมซึ่งเป็นของความเชื่อ

9:31 แต่พวกอิสราเอล ซึ่งได้ติดตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ไม่ได้ถึงความชอบธรรมนั้น

9:32 เพราะเหตุใดเล่า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้แสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยความเชื่อ แต่เสมือนแสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ ด้วยว่าพวกเขาได้สะดุดที่หินสะดุดก้อนนั้น

9:33 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ดูเถิด เราได้วางหินสะดุดก้อนหนึ่งและศิลาแห่งการขัดเคืองใจไว้ในศิโยน และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย’

ส่วนที่ 5

ข่าวประเสริฐไม่ยกเลิกพันธสัญญาทั้งหลาย

ของพระเจ้ายกกับชนชาติอิสราเอล

บัดนี้เรามาถึงเนื้อหาตอนใหม่ของจดหมายฝากถึงชาวโรม อันประกอบด้วยบทที่ 9,10 และ 11 ในบทเหล่านี้เราจะเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมในการกระทำกิจต่างๆของพระองค์กับชนชาติอิสราเอล มนุษย์ตลอดหลายยุคสมัยได้คัดค้านหลักคำสอนเรื่องการนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เพราะว่ามันปฏิเสธพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้น และพวกเขายกเหตุผลว่าหลักคำสอนเรื่องการนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อขัดแย้งกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่มีต่ออิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ ดังนั้นเปาโลต้องสะสางปัญหาใหญ่นี้ ซึ่งมีอยู่แม้ในสมัยของเขา

บทที่ 9,10 และ 11 จริงๆแล้วเป็นเนื้อหาแทรก นั่นคือ พวกมันถูกแทรกเข้ามาตรงนี้เพื่อสะสางประเด็นเรื่องการนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ คุณจะสังเกตเห็นว่าบทที่ 12 เริ่มต้นด้วยคำกล่าวที่ว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้ง

หลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” พระคำข้อนี้คือการสานต่อของความคิด หรือใจความหลัก ของข้อท้ายๆของบทที่ 8 กล่าวอีกนัยหนึ่ง เนื่องจากเราถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ เพื่อที่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราจะได้ถูกนับว่าชอบธรรมโดยไม่คิดค่าจากสิ่งทั้งปวง ไม่มีสิ่งใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลกสามารถแยกขาดเราจากความรักของพระเจ้าได้ และเนื่องจากนั่นเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งตามพระคัมภีร์-ใช่แล้วครับ ความจริงอันเป็นนิรันดร์-เราจึงควรถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ถวายแด่พระเจ้า

สิ่งที่ผมกำลังพยายามชี้ให้เห็นจริงๆแล้วก็คือ: บทที่ 9,10 และ 11 อธิบายว่าพระเจ้าสามารถเป็นผู้ที่ยุติธรรมและยังทรงหันไปเสียจากชนชาติอิสราเอลเพียงชั่วคราว โดยทรงอนุญาตให้ “ความมืดบอดในบางส่วน” (รม. 11:25) มาสู่ชนชาติอิสราเอลเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา แต่ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตเช่นนี้ ชาวประเสริฐแห่งการนับว่าชอบธรรมก็ไม่ทำร้ายหรือขัดขวางพันธสัญญาเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและอิสราเอล

มันเป็นเรื่องที่สะดวกสำหรับเราที่จะลืมยิว-และง่ายเช่นกัน-เพราะว่าปกติแล้วคริสเตียนทั้งหลายแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับบรรดาพันธสัญญาและพระสัญญาเหล่านั้นของพวกยิว มีคนมากมายที่สอนว่าคริสเตียนทั้งหลายบัดนี้เป็นชนอิสราเอลแท้ นั่นและสอนว่าคริสตจักรวันนี้คือผู้รับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล

ในความคิดของคริสตจักรสมัยอัครทูต คำถามเรื่องความสัมพันธ์ของศาสนายิวที่มีต่อคริสตจักรเป็นเรื่องอภิปรายที่มีชีวิตชีวาและเผ็ดร้อนมากที่สุดเรื่องหนึ่ง หลังจากได้นำเผ่าพันธุ์ทั้งหมดเข้ามาสู่กลุ่มเดียวกันแล้ว ทุกคนถูกปรับโทษในฐานะคนบาป และหลังจากได้เปิดทางเดียวกันแห่งความรอดแล้ว (โดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์) เป็นธรรมดาที่คำถามต่างๆต่อไปนี้เกิดขึ้นตามมา:

“แล้วจะเกิดอะไรกับพันธสัญญาของดาวิด ซึ่งถูกยืนยันโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และถูกรื้อฟื้นแก่มารดาของพระเยซู โดยทูตสวรรค์กาบรีเอล? พระเจ้าทรงลืมนพันธสัญญาของพระองค์กับดาวิดแล้วหรือ? แล้วจะเกิดอะไรกับพระสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขนั้น ซึ่งเฉพาะเจาะจงและถูกทวนซ้ำที่พระเจ้าทรงให้ไว้ว่าจะทรงทำให้อิสราเอลทั้งหมดกลับคืนสู่แผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา...แผ่นดินนั้นที่พระเจ้าทรงจัดวางและสัญญาไว้อย่างเจาะจงกับอับราฮัม? เกิดอะไรขึ้นแล้วกับพระสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขนั้นว่าจะทรงให้ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดกลับคืนสู่แผ่นดินของนางและสถาปนาการปกครองซึ่งพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นประมุข ผู้ทรงถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะเป็นผู้บุตรของดาวิดและดังนั้นจึงเป็นทายาทของดาวิด?”

บทที่ 9,10 และ 11 ให้คำตอบของอัครทูตท่านนี้แก่คำถามเหล่านี้

ในการประชุมใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ บทที่ 15) ยากอบแสดงให้เห็นว่าการยอมรับพวกคนต่างชาติของพระเจ้า โดยความเชื่อที่ปราศจากการเข้าสุหนัตนั้นไม่เพียงไม่ได้ขัดแย้งกับพวกศาสนาดายากรณ์เท่านั้น-หรือไม่ยอมรับคำสอนของพวกเขา-แต่ ตรงกันข้าม ได้สอดคล้องกับพวกศาสนาดายากรณ์ เนื่องจากคนเหล่านั้นได้พยากรณ์ถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมนั้นว่าเกิดขึ้นหลังจากการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กิจการ 15:14-17)

ในทำนองเดียวกัน เปาโล ในรายละเอียดที่มากยิ่งขึ้นกว่าอีก ก็อธิบายว่าชาวประเสริฐนี้แห่งการนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าก็ถูกเห็นล่วงหน้าอย่างเต็มเปี่ยมโดยพวกศาสนาดายากรณ์ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับพระคุณนั้นที่จะมาก็ตาม และว่า ห่างไกลเลยจากการล้มเลิกพันธสัญญาเหล่านั้นที่ให้ไว้แก่อับราฮัม ดาวิด และวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด ชาวประเสริฐนี้เสริมกำลังพระสัญญาเหล่านี้ และเมื่อคริสตจักรครบจำนวน พระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ไป จากนั้น หลังจากยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และ “อิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด” (รม. 11:26) กรุณาสังเกต:อิสราเอลทั้งหมด...ไม่ใช่คนอิสราเอลทุกคน แต่อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง จะได้รับความรอด

มันไม่สำคัญว่าเหล่านักเทศน์เทศนาอะไรหรือผู้สอนทั้งหลายสอนอะไร คริสตจักรไม่ใช่ชนชาติอิสราเอล มันเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณที่จะเอาพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงให้ไว้แก่ชนชาติอิสราเอล และยกพวกมันให้แก่คริสตจักร พระเจ้าไม่ทรงลืมประชากรของพระองค์เลย และสักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงหันกลับมาหาชนชาติอิสราเอล และประชาชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันหนึ่ง พระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาทุกข้อที่ไว้แก่อับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อสำเร็จจริงทุกประการ ในทุกรายละเอียดปลีกย่อย

ความเสียใจใหญ่ยิ่งของเปาโล สำหรับชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อ

ข้อ 1-3: “ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจวิวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง”

เปาโลเป็นยิวที่เป็นไทตั้งแต่เกิด เขาเป็นฟาริสีของพวกฟาริสี ครั้งหนึ่งเขาเคยถูกแยกขาดจากความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ผ่านทางศาสนานั่นที่เขาปฏิบัติอย่างร้อนรนเช่นนั้น แต่บัดนี้ เมื่อรู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าในการอภัยโทษบาปแล้วโดยไม่คิดค่า เขาก็กำลังเพลิดเพลินกับพระคุณของพระเจ้าที่ใหญ่กว่าบาปทั้งสิ้นของเรา-พระคุณที่ทำให้เราสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลย

“ข้าพเจ้ากล่าวความจริง... ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา...” ภาษาที่แรงนี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะว่าการให้ข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ เปาโลจึงถูกมองว่าเป็นศัตรูคนหนึ่งต่อพวกยิวซึ่งเป็นชนชาติของเขาเอง เขาต้องปกป้องตัวเอง จึงให้เห็นกันไปเลยว่าภาพที่ถูกวาดในที่นี่มิใช่โดยศัตรูคนหนึ่งแต่โดยเพื่อนคนหนึ่ง ผู้ซึ่งใจของเขากำลังแตกสลายเพื่อพี่น้องของเขา

“...ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า...” ช่างเป็นสุดยอดคำพยาน! ในบทที่แล้ว เปาโลพูดถึงความแน่นอนอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งถูกถือครองโดยบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เจ้า แน่แน่นอนว่าเป็นภาษาของความปรารถนาที่ทำให้ใจแตกสลายขณะที่เขาคิดถึงความล้มเหลว ความทุกข์ระทม และความสิ้นหวังสุดขีดของเหล่าชนร่วมชาติของเขาเองเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา ดังนั้นเขาจึงมองไปยังชนชาติของเขาเองและร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้ากล่าวความจริง...ความจริงทั้งหมด...ความจริงล้วนๆ ใจวิวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานร่วมกับข้าพเจ้าในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใจของข้าพเจ้ากำลังประสบกับความหนักอึ้งมหาศาล ข้าพเจ้ามีความเสียใจมากอยู่เสมอในใจของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าคิดถึงชนร่วมชาติของข้าพเจ้าเอง ชนชาติของข้าพเจ้าเอง-ที่หลงหาย ถูกบังตา จะพินาศ มุ่งหน้าสู่นรกที่ไม่รู้สิ้นสุด ความเสียใจของข้าพเจ้านั้นลึกล้ำเหลือเกินและใจของข้าพเจ้าก็แตกสลายเหลือเกิน จนข้าพเจ้าอยากขอให้ตัวข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ หากมันจะนำพี่น้องของข้าพเจ้า ญาติพี่น้องของข้าพเจ้า ชนชาติของข้าพเจ้าเองในฝ่ายเนื้อหนัง ให้มารู้จักความรอดแสนวิเศษนี้โดยความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า!”

ผมอยากรู้จริงๆว่ามนุษย์ก็คนเคยแบกรับภาระเช่นนั้นเพื่อคนทั้งหลายที่พวกเขารัก? คุณจำได้ว่ามีอยู่คราวหนึ่ง โมเสสในความปวดร้าวของเขาเพื่อชนชาติอิสราเอล ได้ร้องออกมาว่า: “โอ พระเจ้าข้า ประชากรนี้ทำบาปอันใหญ่หลวง และพวกเขาสร้างพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง แต่บัดนี้ ถ้าพระองค์จะโปรดยกโทษบาปของพวกเขา หรือถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ข้าพระองค์ขออ้อนวอนต่อพระองค์ ขอทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ได้ทรงจดไว้” (อพย. 32:31,32) เปาโลชายผู้นี้ไม่ได้ห่มเทต่อชนชาติของเขาน้อยกว่าโมเสสแต่อย่างใด เปาโลรู้สึกถึงเหล็กในแห่งความตายและความสยดสยองของนรกเมื่อเขาร้องออกมาเพื่อชนร่วมชาติของเขา สิ่งที่เขากล่าวจริงๆแล้วคือ: “ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะถูกตัดออกจากพระคริสต์ เต็มใจที่จะถูกปรับโทษในนรก หากมันจะช่วยพี่น้องของข้าพเจ้าให้รอด!”

แต่เปาโลรู้ว่าแม้หากว่าเขาสามารถถูกสาปแช่งให้ตัดขาดและต้องไปอยู่ในหลุมนั้น มันก็คงไม่ช่วยพี่น้องของเขาให้รอด เปาโลรู้ว่าหนทางเดียวที่พวกเขาจะได้รับความรอดได้ก็คือโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า หนทางเดียวที่พี่น้องที่เคร่งศาสนาของเขาจะกลายเป็นคนชอบธรรมได้ก็คือ การยอมรับความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูเจ้า

เหล่าผู้รู้ที่ยิ่งใหญ่ตลอดหลายยุคสมัยได้โต้เถียงความหมายของข้อพระคำตอนนี้ ชายผู้ยิ่งใหญ่หลายคนของพระเจ้าไม่เห็นพ้องตรงกัน ผมไม่ถือว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาฮีบรูและภาษากรีก แต่เท่าที่ผมทราบ ผมเชื่อว่าเปาโลหมายความว่าตามที่เขากล่าวจริงๆ! ผมเชื่อว่าเขาสะท้อนใจยิ่งนัก มีภาระหนักและหวั่นไหว โดยแบกใจที่หนักขนาดนั้นเพื่อชนชาติของเขา (พวกคนอิสราเอล) จนเขาคงเต็มใจที่จะถูกตัดออกจากพระคริสต์หากมันจะช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอด ผมเชื่อว่าเขาหมายความว่าอย่างนั้นเมื่อเขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นจากใจที่ปวดร้าวด้วยความทุกข์โศกและแตกสลายเพราะความมีเดบอดของชนชาติของเขา

ไม่แปลกแต่อย่างใดที่เมื่อถึงปลายทางแห่งชีวิตของเขา ก่อนที่ศีรษะของเขาจะถูกบั่นออกโดยขวานของเนโร-แค้ไม่กี่วินาที ก่อนที่เขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา-เขาร้องออกมาได้ว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว!” ผมไม่เชื่อว่ามิใช่ใครที่เคยมีชีวิตอยู่นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า-ที่ยอมจำนนหมดทั้งจิตใจ วิญญาณ และร่างกายเช่นนั้นต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเหมือนอย่างอัครทูตเปาโล

ข้อ 4 และ 5: “ผู้ซึ่งเป็นคนอิสราเอล ซึ่งการทรงรับเป็นบุตรเป็นของพวกเขา ทั้งสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการประทานพระราชบัญญัติ และการรับใช้พระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นของพวกเขา และซึ่งตามเนื้อหนังพระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดมาจากพวกเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสรรพิต พระเจ้าผู้ทรงรับการถวายสักการเป็นนิรันดร์ เอเมน”

คำถามนั้นถูกถามแล้วในโรม 3:1- “ดังนั้น พวกยิวจะได้เปรียบอะไร?” คำตอบตรงนั้นคือ “มีมากในทุกทาง” คำตอบนั้นถูกขยายความดังนี้ ซึ่งเปาโลให้รายการแปดด้านที่ชนชาติอิสราเอลแตกต่างจากประชาชาติอื่นๆทั้งปวง:

1. “การทรงรับเป็นบุตรเป็นของ” พวกคนอิสราเอล พวกเขาได้ถูกรับเป็นประชากรของพระเจ้าจากท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย การรับเป็นบุตรของพวกเขา ตามที่ถูกหมายถึงในที่นี้ ไม่ใช่การรับเป็นรายบุคคล แต่เป็นประชาชาติ-ทั้งสิบสองเผ่า่นั้นของชนชาติอิสราเอล (การรับเป็นบุตรที่ถูกหมายถึงตรงนี้ค่อนข้างแตกต่างจากการรับเป็นบุตรที่ถูกพูดถึงในโรม 8:15 ดูความเห็นต่างๆเกี่ยวกับพระคำข้อนี้)
2. “สง่าราศี” เป็นของพวกเขาคนอิสราเอล ในภาคพันธสัญญาเดิมเมฆเชคินาที่นั่นแห่งสง่าราศียิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้นำพวกคนอิสราเอลในการพเนจรถิ่นทุรกันดารของพวกเขา
3. “บรรดาพันธสัญญา” เป็นของพวกเขาคนอิสราเอล พันธสัญญาในสมัยอับราฮัม พันธสัญญาในสมัยโมเสส และพันธสัญญาในสมัยดาวิดได้ถูกให้แก่พวกเขาคนอิสราเอล-และพันธสัญญาเหล่านี้ยังเป็นของพวกเขา ทั้งๆที่พวกเขาคนอิสราเอลล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงก็ตาม (พวกเขาต่างชาติ เป็น “พวกที่อยู่ห่างเหินจากการเป็นพลเมืองของอิสราเอล และเป็นบรรดาคนแปลกหน้าจากพันธสัญญาเหล่านั้นแห่งพระสัญญา ไม่มีความหวัง และอยู่ปราศจากพระเจ้าในโลก”-อฟ. 2:12 แต่บัดนี้ในยุคแห่งพระคุณ แสนมหัศจรรย์นี้ ทั้งยิวและต่างชาติกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า)
4. “พระราชบัญญัติ” ได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล พวกคนต่างชาติ “ไม่มีพระราชบัญญัติ” (รม. 2:14) คนเหล่านั้นที่ขอบปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ และคนเหล่านั้นที่อยากให้เราอยู่ใต้พระราชบัญญัติวันนี้ ควรทำการศึกษา ค้นคว้าพระราชบัญญัติอย่างถี่ถ้วนและรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นของใคร พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่หมู่ชนหนึ่งโดย

เฉพาะ ณ เวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง ในสถานที่หนึ่งที่เฉพาะจง ภายใต้เงื่อนไขต่างๆที่พระเจ้าทรงสั่งไว้ เราไม่อยู่ได้พระราชบัญญัติ
อ่านโรม 6:14 และ 10:4

5. “การรับใช้พระเจ้า” ได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล พวกเขาพวกเขาเดียว ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ของโลก ได้มีรูปแบบของการนมัสการที่ได้รับสิทธิอำนาจ ผ่านทางการปรนนิบัติในพระวิหารของพวกเขา เครื่องสัทวบูชาต่างๆ
และระบบปุโรหิตเขาได้ถูกสอนวิธีการเข้าหาพระเจ้า

6. พระเจ้าได้ประทาน “พระสัญญาทั้งหลาย” แก่ชนชาติอิสราเอล-พระสัญญาทั้งหลายเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์
และการครอบครองของพระองค์ และสง่าราศีแห่งแผ่นดินอิสราเอล พระสัญญาเรื่องพระผู้ไถ่นั้น-พระองค์ผู้จะทรงซื้อคืนสิ่งที่
อาดัมได้สูญเสียไป-เป็นของชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ เป็นความจริงที่ว่าพระสัญญาเรื่องพระผู้ไถ่นั้นได้ถูกประทานให้แก่
พันธู์มนุษย์ทั้งหมดในสวนเอเดน แต่สุดท้ายแล้วมันก็ถูกจำกัดที่เชื้อสายของอับราฮัม เชื้อสายของอิสอัค เชื้อสายของยาโคบ-และ
พระองค์จะต้องเสด็จมาผ่านทางเผ่ายูดาห์และวงศ์วานของดาวิด เราไม่ควรลืมว่าพระเยซูคริสต์เจ้าหลักๆแล้วทรงเป็น “ผู้รับใช้
แห่งพวกที่เข้าสู่หน้ดเพื่อความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันบรรดาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย...” พระเยซู
ได้เสด็จมาหาพวกก่อน ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกคนต่างชาติจะต้องมาหลังจากนั้น (รม. 15:8,9) ในฮีบรู 7:6 อับราฮัม
ถูกพรรณนาว่าเป็น “ผู้ที่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้น”

7. “...ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นของพวกเขา...” เปาโลหมายความอย่างไม่ต้องสงสัยว่าบรรพบุรุษผู้ยิ่งใหญ่สาม
ท่านแห่งพันธสัญญา นั้น คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (อพย. 3:6,13; ลูกา 20:37) ประชาชาติใดในประวัติศาสตร์สมัย
โบราณ-หรือในยุคอื่นใด-เคยให้บรรพบุรุษอย่างอับราฮัม (ประมุขของหลายประชาชาติ) อิสอัค และยาโคบ?

8. “...และซึ่งตามเนื้อหนังพระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดมาจากพวกเขา...” เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล มีเกียรติยศ
อย่างหนึ่งที่อยู่เหนือกว่าเกียรติยศอื่นๆทั้งปวง: พระคริสต์นั้น พระเมสสิยาห์นั้น เท่าที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์
ได้เสด็จออกมาจากชนชาติอิสราเอล คุณจะสังเกตเห็นว่าเหล่าบรรพบุรุษเป็นของชนชาติอิสราเอล แต่พระคริสต์นั้น-ถึงแม้ว่า
พระองค์ได้เสด็จมาทางเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ-พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น พระคริสต์
ทรงเป็นของคนทั้งโลก!

สำนวนที่ว่า “และซึ่งตามเนื้อหนัง”-หรือ “เท่าที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง”-ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ไม่ได้ทรงออก
มาจากชนชาติอิสราเอลหมดทั้งตัวของพระองค์ แต่ทรงมีอีกสภาพหนึ่ง-ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ใน
เนื้อหนัง และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก เท่าที่เกี่ยวข้องกับความเป็น
พระเจ้าของพระองค์ เปาโลกล่าววว่าพระองค์ทรงอยู่ “เหนือสิ่งสารพัด พระเจ้าผู้ทรงรับการถวายสาธุการเป็นนิตย์ เอเมน”

พระเจ้าไม่ทรงไม่สัตย์ชื่อหรือไม่ชอบธรรม

ข้อ 6 และ 7: “แต่มีใ้เราทราบว่าพระวณะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนอิสราเอลทุกคน
ซึ่งมาจากอิสราเอล และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขาทุกคนจึงเป็นบุตรแท้ของท่านด้วย แต่ ‘เชื้อสาย
ของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’ ”

วุเอสท์แปลข้อพระคำเหล่านี้ดังนี้: “แต่กรณีนั้นไม่ได้เป็นแบบนี้ ที่ว่าพระวณะของพระเจ้าถูกทำให้สิ้นฤทธิ์แล้ว เพราะ
ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ออกมาจากอิสราเอล คนเหล่านี้เป็นคนอิสราเอล และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม พวกเขา
จึงเป็นลูกหลานหมดทุกคน แต่ในอิสอัคเชื้อสายคนหนึ่งจะถูกเรียกชื่อสำหรับเจ้า”

“แต่มีใ้เราทราบว่าพระวณะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป” การเน้นหนักอยู่ที่พระวณะของพระเจ้า เปาโลกล่าวอย่าง
เน้นหนักว่าพระวณะของพระเจ้าไม่ได้ล้มเหลวไป และล้มเหลวไม่ได้ ข้อพิสูจน์เรื่องไม่มีการล้มเหลวก็คือว่าพระสัญญาเหล่านั้น
ได้ถูกกระทำแก่ชนชาติอิสราเอล แต่พระสัญญาเหล่านั้นไม่ได้ถูกกระทำแก่พวกเขาโดยอาศัยการที่พวกเขาสืบเชื้อสายตาม

ธรรมชาติจากอับราฮัม เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่มาจากอิสราเอล -นั่นคือ เกิดจากอัครบิดรผู้เป็นบิดานั้น-เป็นคนอิสราเอล นั่นคือ ประชากรของพระเจ้า พระสัญญาไม่ได้มีไว้สำหรับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด

อัครทูตท่านนี้ทำการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างคนอิสราเอลตามธรรมชาติและคนเหล่านั้นที่เป็นผู้คนแห่งความเชื่อ คนต่างชาติทั้งหลายที่เชื่อไม่ถูกหมายถึงตรงนี้ ถึงแม้ว่าในที่อื่นๆเหล่าผู้เชื่อต่างชาติก็ถูกเรียกว่า “ลูกหลานของอับราฮัม” หรือ “เชื้อสายฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม” เช่นกัน ในที่นี้เปาโลกำลังกล่าวถึงพวกคนอิสราเอล และเขาทำการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างคนสองพวกนั้น-อิสราเอลตามธรรมชาติและอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ (กรูณาอ่านโรม 4:1-3; กาลาเทีย 3:6,7; และยอห์น 8:37-39)

“และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขาทุกคนจึงเป็นบุตรแท้ของท่านด้วย”-นั่นคือ ในความหมายซึ่งทำให้พวกเขามีสิทธิ์ได้รับมรดกนั้น- “แต่ ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’” พระเจ้าตั้งแต่ต้นได้ทรงทำการแบ่งแยกชัดเจนตรงนี้ และทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าเชื้อสายของอับราฮัมซึ่งเป็นเจ้าของพระสัญญานั้นจะต้องมาผ่านทางเชื้อสายของอิสอัค ไม่ใช่ของอิซมาเอล-ถึงแม้ว่าเขาถูกเรียกว่าเชื้อสายของอับราฮัมเช่นกัน (อ่านปฐมกาล 17:19-21; 21:12,13)

ข้อ 8 และ 9: “คือว่า เขาทั้งหลายซึ่งเป็นบุตรตามเนื้อหนัง คนเหล่านี้ก็ไม่นับว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายได้ เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระสัญญาว่า ‘คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย’”

ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่า “เขาทั้งหลายซึ่งเป็นบุตรตามเนื้อหนัง” (ลูกหลานฝ่ายโลกของอับราฮัม) ไม่จำเป็นต้องเป็น “บุตรของพระเจ้า” แต่ “บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายได้”-เชื้อสายฝ่ายวิญญาณนั้นซึ่งพระเมสสิยาห์จะทรงบังเกิดผ่านทางมัน ถ้าลูกทั้งหลายแห่งพระสัญญานั้นคือคนเหล่านั้นพวกเดียว “ที่ถูกนับ”-ซึ่งอิสอัคเป็นภาพเล็งถึงพวกเขา-มันก็จำเป็นต้องแสดงให้เห็นว่าอิสอัคเป็นลูกคนหนึ่งแห่งพระสัญญา ตามที่ข้อ 9 แสดงให้เห็น:

“เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระสัญญา”-และเปาโลยกข้อความจากปฐมกาล 18:10- “คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย” คำเน้นหนักคือ “พระสัญญา” เราเห็นว่าไม่ใช่เชื้อสายฝ่ายร่างกาย แต่เป็นพระสัญญาของพระเจ้า ที่บังชี้ความสัมพันธ์เรื่องความเป็นบิดาของอับราฮัม

ข้อ 10-13: “และมีใช้สิ่งนี้เท่านั้น แต่เมื่อนางเรเบคาห์ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา (ด้วยว่าเมื่อบุตรเหล่านั้นยังไม่บังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำให้หรือชั่วร้ายใด ๆ เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกนั้น จะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่แห่งบรรดาการกระทำ แต่ของพระองค์ผู้ทรงเรียก) มีการกล่าวเช่นนี้แก่นางนั้นว่า ‘พี่จะรับใช้น้อง’ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้รักษาโคบ แต่เราได้เกลียดชังเอซาว’”

“และมีใช้สิ่งนี้เท่านั้น...”-นางซาราห์ไม่เพียงได้รับพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับบุตรของนางเท่านั้น แต่นางเรเบคาห์ก็ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าเช่นกันเกี่ยวกับบุตรสองคนของตน วูเอสท์ออกความเห็นว่าเป็นว่า: “ความคิดตรงนี้ก็คือน่า เราไม่เพียงมีตัวอย่างของการทรงเลือกบุตรคนหนึ่งของอับราฮัมโดยหญิงคนหนึ่งและการทรงปฏิเสธบุตรของเขาโดยหญิงอีกคนหนึ่งเท่านั้น แต่มีตัวอย่างของการทรงเลือกและการทรงปฏิเสธบุตรทั้งหลายโดยหญิงคนเดียวกันด้วย”

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมจุดประสงค์ของเปาโล เขาปรารถนาที่จะแสดงให้เห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าไม่ได้ล้มเหลวไป ถึงแม้ว่าลูกหลานตามธรรมชาติหลายคนของอับราฮัมไม่มีส่วนในการสำเร็จจริงของพระสัญญานั้นในพระคริสต์ก็ตาม เปาโลทำเช่นนี้โดยแสดงให้เห็นว่ามีการแบ่งแยกชัดเจนเสมอในท่ามกลางอัครบิดรเหล่านั้น ระหว่างคนเหล่านั้นที่ถูกเชื่อมโยงกันโดยการสืบเชื้อสายตามธรรมชาติและคนเหล่านั้นที่เป็นอิสราเอลนั้นของพระเจ้า (หรือคนเหล่านั้นแห่งความเชื่อ) เปาโลแสดงให้เห็นว่าการแบ่งแยกนี้สามารถสืบย้อนไปยังอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เปาโลยกกรณีของยาโคบและเอซาวในที่นี้ ซึ่งเป็นบุตรชายฝาแฝดของอิสอัคและเรเบคาห์ ถึงแม้ก่อนที่เด็กสองคนนี้จะเกิดมา...ขณะที่พวกเขายังอยู่ในครรภ์มารดาของพวกเขา...ก่อนที่พวกเขาได้ทำความดีใดหรือบาปใด...พระเจ้าได้ตรัสว่า “พี่จะปรนนิบัติน้อง” (ปฐมก. 25:23) เหตุผลที่พระเจ้าตรัสเช่นนี้ก็เรียบง่าย: “เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้า...จะตั้งมั่นคงอยู่” กล่าวอีก

นัยหนึ่ง มันอยู่ในแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้ว “ตามการทรงเลือก...ไม่ใช่แห่งบรรดาการกระทำ แต่ของพระองค์ ผู้ทรงเรียก”

ในกรณีของอิชมาเอล บุตรของหญิงทาสนั้น บางคนอาจเสนอแนะว่าเขาถูกปัดทิ้งเพราะว่าเขาเกิดมาจากหญิงทาสคนหนึ่ง แต่ข้อโต้แย้งนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นในกรณีของเอซาวและยาโคบ เด็กสองคนนี้เป็นฝาแฝด-และเอซาวเป็นบุตรหัวปี พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าบุตรหัวปีคนนี้ต้องอยู่ใต้บังคับน้องชายของเขา และดังที่เราได้เห็นแล้ว เหตุผลเดียวที่เป็นเช่นนั้นก็คือว่ามันเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

อย่างไรก็ตาม ประกาศิตนี้ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ก็ไปไกลเกินกว่าเกี่ยวกับเรื่องของเอซาวและยาโคบ: “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า “ชนสองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และคนสองลักษณะจะถูกแยกกันจากท้องของเจ้า และชนชาติหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และพี่จะปรนนิบัติน้อง” (ปฐมก. 25:23)

“ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้รักยาโคบ แต่เราได้เกลียดชังเอซาว’” ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องพยายามเปลี่ยนคำว่า “เกลียดชัง” นั้น มันอยู่ที่นั่น และมันเป็นพระวาทะของพระเจ้า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพยายามทำให้มันเบาบางหรือทำให้มันกล่าวสิ่งที่มันไม่ได้กล่าว

พระคัมภีร์ข้อนี้ ซึ่งดูเหมือนกล่าวถึงสองคนเดิมนั้น ก็กล่าวโดยตรงถึงลูกหลานของพวกเขา ในมาลาคีย์ 1:1-5 เราอ่านว่า:

“ภาระแห่งพระวาทะของพระเยโฮวาห์ที่มายังอิสราเอลโดยทางมาลาคีย์ “เราได้รักพวกเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัส แต่พวกท่านกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ทั้งหลายสถานใด” “เอซาวเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส “กระนั้นเราได้รักยาโคบ และเราได้เกลียดชังเอซาว และได้ทำให้ภูเขทั้งหลายของเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับพวกมันกรแห่งถิ่นทุรกันดาร” เพราะว่าเอโดมกล่าวว่า “พวกเราถูกทำให้ยากจนลงเสียแล้ว แต่พวกเราจะกลับมาและสร้างที่ปรักหักพังเหล่านั้นขึ้นใหม่” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนั้นว่า “พวกเขาจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และคนทั้งหลายจะเรียกพวกเขาว่า ‘พรมแดนแห่งความชั่ว’ และ ‘ประชาชนผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีความเดือดดาลอยู่เป็นนิตย์’” และตาของพวกเจ้าจะเห็น และพวกเจ้าจะกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงได้รับการยกย่องจากพรมแดนของอิสราเอล”

พระคำตอนนี้จากมาลาคีย์ถูกยกมาเพื่อสนับสนุนตัวเลือกเดิมนั้น และทันทีที่ตัวเลือกนั้นถูกเลือกแล้ว ความรักของพระเจ้าก็ติดตามเชื้อสายของยาโคบและความเกลียดชังของพระองค์ติดตามเอซาว โดยแสดงให้เห็นความเป็นจริงแห่งการทรงปฏิเสธของพระองค์

หลังจากศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์มานานหลายปี ผมได้มาถึงจุดที่ (มากกว่าแต่ก่อน) ผมยอมให้พระวาทะของพระเจ้าพูด และกล่าวสิ่งที่มันกล่าว-และไม่เปลี่ยนแปลงมัน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพยายามหาเหตุผลมาอธิบายสิ่งที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ตรัสแล้ว

ข้อ 14: “เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร มีความไม่ชอบธรรมอยู่กับพระเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

เปาโลถามและตอบคำถามของตัวเองอีกครั้ง นี้เท่ากับเขาถามว่า “ถ้าพระเจ้าทรงรักยาโคบและทรงเกลียดชังเอซาว พระเจ้าทรงไม่ชอบธรรมหรือ?” และจากนั้นเขาประกาศก้องว่า “ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย!” นี่คือภาษาแห่งความเชื่อ โนโรม 1:17 เปาโลกล่าวว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ”-และความเชื่อไม่สามารถยอมให้มีการบ่งชี้แม้แต่เพียงเศษเสี้ยวว่ามีความไม่ชอบธรรมกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ สิ่งที่พระเจ้าทำนั้นถูกต้อง พระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้ พระองค์ทรงชอบธรรม และการกระทำทั้งหมดของพระองค์เป็นการกระทำอันชอบธรรม ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า: “...พระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า และไม่มี ความอธรรมในพระองค์” (เพลงสดุดี 92:15)

ข้อ 15: “เพราะพระองค์ตรัสแก้มเสสว่า ‘เราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็คงจะเมตตาผู้นั้น และเราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็คงจะกรุณาผู้นั้น’”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลพบข้อโต้แย้งสำหรับการที่เขาไม่ยอมรับว่ามีความอยุติธรรมในพระเจ้าโดยการยกคำพูดจากอพยพ 33:19 ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวแก่โมเสสในการเชื่อมโยงกับคำอธิษฐานของเขาที่ทูลขอการยกโทษแบบเหมารวมสำหรับประชากรนั้น ซึ่งถูกปฏิเสธ (อพย. 32:31-35) และคำทูลขอของเขาที่จะเห็นสง่าราศีของพระเจ้า ซึ่งถูกประทานให้ (อพย. 33:12-19) เปาโลชี้ให้เห็นว่าแม้แต่นายพันของคนฮีบรูคือโมเสส (ผู้ซึ่งเราอาจสันนิษฐานว่าน่าจะได้รับพระคุณเพราะตำแหน่งและคุณความดีของเขา) ก็ไม่อาจได้รับพระคุณจากพระเจ้าโดยอาศัยเหตุอื่นใดนอกจากเหตุเรื่องความโพรดปรานของพระเจ้าที่ไม่มีผู้ใดสมควรได้รับ พระเจ้าทรงยืนยันแก่โมเสสว่าของประทานของพระองค์ (ที่จะให้ให้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า) เป็นมาจากพระคุณให้เปล่าของพระองค์เอง โดยไม่ยอมรับสิทธิ์ใดๆของโมเสสที่จะกล่าวอ้างมันโดยอาศัยเหตุแห่งคุณความดีหรือการรับใช้

“เราประสงค์จะเมตตาผู้ใด...” ความเมตตา คือ “การสำแดงให้ประจักษ์ภายนอกของความรู้สึกภายในแห่งความกรุณา” ความหมายของพระคำข้อนี้จริงๆแล้วคือ: “เมื่อใดก็ตามที่เรามีความเมตตาต่อผู้ใด มันจะเป็นความเมตตาล้วนๆ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำอะไรได้เพื่อที่จะสมควรได้รับความเมตตา หรือช่วยเสริมสิ่งใดเพื่อที่จะสมควรได้รับความเมตตา เรามีความเมตตาต่อผู้ใดก็ตามที่เราประสงค์ เพียงเพราะว่าเราเป็นพระเจ้า” พระเจ้าประทานความเมตตา-ไม่ใช่เพราะว่าเราแสวงหามัน แต่เพราะว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระประสงค์ที่เป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ที่จะประทานความเมตตาพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์สามารถประทานความเมตตาและพระคุณให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

ข้อ 16: “ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นของผู้ที่มีความประสงค์ หรือของผู้ที่วิ่งแข่ง แต่เป็นของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระเมตตา”

พระคำข้อนี้ตัดออกองค์ประกอบแบบมนุษย์ทั้งหมด ความเมตตาถูกประทานให้-ไม่ใช่ตามที่คนทั้งหลายสมควรได้รับมัน หรือตามที่พวกเขาแสวงหามัน-แต่ตามพระประสงค์และเจตจำนงของพระเจ้า ข้อสรุปจึงตามมา-ความเมตตาของพระเจ้าไม่ใช่การตอบสนองต่อความปรารถนาของมนุษย์หรือต่อความอุตสาหะของมนุษย์ (หรือการงานทั้งหลาย) มันไม่ได้มาจากคนที่ “ประสงค์” หรือปรารถนามัน เหมือนโมเสสได้ประสงค์ และมันไม่ได้มาจากผู้ที่ “วิ่ง” (ประพฤติเพื่อที่จะได้มันมา)-แต่มันเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้าเอง

ผมรู้ว่าเราอยู่ในความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกกล้าในที่นี้ และหนทางเดียวที่จะเข้าใจสิ่งลึกกล้าเหล่านั้นของพระเจ้าคือ การเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 2:10-14) โดยยอมรับสิ่งที่พระเจ้าตรัสโดยความเชื่อ

ข้อ 17: “เพราะพระคัมภีร์กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ให้เจ้ามีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะแสดงฤทธานุภาพของเราในเจ้า และเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วแผ่นดินโลก’”

เปาโลยกคำพูดตรงนี้มาจากอพยพ 9:16 ตามที่ *Wuest's New Testament Dictionary* กล่าว “ในภาษาฮีบรู คำว่า ‘raised’ มีความหมายว่า ‘ได้ทำให้เจ้ายืน’ ความหมายตรงนี้เป็นแบบทั่วไป ‘ได้ยอมให้เจ้าปรากฏ; ได้นำเจ้าออกมาข้างหน้าบนเวทีแห่งการจัดงานทั้งหลาย’” ฟาโรห์เป็นปรปักษ์แบบเปิดเผยของพระเจ้า กระนั้นพระเจ้ายกเขาขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จจริง-และพระประสงค์นั้นและไม่ใช่สิ่งอื่นใดคือคำอธิบายของการมีตัวตนอยู่ของเขา

จุดประสงค์ที่ฟาโรห์ได้ถูกออกแบบมาเพื่อรับใช้-และได้รับใช้แล้ว-ไม่ใช่จุดประสงค์ของเขาเองอย่างแน่นอน แต่เป็นจุดประสงค์ของพระเจ้า: “...เพื่อเราจะแสดงฤทธานุภาพของเราในเจ้า และเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วแผ่นดินโลก” ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกในการอัศจรรย์เหล่านั้นซึ่งได้มาเยือนฟาโรห์และประเทศอียิปต์ และฤทธิ์เดชนั้นถูกป่าวประกาศวันนีไปทั่วโลกเมื่อผู้คนอ่านบันทึกเรื่องราวในหนังสืออพยพ

ข้อ 18: “เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีความเมตตาต่อผู้ที่พระองค์ประสงค์มีความเมตตา และผู้ที่พระองค์ประสงค์ พระองค์ก็ทรงทำให้มีใจแข็งกระด้าง”

“...ผู้ที่พระองค์ประสงค์ พระองค์ก็ทรงทำให้มีใจแข็งกระด้าง” เราจะต้องไม่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงใช้อำนาจบังคับฟาโรห์ตามอำเภอใจโดยตรงให้มีใจที่ต่อต้านและต่อต้านเพื่อขัดขืนพระองค์เอง ความชั่วร้ายไม่ได้มาจากพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงชักชวนคนบาปให้ทำความชั่วร้าย (ยากอบ 1:13) เมื่อมนุษย์ทำความผิด ความผิดนั้นก็มาจากสันดานอันเสื่อมทรามหมดสิ้นของเขาเอง

(ยากอบ 1:14) ดังนั้นเมื่อฟาโรห์ได้กระทำการกบฏอันต่อหน้าต่อพระเจ้า การกบฏทั้งหมดนั้นก็มาโดยเป็นผลลัพธ์แห่งความเสื่อมทรามของเขาเอง ไม่ใช่จากพระเจ้า เมื่อพระเจ้าถูกกล่าวหาว่าทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง มันก็คือการที่พระองค์ทรงเรียกร้องให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไป พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับฟาโรห์ด้วยเรื่องที่เขาไม่ปรารถนาที่จะกระทำตาม พระเจ้าได้ทรงยกเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ ทรงเผชิญหน้าเขาด้วยการตัดสินใจที่จะปล่อยชนชาติอิสราเอลไป และฟาโรห์ได้กบฏ ดังนั้น จากคำสั่งโดยตรงของพระเจ้า เรื่องนี้ถูกบังคับต่อฟาโรห์ ผู้ซึ่งทำให้ใจของตนแข็งกระด้างไป ในอพยพ 9:34,35 เราอ่านว่า:

“และเมื่อฟาโรห์เห็นว่าฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็ทรงทำบาปต่อไปอีก และทำให้พระทัยของพระองค์แข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และพวกข้าราชการของพระองค์ และพระทัยของฟาโรห์ถูกทำให้แข็งกระด้าง และพระองค์ไม่ยอมปล่อยลูกหลานของอิสราเอลไป...”

ในความหมายเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง พระเจ้าก็กำลังทำให้ใจของผู้คนทั้งหลายแข็งกระด้างวันนี้ ขอให้ผมอธิบาย:

ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกันที่ทำให้น้ำแข็งละลายก็อบดินเหนียวและทำให้ดินเหนียวแข็งเช่นกัน-อย่างหนึ่งถูกลดลงเป็นน้ำอีกอย่างถูกทำให้เป็นอิฐ! ชาวประเสริฐเดียวกันที่ทำให้ใจที่แข็งของคนบาปอ่อนลง เมื่อถูกปฏิเสธก็ทำให้ใจนั้นแข็งกระด้าง ความสว่างแห่งชาวประเสริฐที่ถูกปฏิเสธก็กลายเป็นความมืด ทุกครั้งที่คนๆหนึ่งได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและตระหนักถึงสภาพที่หลงหายของเขาหรือของเธอ แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้า ใจของคนๆนั้นก็ถูกทำให้แข็งกระด้างโดยอัตโนมัติ เขาทำให้ใจของตนแข็งกระด้างโดยการปฏิเสธ และพระวจนะของพระเจ้าทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างเมื่อถูกปฏิเสธ ดังนั้นในการวิเคราะห์ที่แท้จริงของคำๆนี้ พระเจ้าก็กำลังทำให้ใจของผู้คนทั้งหลายแข็งกระด้างอยู่เหมือนเดิม

ข้อ 19: “แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ทำไมพระองค์จึงยังทรงดำหนิ เพราะว่าผู้ใดได้ขัดขึ้นพระประสงค์ของพระองค์เล่า”

จนถึงจุดนี้ ผู้คัดค้าน (นั่นคือ ผู้ที่คัดค้านพระคุณและการพิพากษาอันชอบธรรมจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์) ได้ถือทัศนคติที่ว่าความยุติธรรมของพระเจ้าเปิดรับการตั้งคำถาม แต่ในที่นี้ผู้คัดค้านไปไกลกว่าเดิมก้าวหนึ่ง เขากล่าวหาพระเจ้าว่าด้วยความอยุติธรรม นั่นคือ พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์ประสงค์ที่จะทำให้เขามีใจแข็งกระด้าง-ดังนั้นฟาโรห์จึงได้กระทำตามที่พระเจ้าประสงค์ ความหมายโดยนัยก็คือว่าฟาโรห์ไม่ได้ขัดขึ้นพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นคำถามจึงเป็น “ทำไมพระองค์จึงยังทรงดำหนิ?”

คำคัดค้านนี้ได้ถูกกล่าวโดยคนบาปทั้งหลายมาทุกยุคสมัย มันคือคำคัดค้านที่ต่อต้านพระคุณ คำคัดค้านนี้มีพื้นฐานอยู่บนความยุ่งยากในการให้อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเข้ากันได้กับความประสงค์อันมีอิสระของมนุษย์ มันสันนิษฐานสิ่งที่ไม่อาจพิสูจน์ได้-ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าทำลายเจตจำนงเสรีของมนุษย์

“เพราะว่าผู้ใดได้ขัดขึ้นพระประสงค์ของพระองค์เล่า?” นี้ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครเคยเสนอการขัดขึ้นหรือการคัดค้านต่อพระเจ้า แต่ว่ามีใครเคยทำเช่นนั้นอย่างประสบผลสำเร็จ พระเจ้าทรงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จลุล่วงแล้วทุกๆที่พวกเขาคัดค้าน

“ได้ขัดขึ้น” ตามที่ฮูเอสท์กล่าว “เป็นรูปสมบูรณกาลและในที่นี้พูดถึงกระบวนการหนึ่งของการยื่นต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งได้มาสู่ขั้นปลายที่เสร็จสิ้นแล้ว และสภาวะที่เป็นผลลัพธ์ ก็เป็นสภาวะของการยื่นต่อต้านพระเจ้าแบบหนักแน่นและถาวร” ความหมายก็คือว่าคนๆหนึ่งอาจขัดขึ้นพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ไม่สามารถคงการขัดขึ้นของเขาไว้ได้

เปาโลตั้งคำถามนี้ไว้โดยไม่ให้คำตอบ เพราะว่าไม่มีคำตอบใดที่ความคิดแบบมีขีดจำกัดจะสามารถยกเหตุผลหรือเข้าใจได้ เนื่องจากมันเกี่ยวข้องกับอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์เป็นผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจได้อย่างเสรี

ข้อ 20: “ไม่เลย แต่ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านคือผู้ใดเล่าที่จะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วนั้นจะกล่าวแก่ผู้ซึ่งสร้างสิ่งนั้นได้หรือว่า “ทำไมท่านได้สร้างข้าพเจ้าอย่างนี้” ”

เปาโลกำลังถามว่า “ท่านเป็นใครเล่า โอ มนุษย์เอ๋ย ที่จะกล่าวหาพระเจ้า? ท่านได้ถูกสร้างโดยพระเจ้า ท่านเป็นผลงานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ท่านบังอาจตั้งคำถามพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างท่านหรือ? ท่านคิดว่าท่านจะประสบความสำเร็จหรือในการตั้งข้อหาพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างท่าน? ท่านคิดหรือว่าท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกสร้างคนหนึ่งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จะพิสูจน์ได้ว่าพระเจ้าไม่ชอบธรรม ไม่บริสุทธิ์? ท่านคิดหรือว่าข้อหาของท่านที่ปรักปรำพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณ อ่อนโยน เปี่ยมพระกรุณา และอดทนนาน จะตั้งอยู่ได้ในศาลแห่งสวรรค์?”

หากมนุษย์สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระเจ้าทรงไม่ชอบธรรม มนุษย์ก็ยังสามารถทำลายแผนการทั้งหมดของพระเจ้าได้ แต่อย่ากังวลไปเลยครับ อย่าเดือดร้อนใจเลย มนุษย์ไม่สามารถนำข้อกล่าวหาใดมาปรักปรำพระเจ้าอย่างยุติธรรมได้!

“...ทำไมท่านได้สร้างข้าพเจ้าอย่างนี้” อัครทูตท่านนี้กำลังใช้ภาษาในที่นี้ซึ่งคล้ายคลึงกับภาษาของอิสยาห์: “สิ่งที่ถูกสร้างจะกล่าวเรื่องผู้สร้างมันได้หรือว่า “เขาไม่ได้สร้างข้า” หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะกล่าวเรื่องผู้ปั้นมันได้หรือว่า “เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย” (อิสยาห์ 29:16) อีกครั้งในอิสยาห์ 45:9 เราอ่านว่า: “ดินเหนียวจะกล่าวกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า “ท่านสร้างอะไร” หรือผลงานของพระองค์จะกล่าวหรือว่า “พระองค์ไม่มีพระหัตถ์เลย””

ข้อ 21: “ช่างปั้นหม้อไม่มีอำนาจเหนือดินเหนียวหรือ คือจากก้อนเดียวกันที่จะปั้นภาชนะอันหนึ่งให้มีเกียรติ และอีกอันหนึ่งให้ไร้เกียรติ”

ข้อโต้แย้งที่เปาโลนำเสนอในพระคำข้อนี้จริงๆแล้วคือนี้: ช่างปั้นหม้อไม่มีสิทธิ์หรือที่จะปั้นดินเหนียวตามความประสงค์ของเขา? เรายอมรับความสว่างเข้ากับพระคำตอนนี้: “แล้วข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอันหนึ่งอยู่บนแป้นเวียนทั้งหลาย และภาชนะที่เขาทำด้วยดินเหนียวก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ ดังนั้นเขาจึงปั้นภาชนะนั้นให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่ง ตามที่ช่างหม้อเห็นว่าดี แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า โดยตรัสว่า “โอ วงศ์วานแห่งอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่พวกเจ้าอย่างที่ว่าช่างหม้อนี้กระทำไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัส ดูเถิด ดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อฉันใด พวกเจ้าก็อยู่ในมือของเราฉันนั้น โอ วงศ์วานแห่งอิสราเอลเอ๋ย” (ยรม. 18:3-6) (เปรียบเทียบ 2 ทิโมธี 2:20,21)

ตอนนี้ในบทที่ 9 ของหนังสือโรม เปาโลกำลังอธิบายข้อเท็จจริงนิรันดร์เรื่องอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า เขาไม่ได้กำลังเปรียบเทียบความต่างหรือความเหมือนระหว่างอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้ากับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ เราจะเห็นเจตจำนงเสรีของมนุษย์อย่างชัดเจนต่อไปในจดหมายฝากฉบับนี้ แต่ในที่นี้เปาโลกำลังอธิบายอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ผู้สอนบางท่านใช้ข้อพระคัมภีร์หลายข้อเช่นข้อเหล่านี้ที่เราากำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ตอนนี้ เพื่อพิสูจน์ความเชื่อต่างๆของพวกเขา คนเหล่านี้ได้เชื่อว่าเป็น “พวกไฮเปอร์คาลวิน” “พวกเชื่อเรื่องการลิขิตล่วงหน้าแบบสุดโต่ง” แต่ในข้อพระคำอย่างเช่นข้อเหล่านี้ เราต้องระมัดระวังเป็นพิเศษที่จะไม่พลาดจากสิ่งที่ถูกเขียนแล้ว เราต้องไม่ยอมให้มีการอ้อมข้อมความจริงอันชัดแจ้ง คือถ้อยคำที่ถูกเอ่ยโดยพระวิญญูณของพระเจ้า เราต้องไม่อ้อมข้อมพระวณะของพระเจ้าเพื่อพิสูจน์ประเด็นหนึ่งเรื่องหลักคำสอน หรือความเชื่อหนึ่งซึ่งถูกนำเสนอโดยบางนิกาย เราต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราต้องเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ เราไม่บังอาจดึงข้อพระคำแบบแยกเดี่ยวเพื่อพิสูจน์ประเด็นหนึ่ง เราต้องเอาพระวณะของพระเจ้าทั้งหมด และมองเห็นและตระหนักถึงความจริงทั้งหมด-ไม่ใช่แค่ส่วนนั้นที่เราอยากสอนหรือเทศนา

ข้อ 22-24: “ถ้าพระเจ้า ซึ่งทรงประสงค์จะสำแดงพระอาชญาของพระองค์ และเพื่อทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์เป็นที่รู้จัก ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานกับบรรดาภาชนะแห่งพระอาชญา ซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ และเพื่อพระองค์จะทรงให้ความอุดมสมบูรณ์แห่งสง่าราศีของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่บรรดาภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เข้าสู่สง่าราศี คือพวกเราเอง ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกแล้ว มิใช่เป็นของพวกยิวพวกเดียว แต่เป็นของพวกคนต่างชาติด้วย”

“ถ้าพระเจ้า ซึ่งทรงประสงค์จะสำแดงพระอาชญาของพระองค์...” “ทรงประสงค์” ไม่ได้หมายถึงพระประสงค์ที่ตัดสินชี้ขาดของพระเจ้า แต่หมายถึงพระประสงค์แบบเป็นธรรมชาติของพระองค์ ซึ่งออกมาจากอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์

“...ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานกับบรรดาภาชนะแห่งพระอาชญา ซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับความพินาศ”-ไม่ใช่จัดเตรียมไว้เพื่อรับหน้าที่สำหรับการสำแดงให้ประจักษ์แก่พระพิโรธของพระเจ้า แต่จะรับพระพิโรธ เราต้องเข้าใจว่านี่หมายถึงเหล่าภาชนะที่โดยการกระทำต่างๆของพวกเขาเองได้ตกอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าแล้ว

“ซึ่งจัดเตรียมไว้” มาจากคำกรีกซึ่งมีความหมายว่า “ทำให้พอดี ทำให้พร้อม เตรียมการ”ในที่นี้มันบ่งบอก “ว่าคนเหล่านั้นที่ถูกพูดถึงได้ทำให้ตัวเองเหมาะสมสำหรับการทำลาย (ดังที่ถูกยกภาพประกอบในกรณีของฟาโรห์ ซึ่งการทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างนั้นถูกนำเสนออย่างถูกต้องในส่วนแรกของเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นเป็นชุดในเรื่องราวของหนังสืออพยพ ซึ่งบันทึกการกระทำต่างๆของฟาโรห์)” (*Vine’s New Testament Dictionary*)

วุเอสท์ให้ความเห็นต่อไปนี้เกี่ยวกับคำๆนี้: “วินเซนต์กล่าวว่า: ‘ตรงตัวคือ ถูกปรับให้เข้ากับ...ไม่ใช่ถูกทำให้พอดีโดยพระเจ้าสำหรับความพินาศ แต่เป็น...พร้อม สุกอมสำหรับความพินาศ คำๆนี้บ่งบอกถึงสภาวะปัจจุบันที่ถูกก่อตัวแล้วก่อนหน้านั้น แต่ไม่บอกเป็นนัยว่ามันถูกก่อตัวขึ้นอย่างไร น่าจะมีตัวกลางบางอย่างที่ทำให้มันก่อตัวขึ้น ที่ว่าผู้รับพระพิโรธเหล่านั้นมีส่วนร่วมในการนี้ด้วยอาจถูกเห็นจาก 1 เธสะโลนิกา 2:15,16 ที่ว่าพระหัตถ์ของพระเจ้ายิ่งกระทำการก็ยิ่งชั่งกันอาจถูกอนุมานจากเนื้อหาทั้งหมดของทั้งบท ‘อัครทูตท่านนี้น่าจะเลือกรูปแบบนี้เพราะว่าการพร้อมแล้วนั้นแน่นอนว่าเกิดขึ้นจากการกระทำแบบตอบแทนซึ่งกันและกันระหว่างบาปของมนุษย์กับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อความมืดบอดและความแข็งกระด้าง พัฒนาการทุกอย่างของบาปคือเครือข่ายแห่งการกระทำผิดทั้งหลายของมนุษย์และการพิพากษาทั้งหลายของพระเจ้า’” (*The Greek New Testament by Wuest*)

ในข้อ 23 เปาโลพูดถึง “บรรดาภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เข้าสู่สง่าราศี” คำว่า “ได้ทรงจัดเตรียมไว้” (prepared) ไม่เทียบเท่ากับคำว่า “ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า” (foreordained) ตามที่กล่าวไว้ในพจนานุกรมพระคัมภีร์ ที่ว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมประชากรของพระองค์ไว้สำหรับสง่าราศีก็หมายความว่าพระองค์ทรงเริ่มต้นและสานต่อพระราชกิจแห่งการไถ่

“...คือพวกเราเอง ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกแล้ว มิใช่เป็นของพวกยิวพวกเดียว แต่เป็นของพวกคนต่างชาติด้วย” พระสัญญาเรื่องความรอดไม่ได้มีเงื่อนไขขึ้นอยู่กับสัญชาติ พระเจ้าได้ทรงจัดหาความรอดให้แก่ทุกประชาชาติผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรที่รักของพระองค์ โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ พระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้ชอบธรรมและยังทำให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรม ซึ่งรวมพวกคนต่างชาติเข้าไว้ด้วย แต่เปาโลแยกคนสองพวก (ยิวและต่างชาติ) ออกจากกันในที่นี้ เพราะว่าเขายังนึกถึงการกระทำกิจต่างๆของพระเจ้ากับยิว ซึ่งในข้อ 31 มีการวกกลับมากล่าวถึงพวกเขาพวกเดียว

ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวง่าย ๆ ว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิ์อันสมบูรณ์แบบที่จะทำลายคนบาปทุกคน หากพระองค์ทรงปรารถนา เช่นนั้น พระเจ้าสามารถเป็นผู้ชอบธรรม และทำลายคนอธรรมทุกคนบนพื้นพิภพได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้ชอบธรรมและสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่พระองค์ประสงค์ พระองค์สามารถเป็นผู้ชอบธรรมและเหนียวรั้งพระพิโรธของพระองค์ที่ใดและเมื่อไรที่พระองค์ประสงค์...นั่นคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์ แผนการของพระองค์ และความมุ่งหมายของพระองค์สำเร็จจริงสำหรับสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์เอง

เราอาจไม่เข้าใจข้อพระคำเหล่านี้ แต่เราควรเชื่อข้อพระคำเหล่านี้-และขอให้ผมเตือนคุณ โอ มนุษย์เอ๋ย: อย่ากล่าวหาพระเจ้า อย่าโต้แย้งพระเจ้า อย่าตั้งคำถามพระเจ้า...เพราะว่าสักวันหนึ่งคุณจะถูกเขาลงต่อพระพักตร์พระเจ้า (รม. 14:11) โปรดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด พระเจ้าทรงชอบธรรม พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นความจริง พระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้!

ข้อ 25 และ 26: “ตามที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาด้วยว่า ‘เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นชนชาติของเรา และจะเรียกนางว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก และต่อมาในสถานที่ซึ่งได้ทรงกล่าวแก่

พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองพวกเขาจะถูกเรียกว่า เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลยกข้อความจากโฮเซยา 2:23 และโฮเซยา 1:10 โดยการอ้างอิงไปยังคำพยากรณ์นั้นเอง เราจะเห็นว่าในทั้งสองกรณีการประยุกต์ใช้โดยตรงคือ ใช้กับชนชาติอิสราเอล ขณะที่ข้อพระคำที่ยกมาในหนังสือโรมมีการอ้างอิงถึงพวกคนต่างชาติ เปาโลกำลังนำเสนอข้อเท็จจริงที่ว่าแน่นอนว่าในทางหลักการคำพยากรณ์ของโฮเซยากำลังถูกทำให้สำเร็จจริงในยุคสมัยมหัศจรรย์แห่งพระคุณนี้ที่ว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชนหนึ่งให้รอด (นั่นคือ พวกคนต่างชาติ) ซึ่งแต่ก่อนไม่ใช่หมู่ชนหนึ่ง; เหล่าคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้น, เหล่าคนต่างดาวจากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอล ปราศจากความหวังและกระนั้นโดยหาพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าพระองค์ก็ทรงเรียกหมู่ชนหนึ่งว่าเป็นประชากรของพระองค์ผู้ซึ่งแต่ก่อนไม่ใช่ประชากรของพระองค์

ข้อ 27-29: “ท่านอิสยาห์ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า ‘ถึงแม้ว่าจำนวนของลูกหลานของอิสราเอลจะเป็นเหมือนเม็ดทรายแห่งทะเล คนที่เหลืออยู่จะรอด ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้’ และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อนว่า ‘นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง พวกเราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์’ ”

ในที่นี้เปาโลยกข้อความจากอิสยาห์ 10:22,23 และอิสยาห์ 1:9 เขาทำเช่นนี้ เพื่อพิสูจน์ว่ามันเป็นเพราะพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเท่านั้น คือพระองค์ให้เปล่าของพระเจ้า ที่แม้แต่คนที่เหลืออยู่ซึ่งออกมาจากชนชาติอิสราเอลได้รับความรอด-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาสมควรได้รับมัน แต่เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสั่งและได้ประสงค้มัน โดยพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์

ข้อ 30: “เช่นนั้นแล้วพวกเราจะว่าอะไร คือว่าพวกคนต่างชาติซึ่งไม่ได้ติดตามความชอบธรรม ก็ได้ถึงความชอบธรรมแล้ว คือความชอบธรรมซึ่งเป็นของความเชื่อ”

เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าพวกคนต่างชาติที่ “ได้ถึงความชอบธรรมแล้ว” ก็ไม่ได้ไปถึงความชอบธรรมโดยทางความประสงค์ของพวกเขาเองหรือโดยทางการวิ่งของพวกเขาเอง (ข้อ 16) แต่โดยพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า พวกเขาจึงได้ไปถึง “ความชอบธรรมซึ่งเป็นของความเชื่อ” การอ้างอิงของเปาโลถึงพวกคนต่างชาติเหล่านั้นที่ได้ความชอบธรรมมาเป็นของตนซึ่งมาด้วยความเชื่อไม่น่าจะเป็นเรื่องชวนประหลาดใจ เพราะว่าความชอบธรรมประเภทนี้สามารถถูกพบได้กระทั้งโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ใสหามัน ลักษณะเฉพาะตัวของมันก็คือว่ามันถูกนำมาและถูกยื่นเสนอให้แก่มนุษย์ และความเชื่อเป็นเพียงการกระทำนั้นของการรับมันไว้เป็นของตัวเอง

ข้อ 31 และ 32: “แต่พวกอิสราเอล ซึ่งได้ติดตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ไม่ได้ถึงพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น เพราะเหตุใดเล่า เพราะว่าพวกเขามีได้แสวงหาความชอบธรรมนั้นด้วยความเชื่อ แต่เสมือนแสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ ด้วยว่าพวกเขาได้สะดุดที่หินสะดุดก้อนนั้น”

เปาโลกำลังอภิปรายในที่นี้ถึงปัญหานั้นที่ถูกยกขึ้นมาด้วยความสัมพันธ์ของพวกยิวที่มีต่อชาวประเสริฐ พวกคนต่างชาติ (ในข้อ 30) ถูกนำมาเปรียบเทียบความตรงข้ามกับชนชาติอิสราเอล (ในข้อ 32) พวกคนต่างชาติในตอนนั้นไม่ได้กำลังแสวงหาความชอบธรรม แต่พวกยิวเหล่านั้นกำลังแสวงหา-แต่ในวิธีที่ผิด: “โดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ” ในที่นี้คือชนชาติหนึ่งซึ่งกำลังไล่ตาม “พระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม” และล้มเหลวในการไล่ตาม นั่นคือ พวกเขาไม่เคยไปถึงสถานที่แห่งความชอบธรรมหรือความบริสุทธิ์ที่พระราชบัญญัติเรียกร้อง พวกเขาบอกว่า “สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสนั้น พวกเราจะกระทำตาม” (อพย. 19:8) แต่พวกเขาทำสิ่งที่ตรงข้ามกันเลย พวกเขาละเมิดพระบัญญัติทุกข้อที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา

(ในบทที่ 10 ข้อ 5 และ 6 เราจะศึกษาอย่างเต็มที่เรื่องความแตกต่างระหว่าง “ความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติ” และ “ความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อ”)

ตอนนี้ในข้อ 32 เปาโลถามว่า “เพราะเหตุใดเล่า?” นั่นคือ ทำไมชนชาติอิสราเอลถึงได้ล้มเหลว? ทำไมพวกเขาถึงไม่เคยได้ไปถึงสภานั้น (หรือระยะนั้น) ของความชอบธรรมซึ่งพระราชบัญญัติเรียกร้อง? เปาโลตอบว่า: “เพราะว่าพวกเขาไม่ได้แสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยความเชื่อ แต่..โดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ”

ในที่นี้เปาโลกำลังชี้ให้เห็นว่าพวกเขายิวเหล่านั้น ซึ่งบากบั่นมุ่งหน้าไปสู่หลักชัย ไปไม่ถึงหลักชัยนั้น พวกเขาไปไม่ถึง แต่พวกคนต่างชาติ ซึ่งไม่เคยวิ่ง (หรือซึ่งไม่เคยบากบั่นมุ่งหน้าไปสู่หลักชัยนั้น) ได้ไปถึงแล้ว-โดยความเชื่อ หากเราละสายตาไปจากข้อเท็จจริงนี้ เราก็อาจเกิดอคติด้านหลักคำสอนและพลาดประเด็นหลักที่พระวิญญาณกำลังชี้ให้เราเห็นตรงนี้ นั่นคือ ที่ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจตามพระประสงค์อันเป็นสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-และนอกจากพระองค์ไม่มีพระเจ้าองค์อื่นเลย

ณ จุดนี้ เปาโลผ่านจากอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไปสู่ความรับผิดชอบของมนุษย์ เราไม่สามารถทำให้ทั้งสองอย่างนี้เข้ากันได้ในความเข้าใจแบบมนุษย์ และถ้าพระคัมภีร์ไม่ทำให้ทั้งสองอย่างนี้เข้ากันได้ เราคงลอยคว้างอยู่ในอากาศ นั่นคือ เราต้องยึดทั้งสองอย่างนี้ไว้ พระวาทะของพระเจ้าและเหตุผลสอนเราถึงอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระเจ้า-และพระคัมภีร์และใจวินิจฉัยยึดและชอบของมนุษย์ก็ยืนยันด้วยพลังที่เท่าเทียมกันถึงหน้าที่รับผิดชอบและเจตจำนงเสรีของมนุษย์ คำสอนผิดปรากฏขึ้นเมื่ออย่างหนึ่งอย่างใดในสองอย่างนี้ถูกปฏิเสธหรือเมื่ออย่างหนึ่งถูกอธิบายในแบบที่ตัดอีกอย่างหนึ่งที่เหลือออกไปเสีย

เราต้องจดจำไว้เช่นกันว่าถึงแม้ว่ามนุษย์ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ การไร้ความสามารถด้านศีลธรรมก็ไม่ได้ปลดเปลื้องจากความรับผิดชอบ การไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยตัวเองให้รอดมีพื้นฐานอยู่ในสันดานบาปของเขา (รม. 8:7) และพระเจ้าไม่ทรงเป็นตัวการแห่งบาปของมนุษย์ “พระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย” (ยากอบ 1:13) การไร้ความสามารถของคนบาปที่จะทำความชอบธรรม การไร้ความสามารถของเขาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นผลของบาปที่อาศัยอยู่ภายในผ่านทางสันดานนั้นที่ตกทอดมาจากอาดัม ซึ่งผ่านทางเขาบาปได้เคลื่อนตัวมาสู่มนุษย์ทุกคน

เราอาศัยอยู่ในโลกแห่งบาป โลกที่เต็มไปด้วยความสับสน และมีความเป็นศัตรูกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์โดยธรรมชาติ พระเจ้าทรงถือว่าคนชั่วไม่มีความผิดไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงจัดหาผู้รับผิดชอบแทนให้แล้ว: พระเยซู พระเมสโปดคนั้น ได้ทรงชำระหนี้บาปแล้ว และ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็เชิญมา ผู้ใดก็ตามที่มาก็จะถูกยอมรับ เพราะว่าพระเยซูทรงสัญญาแล้วว่าผู้ใดที่มา พระองค์จะไม่ทรงไล่ไปเสีย คำเชิญนั้นคือ “เชิญมาหาเรา และเราจะให้การหยุดพักแก่เจ้า เชิญมาหาเรา และเราจะไม่ขับไล่เจ้าไปเสีย ทุกคนที่กระหายเชิญมาเถิด โดยไม่ต้องเสียค่าและเสียเงิน และเชิญเขาขึ้นมาจากน้ำแห่งชีวิตตามสบาย”

เปาโลสอน ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขาให้เขียน เรื่องอำนาจสิทธิ์ขาดอันสมบูรณ์และไม่อาจปฏิเสธได้ของพระเจ้า-และเขาเทศนาเรื่องเจตจำนงเสรีของมนุษย์อย่างร้อนรนพอกัน ในบทต่อไป เขาจะแสดงให้เห็นว่าความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า แต่เป็นความผิดของชนชาติอิสราเอลเอง

“ด้วยว่าพวกเขาได้สะดุดที่หินสะดุดก้อนนั้น” “หินสะดุด” ก้อนนั้นคือพระคริสต์ (พระคริสต์แห่งกางเขนนั่น) ชนชาติอิสราเอลได้สะดุดที่หินสะดุดก้อนนั้น (1 คร. 1:23) เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ไล่ตามความชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่โดยการประพฤติแห่งพระราชบัญญัติ

ข้อ 33: “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คูเกิด เราได้วางหินสะดุดก้อนหนึ่งและศิลาแห่งการขัดเคืองใจไว้ในศิโยน และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อัปอาย’”

ข้อความที่ยกมานี้มาจากอิสยาห์ 28:16 เปโตรใช้ข้อพระคำเดียวกันนี้ใน 1 เปโตร 2:6 (นอกจากนี้ อ่านเพลงสดุดี 118:22 และอิสยาห์ 8:14) พระคำขื่อนี้ อธิบายความหมายของถ้อยคำปิดท้ายของข้อ 32 ความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลใน

การยอมจำนนต่อความชอบธรรมของพระเจ้ามีอยู่ในความล้มเหลวของพวกเขาในการที่พวกเขาปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรง
เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าและ “จุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ความเชื่อในพระเมสสิยาห์ยังเป็น “ศิลาแห่งการขัดเคืองใจ” เช่นกัน วูเอสท์ให้คำอธิบายนี้: “การขัดเคืองใจแห่งกางเขน
นั้น ที่พวกเขาได้สะดุด ไม่ได้เป็นเพียงข้อเท็จจริงที่ว่ามันคือกางเขนอันหนึ่ง ขณะที่พวกเขาได้คาดหวังพระที่นั่งของพระเมสสิยาห์
กางเขนนั่นทำให้พวกเขาขัดเคืองใจเพราะว่า (ตามที่เปาโลตีความ) มันเรียกตัวพวกเขาให้เริ่มต้นชีวิตทางศาสนาของพวกเขา
ตั้งแต่แรกนั้น ที่พระบาทของผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั่น พร้อมกับความรู้สึกในใจของพวกเขาเกี่ยวกับนี่สิ้นนอกอนันต์ต่อพระองค์
ซึ่งไม่มี “การประพุดิ” ไດสามารถจะชดใช้ได้”

“...และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย” คำว่า “ผู้ใดก็ตาม” ในพระคำข้อนี้คือข้อพิสูจน์ว่าพวกเขียวเหล่านั้น
ได้ล้มเหลวเพราะการขาดความเชื่อของพวกเขา

ตรงนี้ในบทที่ 9 เราเห็นบททดสอบแห่งความเชื่อ-ความเชื่อที่เป็นของจริง ความเชื่อแท้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ความ
เชื่อวางใจพระเจ้า! ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าไม่เพียงทรงฤทธานุภาพทุกอย่างเท่านั้น แต่พระองค์ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่งและ
ทรงทราบทุกสิ่งด้วย-แถมยังชอบธรรมและบริสุทธิ์หมดทั้งสิ้น โดยปราศจากความผิดแม้กระทั่งในรายละเอียดเล็กน้อยที่สุด
ความเชื่อยอมเชื่อทุกสิ่งไม่ว่าทุกสิ่งที่เหลือจะเป็นเช่นไร ความเชื่อยอมเชื่อพระองค์ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นไม่มีทางทำผิด
ได้...พระองค์ต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ความเชื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้าและเชื่อมั่น ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์มีใจแข็ง
กระด้าง และทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์มีใจอ่อนลง สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับหลักเหตุผลของมนุษย์และความเข้าใจของมนุษย์-แต่
หลักเหตุผลและความเข้าใจของมนุษย์ไม่มีสิทธิอำนาจเหนือความเชื่อแท้ ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็น
พระเจ้า! ความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้าโดยปราศจากการมองเห็น การรู้สึก การรับรู้รส; ความเชื่อแท้เชื่อพระเจ้า ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมี
อยู่ว่ามนุษย์อันมีขีดจำกัดยอมล้มเหลว ความเชื่อก็ก้าวเดินต่อไปโดยสายตาจับจ้องอยู่ที่พระเจ้าเพียงผู้เดียว ไม่ใช่ที่มนุษย์ซึ่งมีขีด
จำกัด ถึงแม้ว่าความเชื่อเดินในความมืด ความเชื่อก็เดินต่อไป และเมื่อเราเดินโดยความเชื่อในความมืด เราก็รู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่
ที่นั่น ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถมองเห็นพระองค์ก็ตาม

เมื่อหลักเหตุผลของมนุษย์ล้มเหลวในห้องปฏิบัติการ ในหลอดทดลอง บนสไลด์ ภายใต้กล้องจุลทรรศน์ และร้องออกมา
ว่า “การประสูติจากหญิงพรหมจารีเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ในทางวิทยาศาสตร์ การเป็นขึ้นจากพวกคนตายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
ในทางวิทยาศาสตร์” ความเชื่อก็ยังเชื่อในเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย และการเสด็จ
กลับมาด้วยตัวเองของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้อีก คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ เดินโดยความเชื่อ-และไม่ใช่โดย
การมองเห็น ถ้าเราเดินโดยการมองเห็น ก็ไม่จำเป็นต้องมีความเชื่ออีกต่อไป เพราะว่าสิ่งที่มนุษย์มองเห็นได้ จับต้องได้ รู้สึกได้
หรือรับรู้รสได้ เขาก็ไม่ต้องการความเชื่อเพื่อจะยอมรับ

สมมติว่าเราที่เชื่อในพระเจ้ายกมืออธิษฐานและขอบคุณพระเจ้าสำหรับอธิสิทธิ์แห่งการไว้วางใจพระองค์และการเดิน
อย่างเรียบง่ายกับพระองค์ โดยวางมือของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราอาจไม่ทราบทุกรายละเอียดแห่งทางนั้น เราก็
ทราบว่าพระองค์ผู้ทรงนำ “ทรงทราบทางนั้นที่เราไป”

“โรมัสเอ๋ย เจ้ากล่าวใช้ใหม่ว่าเจ้าไม่รู้ว่าเราจะไปที่ไหน และดังนั้นเจ้าจึงไม่รู้จักทางนั้น? โรมัสเอ๋ย เราเป็นทางนั้น ความ
จริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาสู่พระบิดานอกจากโดยทางเรา เนื่องจากไม่มีผู้ใดมาสู่พระบิดานอกจากโดยทางเรา มันจึงเป็น
ความจริงที่ว่ามนุษย์ทุกคนที่มาถึงพระบิดาต้องมาโดยทางเรา โรมัสเอ๋ย คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ-และความ
เชื่อยอมไม่ขอร้องให้ถูกแสดงออก เราเป็นทางนั้น และปราศจากทางนั้นก็ไม่มีการไป เราเป็นความจริงนั้น และปราศจากความจริงนั้นก็ไม่มีการรู้ เราเป็นชีวิตนั้น และปราศจากชีวิต โรมัสเอ๋ย เจ้าก็ตายเสียแล้ว ดังนั้น ถ้าเจ้ามายังที่ๆเราอยู่ เจ้าก็ต้องมาโดย
ทางเรา-และไม่ใช่แค่เจ้าคนเดียว โรมัสเอ๋ย แต่มนุษย์ทั้งหมด มนุษย์ทุกคน ต้องมาโดยทางเรา คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดย

ความเชื่อ เดินโดยความเชื่อ และโดยความเชื่อพวกเขาจะผ่านเข้าไปในประตูนั้นเข้าสู่เมืองสวรรค์-และโรมัสเอย์ เราเป็นประตูนั้น!”
(อ่านยอห์น 14:1-6; 10:9)

“โรมัสเอย์ เจ้าจำได้ไหมตอนที่เจ้ากล่าวว่า ‘ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และแยงมือของข้าเข้าไปในซี่ข้างของพระองค์ ข้าจะไม่ยอมเชื่อเลย’? เจ้าจำได้ไหมตอนที่เจ้าได้เห็น เจ้าได้เชื่อ-และเราบอกเจ้าแล้วว่าเจ้าได้รับพรเพราะว่าเจ้าได้เห็นและเชื่อ แต่คนเหล่านั้นที่เชื่อโดยที่มองไม่เห็นก็ได้รับพรมากกว่า? ดังนั้น โรมัสเอย์ โดยความเชื่อจงวางมือของเจ้าในมือที่มีรอยตะปูของเรา และแม้มองไม่เห็น จงตามเรามาเถิด” (อ่านยอห์น 20:24-29)

มันมีค่าประเสริฐ มันแสนมหัศจรรย์ มันช่างวิเศษที่จะเดินโดยความเชื่อและไม่ใช้โดยการมองเห็น! ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราติดตามพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา-กระนั้นเรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น! เราวางมือของเราในพระหัตถ์ที่เราไม่อาจมองเห็นได้-กระนั้นเรารู้ว่าพระหัตถ์นั้นอยู่ที่นั่น และในความเชื่อเราก็ก้าวเดินไปวันต่อวัน โดยไม่รู้วันข้างหน้าเหล่านั้น แต่รู้จักพระคริสต์ผู้หนึ่งที่ทรงทราบวันข้างหน้าเหล่านั้นทั้งหมด!

คุณได้วางมือของคุณในพระหัตถ์ที่มีรอยตะปูนั้นแล้วหรือยัง? หากคุณยังไม่วาง จงวางมันเดี๋ยวนี้!

บทที่ 10

10:1 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด

10:2 ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้

10:3 เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า

10:4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ

10:5 เพราะว่าโมเสสได้บรรยายถึงความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติว่า ‘มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิต โดยการกระทำเหล่านั้น’

10:6 แต่ความชอบธรรมซึ่งมาด้วยความเชื่อนั้น กล่าวอย่างนี้ว่า “อย่าพูดในใจของเจ้าว่า ผู้ใดจะขึ้นไปยังสวรรค์” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)

10:7 หรือ “ผู้ใดจะลงไปยังที่ลึก” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก)

10:8 แต่ความชอบธรรมนั้นกล่าวว่าจะไร “ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่าน คืออยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน” คือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราประกาศอยู่นั้น

10:9 คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

10:10 เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด

10:11 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย’

10:12 เหตุว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันซึ่งทรงอยู่เหนือทุกคน โปรดอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์

10:13 เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

10:14 แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้

10:15 และเขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้งหลายที่ดีมา ก็งามสักเท่าใด’

10:16 แต่พวกเขาทุกคนไม่ได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะท่านอิสยาห์กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา’

10:17 ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า

10:18 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” ใช่แล้ว อย่างแท้จริง ‘เสียงของพวกเขาออกไปทั่วแผ่นดินโลก และบรรดาถ้อยคำของพวกเขาไปถึงที่สุดปลายพิภพ’

10:19 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “คนอิสราเอลไม่ได้ทราบหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า ‘เราจะช่วยพวกเขาให้ริษยาโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ชนชาติหนึ่งชนชาติใด และโดยประชาชาติที่โหดเหี้ยม เราจะทำให้พวกเขาเจ้าโมโห’

10:20 แต่ท่านอิสยาห์กล่าวหาญมากและกล่าวว่า ‘เราได้ถูกพบโดยคนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเรา เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่มีได้ถามหาเรา’

10:21 แต่แก่คนอิสราเอล ท่านกล่าวว่า ‘ตลอดวันเราได้ยื่นมือทั้งสองของเราออกต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและมักกบฏ’

ความไม่รู้ของชนชาติอิสราเอล

ต้นเหตุแห่งความไม่เชื่อของพวกเขา

ในบทที่ 10 เราจะศึกษาเรื่องความล้มเหลวแบบชัดเจนของพระสัญญาเหล่านั้นของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล เราจะเห็นว่าพระสัญญาเหล่านั้นไม่ได้ล้มเหลว แต่ว่าชนชาติอิสราเอลได้ถูกตั้งไว้ต่างหากชั่วคราวเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

ข้อ 1: “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด”

ในที่นี้เปาโลประกาศอีกครั้ง (เหมือนในบทที่ 9:1-3) ถึงความหวังโยของเขามีสต่อชนชาติของเขา คือ ชนชาติอิสราเอล- โดยแสดงออกถึง “ความปรารถนาแห่งจิตใจ” ของเขาในเรื่องความรอดของพวกเขาพี่น้องของเขา อัครทูตท่านนี้ไยหาและอธิษฐานขอ “ให้เขาทั้งหลายรอด” เพราะถึงแม้ว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัมตามฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาก็เป็น “แกะที่หลงหาย” และต้องถูกตามหาและถูกพบโดยพระผู้เลี้ยงที่ดีนั้นเหมือนกับ “แกะอื่น” เหล่านั้นคือพวกคนต่างชาติ (ยอห์น 10:16) แต่เรื่องน่าเศร้าก็คือว่าถึงแม้ว่าพวกเขาหลงหาย พวกเขาก็ไม่ตระหนักถึงสภาพที่แท้จริงของตน

ข้อ 2 และ 3: “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า”

“ข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขา...” เปาโลเป็นพยานรับรองว่าชนชาติของเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้า- “แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้” เขากล่าวว่าพวกเขา “ขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า” และพวกเขาแสวงหาที่จะ “ตั้งความชอบธรรมของตนเอง” ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยอาศัยแรงงานแห่งมือของพวกเขาเอง วูเอสท์กล่าวว่า “ความชอบธรรมนั้นที่พวกยิวปรารถนาคือความชอบธรรมหนึ่งที่เป็นของพวกเขาเองในลักษณะเฉพาะตัว ความชอบธรรมหนึ่งที่เกิดด้วยความพากเพียรของพวกเขาเอง ผลงานแห่งความอุตสาหะของพวกเขาเอง ความชอบธรรมหนึ่งที่ยากยกชูพวกเขาเอง ไม่ใช่ความชอบธรรมที่ถูกให้ลักษณะเฉพาะตัวโดยสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นในบุคคลอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ ไม่ใช่ความชอบธรรมหนึ่งที่ถูกหยิบยื่นให้แก่พวกเขาในฐานะเป็นของประทานหนึ่งซึ่งพวกเขาคงรู้สึกที่ตัวเองมีพันธะต้องขอบคุณพระองค์”

“...ไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” การรับเอาความชอบธรรมของพระเจ้ามาเป็นของตัวเองเกี่ยวข้องกับไม่เพียงการสลัดทิ้งการพึ่งพาตัวเองทุกอย่างและความอุตสาหะของตัวเองเพื่อที่จะได้ความรอด แต่เกี่ยวข้องกับการยอมจำนนหัวใจแด่พระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า (รม. 10:9) สิ่งนี้พวกยิวไม่เต็มใจที่จะทำ พวกเขาไม่รู้จักความหมายของความชอบธรรมจากมุมมองของพระเจ้า พวกเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้า แต่เพราะความรู้ที่ไม่เพียงพอของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ยอมรับพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า และพวกเขาไม่ยอมรับข้อเท็จจริงแห่งข่าวประเสริฐที่ถูกระบุในพระคำข้อถัดไป

ข้อ 4: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ขอให้ผมหยุดตรงนี้ชั่วคราวเพื่อกล่าวว่าพวกยิวเหล่านั้นที่เปาโลเขียนถึงไม่ใช่พวกสุดท้ายที่ไม่ยอมรับข้อเท็จจริงนี้ เรามีพวกแบปติส พวกเมธอดิสต์ และพวกอื่นๆจำนวนมากที่เทศนาว่า “พระคุณ พระคุณ-พระคุณของพระเจ้า พระคุณที่ยิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งสิ้นของเรา”-และจากนั้นในลมหายใจเฮือกถัดมา พวกเขาก็เอาผู้คนเข้าอยู่ใต้พระบัญญัติ พระราชบัญญัติ พิธีกรรม รายการ และประเพณีทั้งหลาย โดยปฏิเสธที่จะเทศนาและปฏิบัติพระคุณล้วนๆ ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไป ผมเคยกล่าวในการประชุมต่างๆของผม-และผมขอกล่าวมันตรงนี้-ว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้คนๆหนึ่งลงนามคำสัตย์ปฏิญาณโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เดินร่ำ ข้าพเจ้าจะไม่ดื่มเหล้า ข้าพเจ้าจะไม่ไปโรงหนัง ข้าพเจ้าจะไม่เล่นไพ่” ถ้า

คนๆหนึ่งมีใจถูกต้องกับพระเจ้า-ถ้าเขาบังเกิดใหม่แล้ว โดยรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ จิต และกำลังของเขา-เขาก็จะไม่ทำสิ่งเหล่านั้น และถ้าเขาไม่ได้บังเกิดใหม่ การลงนามคำสัตย์ปฏิญาณก็จะไม่ป้องกันเขาไม่ให้ทำสิ่งเหล่านั้น

ชนชาติอิสราเอลได้ร้องบอกพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติทุกข้อของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติทุกข้อของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดของพระองค์!” แต่หลังจากคำสัญญานี้เพียงไม่นาน พวกเขาก็กำลังหลอรูปลูกว่าทองคำนั้น สันดานมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยน และมันจะไม่มีวันเปลี่ยน “พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย” คือ “ความหวังแห่งสง่าราศี”-และ “พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย” คือชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้าย “พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย” คือหลักประกันในการเข้าประตูมุกดาเหล่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน พระราชบัญญัติจะไม่ปนกับพระคุณ พระคุณจะไม่ปนกับพระราชบัญญัติ ถ้ามันเป็นพระราชบัญญัติ มันก็เป็นพระราชบัญญัติ ถ้ามันเป็นพระคุณ มันก็เป็นพระคุณ ทั้งสองไม่ปนกัน

ข้อ 4 ของบทที่สิบนี้ของหนังสือโรมอธิบายความหมายของถ้อยคำปิดท้ายในข้อ 3 พวกยิวเหล่านั้นไม่ยอมให้ตัวเองอยู่ใต้ความชอบธรรมของพระเจ้าเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมนั้นของพระเจ้าและผู้ทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” พระสัญญานั้นได้ถูกให้แก่ชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิม: “ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง” พระเยโฮวาห์ตรัส “ที่เราจะเพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินโลก ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะได้รับความรอด และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งท่านจะถูกเรียกคือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา” (ยรม. 23:5,6) แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อเมื่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของพวกเขา” ทรงปรากฏแล้ว อย่างไรก็ตาม สักวันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะต้อนรับพระองค์ ในวันนั้นเมื่อพันธสัญญาใหม่จะสำเร็จจริง (อ่านเยเรมีย์ 31:31-34; ฮีบรู 8:8-12; และโรม 11:25-27)

ความตรงข้ามกันระหว่างทางแห่งพระราชบัญญัติ และทางแห่งความเชื่อ

ข้อ 5: “เพราะว่าโมเสสได้บรรยายถึงความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติว่า ‘มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น’”

ถ้อยคำเหล่านี้ถูกยกมาจากเลวีนิติ 18:5 ซึ่งอ่านว่า: “เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจะต้องรักษากฎเกณฑ์ทั้งหลายของเรา และคำตัดสินต่าง ๆ ของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์กระทำตามอย่างนั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้ในข้อเหล่านั้น เราเป็นพระเยโฮวาห์”

ดร.สโกฟิลด์บอกเราว่าพันธสัญญาสมัยโมเสสได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล “ในสามส่วน ซึ่งแต่ละส่วนมีความสำคัญต่อส่วนอื่นๆที่เหลือ และเมื่อรวมกันจึงก่อตัวเป็นพันธสัญญาสมัยโมเสส นั่นคือ: พระบัญญัติเหล่านั้น ที่แสดงออกถึงพระประสงค์อันชอบธรรมของพระเจ้า (อพย. 20:1-26); ‘คำตัดสิน’ เหล่านั้น ซึ่งใช้ปกครองชีวิตด้านสังคมของชนชาติอิสราเอล (อพย. 21:1-24:11); และ ‘กฎพิธี’ เหล่านั้น ซึ่งปกครองชีวิตทางศาสนาของชนชาติอิสราเอล (อพย. 24:12-31:18) สามองค์ประกอบนี้ก่อตัวเป็น ‘พระราชบัญญัตินั้น’ ตามที่ลึ้นนั้นถูกใช้แบบเหมารวมในภาคพันธสัญญาใหม่ พระบัญญัติเหล่านั้นและกฎพิธีเหล่านั้นก่อตัวเป็นระบบทางศาสนาหนึ่งเดียว พระบัญญัติเหล่านั้นเป็น ‘การปรนนิบัติแห่งการปรับโทษ’ และแห่ง ‘ความตาย’ (2 คร. 3:7-9); กฎพิธีเหล่านั้นให้ (ในมหาปุโรหิต) ผู้แทนคนหนึ่งของเหล่าประชาชนกับพระเยโฮวาห์; และในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นคือ ‘เครื่องปกปิด’ หนึ่งสำหรับบาปทั้งหลายของพวกเขาในการตั้งตาออกทางเขนนั้น (ฮบ. 5:13; 9:6-9; รม. 3:25,26) คริสเตียนไม่อยู่ใต้พันธสัญญาสมัยโมเสสซึ่งมีเงื่อนไขและฟังการประพาด คือพระราชบัญญัตินั้น แต่อยู่ใต้พันธสัญญาใหม่แห่งพระคุณซึ่งไม่มีเงื่อนไข (รม. 3:21-27; 6:14,15; กท. 2:16; 3:10-14, 16-18, 24-26; 4:21-31; ฮบ. 10:11-17)”

เมื่อโมเสสเขียนว่ายิวที่รักสากลเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้นของพระเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ในสิ่งเหล่านั้น เขาก็ไม่ได้หมายความว่าคนๆนั้นจะได้รับชีวิตนิรันดร์เพราะความเชื่อฟังของเขา หรือการประพฤติของเขา ชีวิตนิรันดร์เป็นของขวัญอย่างหนึ่ง ทั้งในภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ และไม่เคยต้องประพฤติเพื่อที่จะได้มันมา

ทั้งโมเสสและเปาโลเข้าใจชัดเจนและสอนว่าความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติไม่มีทางให้คนๆหนึ่งได้มีที่ยืนแห่งความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง ในโรม บทที่ 4 เปาโลเขียนว่าอับราฮัมได้รับความรอดโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติ ในภาคพันธสัญญาเดิมความเชื่อเท่านั้นในเครื่องสัตวบูชาได้บาปที่จะเสด็จมานั้นซึ่งพระเจ้าจะทรงถวาย (เครื่องสัตวบูชานั้น-พระเยซูคริสต์เจ้า-ซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของพวกเลวี) สามารถให้คนๆหนึ่งมีที่ยืนอันชอบธรรมเช่นนั้นได้

ผู้ใดเล่าเคยรักษาพระราชบัญญัติ? ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเยซูคริสต์เจ้าเคยรักษาพระราชบัญญัติ พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติ (มธ. 5:17) แต่เพื่อจะทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงและพระองค์ทรงทำแล้ว พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้วในทุกรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุด ถ้าไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ คำกล่าวนี้ได้ถูกกล่าวโดยโมเสสและถูกทวนซ้ำโดยเปาโลในความหมายใด? มันถูกกล่าวในความหมายที่ว่าความเชื่อฟังของคนๆหนึ่งต่อกฎพิธีของเครื่องสัตวบูชาที่ถูกถวายในพลับพลาที่เหมือนกับการกระทำแห่งความเชื่อของเขาในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น ซึ่งจะส่งผลเป็นการยืนแบบชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้เขียนท่านหนึ่งคิดว่าเปาโลหมายถึงพวกฟาริสีและพวกถือบัญญัติ และข้อเท็จจริงที่ว่าศาสนายิวได้ถูกบิดเบือนไปจากระบบของพระเจ้าแล้ว-ซึ่งในระบบนั้นความรอดได้ถูกประทานให้เป็นคำตอบสำหรับความเชื่อในเครื่องสัตวบูชาที่เป็นโลหิต-โดยบิดเบือนไปสู่ลัทธิที่เน้นเพียงจริยธรรม ซึ่งชนชาติอิสราเอลได้แสวงหาความรอดโดยการเชื่อฟังพระราชบัญญัติ

ข้อ 6-8: “แต่ความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อ นั้น กล่าวอย่างนี้ว่า “อย่าพูดในใจของเจ้าว่า ผู้ใดจะขึ้นไปยังสวรรค์” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) หรือ “ผู้ใดจะลงไปยังที่ลึก” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) แต่ความชอบธรรมนั้นกล่าวว่าจะไร “ถ้อยคำนั้นอยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน” คือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราประกาศอยู่นั้น”

ถ้อยคำที่ถูกยกมาตรงนี้ถูกเอามาจากพระราชบัญญัติ 30:12-14 ซึ่งโมเสสที่ใกล้บั้นปลายแห่งชีวิตของเขาแล้ว ทำให้ประชากรเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ประทานคำพยานซึ่งมนุษย์ต้องเชื่อ คำพยานตรงนั้นแน่นอนว่าเป็นการเปิดเผยจากภูเขาซีนาย แต่ในที่นี้เปาโลเอาคำพูดของโมเสสมาและปรับใช้ถ้อยคำเหล่านั้นในแบบที่แสนวิเศษกับความเชื่อในพระคริสต์ (โปรดอ่านข้อพระคำเหล่านั้นในหนังสือพระราชบัญญัติอย่างตั้งใจมากๆ)

เปาโลกล่าวว่า: “มันไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะต้องขึ้นไปยังสวรรค์ เพื่อนำพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน และมันไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะต้องลงไปในที่ลึก เพื่อนำพระองค์ขึ้นมาอีกจากพวกคนตาย” พระคริสต์ได้เสด็จลงมาแล้ว พระองค์ได้สิ้นพระชนม์แล้วพระเจ้าได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว-และคำพยานของข่าวประเสริฐทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับเรื่องนี้ ดังนั้นครุฑของท่านนี้จึงกล่าวต่อไปว่า “ข่าวประเสริฐ พระวณะของพระเจ้า ข่าวสารของพระเจ้า อยู่ใกล้ท่าน กระทั่งในปากของท่าน และในใจของท่าน: ข่าวสารนั้น พระวณะแห่งความเชื่อ ซึ่งเราประกาศ”

ความเชื่อไม่ถามว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน; ความเชื่อยอมรับพระเจ้า โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ หมดจิตใจเหลือเกินที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า และพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้ากลายเป็นของเราเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ความเชื่อที่นำพระคุณที่ช่วยให้รอดมากกลายเป็นของเราผ่านทางเราได้ยินพระวณะของพระเจ้า (รม. 10:17)

เราไม่มีทางทราบว่าพระวณะของพระเจ้ามีความสำคัญมากขนาดไหนหากเรายังไม่ไปถึงประตูมุกดาเหล่านั้น ไม่แปลกเลยที่พวกเสรีนิยม พวกสมัยใหม่นิยม และพวกที่เกลียดชังพระเจ้ากำลังทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของพวกเขาเพื่อทำลาย

ความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าและรู้เถื่อนรากฐานทั้งหลายแห่งความเชื่อนั้น เมื่อเรายอมรับพระวจนะ เราก็ไม่ถามว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน หรือว่าพระคริสต์ได้เสด็จลงมาจากเบื้องบนจริงหรือ หรือว่าพระองค์ได้กลับมาจากพวกคนตายแล้วจริงหรือ เราทราบว่าคุณพระเจ้าทรงทำสิ่งเหล่านั้นแล้ว เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าคุณพระเจ้าทรงทำเช่นนั้น!

ข้อพระคำถัดไปคือเพชรอันเปล่งประกายสำหรับนักเทศน์ผู้นี้ เพราะว่าโดยพระคำข้อนี้ความมั่นใจอันเปี่ยมสุขได้กลายเป็นของผม!

ข้อ 9: “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด”

ผมกล่าวไปก่อนหน้านี้ในการศึกษาค้นคว้านี้ว่าผมถูกฟุ้งงใจและได้รับความรอดคืนนั้นที่ผู้รับใช้เทศนาโดยใช้โรม 6:23: “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” นี่อาจดูแปลกในความคิดของคุณ แต่ถึงแม้ว่าผมได้รับความรอดคืนนั้น ผมก็ไม่ได้รู้ว่าผมได้รับความรอดอย่างไร ผมรู้ตอนนั้นว่าผมได้รับความรอดแล้ว แต่บอกตรงๆผมไม่ได้รู้ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร ผมรู้ตอนนั้นว่าพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้ว แต่ผมไม่ได้เข้าใจว่าพระเจ้าทรงทำมันแล้วอย่างไร ตอนนั้นผมไม่ได้มีความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบจนกระทั่งอีกสองสามคืนถัดมา เมื่อผมเข้าไปในห้องอธิษฐานและผมนั่งและฟังผู้รับใช้ของพระเจ้าอธิบายแผนการแห่งความรอด เขาเปิดเผยความจริงแห่งโรม 10:9,10-และความจริงนี้ได้ให้ผมมีความมั่นใจเรื่องความรอดซึ่งผมไม่เคยสงสัยเลยนับตั้งแต่คืนนั้น!

เปาโลรับประกันเราในจดหมายของเขาที่ส่งถึงทิตัสว่า “พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้” (ทิตัส 1:2) ดังนั้นผมจึงกล้าประกาศว่าผู้ที่ทำตามเงื่อนไขของโรม 10:9 ก็ได้รับความรอดได้ เงื่อนไขใดบ้างถูกนำเสนอในที่นี้?

8. “คือว่าถ้าท่าน”-นั่นหมายถึงโอลิเวอร์ กรีน หรือคุณ หรือคุณ หรือคุณ! กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ผู้ใดก็ตามที่อ่านความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับคุณ-ว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน...” นั่นไม่ได้หมายถึงการกล่าวคำว่า “ฉันเชื่อว่าพระเยซูอยู่องค์หนึ่ง” พวกฝึกก็เชื่อ-และพวกมันก็ตัวสั้น (ยากอบ 2:19) ผมไม่คิดว่ามีผู้คนมากมายที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูอยู่องค์หนึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่ง แม้แต่พวกที่นับถือรูปเคารพก็มีพระต่างๆของพวกเขาและศาสนาของพวกเขา พวกเขาจำเป็นต้องมีองค์ผู้สูงสุดอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่พระคำข้อนี้ไม่ได้หมายถึงการเชื่อด้วยหัวสมอง เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับหัวใจ

การ “ยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปาก” คือการยอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูเข้ามาในโลก ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง โยเซฟสามีของมารีย์ เป็นพ่อเลี้ยงของคุณพระองค์-แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของคุณพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปกคลุมมารีย์ และเธอได้ตั้งครรภ์และคลอดพระเยซู คุณต้องเชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารี-หรือไม่ก็ตกรวมหกใหม่-ไม่ว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่จะกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ตาม!

คุณต้องไม่เพียงเชื่อว่าคุณพระเยซูทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี แต่คุณต้องเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงดำเนินชีวิตแบบไร้บาปว่าพระองค์ทรงถูกจับกุม ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน คุณต้องเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น หลังพระโลหิตของคุณพระองค์-ไม่ใช่ในฐานะฆาตกรที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง แต่พระองค์ได้ทรงล้างพระโลหิตของคุณพระองค์เพื่อการยกบาป คุณต้องเชื่ออีกว่าคุณพระองค์ทรงถูกฝัง และว่าในวันที่สามพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นอีกฝ่ายร่างกาย-ไม่ใช่ในฐานะวิญญาณคนหนึ่ง แต่ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ผมขอทวนซ้ำ: คุณต้องเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ถูกตรึงบนกางเขนอันหนึ่ง ถูกฝังในโม้มค์แห่งหนึ่ง เป็นขึ้นในวันที่สาม นี่แหละคือความหมายของการเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้า โดยกล่าวยอมรับพระองค์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

ถ้าพระเยซูทรงเป็นบุตรของพระเจ้า-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง-พระเยซูก็ได้เสด็จมาเพื่อทำสิ่งนั้นที่พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทำ และการเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าก็เท่ากับเป็นการเปิดรับทุกสิ่งทีภาคพันธสัญญาใหม่สอนเกี่ยวกับพระองค์

คุณเชื่อไหมว่าพระเยซูคริสต์ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี? คุณเชื่อไหมว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกโดยเป็นทารกน้อยในรางหญ้า? คุณเชื่อไหมว่าพระองค์ทรงถูกเลี้ยงดูจนเติบโตในร้านช่างไม้ และว่าโยเซฟ พ่อเลี้ยงของพระองค์ ทำงานกับพระองค์วันแล้ววันเล่าในร้านช่างไม้เล็กๆนั้นในเมืองนาซาเร็ธ? คุณเชื่อไหมว่าเมื่อพระองค์ทรงมีอายุประมาณสามสิบปี พระองค์ได้ปรากฏตัวเพื่อการรับใช้ปวงชนของพระองค์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ให้บัพติศมาพระองค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระองค์และสถิตอยู่บนพระองค์? คุณเชื่อไหมว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์ เป็นค่าไถ่เพื่อคนเป็นอันมาก? คุณเชื่อไหมว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก? คุณเชื่อไหมว่าพวกเขาได้ฝังพระศพพระองค์และพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายในวันที่สาม? คุณเชื่อเรื่องนั้นไหม? ถ้าคุณเชื่อ คุณก็กำลังยืนอยู่ที่ประตูแห่งความรอดแล้ว!

9. “...และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย...” พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้ว “เพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25) ความเชื่อที่ตัดเรื่องนี้ออกไป ถึงแม้มันอาจยอมรับทุกสิ่งที่เหลือในบันทึกเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ก็ไม่ใช่ความเชื่อแบบคริสเตียน และไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด

นักศาสนาชั้นนำของประเทศคนหนึ่งเคยกล่าวอย่างเป็นหลักข้อเชื่อว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นเรื่องแต่งและว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จออกมาจากอุโมงค์นั้นพร้อมร่างกาย คำกล่าวของชายผู้นี้ถูกตีพิมพ์โดยวารสารชั้นนำหลายฉบับของอเมริกา-และทั่วโลกด้วยซ้ำ นอกจากนี้ในโรงเรียนศาสนศาสตร์ชั้นนำแห่งหนึ่งในอเมริกา ชายคนหนึ่งได้ยื่นขึ้นบนขานชาลาและพูดกับนักศึกษาที่เรียนเพื่อจะเป็นผู้รับใช้หลายร้อยคน และกล่าวแก่ชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “มันไม่จำเป็นแล้วที่จะเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซู...มันเป็นแค่เรื่องแต่งเท่านั้น”

ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่ความจริง เรามีสิ่งอื่นใดไว้ยึดเหนี่ยวอีกเล่า? ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้า เราก็คงหมดหวังกันหมดทุกคน เพราะนี่เป็นหนังสือเล่มเดียวบนแผ่นดินโลกที่ให้ความหวังใดๆแก่คนบาปที่สมควรตกนรก ใน 1 โครินธ์ 15:12-19 เราอ่านว่า:

“บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย ไซ้แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของตน แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่วงกลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็คือพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง”

ข้อพระคำแสนประเสริฐเหล่านี้ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย การเทศนาของเราก็สูญเปล่า มันก็เป็นคำโกหก...และความเชื่อของคุณก็สูญเปล่า (นั่นคือ ว่างเปล่า) ไซ้แล้ว เราเหล่านักเทศน์ที่เทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายก็เป็นคนโกหก เป็นพวกพยานเท็จ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย ความเชื่อของคุณก็ว่างเปล่าและคุณยังอยู่ในบาปทั้งหลายของคุณ ตามข้อพระคำเหล่านี้ ถ้าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย เราทุกคนก็จะตกนรก!

ผมขอประกาศแบบเป็นหลักข้อเชื่อ โดยปราศจากการขอร้อง โดยปราศจากความกลัว การเอาใจ หรือความลังเลใจ ว่าผู้ใดที่สอนหรือเทศนาว่าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากพวกคนตายก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของมารร้ายและเขากำลังเทศนาคำโกหก ระเบิดลูกโตะที่สุดเท่าที่เคยระเบิดใส่หน้าโลกที่ไม่เชื่อคือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า นั่นคือสิ่งเดียวที่พวกยิวไม่ได้หาเหตุผลอธิบาย-และพวกเขาไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้

คุณเชื่อในใจของคุณใหม่ว่าพระเยซูได้เสด็จออกมาจากอุโมงค์นั้นพร้อมร่างกาย ทรงมีชีวิตอยู่ และได้ทรงปรากฏแก่ผู้คน ตามที่ 1 โครินธ์ 15 เป็นพยานชัดเจนว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น? หากคุณเชื่อเช่นนั้น ที่ตามมาก็คือ-

10. “...ท่านจะรอด!” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คุณทำสองสิ่ง: ยอมรับด้วยปากของคุณ...เชื่อในใจของคุณ-จากนั้น “คุณก็จะรอด!” จงฟังถ้อยคำแสนประเสริฐเหล่านี้:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่ง พวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ในวันด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเคลฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว” (1 คร. 15:1-6)

เปาโลกำลังกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ว่า: “ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว พวกท่านได้ยืนยันข่าวประเสริฐแล้ว พวกท่านได้รับความรอดแล้วโดยทางข่าวประเสริฐนั้น และนี่คือข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศ: พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของเราตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงถูกฝังตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาอีกในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยเคลฟาส จากนั้นก็โดยสิบสองคนนั้น และโดยพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว”

หัวใจแห่งความรอดคือการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ มีผู้นำที่ยิ่งใหญ่ทางศาสนาจำนวนมาก ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนที่ได้ก่อตั้งศาสนายิ่งใหญ่ทั้งหลาย (กรุณาสังเกตว่าผมกล่าวว่า “ศาสนาทั้งหลาย”) คุณไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าขงจื๊อได้ฝากรอยประทับของเขาไว้บนโลก โมฮัมหมัดได้ฝากรอยประทับของเขาไว้บนโลก-และผู้นำทางศาสนาบางคนในสมัยต่อมา เช่น ผู้พิพากษารูเธอร์ฟอร์ด, แมรี เบเคอร์ เอ็ดดีย์ ฯลฯ ได้ฝากรอยประทับของพวกเขาไว้บนโลก แต่ไม่มีสักคนในคนเหล่านั้นที่เคยกลับมาจากหลุมศพ

พระเยซูได้ทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ทรงเดินออกมาจากอุโมงค์นั้นและทรงปรากฏในร่างกาสนั้นแก่ผู้คน-และจากนั้นพระองค์ได้ทรงลอยขึ้นสู่สวรรค์ในร่างกายเดียวกันนั้น (กิจการ 1:1-11) บัดนี้มีมนุษย์คนหนึ่งในสวรรค์: “เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5) “เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานที่บริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” (ฮบ. 9:24)

ถ้าคุณเชื่อด้วยสิ้นสุดใจของคุณว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น ถ้าคุณเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อรับโทษบาปของคุณและว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ก็จงกล่าวยอมรับเช่นนั้นด้วยปากของคุณ-และคุณก็ได้รับความรอด!

ข้อ 10: “เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด”

พระคำข้อนี้เน้นว่ามันคือ “ด้วยหัวใจ” ไม่ใช่ด้วยหัวสมอง ที่มนุษย์ “เชื่อไปสู่ความชอบธรรม” มันไม่ใช่ด้วยมือที่มนุษย์ประพฤติไปสู่ความชอบธรรม มันไม่ใช่ด้วยความสามารถของพวกเขาที่ผู้คนทำความดีทั้งหลายไปสู่ความชอบธรรม มันไม่ใช่ผ่านทางสมองที่ผู้คนยกเหตุผลและวางแผนชีวิตแห่งความชอบธรรม ไม่เลยครับ หนทางเดียวที่จะกลายเป็นคนชอบธรรมคือ เชื่อด้วยใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้นของพระเจ้า

เปาโลกล่าวต่อไปว่า “...และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” เรากล่าวยอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด...เรากล่าวยอมรับความรอด ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นเคยมีเหล่าสาวกแบบลับ ๆ แต่วันนี้ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าสาวกแบบลับ

ๆ แล้ว-ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วที่ปฏิเสธที่จะกล่าวยอมรับพระเยซูคริสต์ ผมไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนเทศนา หรืออธิษฐานในที่สาธารณะ หรือแม้แต่เป็นพยานรับรองในการนมัสการของคริสตจักร แต่ผู้เชื่อแท้ทุกคน “ยอมรับด้วยปาก” ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา! พระเยซูทรงสอนชัดเจนว่า “ถ้าเจ้าละอายเรา เราก็จะละอายเจ้า” พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าจะกล่าวยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะกล่าวยอมรับเจ้าต่อพระพิตักร์พระบิดาของเรา แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับเจ้าต่อพระพิตักร์พระบิดาของเรา” (อ่าน มัทธิว 10:32,33)

ดังนั้น-เราจึงเชื่อด้วยใจไปสู่ความชอบธรรมแห่งข่าวประเสริฐ ความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงยอมรับ และเรา กล่าวยอมรับด้วยปากว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า ว่าเราได้รับความรอดแล้ว

ในย่อหน้าที่ปิดท้ายด้วยข้อ 10 เรามีข้อความหนึ่งที่สำคัญมากที่สุดที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเข้าสู่ความตรงข้ามกันมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ คือความชอบธรรมสองแบบนี้: “ความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติ” (ข้อ 5) และ “ความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อ” (ข้อ 6) โดยไม่พึงการมองเห็นหรือการประพฤติ แบบหนึ่งเป็นความชอบธรรมอันไม่บริสุทธิ์ของมนุษย์ อีกแบบที่เหลือเป็นความชอบธรรมอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า แบบหนึ่งเป็นอย่างมนุษย์ อีกแบบเป็นอย่างพระเจ้า แบบหนึ่งเป็นมาโดยการประพฤติของมนุษย์...มันมาสู่มนุษย์ที่ “กระทำ” อีกแบบเป็นมาโดยความโปรดปรานที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับ...พระคุณ มันไม่มาโดยการประพฤติ แต่โดยทางความเชื่อ...นั่นคือ “แก่ทุกคนที่เชื่อ” แบบหนึ่งเป็นผลของความอูตสาหะของมนุษย์ (หรือแบบมนุษย์) อีกแบบไม่ใช่ผลลัพธ์ของความอูตสาหะ แต่เป็นของประทานของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ แก่ทุกคนที่จะรับพระองค์ไว้

ชนชาติอิสราเอลได้ล้มเหลว ณ จุดนี้เอง พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นความชอบธรรมของพวกเขา พวกเขา (ชนชาติอิสราเอล) ซึ่งไม่รู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า ได้พยายามที่จะจัดตั้งความชอบธรรมของตัวเองขึ้นมา พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรม พระองค์ได้เสด็จมาและเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะยอมจำนนตัวพวกเขาเองแต่พระองค์ พวกเขาถือว่า “ตริ่งกางเขนเขาเสีย! ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเราเถิด! จงให้บาร์บัสแก่เรา! เราอยากได้โจร!”

ผมขอก้าวในที่นี้ ว่าจุดประสงค์อันดับหนึ่งในพันธกิจวิเทศ The Gospel Hour หนังสือและวรรณกรรมทั้งหลาย คือการเข้าถึงผู้คนด้วยข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ที่นำมาซึ่งความรอด ดังนั้นผมจึงไม่ขอภัยที่ใช้เวลาและเนื้อที่ในการสาธยายเกี่ยวกับความจริงที่ตรงข้ามกับคำสอนเท็จ ในยุคสมัยนี้แห่งความสับสน มันน่าชื่นใจที่จะมองเข้าไปใน “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ” ที่สามารถทำให้เรามีปัญญาไปสู่ความรอด และ “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่ให้มนุษย์ทุกคนเป็นผู้มั่วสาเถิด” จงอ่านพระวจนะและดำเนินตามหลักการเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในพระวจนะ จงตรวจสอบรากฐานเหล่านั้นอีกหนซึ่งเรากำลังก่อสร้างอยู่บนรากฐานเหล่านั้น ขอให้พระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะมองเห็นความจริงด้วยเถิด! ขอให้พระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะหันหลังให้กับคำสอนผิดด้วยเถิด!

ไม่มีข้อพระคำตอนใดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มที่น่าเสนอข้อเสนอที่เป็นรากฐานเหล่านั้นซึ่งความรอดมาผ่านทางพวกมัน ซึ่งชัดเจนมากไปกว่าข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่ ในข้อพระคำตอนนี้เราอ่านข่าวประเสริฐของพระเจ้า ในข้อพระคำตอนนี้เราอ่านการเปิดเผยอันสมบูรณ์ครบถ้วนของทางแห่งชีวิตนิรันดร์ ข้อเสนอที่เป็นรากฐานเหล่านั้นเกี่ยวกับความรอดซึ่งเราพบว่าถูกนำเสนอในที่นี้คืออะไรบ้าง?

1. มนุษย์โดยสันดาน เป็นคนไม่ชอบธรรมอย่างแน่นอน ไม่มีสิ่งใดที่ชัดเจนมากกว่าหรือถูกเน้นหนักกว่านี้แล้วในพระวจนะของพระเจ้าเมื่อเทียบกับข้อเท็จจริงนี้ มนุษย์ขาดกับข้อเท็จจริงนี้เกี่ยวกับสันดานอันไม่ชอบธรรมของเขา มันเป็นเรื่องน่าละอายต่อเนื้อหนังที่จะเผชิญหน้าความเสื่อมทรามของมนุษย์ธรรมดา เหล่านักศาสนศาสตร์อาจคิดต่างในความเห็นเกี่ยวกับบาปกำเนิดและความเสื่อมทรามสิ้นเชิง-แต่ไม่ว่าพวกนักศาสนศาสตร์จะคิดอย่างไร พระเจ้าก็ตรัสชัดเจนแล้วว่า “ใจนั้นเต็มไปด้วยการหลอกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และชั่วอย่างร้ายกาจ” (ยรม. 17:9) และพระเยซูทรงรับประกันเราว่าใจที่ยังไม่ได้ถูก

สร้างใหม่นั้นคือบ่อโสโครกแห่งความชั่วช้า (กรูณาอ่านมาระโก 7:21-23) มนุษย์ หากปราศจากพระเจ้า ก็ไม่ชอบธรรมอย่างแน่นอน

แน่นอนว่าเราไม่ต้องหันไปหาพระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะเรียนรู้ว่ามนุษย์โดยสันดานนั้นเสื่อมทรามและไม่ชอบธรรม ประวัติศาสตร์อันเลวร้ายของเผ่าพันธุ์มนุษย์พิสูจน์เรื่องนั้นแล้ว และโรมบทที่ 1 ก็ชี้ให้เห็นความชั่วของมนุษย์ชาติ เพราะความชั่วอันเลวทรามและความใคร่อยากอันต่ำช้า “พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไป” มันเป็นเรื่องง่ายที่มนุษย์จะชี้ให้เห็นข้อดีต่างๆ ของตน แต่พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า: “ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มี ไม่มีเลย!” (รม. 3:10) พระเจ้าทรงประกาศก้องอีกว่า: “...ไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า!” (รม. 3:22,23)

พระวณะของพระเจ้าจัดให้ทุกคนอยู่ในจำพวกเดียวกันอย่างชัดเจน: ยิว ต่างชาติ มีการศึกษา ไม่มีการศึกษา รวย จน ทาส หรือไท คนไม่เชื่อทุกคน “ตายในการละเมิดและบาปทั้งหลาย” และ “ชินชาแล้ว” (อ่านเอเฟซัส 2:1-12; 4:17-19) มนุษย์ธรรมดา “เสื่อมทรามไปตามบรรดาต้นเหตุที่ล่อลวง” (อฟ. 4:22) ความคิดของมนุษย์ธรรมดานั้นคือ “ความเป็นศัตรูต่อพระเจ้า” มันไม่สามารถอยู่ได้บังคับต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้-ดังนั้นมันจึง “ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้” (รม. 8:7,8) มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งทั้งหลายของพระเจ้าได้- “สิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) คนไม่เชื่อทุกคน “โดยสันดานแล้วเป็นบุตรทั้งหลายแห่งพระอาชญา” (อฟ. 2:3) มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนซึ่งยังไม่ถูกสร้างใหม่จะดำเนินตามต้นเหตุของเนื้อหนัง เหมือนกับที่มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่น้ำจะไหลลงเขา มนุษย์โดยสันดานแล้วเป็นคนไม่ชอบธรรม

2. มนุษย์ธรรมดาไม่รู้เกี่ยวกับความชอบธรรมอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า เนื่องจากมนุษย์เสื่อมทราม มนุษย์ธรรมดา จึงมีความคิดที่เสื่อมทราม เพราะความคิดที่เสื่อมทรามของเขา มุมมองของเขา (การให้คำนิยามของเขา) เกี่ยวกับความชอบธรรมจึงถูกบิดเบือนไป มนุษย์ธรรมดามีความคิดต่างๆ ของตัวเองเกี่ยวกับความถูกต้องและความผิด แต่ความคิดทั้งหลายของเขานั้นเทียมเท็จเพราะว่าความคิดเหล่านั้นถูกผลิตในใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ยอมไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะว่าเพื่อที่จะรู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า เราต้องรู้จักพระคริสต์ของพระเจ้า

มาตรฐานแห่งความชอบธรรมคือ ความชอบธรรมของพระเจ้า-และถ้ามันถูกต้องตามที่พระเจ้ากำหนด มันก็ถูกต้อง ถ้ามันไม่ถูกต้องตามที่พระเจ้ากำหนด มันก็ผิด พระเจ้าทรงชอบธรรมอย่างเด็ดขาด “พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และในพระองค์ ไม่มีความมืดเลย” (1 ยอห์น 1:5) ในพระองค์ “ไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห” (ยากอบ 1:17) “พระเจ้านิรมนุษย์พระองค์จึงไม่ได้มูสา” (กตว. 23:19) พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2) เพราะว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม พระเจ้าทรงปิดทั้งพระสัญญาของพระองค์ไม่ได้ พระองค์ทรงลืมนพระวณะของพระองค์ไม่ได้-เพราะพระองค์ทรงชอบธรรม มาตรฐานของพระเจ้าไม่ใช่มาตรฐานของมนุษย์ ความคิดทั้งหลายของมนุษย์ธรรมดาในเรื่องถูกและผิดเป็นแบบโลก-หรือเราอาจกล่าวได้ว่า พวกมันเป็นความคิดที่เสื่อมทรามและต่ำช้า-เพราะว่าพวกมันถูกคิดขึ้นในใจที่ชั่วร้ายและเสื่อมทราม

มนุษย์ทั้งหลายที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่เปลี่ยน “สง่าราศีของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ให้เป็นเหมือนรูปมนุษย์ซึ่งรู้เปื่อยเน่า” (รม. 1:21-23) นั่นคือ คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่กำลังพยายามอยู่เสมอที่จะนำพระเจ้าลงมาสู่ระดับของมนุษย์ แต่เรื่องแบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย

ความคิดของมนุษย์ทั่วไปเกี่ยวกับข้อกำหนดเหล่านั้นของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งคืออะไร? ถ้าคุณอยากได้คำตอบโดยตรง ก็แค่ก้าวไปตามท้องถนนที่พลุกพล่านและเริ่มสนทนากับคนๆ หนึ่ง ถามเขาดู-และถ้าสับสนสักครั้งจากร้อยครั้งเขาจะกล่าวว่า “ถ้าคนๆ หนึ่งทำดีที่สุดเท่าที่เขาทำได้ ถ้าเขาพยายามทำสิ่งที่ถูกต้องในทางทั้งหมดของเขา นั่นคือทั้งหมดที่ถูกคาดหวังจากเขาแล้ว ถ้าคนๆ หนึ่งซำระหนี้สินของตนอย่างซื่อสัตย์ ปฏิบัติกับครอบครัวของเขาอย่างถูกต้อง ทำดีที่สุดเท่าที่เขาารู้วิธีทำ เขาจะทำอะไรได้อีกเล่า?” คำตอบนั้นเป็นคำตอบเดียวกันกับที่พระเยซูได้ประทานให้แก่โคเดมัส: “คุณต้องบังเกิดจากเบื้องบน...ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” คำตอบนั้นเป็นคำตอบเดียวกันกับที่พระเยซูได้ประทานให้แก่ขุนนางหนุ่มผู้ร้ายคนนั้น: “มาเถิด ตาม

เรามา และเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์” ข้อกำหนดของพระเจ้าไม่ใช่การทำดีที่สุดเท่าที่เราทำได้ หรือการดำเนินชีวิตให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้-แต่เป็นการเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและการยอมจำนนใจและชีวิตของเราต่อพระองค์

ข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระเจ้าถูกกล่าวชัดเจนในพระวจนะของพระองค์: “จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา และเจ้าจงเป็นคนดีพร้อม” (ปฐมก. 17:1) อีกครั้ง “พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์” (1 ปต. 1:16; ลนต. 11:44) อีกครั้ง “จงติดตาม...ความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฮบ. 12:14) อีกครั้ง ไม่มีสิ่งใดจะเข้าในเมืองสวรรค์ได้ “ที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพุดมูสา เว้นแต่เฉพาะคนทั้งหลายที่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้น” (วิว. 21:27)

ถ้าผู้ใดอยู่ในพระเยซูคริสต์ เขาก็เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ สิ่งเก่าๆก็ผ่านพ้นไป สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น และเขาได้รับสภาพของพระเจ้า (2 คร. 5:17; 2 ปต. 1:4) สิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้าอยู่ “ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (อฟ. 4:24) หนทางเดียวที่คนๆหนึ่งจะสามารถดีพร้อม ชอบธรรม บริสุทธิ์ และเป็นคนใหม่ คือการอยู่ในพระคริสต์ มันไม่สำคัญว่าคนๆหนึ่งจะจริงจังขนาดไหนในวิธีปฏิบัติต่างๆทางศาสนาของเขา เขาต้องบังเกิดใหม่ถ้าเขาหวังว่าจะเห็นพระเจ้า พระเจ้าทรงยอมรับไม่น้อยกว่าความชอบธรรมอันบริสุทธิ์ และความชอบธรรมอันบริสุทธิ์มาโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

3. มนุษย์ธรรมดา เพราะความไม่รู้ของเขาเกี่ยวกับข้อเรียกร้องต่างๆของพระเจ้า เทียบสถาปนาความชอบธรรมของตัวเอง ตามวิธีคิดของเขาเอง เมื่อพ่อแม่ของเรา (อาดัมและเอวา) ไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขา ก็คิดว่าพวกเขาจะสามารถแก้ไขความผิดพลาดของตัวเองได้ พวกเขาพยายามทำเช่นนั้นโดยการทำเครื่องปกปิดด้วยใบมะเดื่อให้ตัวเอง ทุกอย่างเรียบร้อยดีจนกระทั่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงก้าวเข้ามาในสวนนั้น พวกเขาได้ยินเสียงของพระองค์ พวกเขาวิ่งไปซ่อนตัว-แต่ที่ซ่อนตัวของพวกเขาไม่ช่วยอะไรเลย คำแก้ตัวต่างๆของพวกเขาก็ไม่ช่วยอะไร พวกเขาทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้นของความไม่เชื่อฟังของพวกเขา เครื่องปกปิดของพวกเขาถูกประณามโดยพระเจ้า และพระองค์ทรงจัดหาเครื่องปกปิดด้วยโลหิต (ปฐมก. บทที่ 3)

คาอิน บุตรชายของอาดัมและเอวา พยายามที่จะทำให้ตัวเองนำเสนอได้ต่อพระเจ้า เขานำผลแห่งพื้นดินมาถวาย ผมแน่ใจว่าเขา นำผลที่ดีที่สุดที่เขา มีมาถวาย แต่พระเจ้าทรงปฏิเสธมันเสีย พระเจ้าตรัสว่า “คาอินเอ๋ย ถ้าเจ้าจะทำดี เราก็จะยังรับเจ้าไว้ ถ้าเจ้านำลูกแกะตัวหนึ่งมาถวาย เราก็จะยอมรับของถวายของเจ้า แต่ถ้าเจ้าทำไม่ดี ถ้าเจ้าปฏิเสธที่จะนำเครื่องบูชาด้วยโลหิตมาถวาย บาปก็จักปกครองเหนือเจ้า” คาอินได้ปฏิเสธ เขานำน้องชายของตน เขาโกหกเกี่ยวกับเรื่องนั้น และพระเจ้าทรงสาปแช่งเขา เขาร้องออกมาว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้!” (ปฐมก. บทที่ 4)

เรื่องของอาดัมและเอวา และเรื่องของคาอิน สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ธรรมดา เพราะว่าเขาไม่รู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า แสงสว่างที่จะก่อตั้งความชอบธรรมของตัวเอง แต่ความชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ก็ไม่ดีไปกว่าผ้าขี้ริ้วสกปรกๆในสายพระเนตรของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6)

ความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเยอหังอยู่เสมอ และมันกบฏต่อความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์อันแท้จริงของมัน มันขาดกับความคิดเรื่องเครื่องบูชาด้วยโลหิต ใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็เป็นสิ่งที่ยึดหยุ่นที่สุดบนแผ่นดินโลก นอกจากสัมพันธ์แล้ว มันยังยึดหยุ่นไปสู่ความปรารถนาต่างๆของใจที่สัมพันธ์ด้วย สุดท้ายแล้ว แทนที่จะกล่าวโทษ ใจวินิจฉัยผิดและชอบกลับแก้ตัวให้เกิดทุกการกระทำแห่งความชั่วร้าย และในที่สุดไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นบาปในความคิดของบุคคล เช่นนั้น ใจวินิจฉัยผิดและชอบไม่เพียงเริ่มสกปรกเท่านั้น แต่ยังเป็นมลทินด้วย และมันก็เริ่มถูก نابด้วยเหล็กร้อน (1 ทธ. 4:2)

4. หนทางเดียวที่คนที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะก่อตั้งความชอบธรรมของเขาเองก็คือ โดยการประพฤติต่างๆของเขาเอง และพระคัมภีร์ก็ประณามการทำเช่นนั้น: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) เปาโลระมัดระวังมากๆที่จะเปิดเผยข้อเท็จจริงนี้ว่ามนุษย์ไม่สามารถกลายเป็นผู้ชอบ

ธรรมโดยการประพฤติได้เลย แผนการแห่งความรอดไม่ต้องอยู่บนสิ่งที่มนุษย์ทำได้ และไม่ตั้งอยู่บนความสามารถของมนุษย์ที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม

ถ้ามนุษย์สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้โดยการประพฤติที่ดีต่างๆของตัวเอง ก็คงไม่มีความจำเป็นต้องมีความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเลย ถ้าการงานที่ดีต่างๆของเราเองเป็นพื้นฐานสำหรับชีวิตนิรันดร์ พระราชกิจของพระคริสต์ก็คงไม่จำเป็นและสูญเปล่า ถ้ามนุษย์โดยการงานที่ดีทั้งหลายหรือความสามารถของตัวเองสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ โศกนาฏกรรมที่ใหญ่โตที่สุดแห่งชีวิตนิรันดร์กาลก็คงเป็นกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่กางเขนนั่นไม่ใช่โศกนาฏกรรม มันคือสิ่งจำเป็นของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จะชักชวนทุกคนให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) พระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “และโมเสสได้ยกรูปขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น” (ยอห์น 3:14)

ความรอดได้ถูกให้กำเนิดในพระทัยของพระเจ้า ถูกแสดงออกในพระกายของพระคริสต์บนกางเขนนั่น และกลายเป็นของเราโดยการที่เรารับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าไว้ พระเจ้าทรงทำการช่วยให้รอดนั้น มนุษย์ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ และเขาช่วยพระเจ้าให้ช่วยเขาให้รอดไม่ได้เช่นกัน เราได้รับความรอดโดยไม่พึ่งความพยายามใดๆของเราเองเลย เราแค่ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์-และเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ตามความเมตตาของพระเจ้า พระองค์ทรงช่วยเราให้รอด

5. มันเป็นไปได้โดยไม่ต้องอย่างสิ้นเชิงที่มนุษย์คนใดจะสถาปนาความชอบธรรมของตัวเองได้ เราได้เรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้าแล้วว่ามนุษย์โดยสันดานนั้นไม่ชอบธรรมและอธรรม ฉะนั้น คนที่ไม่ชอบธรรมจะทำการงานต่างๆที่ชอบธรรมหรือการกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมได้อย่างไร? “ใครสามารถเอาสิ่งที่สะอาดออกมาจากสิ่งที่ไม่สะอาดได้ ไม่มีเลยสักคน!” (โยบ 14:4) อีกครั้ง “คนเอธิโอเปียเปลี่ยนผิวหนังของตนได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมันได้หรือ แล้วพวกเจ้าก็อาจทำความดีได้ด้วย ที่คุ่นเคยกับการทำความชั่วร้าย” (ยรม. 13:23) มนุษย์อาจปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นที่เขาคิดว่าชอบธรรม แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า “แต่ข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และบรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนเหล่าผ้าซีริ้วที่สกปรก” (อสย. 64:6) ชายผู้มีสติปัญญาคนนั้นให้คำตอบเราในถ้อยคำเหล่านี้: “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องสำหรับมนุษย์ แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้งหลายแห่งความมรณา” (สภษ. 14:12; 16:25) และซามูเอลเสริมว่า: “...ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรที่จิตใจ” (1 ซมอ. 16:7)

ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามนุษย์คิดว่าตนกำลังสร้างความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่: “มีพวกมนุษย์ยักษ์อยู่ในแผ่นดินโลกในวันเหล่านั้น” นอกจากนี้ยังมี “พวกมีอำนาจมากซึ่งอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นคนมีชื่อเสียง” เช่นกัน แต่พระเจ้าทรงมองลงมายังยักษ์ใหญ่เหล่านั้นและเหล่าผู้คนมีชื่อเสียง และพระเจ้าทรงเห็นว่า “ความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป” (ปฐมก. 6:4,5) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงประกาศว่าพระองค์จะ “ทำลายเนื้อหนังทั้งสิ้น” (ปฐมก. 6:17) ในพระเนตรของพระเจ้า เนื้อหนังทั้งสิ้นล้วนเสื่อมทราม และการงานเหล่านั้นของมนุษย์ธรรมดาก็ไม่ใช่การงานที่ชอบธรรม แต่เป็นการงานที่ไม่ชอบธรรม ดังนั้นมนุษย์จึงไม่สามารถไปถึงความชอบธรรมโดยทางการประพฤติได้

การงานเหล่านั้นของมนุษย์ธรรมดาก็ให้เป็นรายการไว้แก่เราแล้วในกาลาเทีย 5:19-21: “บัดนี้การงานทั้งหลายของเนื้อหนังนั้นก็ปรากฏแล้ว ซึ่งคือสิ่งเหล่านี้ การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์ การเกลียดชังกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยา การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การไม่ลงรอยกัน การถือความเห็นของตนเป็นใหญ่ การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การสำมะเลเทเมา และการอื่น ๆ ในทำนองนี้”

ความชอบธรรมสามารถถูกผลิตโดยใจที่ถูกพรรณนาในถ้อยคำที่น่ารังเกียจเหล่านั้นได้หรือไม่? เมื่อบ่อน้ำพุถูกทำให้เป็นพิษ มันจะผลิตน้ำบริสุทธิ์ได้หรือไม่? พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะทำอะไรได้เพื่อคนแบบนั้น? คำตอบนั้นมีเพียงหนึ่งเดียว: มันมีแต่จะปรับโทษเขา-และนั่นแหละคือสิ่งที่มันทำ “เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด

ๆ ถูกลบว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20) พระราชบัญญัติไม่ใช่การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรม แต่แห่งการปรับโทษ (2 คร. 3:9)

โปรดจำให้ขึ้นใจว่าพระราชบัญญัติเรียกร่องชีวิตอันไร้ตำหนิ ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบตั้งแต่เกิดไปจนตาย และสิ่งใดที่น้อยกว่านี้ก็ไม่สามารถและจะไม่ได้รับการยอมรับโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถ้ามนุษย์คนใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังสะดุดแค่จุดเดียว “เขาก็มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งอยู่ฝ่ายการกระทำแห่งพระราชบัญญัติก็อยู่ใต้การสาปแช่ง เพราะมิเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง’ แต่ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’ และพระราชบัญญัติไม่ได้อยู่ฝ่ายความเชื่อ แต่ ‘คน ๆ นั้นที่กระทำการเหล่านั้นจะมีชีวิตดำรงอยู่ในสิ่งเหล่านั้น’” (กท. 3:10-12)

มันไม่พอที่จะพยายามทำดี ที่จะเป็นคนดี ที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง หรือที่จะทำให้ดีที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้ มันจะไม่ทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัย พระเจ้าทรงพอพระทัยในพระบุตรของพระองค์-และในพระบุตรของพระองค์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นไปได้ที่มนุษย์คนใดจะสถาปนาความชอบธรรมของตัวเอง...แต่ฮาเลลูยา! พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่เรา (1 คร. 1:30)

6. การรับของประทานแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ทุกคน “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดว่าเฉื่อยช้านั้น แต่ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ต่อพวกเรา โดยไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปด. 3:9) ของประทานของพระเจ้ามิให้แก่คนทั้งปวง-ใช่แล้วครับ ทุกคนถูกรวมเข้าไว้ ไม่มีสักคนถูกตัดออก ไม่ว่าคำสอนของพวกไฮเปอร์คาลวินจะเป็นอย่างไรก็ตาม

ไม่มีความแตกต่างระหว่างคนบาปทั้งหลายในสายพระเนตรของพระเจ้า- “เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:23) ไม่มีความแตกต่างในเรื่องของคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญ พระเจ้าทรงเชิญทุกคน: “แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนิกชนเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน” (รม. 3:21,22) กรุณาสังเกต: “ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ”

จะผิวขาวหรือผิวสี รวยหรือจน มีการศึกษาหรือไร้การศึกษา... ไม่ว่าคุณจะเป็นอะไร ไม่ว่าคุณจะเป็นใครก็ตาม ไม่ว่าคุณอยู่ที่ไหนก็ตาม...ไม่ว่าจะบาปหนาขนาดไหน ไม่ว่าจะชั่วช้าขนาดไหน ไม่ว่าจะต่ำช้าแค่ไหน ไม่ว่าคุณจะทำอะไรหรือไม่ได้ทำอะไร...บันทึกนั้นก็ชัดเจน: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) “และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2) อีกครั้ง: พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง” (1 ทธ. 4:10) ขอขอบคุณพระเจ้า พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น และในความมรณาของพระองค์พระองค์ได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนแล้ว (ฮบ. 2:9) ไม่มีมนุษย์คนใดจะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าและกล่าวหาพระเจ้าได้ว่าไม่ทรงจัดหาความรอดให้แก่เขา หรือกล่าวหาพระเจ้าได้ว่าทรงตัดเขาออกไป!

ในความคิดของผม หนึ่งในข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่มเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนรับความรอดได้ อยู่ในภาคพันธสัญญาเดิม: “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อิสยาห์ 53:6) พระคำที่ยิ่งใหญ่ข้อนี้ขึ้นต้นด้วยคำ “เล็กๆ” ที่ยิ่งใหญ่: “ทุกคน” มันลงท้ายด้วยคำ “เล็กๆ” คำเดิมที่ยิ่งใหญ่: “ทุกคน” ทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกัน-หลงหาย พินาศ สิ้นหวัง มุ่ง

หน้าสูนรก แต่ทุกคนได้รับเชิญให้มาหาพระเยซู และคนเหล่านั้นที่มา พระองค์จะไม่ทรงขับไล่ออกไปเลย ดังนั้น-พระเยซูจึงทรงซื้อความรอดให้ทุกคนแล้ว

7. ทางของพระเจ้าในการประทานความชอบธรรมแก่มนุษย์ที่ไม่ชอบธรรมมีเพียงหนึ่งเดียว มันคือโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเท่านั้น- “โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ” (อฟ. 2:8) หนทางเดียวที่มนุษย์จะสามารถกลายเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าได้ หนทางเดียวที่มนุษย์คนใดจะสามารถรับของประทานของพระเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ได้ คือโดยความเชื่อ พระวาทะของพระเจ้าประกาศว่า “...การเป็นทนายทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทนายทจะได้เป็นตามพระคุณ...” (รม. 4:16)

เราได้เห็นการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของมนุษย์ที่จะไปถึงความชอบธรรมโดยอาศัยพระราชบัญญัติ-หรือการประพฤติพระราชบัญญัติทำได้แต่แสดงให้เห็นความต้องการความชอบธรรม มันไม่สามารถก่อให้เกิดความชอบธรรมนั้นที่มนุษย์ธรรมดาต้องการได้-แต่พระเจ้า ในพระคริสต์ ได้ทรงตอบสนองความต้องการของมนุษย์แล้ว: “เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:3,4)

สิ่งที่พระราชบัญญัติไม่สามารถทำได้ พระเจ้าทรงทำแล้ว โดยพระคุณ พระคุณคือความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ-และทุกสิ่งที่เราได้รับจากพระเจาก็ไม่อาศัยคุณความดี มนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่สมควรตกนรกเท่านั้น-และหากปราศจากพระเยซูคริสต์ เขาก็จะทนทุกข์ความมรณาในนรกเป็นนิตย์ แต่ทั้งๆที่เราสมควรได้รับเช่นนั้น ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย- “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์ ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:4-9)

ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่มีสักสิ่งเดียวที่มนุษย์สามารถทำได้เพื่อที่จะสมควรได้รับความรอด หนทางเดียวที่จะรับของขวัญชิ้นหนึ่งคือ รับมันไว้ หนทางเดียวที่จะรับความรอดคือ รับพระเยซูเจ้าไว้ พระคัมภีร์สอนว่า: “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:11-13) “ต้อนรับ...เชื่อ...ยอมรับ”-นั่นคือหนทางเดียวที่จะได้รับของประทานแห่งความรอดของพระเจ้า

ในยอห์น 3:18 เราอ่านว่า “ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” บางทีใครบางคนกำลังถามว่า “อาจารย์ การเชื่อในพระเจ้าหมายความว่าอะไร?” มันแค่หมายความว่าเชื่อพระเจ้า ขอให้พระคัมภีร์อธิบายเถิด:

“ถ้าพวกเรารับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจาก็ยิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจาก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา เพราะผู้นั้นมีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์ และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:9-12)

พระเจ้าตรัสมันแล้ว คุณเชื่อมั่น-และความรอดก็ถูกกระทำกิจ แต่ถ้าคุณอ่านมันในพระวจนะของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเชื่อมั่น ฉะนั้นเพื่อนของผมเอ๋ย ตามที่พระคัมภีร์ข้อที่ผมเพิ่งยกมาให้คุณอ่าน คุณก็เรียกพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสาแล้ว! คุณเชื่อคำพยานของมนุษย์: ถ้าสามีของคุณบอกบางสิ่งแก่คุณ คุณก็เชื่อมั่น ถ้าภรรยาของคุณบอกบางสิ่งแก่คุณ คุณก็เชื่อมั่น ลูกๆเชื่อพ่อแม่ของตน พ่อแม่เชื่อลูกๆของตน

แต่คุณอ่านพระวจนะของพระเจ้า- “โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ของประธานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ...” “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด...” “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด...” “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด...” “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”-คุณอ่านความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้น พระสัญญาใหญ่โตเหล่านั้น และจากนั้นคุณก็ถามว่า “มันเป็นไปได้อย่างไร? ฉันทไม่เข้าใจมัน”

คุณไม่จำเป็นต้องถามว่ามันเป็นไปได้อย่างไร: “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) คุณไม่จำเป็นต้องเข้าใจมัน เพราะว่าเราไม่ได้รับความรอดด้วยความเข้าใจ เราได้รับความรอดด้วยความเชื่อ และความเชื่อก็ยอมรับสิ่งที่พระเจ้าประกาศเพียงเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว ไม่ใช่เพราะว่าเราเข้าใจมัน

ดังนั้น เพื่อนของผมเอ๋ย ถ้าคุณจะมีศิระษะของคุณ หลับตาของคุณ และทูลขอพระเจ้าในความเชื่อให้ช่วยคุณให้รอด เพราะเห็นแก่พระเยซู พระเจ้าก็จะทรงช่วยจิตวิญญาณของคุณให้รอดเดี๋ยวนี้เลย-และคุณจะทราบเรื่องนี้ เพราะว่าคุณจะมีพยานนั้นในใจของคุณ! ในถ้อยคำของเปาโลผมถามว่า “พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น?” (ฮบ. 2:3) ทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะตายในบาปทั้งหลายของคุณและตกนรกหมกไหม้เป็นนิรันดร์คือ การละเลย “ความรอดที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น!” ทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะรับความรอดและอยู่ให้ห่างจากนรกคือ รับ “ความรอดที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น!” จงรับพระเยซูเดี๋ยวนี้ จงเชื่อบนพระองค์ด้วยใจของคุณ จงกล่าวยอมรับพระองค์ด้วยปากของคุณ-และ “ท่านจะรอด!”

ข้อ 11: “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่เชื่อบนพระองค์นั้นจะไม่อับอาย’”

“พระคัมภีร์” ที่เปาโลอ้างอิงถึงคือ อีสยาห์ 28:16 ซึ่งเขายกมาแล้วในบทที่ 9 ข้อ 33 เปาโลกำลังแสดงให้เห็นตรงนี้ว่าความรอดโดยความเชื่อไม่ใช่สิ่งใหม่เลย นั่นคือ การนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นทางแห่งความรอดของพระเจ้ามาโดยตลอด ถึงแม้ว่าพระเยซูยังไม่ได้ประสูติในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมก็ตาม วิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมก็ตั้งตาคอยวันนั้นที่พระเยซูจะประสูติ เมื่อพระองค์จะเสด็จมา-พระเมษโปดกของพระเจ้า วิสุทธิชนภาคพันธสัญญาใหม่มองกลับไปยังกลโกธาเพื่อรับความรอด

“...ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะไม่อับอาย” คำว่า “อับอาย” ในที่นี้ ตามที่ *Vine’s New Testament Dictionary* กล่าว มีความหมายว่า “ถูกทำให้ละอาย” ถึงแม้ว่าเป็นความจริงที่ว่าผู้ใดที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อรับความรอดจะไม่ต้องละอายเพราะพระองค์เลย ผมก็เชื่อว่าความหมายหลักก็คือว่าคนที่เชื่อจะไม่ถูกทำให้ละอายในความหมายที่เป็นความผิดหวังเลย เปาโลไม่กลัวว่าคนบาปที่ให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระคริสต์จะถูกทำให้พ่ายแพ้หรือผิดหวัง โดยคำนี้้อครทูตท่านนี้หมายความว่า เขาไม่กลัวว่าความรอดโดยความเชื่อจะใช่ไม่ได้ผล เขาเชื่อในฤทธิ์เดชของมันว่าจะช่วยให้รอดจนถึงที่สุด

ข้อ 12 และ 13: “เหตุว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันซึ่งทรงอยู่เหนือทุกคน โปรดอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์ เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’”

เหมือนกับที่ “ไม่มีความแตกต่างกัน” ในท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ ในความบาปหนาของพวกเขา (รม. 3:22,23) มันก็ไม่มี ความแตกต่างกันในความเมตตาของพระเจ้าต่อคนทั้งปวง ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ- “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันซึ่งทรงอยู่เหนือทุกคน โปรดอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์”

“เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” ในที่นี้เปาโลยกข้อความมาจากโยเอล 2:32 ซึ่งอ่านว่า: “และจะเป็นเช่นนี้คือ ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ก็จะรอดพ้น...” “ผู้ใดก็ตาม” คือข้อ พิสูจน์ตามพระคัมภีร์ของความเป็นสากลของความเมตตาของพระเจ้า มันวิเศษมิใช่หรือครับที่ “ผู้ใดก็ตามที่” จะร้องออก พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด? นี่รวมทุกคนเข้าไว้แล้ว มันไม่ตัดใครออกไปเลย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับความ รอดที่ครอบคลุมทุกคน!

ข้อ 14 และ 15: “แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อใน พระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะ ประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่ง สันติสุข และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้งหลายที่ดีมา กังามสักเท่าใด’”

ข้อ 13 ถึง 15 ให้แผนการแห่งความรอดแบบย้อนกลับแก่เรา ขอให้ผมอธิบายว่าผมหมายความว่าอะไร:

4. “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” นี่เป็นถ้อยคำที่แน่ชัด ชัดเจน และเข้าใจได้: “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องเรียก...ก็จะรอด”

5. “แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง การร้องขอความ รอดของคนบาปต้องถูกนำหน้าโดยการเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งทรงสามารถช่วยให้รอดได้-และคนๆหนึ่งจะไม่มีทางร้องทูลใน ความเชื่อจนกว่าเขาเชื่อเสียก่อนว่าพระเยซูทรงสามารถที่จะทำเพื่อเขาสิ่งที่เขากำลังจะขอร้องพระองค์ให้กระทำ ดังนั้น-การเชื่อ บนพระเยซูจึงมาก่อนการร้องทูลต่อพระเยซู

6. “และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้” คนบาปไม่สามารถเชื่อข่าว ประเสริฐได้จนกว่าเขาได้ยินข่าวประเสริฐ ดังนั้น-การได้ยินจึงมาก่อนการเชื่อ และการได้ยินและการเชื่อก็มาก่อนการร้องทูล แต่ ขอให้เราไปไกลกว่าเดิมก้าวหนึ่ง:

7. “เขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้” มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยทาง “ความโง่เขลา แห่งการประกาศ” ข่าวประเสริฐ (1 คร. 1:21) ที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเรียกและทรงเจิมตั้งคนทั้ง หลายให้ประกาศข่าวประเสริฐ-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า (1 คร. 15:1-4) เหล่าผู้ ประกาศของพระเจ้าประกาศการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์นั้น ผู้ประกาศคนใดที่ไม่ยอมรับการประสูติ จากหญิงพรหมจารี กางเขนนั่น และการฟื้นคืนพระชนม์ ก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระเจ้า แต่เป็นผู้รับใช้ของมารร้าย

8. “เขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป” แผนงานของพระเจ้าสำหรับยุคแห่ง พระคุณนี้คือที่ผู้รับใช้ทั้งหลายจะถูกส่งไป-ใช่แล้วครับ ที่จะถูกส่งไปยังมนุษย์ทุกผู้ ที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ มหัศจรรย์ของพระเจ้า

ในที่นี้คือพิมพ์เขียวของพระเจ้า (หรือโครงสร้างของพระเจ้า) สำหรับความรอด: ประการแรก พระเจ้าทรงเรียกเหล่าผู้ ประกาศให้ประกาศพระวจนะของพระองค์ (ถ้าเงื่อนไขอันเป็นสากลแห่งความรอดคือการร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า การ ประกาศข่าวประเสริฐเท่านั้น-แก่ทุกคนโดยปราศจากการแบ่งแยก-ก็สามารถทำให้การร้องทูลเช่นนั้นเป็นไปได้) ผู้ประกาศ ประกาศพระวจนะ คนบาปได้ยินพระวจนะและตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง ดังนั้น เมื่อฟังผู้ ประกาศขณะที่เขาประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ โดยตระหนักถึงความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งของตน คนบาปคน นั้นก็เชื่อในใจของตนว่าพระเยซูทรงเต็มพระทัย และสามารถ และพร้อมที่จะช่วยให้รอด เมื่อเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถที่จะ

ตอบสนองความต้องการนั้นแห่งหัวใจได้ คนบาปคนนั้นก็ร้องทูลอย่างดีใจ รับสารภาพบาปทั้งหมด กลับใจใหม่จากหัวใจ โดยเชื่อ
บนพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

คราวนี้เปาโลยกข้อสนับสนุนแบบย้อนกลับจากลักษณะเฉพาะของข่าวประเสริฐ ซึ่งเรียกร้องให้มนุษย์ร้องออกพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไปสู่สิ่งซึ่งการร้องทูลนี้บอกเป็นนัย-การส่งผู้รับใช้ทั้งหลายออกไป ที่ว่าคนเหล่านั้นจะถูกส่งออกไปก็ถูก
ยืนยันโดยข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ 52:7 เปาโลกล่าวว่า “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ
แห่งสันติสุข และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้งหลายที่ดีมา กังามสักเท่าใด’”

ท่านที่รัก ถ้าคุณสามารถอ่านอรรถาธิบายสองสามหน้าที่ผ่านมานี้เกี่ยวกับหนังสือโรม และคุณมองไม่เห็นความสว่างแห่งความ
รอด ผมก็เกรงว่าคุณเต็มใจอยู่ในความมืดและไม่ปรารถนาที่จะรู้จักทางแห่งชีวิต ผมมอบข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ให้แก่คุณแล้ว
ผมเป็นผู้ประกาศของพระเจ้า คุณได้ยืนยันสิ่งที่ผมพยายามจะบอกคุณแล้ว จงเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณแล้ว จงร้อง
ทูลต่อพระองค์ในความเชื่อ-และพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของคุณให้รอด!

ความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอลถูกบอกล่วงหน้าแล้ว

ข้อ 16 และ 17: “แต่พวกเขาทุกคนไม่ได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะท่านอิสยาห์กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้
เชื่อสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา’ ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาระของพระเจ้า”

อีกครั้งข้อพระคำเหล่านี้และข้อเหล่านั้นที่ตามมาถูกปรุงรสด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ตรงนี้ในข้อ 16 เปาโลยก
คำพูดมาจากอิสยาห์ 53:1

“แต่พวกเขาทุกคนไม่ได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น” เปาโลอาจกล่าวไว้ว่า “น้อยคนจริงๆได้เชื่อ” อย่างไรก็ตาม ความไม่
เชื่อโดยทั่วไปนี้ ก็ไม่ได้หักล้างข้อพิสูจน์ที่ว่าผู้สื่อสาร “ที่ถูกส่งไป” เหล่านั้นเป็นคนของพระเจ้า อันที่จริงมันยืนยันสิทธิอำนาจ
ของพวกเขา เพราะอิสยาห์เห็นล่วงหน้าถึงความไม่เชื่อของพวกเขาและทำนายมันในคำกล่าวอันน่าเศร้าว่า “ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่
ได้ยินจากพวกเรา?”-หรือ “ใครเล่าได้เชื่อข่าวสารของพระองค์ที่ถูกได้ยินจากพวกเรา?”

“ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน...” “การเรียก” นั้นที่นำความรอดมาให้ต้องการความเชื่อ-และความเชื่อที่ช่วยให้
รอดซึ่งเปาโลกำลังพูดถึงนั้นก็มา “โดยพระวาระของพระเจ้า” ซึ่งถูกส่งไปโดยทางเหล่าผู้สื่อสารของพระองค์

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นก็มีชัยต่อโลก และนี่คือชัยชนะที่มีชัย
ต่อโลก คือความเชื่อของเราเอง” พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” เปาโลประกาศก้องว่า “แต่
โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์
อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” อีกครั้ง “คนชอบ
ธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” และสุดท้าย แต่ไม่ท้ายสุดแน่นอน “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป”!

จากข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นชัดเจนว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกระทำกิจในความเชื่อ-และความเชื่อนี้มาโดยทาง
พระวาระของพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นบันทึกแท้จริงหนึ่งเดียวที่เราเกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คุณเชื่อทุกคำที่คุณอ่านใน
พระคัมภีร์ได้...เกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับพระคริสต์ เกี่ยวกับความรอด หรือหัวข้ออื่นใดที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณบนแผ่นดินโลก
และในนิรันดร์กาลหลังจากชีวิตนี้ ใช่แล้วครับ “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาระของพระเจ้า” การ
ไม่รับประทานพระวาระของพระเจ้าเป็นอาหารคือเหตุผลที่คริสเตียนบางคนไม่มีความเชื่อมากไปกว่าที่พวกเขามีอยู่ เรายังอ่าน
และศึกษาค้นคว้าพระวาระของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะยิ่งมีความเชื่อมากขึ้นเท่านั้น

ข้อ 18 และ 19: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” ใช่แล้ว อย่างแท้จริง ‘เสียงของพวกเขาออกไปทั่ว
แผ่นดินโลก และบรรดาถ้อยคำของพวกเขาไปถึงที่สุดปลายพิภพ’ แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “คนอิสราเอลไม่ได้ทราบหรือ” ตอนแรก

โมเสสกล่าวว่า ‘เราจะช่วยพวกเขาให้ริษยาโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ชนชาติหนึ่งชนชาติใด และโดยประชาชาติที่โหดเหี้ยม เราจะทำให้พวกเขาโมโห’”

มีการแสดงให้เห็นแล้วว่าชาวประเสริฐซึ่งจำเป็นต่อความเชื่อได้ถูกประทานให้แก่คนทั้งโลกแล้ว เป็นไปได้หรือว่าคนทั้งหลายที่ยังไม่เชื่อฟัง (ข้อ 16) “ไม่ได้ยิน?” คำตอบต่อคำถามนี้ถูกพบในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:

“ใช่แล้ว อย่างแท้จริง ‘เสียงของพวกเขาออกไปทั่วแผ่นดินโลก และบรรดาถ้อยคำของพวกเขาไปถึงที่สุดปลายพิภพ’” ในที่นี้เปาโลยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 19:4 ซึ่งอ่านดังต่อไปนี้ใน the Amplified Bible: “กระนั้นเสียงของพวกเขา (เพื่อเป็นหลักฐาน) ก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คำกล่าวทั้งหลายของพวกเขาไปยังสุดปลายของโลก จากฟ้าสวรรค์เหล่านั้นพระเจ้าทรงทำให้เดือนหนึ่งให้แก่ดวงอาทิตย์แล้ว”

เพลงสดุดีบทที่สิบเก้าทั้งบทพิสูจน์ว่าธรรมชาติเองเปิดเผยพระเจ้าแก่นมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่มีข้อแก้ตัวใดๆทั้งนั้น มนุษย์ทุกคนได้รับคำเตือนจากพระเจ้าแล้ว ธรรมชาติเปิดเผยเพียงพอเกี่ยวกับพระเจ้าเพื่อที่จะทำให้มันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะนมัสการพระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก การเปิดเผยผ่านทางธรรมชาติเชื่อว่าจะไม่สำคัญเลย พระเจ้าทรงประกาศว่าสิ่งเหล่านั้นของพระองค์ที่ไม่ปรากฏแก่ตา “ก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน ... คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว” (รม. 1:20) ใช่แล้วครับ ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้าจริงๆ ท้องฟ้าสำแดงพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์จริงๆ วันและคืนเอ่ยถ้อยคำ...เสียงของพระเจ้า และไม่มีที่ใดบนแผ่นดินโลกนี้ที่ธรรมชาติไม่ประกาศว่ามีผู้สูงสุดองค์หนึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งซึ่งอยู่เบื้องหลังจักรวาลที่ยิ่งใหญ่และแสนวิเศษนี้ ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

“แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า “คนอิสราเอลไม่ได้ทราบหรือ”” ความจริงที่ถูกเปิดเผยในเพลงสดุดี 19 ทำให้ชาวอิสราเอลปราศจากข้อแก้ตัวอย่างแน่นอน ชนชาติอิสราเอลในความคิดคับแคบของมันอ้างว่ามันผูกขาดเรื่องความรอดทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าโมเสสและอิสยาห์พยากรณ์แล้วเรื่องความรอดของพวกคนต่างชาติ

“ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า...” ในที่นี้เปาโลยกคำพูดจากพระราชบัญญัติ 32:21 ซึ่งอ่านว่า: “เขาทั้งหลายทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า พวกเขาได้ช่วยโทษเราด้วยสิ่งที่ไร้สาระของเขาทั้งหลาย และเราจะทำให้พวกเขาอิจฉาด้วยคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่ชนชาติหนึ่งชนชาติใด เราจะช่วยโทษเขาทั้งหลายด้วยประชาชาติที่โหดเหี้ยม” โมเสสพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะทรง “ช่วย” ชนชาติอิสราเอล ซึ่งปฏิเสธความรอดของพระองค์ “ให้อิจฉา” พวกคนต่างชาติโดยการประทานความรอดให้แก่ฝ่ายหลัง อันเป็นการปลุกเร้าชนชาติอิสราเอลให้เกิดความปรารถนาในความรอด “ที่ไม่ใช่ชนชาติ” คือพวกคนต่างชาติ ที่ไม่ใช่ “ชนชาติหนึ่ง” ในการอ้างอิงถึงมรดกของพระเจ้า บนหลักเกณฑ์นี้พระเจ้าจะทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้เกิดความอิจฉา

การทรงเรียกพวกคนต่างชาตินั้น ซึ่งถูกพยากรณ์และถูกตีความแล้วอย่างที่มีนัยเป็นในข้อพระคำตอนที่ถูกยกมานี้ น่าจะเป็นข่าวสารหนึ่งไปถึงพวกยิวแล้ว มันน่าจะเปิดตาของพวกเขาแล้วให้มองเห็นตำแหน่งที่พวกเขาขึ้นอยู่กับ พวกคนต่างชาติเคยเป็นคนต่างดาวจากประโยชน์สุขร่วมกันของอิสราเอล เป็นคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้นแห่งพระสัญญา ถูกเรียกว่าเป็น “พวกสุนัข” โดยชนชาติอิสราเอล แน่แน่นอนว่าถ้าบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติต้องให้การต่อพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลจะต้องให้การต่อเจ้ามากกว่าสักเท่าใด! พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระบัญญัติเหล่านั้นของพระองค์ พระราชบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติอิสราเอลแล้ว พระดำรัสทั้งหลายของพระเจ้าได้ถูกมอบไว้กับพวกเขาแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการให้การต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มากเป็นสองเท่า

ข้อ 20 และ 21: “แต่ท่านอิสยาห์ก็ล้าหลายนานและกล่าวว่า ‘เราได้ถูกพบโดยคนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเรา เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่มีได้ถามหาเรา’ แต่แก่คนอิสราเอล ท่านกล่าวว่า ‘ตลอดวันเราได้ยื่นมือทั้งสองของเราออกต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและมักกบฏ’”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 65:1,2 ซึ่งอ่านดังต่อไปนี้ใน the Amplified Bible:

“เราพร้อมแล้วที่จะถูกไต่ถามโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ถามหา เราจะถูกพบโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เสาะหาเรา เรากล่าวแล้วว่าเราอยู่ที่นี้ นี่คือการเป็นแก่ประชาชาติหนึ่ง (อิสราเอล) ที่ไม่ได้ร้องออกนามของเรา เราได้กางมือของเราออกตลอดทั้งวัน แก่ชนชาติหนึ่งที่มีกบฏ ผู้ซึ่งเดินในทางหนึ่งที่ไม่ดี ตามความคิดทั้งหลายของพวกเขาเอง”

อิสยาห์ “มีใจกล้ามาก” อย่างแท้จริงในคำพยากรณ์ของเขาเกี่ยวกับความรอดของพวกคนต่างชาติ “คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเรา ...คนเหล่านั้นที่มีได้ถามหาเรา” คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาพระองค์ได้พบพระองค์! แม้แต่พวกคนต่างชาติก็ค้นพบพระเจ้า ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงแก้ตัวไม่ได้เลย และพวกเขาจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงอยากช่วยพวกเขาให้รอดหากพวกเขาเพียงฟังเสียงของพระองค์และดำเนินตามพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น

“แต่แก่คนอิสราเอล ท่านกล่าวว่า ‘ตลอดวันเราได้ยื่นมือทั้งสองของเราออก...’” พระหัตถ์นั้นที่ถูกยื่นออกตลอดทั้งวัน เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่วิงวอนโดยไม่หยุดซึ่งชนชาติอิสราเอลได้รังเกียจอยู่เสมอตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมดของมัน พระเจ้าไม่เคยหยุดที่จะวิงวอนกับพวกเขาเลย แต่พวกเขา “ไม่เชื่อฟังและมักกบฏ” แต่กระทั่งในสภาวะที่มีกบฏนี้ พระเจ้าก็ทรงเรียกพวกเขาว่า “ชนชาติ” ซึ่งตรงข้ามกับ “ที่ไม่ใช่ชนชาติ” ในข้อ 19-คำหนึ่งซึ่งให้ความหวัง ซึ่งพร้อมกับคำนี้ครุฑของท่านนี้ ขึ้นต้นบทถัดไป: “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ”

บทที่ 11

- 11:1 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน
- 11:2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไรเรื่องท่านเอลียาห์ คือท่านทูลขอต่อพระเจ้าโดยกล่าวโทษพวกอิสราเอลว่า
- 11:3 ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์ และได้ขุดทำลายบรรดาแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และข้าพระองค์เหลืออยู่แต่คนเดียว และพวกเขาแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์’
- 11:4 แต่คำตอบของพระเจ้ากล่าวอะไรแก่ท่าน ‘เราได้สงวนเจ็ดพันคนไว้สำหรับเรา ผู้ซึ่งมิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล’
- 11:5 แล้วบัดนี้ก็มีพวกที่เหลืออยู่เช่นกันตามการทรงเลือกไว้แห่งพระคุณ
- 11:6 และถ้าเป็นโดยพระคุณ การทรงเลือกไว้จึงหาได้เป็นโดยบรรดาการกระทำไม่ มิฉะนั้นพระคุณก็ไม่เป็นพระคุณจริงอีกต่อไป แต่ถ้าการทรงเลือกไว้เป็นโดยบรรดาการกระทำแล้ว มันก็หาได้เป็นโดยพระคุณอีกต่อไปไม่ มิฉะนั้นการกระทำก็ไม่เป็นการกระทำจริงอีกต่อไป
- 11:7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และคนที่เหลือนั้นก็ถูกทำให้ตาบอด
- 11:8 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ประทานวิญญูญาณแห่งการเข็งซิมแก่พวกเขา ตาเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และหูเพื่อพวกเขาจะไม่ได้ยิน’) จนถึงทุกวันนี้
- 11:9 และดาวิดกล่าวว่า ‘ขอให้สำหรับของพวกเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และกับดัก และเป็นหินสะดุด และเป็นการตอบสนองแก่พวกเขา
- 11:10 ขอให้ตาของพวกเขามืดไป เพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาถูกงอค่อมตลอดไป’
- 11:11 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พวกเขาได้สะดุดเพื่อพวกเขาจะหกล้มหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ตรงกันข้าม โดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาให้ริษยา
- 11:12 บัดนี้ถ้าการหกล้มของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของทั้งโลก และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของคนต่างชาติ ความสมบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งมากกว่าเดิมสักเท่าใด
- 11:13 ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า
- 11:14 ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เลียนแบบ และอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด
- 11:15 เพราะว่าถ้าการทอดทิ้งพวกเขาเป็นเหตุให้มีการกลับคืนดีกันของโลก การทรงรับพวกเขากลับมาก็จะเป็นอะไร นอกจากเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตาย
- 11:16 ด้วยว่าถ้าผลแรกบริสุทธิ์ ทั้งก่อนก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหลายก็บริสุทธิ์ด้วย
- 11:17 แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว และตัวท่านที่เป็นต้นมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น และพร้อมกับกิ่งเหล่านั้นเข้าส่วนของรากและความอ้วนพีของต้นมะกอกนั้น
- 11:18 อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน
- 11:19 แล้วท่านก็จะกล่าวว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ถูกหักออกเสียแล้วก็เพื่อข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป”

11:20 ถูกแล้ว เพราะเหตุความไม่เชื่อถึงเหล่านั้นจึงได้ถูกหักออกเสีย และท่านก็อยู่ได้โดยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวไปเลย แต่จงเกรงกลัว

11:21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษถึงตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ตีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน

11:22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า สำหรับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงมีความดี ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในความดีของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย

11:23 และเขาทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป ก็จะถูกตอถึงเข้าไป เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะตอถึงพวกเขาเข้าอีกได้

11:24 เพราะว่าถ้าท่านถูกหักออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และถูกตอถึงเข้ากับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติอยู่แล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นกิ่งตามธรรมชาติ มาตอถึงเข้ากับต้นมะกอกของมันเอง ก็จะยิ่งไปกว่านั้นสักเท่าใด

11:25 ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะพาท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกลับนี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา

11:26 และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความอธรรมไปเสียจากยาโคบ

11:27 เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย’

11:28 เกี่ยวกับข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นบรรดาศักดิ์เพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ

11:29 เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้า นั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย

11:30 ด้วยว่าพวกท่านในสมัยก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับความเมตตาโดยทางความไม่เชื่อของพวกเขาฉันใด

11:31 บัดนี้พวกเขาก็มิได้เชื่อเช่นกัน เพื่อว่าโดยทางความเมตตาของพวกท่าน พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วยฉันนั้น

11:32 เพราะว่าพระเจ้าทรงนับว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน

11:33 โอ ความล้าลึกแห่งความอุดมสมบูรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้นมีมากสักเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้

11:34 เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผู้ใดเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์

11:35 หรือผู้ใดเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ก่อน และจะทรงตอบแทนสิ่งนั้นแก่เขาอีก’

11:36 ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

วูเอสท์เกรินนำบทนี้โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้:

“สรุปย่อๆก็คือ บทที่กำหนดยุทธศาสตร์ของพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด และบทที่สิบห้าหมายความว่าชนชาติอิสราเอลได้ทำบาปแล้ว ทั้งสองเรื่องนี้ถูกนำเสนอในความเป็นเอกเทศที่สัมพันธ์กันในฐานะเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอันชวนสับสนซึ่งเผชิญหน้าอัครทูตท่านนี้อยู่ นั่นคือ ที่ว่าชนชาติอิสราเอลไม่รับข่าวประเสริฐไว้ ขณะที่พวกคนต่างชาติรับมันไว้ ในบทที่ 11 ทั้งสองเรื่องนี้ถูกนำมาเข้ามาสู่ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเราถูกแสดงให้เห็นว่าในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า แม้แต่บาปของชนชาติอิสราเอลก็ถูกทำให้เกี่ยวพันกันทำให้พระประสงค์อันเป็นสากลเรื่องการไถ่สำเร็จจริง คือการไถ่ซึ่งชนชาติอิสราเอลก็ร่วมแบ่งปันเช่นกัน อันเป็นการสอดคล้องกับพระสัญญาของพระเจ้า”

พระเจ้าไม่ได้สลัดทิ้งชนชาติของพระองค์

ข้อ 1: “ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอวยอมนให้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน”

จากมุมมองด้านประวัติศาสตร์ บทที่ 11 มีความจำเป็นในเชิงตรรกะ ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงสัญญาแล้ว เรื่องความเป็นประมุข (หรือความเป็นผู้นำ) ของชนชาติอิสราเอลในการนมัสการพระเจ้าของผู้คนทั่วโลก และพวกเขาถือครองตำแหน่งนี้มาตั้งแต่สมัยของโมเสสจนถึงสมัยของเปาโล บัดนี้พระเจ้ากำลังใช้เปาโลเพื่อถ่ายโอนความเป็นผู้นำนั้นไปสู่อีกชนชาติหนึ่ง (มธ. 21:43)...ชนชาติฝ่ายวิญญาณ อันประกอบด้วยผู้คนที่รอดแล้วซึ่งถูกเรียกมาจากทุกชนชาติ (1 เปโตร 2:9,10) พระสัญญานั้นเรื่องความเป็นผู้นำได้ถูกให้ไว้แก่ชนชาติอิสราเอล-โดยไม่อาศัยความเป็นเชื้อสายของพวกเขา ตามที่บทที่เก้าของหนังสือโรมแสดงให้เห็นชัดเจนแล้ว แต่ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นพระสัญญาหนึ่งในเชิงประชาชาติ พระสัญญานั้นเป็นของเชื้อสายตามธรรมชาติและมี “ข้อได้เปรียบ” ของพวกเขาติดตัวมาด้วย

ในสมัยของเปาโลมีข้อเท็จจริงสองประการที่ชัดเจน: ประการแรก คริสตจักรได้เข้าแทนที่ชนชาติอิสราเอลชั่วคราวในความเป็นผู้นำของการนมัสการพระเจ้าในโลก ประการที่สอง พระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงให้ไว้แก่ชนชาติอิสราเอลในพระคำรัสเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา ไม่ได้ถูกทำให้เป็นจริงในคริสตจักร และไม่สามารถถูกทำให้เป็นจริงได้ คริสตจักรไม่มีการแบ่งแยกในเรื่องเผ่าพันธุ์ และแก่นแท้ของศาสนายิวคือการแยกออกแบบสิ้นเชิงจากชนชาติอื่นๆ

ข้อเท็จจริงประการแรกนั้นเปาโลได้พิจารณาแล้วในหนังสือโรม บทที่ 9 และ 10 เปาโลพิสูจน์แล้วว่าชนชาติอิสราเอลถูกนำไปวางที่อื่นอย่างสามมแล้วโดยพระเจ้า และความมืดบอดของพวกเขาได้เกิดขึ้นเพราะความผิดของพวกเขาเอง

มันคือข้อเท็จจริงประการที่สองนี้เองที่บทนี้กล่าวถึง ชนชาติอิสราเอลในฐานะเป็นชนชาติหนึ่งที่ถูกแยกออกไปจะถูกทำให้กลับคืนดั้งเดิมและจะทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จจริงซึ่งพระเยซูฮาวาที่ได้ทรงกระทำไว้กับพวกเขาในภาคพันธสัญญาเดิม แผนการทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งกินความกว้างไกล ในพระปัญญาอันอุดมและเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์สำหรับความรอดของโลก ถูกเปิดเผยในที่นี้ ในบทนี้เราเห็นว่าความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลปรากฏว่าเป็นความมั่งคั่งของโลก ณ เวลานี้ และมันจะปรากฏว่าเป็นความมั่งคั่งของพวกเขาในท้ายที่สุด ในเวลาอันดีของพระเจ้าเอง พระเจ้าไม่ทรงลืมนชนชาติของพระองค์เลย และพระองค์จะไม่มีวันลืมนชนชาติของพวกเขาเด็ดขาด

เปาโลถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” จากนั้นเขาก็ตอบว่า “ขอพระเจ้าอวยอมนให้เป็นเช่นนั้นเลย!” เขายกเหตุผลว่า “ข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล-และถ้าคนอิสราเอลเหล่านั้นถูกตัดออก ข้าพเจ้าก็คงเป็นหนึ่งในนั้นด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าข้าพเจ้าได้รับความรอดแล้วก็เป็นข้อพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์”

ที่ว่าชนชาติอิสราเอลไม่ได้ถูกกันออกไปต่างหากตลอดไปคือใจความหลักของบทนี้:

1. การกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัส ผู้ซึ่งได้กลายเป็นอัครทูตเปาโล พิสูจน์ว่ายังมีคนส่วนที่เหลืออยู่ (ข้อ 1)
2. ข้อเท็จจริงที่ว่าข้อ 2 ถึง 6 พูดถึงคนที่เหลืออยู่นั้น พิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งชนชาติอิสราเอลเป็นนิรันดร์
3. สถานะปัจจุบันของพวกเขียิวเหล่านั้น-ความไม่เชื่อในระดับประชาชาติ-ถูกเห็นล่วงหน้าและถูกพยากรณ์ไว้แล้ว

ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 7 ถึง 10

4. ความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอลคือโอกาสของคนต่างชาติ ถ้าชนชาติอิสราเอลไม่ได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน ประตุแห่งความรอดก็คงจะไม่ถูกเปิดให้แก่คนต่างชาติ ความมืดบอดของยิวได้นำความสว่างมาสู่พวกคนต่างชาติ-และในท้ายที่สุด ชนชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดี่ยวยและพระเจ้าจะทรงคืนสง่าราศีทั้งหมดนั้นให้แก่ชนชาติอิสราเอล (ข้อ 11-25)

5. ชนชาติอิสราเอลถูกตัดออกจากต้นมะกอกที่ตินั้นแล้วในการพิพากษา (ข้อ 17-22)

6. ประชาชาติอิสราเอลจะถูกตอ้งเข้าอีก ในเวลาอันดีของพระเจ้าเองและตามพิมพ์เขียวนรินทร์ของพระเจ้า (ข้อ 23 และ 24)

7. พระผู้ช่วยให้พ้นที่ทรงสัญญาไว้นั้น นั่นคือพระเยซูเจ้า ผู้ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นและถูกปฏิเสธโดยชนชาติอิสราเอล จะทรงออกมาจากศิโยนและประชาชาตินั้นจะได้รับความรอด (ข้อ 25-29)

ผู้เชื่อไม่ได้รับเป็นมรดกพระสัญญาเหล่านั้นอันเด่นชัดของพวกยิวซึ่งถูกสอนในพระคัมภีร์ เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและรับความรอด เราก็ไม่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม เป็นความจริงที่คริสเตียนเป็นเชื้อสายของอับราฮัมในฝ่ายสวรรค์ (ปฐมก. 15:5,6; กท. 3:29) และเป็นผู้มีส่วนในพระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของพันธสัญญาสมัยอับราฮัม (ปฐมก. 15:18) แต่อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งมีที่ของมันเองอยู่เสมอในแผนการของพระเจ้า และชนชาติอิสราเอลยังไม่ได้รับการยกชูยิ่งใหญ่ที่สุดของมันในฐานะเป็นประชากรฝ่ายโลกที่ถูกเลือกสรรของพระเยซูฮาว์พระเจ้า ชนชาติอิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลก พร้อมกับพระพรต่างๆฝ่ายโลก คริสตจักรคือประชากรฝ่ายสวรรค์ เป็นบุโรหิตหลวง ซึ่งถูกเรียกให้นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์

คริสตจักรและชนชาติอิสราเอลไม่ใช่อันเดียวกันและไม่เหมือนกัน คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ เจ้าสาวของพระคริสต์ และพระองค์ทรงเป็นศิระและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น คริสตจักรไม่ได้รับเป็นมรดกพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม อับราฮัมได้รับพระสัญญาเรื่องแผ่นดินนั้น อาณาจักรหนึ่ง กษัตริย์องค์หนึ่ง พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์องค์นั้นผู้จะครอบครองเหนือวงกว้างของยาโคบตลอดไปแต่พระเยซูไม่ทรงเป็นกษัตริย์ของคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น (อ่านเอเฟซัส 1:22,23; 5:22-32; 1 โครินธ์ 12:12-14; โคลอส 1:18) มันเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณที่จะเอาพระพรเหล่านั้น พระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัมและแก่ชนชาติอิสราเอล และนำพวกมันไปใช้กับคริสตจักรและกับการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้

ข้อ 2-4: “พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไรเรื่องท่านเอลียาห์ คือท่านทูลขอต่อพระเจ้าโดยกล่าวโทษพวกอิสราเอลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ และได้ขุดทำลายบรรดาแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และข้าพระองค์เหลืออยู่แต่คนเดียว และพวกเขาแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์’ แต่คำตอบของพระเจ้ากล่าวอะไรแก่ท่าน ‘เราได้สงวนเจ็ดพันคนไว้สำหรับเรา ผู้ซึ่งมิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล’”

“พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว” พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์เพราะว่าในประกาศนรินทร์ของพระองค์เองก่อนที่โลกนี้ได้เริ่มต้น พระองค์ได้ทรงคัดเลือกชนชาติอิสราเอลให้เป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์แล้ว พวกเขาเป็นของพระองค์ เป็นผู้รับพระราชบัญญัติของพระองค์ เราต้องให้ “ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว” หมายความว่าชนชาติอิสราเอลได้ยืนอยู่ต่อสายพระเนตรของพระเจ้าจากนรินทร์กาลในฐานะประชากรของพระองค์ และในความเปลี่ยนแปลงไม่ได้แห่งความรักอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ชนชาตินั้นเป็นของพระองค์แล้ว มีความเป็นไปได้ในเรื่องการปฏิเสธมันเสีย (อ่านฮีบรู 6:13-17)

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไรเรื่องท่านเอลียาห์” การอ้างอิงในภาคพันธสัญญาเดิมถึงเอลียาห์ถูกพบใน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:10-18 เอลียาห์ได้กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ ... และพวกเขาแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์” เอลียาห์คิดว่าเขาอยู่ตัวคนเดียว ว่าจากคนอิสราเอลทั้งหมดเขาเป็นผู้เดียวที่เหลืออยู่ซึ่งได้สัตย์จริงต่อพระเจ้า แต่เอลียาห์เข้าใจผิดอย่างน่าเศร้า พระเจ้าได้ทรงสงวนพวกที่เหลืออยู่ไว้ “เจ็ดพันคน” ที่มิได้หันไปกราบไหว้พระบาอัล พวกเขามีได้ “คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล”

ข้อ 5 และ 6: “แล้วบัดนี้ก็ยังมีความที่เหลืออยู่เช่นกันตามการทรงเลือกไว้แห่งพระองค์ และถ้าเป็นโดยพระองค์ การทรงเลือกไว้จึงหาได้เป็นโดยบรรดาการกระทำไม่ มิฉะนั้นพระองค์ก็ไม่เป็นพระองค์จริงอีกต่อไป แต่ถ้าการทรงเลือกไว้เป็นโดยบรรดาการกระทำแล้ว มันก็หาได้เป็นโดยพระองค์อีกต่อไปไม่ มิฉะนั้นการกระทำก็ไม่เป็นการกระทำจริงอีกต่อไป”

“แล้วบัดนี้...” เปาโลคุ้นเคยกับบุคคลสมัยของตนมากกว่าที่เอลิยาห์ได้คุ้นเคยกับบุคคลสมัยที่เขาอยู่ เปาโลรู้ว่าในทุกคริสตจักรมียิวบางคนที่ได้ยอมรับพระคริสต์ “พวกที่เหลืออยู่ตามการทรงเลือกไว้แห่งพระองค์” พวกเขาไม่ได้ “คุกเข่า” ลงต่อพระบาอัลแห่งความไม่เชื่อ เปาโลเองเป็นส่วนหนึ่งของ “พวกที่เหลืออยู่ตามการทรงเลือกไว้แห่งพระองค์” เปาโลเป็นยิวคนหนึ่ง-แต่เขาเป็นผู้ประกาศพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า

“และถ้าเป็นโดยพระองค์ การทรงเลือกไว้จึงหาได้เป็นโดยบรรดาการกระทำไม่...” ข้อ 6 คือระเบิดฝ่ายวิญญาณที่ระเบิดใส่คนเหล่านั้นที่พยายามปนพระราชบัญญัติกับพระองค์ สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้จริงๆ แล้วคือ: พระคุณคือความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ซึ่งไม่อาศัยการกระทำ ส่วน “การกระทำ” คือการที่มนุษย์พยายามที่จะนำเสนอต่อพระเจ้ามูลเหตุของมนุษย์เพื่อที่จะได้พระพร หลักการสองอย่างนี้ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง ถ้าพวกที่เหลืออยู่นั้นถูกคัดเลือกโดยอาศัยพระองค์ การกระทำต่างๆตามบัญญัติของพวกเขาก็ไม่มีส่วนใดๆทั้งนั้นในการคัดเลือกนั้น มิฉะนั้นพระองค์คงสูญเสียลักษณะเฉพาะตัวของมันในฐานะพระองค์ไป จะกล่าวให้ชัดเจนมากกว่านี้ได้หรือไม่? จะกล่าวให้มันชัดเจนมากกว่านี้ได้หรือไม่ ว่าพระราชบัญญัติกับพระองค์ไม่ปนกันอย่างแน่นอน?

ขอให้ผมชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าในประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล พวกที่เหลืออยู่นั้นอาจถูกแยกแยะว่าเป็นอิสราเอลฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายในอิสราเอลฝ่ายชนชาติ พวกที่เหลืออยู่นั้นไม่ได้หมายถึงชาติอิสราเอลทั้งหมด แต่หมายถึงส่วนหนึ่งของชาติอิสราเอลที่ได้เชื่อฟังพระเจ้ามาตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขา ในสมัยของเอลิยาห์ มีอยู่เจ็ดพันคนที่ไม่ได้คุกเข่าลงต่อรูปจำลองของพระบาอัล (1 พกษ. 19:18) จากนั้นต่อมา ในสมัยของอิสยาห์ มี “พวกที่เหลืออยู่น้อยมาก” ที่เพราะเห็นแก่พวกเขาพระเจ้าจึงยังระงับการพิพากษาไว้และมีได้ทำลายประชาชาตินั้นเสีย (อสย. 1:9) ในระหว่างการตกเป็นเชลยเหล่านั้นที่ถูกพรรณานาในเอเสเคียล มีพวกยิวที่สัตย์ซื่ออย่างดาเนียล ชัดรัค เมซาค อาเบตเนโก เอสเธอร์ และโมรเดคัย จากนั้น เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยยังบาบิโลน พวกที่เหลืออยู่นั้นได้กลับมาภายใต้เอซราและเนหะมีย์เพื่อสร้างกำแพงล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

เมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ผู้เบิกทางของพระเยซูคริสต์เจ้า) ปรากฏตัว พวกที่เหลืออยู่นั้นดูเหมือนจะเป็นสิเมโอนและนางอันนา และ “พวกเขาทุกคนที่คอยทำการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:25-38) ในระหว่างยุคคริสตจักร พวกที่เหลืออยู่นั้นประกอบด้วยยิวทุกคนที่เชื่อ (รม. 11:5)

หลังจากที่คริสตจักรถูกรับขึ้นออกไปจากโลกแล้ว ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง พวกที่เหลืออยู่จากชาติอิสราเอลทั้งหมดจะกลับมาหาพระเยซูคริสต์เจ้าและรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และจะกลายเป็นเหล่าพยานของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ (วว. 7:3-8) พวกเขาจะประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นแก่ทุกคนบนแผ่นดินโลกนี้ พวกเขาหลายคนจะถูกฆ่าตาย (วว. 6:9-11; 7:9-17) บางคนจะได้รับการไว้ชีวิต และจะเข้าสู่ยุคพันปีนั้น (ศคย. 12:6; 13:9)

ข้อ 7: “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา”

พวกยิวในฐานะชนชาติหนึ่งไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาแสวงหา (นั่นคือ ความรอดโดยความเชื่อฟังของพวกเขาเองต่อพระราชบัญญัติ) พวกเขาได้แสวงหาความรอดโดยคุณความดีของตัวเอง และเพราะความรอดเป็นโดยพระองค์ผ่านทางความเชื่อ พวกเขาในฐานะชนชาติหนึ่งจึงล้มเหลวในการได้รับความโปรดปรานของพระเจ้า และได้ถูกปฏิเสธเสีย

ข้อ 7 บอกเราว่าพวกที่เหลืออยู่ที่ถูกเลือกของชนชาติอิสราเอล...นั่นคือ อิสราเอลฝ่ายวิญญาณ...ได้รับสิ่งที่อิสราเอลฝ่ายชนชาติ (หรือตามธรรมชาติ) หาไม่พบ แต่เนื่องจากพวกที่เหลืออยู่นั้นได้รับความรอดโดยพระคุณ จึงไม่มีความอยุติธรรมที่ถูกระงับต่อคนอื่นๆที่เหลืออยู่เลย

“ถูกบังตา” ตามที่ *Vine's New Testament Dictionary* กล่าว “สื่อถึงการทำให้แข็งกระด้าง (จาก โฟโรส, ผิวหนังที่หนา, การทำให้แข็ง)”

ข้อ 8: “(ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ประทานวิญญานแห่งการเชื่อซิมแก่พวกเขา ตาเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และหูเพื่อพวกเขาจะไม่ได้ยิน’) จนถึงทุกวันนี้”

เปาโลกล่าวว่าทุกคนในอิสราเอลซึ่งไม่ถูกรวมไว้ในพวกที่เหลืออยู่นั้นซึ่งถูกเลือกสู่ความรอดโดยพระคุณที่เป็นอำนาจสิทธิ์ขาดได้ถูกทำให้แข็งกระด้าง (ข้อ 7) เขาอธิบายการทำให้แข็งกระด้างนี้ในการที่ว่าพระเจ้าได้ประทาน “วิญญานแห่งการเชื่อซิม” แก่พวกเขา ความไม่รู้สึกรู้สาแห่งใจที่ได้ทำให้พวกเขาไม่รับรู้อะไรเลยต่อข่าวประเสริฐนั้น ดวงตาที่มองไม่เห็น และหูที่หนวก เราจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ในความสว่างแห่งพระวามะของพระเจ้าที่กล่าวว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก และ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนาก็มาได้”? โมเสสบันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง แต่ไม่ใช่จนกระทั่งฟาโรห์ได้ทำให้ใจของตัวเองแข็งกระด้างก่อนแล้ว การทำให้แข็งกระด้างในตอนต้นนั้นมาจากเจตจำนงเสรีและสันดานอันเสื่อมทรามของฟาโรห์เอง พระเจ้าแค่ทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างโดยการบังคับเขาให้ตัดสินใจเรื่องหนึ่งซึ่งเขาไม่ยอมทำ ยิ่งเขากบฏมากเท่าไร ใจของเขาก็ยิ่งแข็งกระด้างมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นในทำนองเดียวกันชนชาติอิสราเอลได้ถูกบังคับให้ตัดสินใจ ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซู และยิ่งพวกเขาปฏิเสธพระองค์มากเท่าไร ใจของพวกเขาก็ยิ่งแข็งกระด้างมากขึ้นเท่านั้น ความสว่างฝ่ายวิญญาณที่ถูกปฏิเสธยอมทำให้ดวงตามองไม่เห็น

ตรงนี้ในข้อ 8 เปาโลยกคำพูด (ไม่ใช่ตามตัวอักษร) มาจากอิสยาห์ 29:10 และพระราชบัญญัติ 29:4 เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ของพวกยิวเองสอนพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วล่วงหน้าว่าพวกเขาไม่สามารถปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และไม่ทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้นได้ คำสอนนี้มีความขลังมากๆ การเพิกเฉยความประเสริฐและพระคุณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องยาวนานได้นำการลงโทษอันน่ากลัวและรุนแรงมาสู่ผู้ที่ถูกเลือกของพระเจ้า...คือชนชาติอิสราเอล...โดยอัทธโนมติ

หลักการนี้ถูกเปิดเผยในการมอบหมายหน้าที่อันน่ากลัวนั้นของอิสยาห์ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในอิสยาห์บทที่ 6 อิสยาห์ได้เห็นนิมิตขององค์กษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา นิมิตนั้นทำให้อิสยาห์สยดสยองยิ่งนักเพราะสภาพอันบาปหนาของเขาเองและสภาพอันบาปหนาของชนชาติของเขา ไม่ว่าจะเป็อิสยาห์ คุณ หรือผม...ไม่มีสิ่งใดที่จะเปิดเผยแก่นมนุษย์ถึงความสิ้นหวังยิ่งนัก ความโสมม และความเสื่อมทรามสุดขีดของเขา เท่ากับการได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่ออิสยาห์ได้เห็นพระองค์ เขาก็ร้องออกมาว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในท่ามกลางประชากรที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” (อิสยาห์ 6:5)

เสราฟตนหนึ่งได้บินมายังศาลาพยากรณ์อิสยาห์พร้อมกับถ่านลุกโชนก้อนหนึ่งจากแท่นบูชาของพระเจ้า และเมื่อแตะต้องปากของอิสยาห์ด้วยถ่านลุกโชนก้อนนั้น ได้ประกาศถึงการชำระให้สะอาดและการยกโทษบาปทั้งหลายของเขา จากนั้นเสียงหนึ่งถูกได้ยิน-พระเยโฮวาห์ตรัส: “เราจะส่งผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา” แล้วอิสยาห์ก็ร้องออกมาว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า ขอทรงส่งข้าพระองค์ไปเถิด!”

ผมอยากให้คุณสังเกตการมอบหมายหน้าที่นั้นที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานให้แก่อิสยาห์ในข้อ 9 และ 10:

“และพระองค์ (พระเยโฮวาห์) ตรัสว่า “จงไปเถอ และบอกประชากรนี้ (ชนชาติอิสราเอล, ชนชาติที่ถูกเลือกของพระเจ้า) ว่า ‘พวกเจ้าได้ยินก็จริง แต่ไม่เข้าใจ และพวกเจ้าเห็นก็จริง แต่ไม่รับรู้’ จงกระทำให้อใจของประชากรนี้แข็งกระด้าง และกระทำให้อหูของพวกเขาหนวก และปิดตาของพวกเขาเสีย เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และหันกลับมา และได้รับการรักษาให้หาย”

ศาสตาศาพยากรณ์ผู้นั้น เมื่อได้ยินถ้อยคำอันน่ากลัวเหล่านี้แห่งการพิพากษา คงรู้สึกหวาดกลัวจริงๆ! ในความปวดร้าวเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด?” จากนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบว่า: “จนกระทั่งนครทั้งหลายถูกทิ้งร้างปราศจากผู้อาศัย และบ้านทั้งหลายไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดบรรดาคนออกไปไกล และมีการทอดทิ้งอันยิ่งใหญ่ในท่ามกลางแผ่นดินนั้น แต่ที่นั่นจะยังมีเหลืออยู่หนึ่งในสิบ และมันจะกลับมา และจะถูกกลืนกิน เหมือนอย่างต้นน้ำมันสนหรือเหมือนอย่างต้นโอ๊ก ซึ่งตอของพวกมันอยู่ในพวกมัน เมื่อพวกมันทิ้งบรรดาใบไม้ของพวกมัน” ดังนั้นเชื้อสายอันบริสุทธิ์จะเป็นตอของพวกมัน” (ข้อ 11-13) (ในข้อ 13 พระเยโฮวาห์ทรงเปิดเผยแก่อิสยาห์ว่าเชื้อสายอันบริสุทธิ์นั้น เชื้อสายฝ่ายวิญญาณนั้น จะไม่ผ่านพ้นไป จะไม่หยุดที่จะมีอยู่เลย)

คำพยากรณ์ที่ถูกพบในอิสยาห์บทที่ 6 ถูกยกมาในภาคพันธสัญญาใหม่ซ้ำแล้วซ้ำอีก และการสำเร็จจริงของมันได้ถูกชี้ให้เห็นอย่างแน่นอน:

ในมัทธิว 13:13-17 ซึ่งตอบกลับคำถามหนึ่งว่าทำไมพระองค์ถึงได้ทรงเริ่มสั่งสอนประชาชนเป็นคำอุปมาต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตอบกลับว่า: “เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้ เพราะว่าใจของชนชาตินี้หยาบหนา และหูของพวกเขาที่ตั้ง และตาของพวกเขา ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’ แต่ตาของท่านทั้งหลายก็ได้รับพร เพราะตาเหล่านั้นมองเห็น และหูของท่านก็ได้รับพร เพราะหูเหล่านั้นได้ยิน เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกศาสตาศาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่เคยมองเห็นสิ่งเหล่านั้น และอยากจะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่เคยมองเห็นสิ่งเหล่านั้น” (นอกจากนี้ ดู มาระโก 4:12 และลูกา 8:10 ผมอยากแนะนำให้คุณเปิดในพระคัมภีร์ของคุณและอ่านบทเหล่านี้ทั้งหมด)

ยอห์นบอกเราว่าบางคนเหล่านั้นที่ได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สามารถที่จะเชื่อได้: “แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ เพื่อถ้อยคำของอิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์จะถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งท่านได้กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อรายงานของเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสำแดงแก่ผู้ใด’ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา และทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เพื่อพวกเขาจะดูมองไม่เห็นด้วยตาของพวกเขา หรือเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’ อิสยาห์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้ เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์” (ยอห์น 12:37-41)

ถ้อยคำเหล่านี้ของอิสยาห์ก็ถูกอ้างอิงถึงเช่นกันในกิจการ 28:25-28: “และเมื่อพวกเขาไม่เห็นพ้องกันในท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขาจึงลาไป หลังจากเปาโลได้กล่าวถ้อยคำเดียวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ถูกต้องดีแล้ว โดยตรัสว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้ เพราะว่าใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา และหูของพวกเขาที่ตั้ง และตาของพวกเขา ปิดแล้ว เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น”

ดังนั้นเราจึงเรียนรู้ว่าสิ่งซึ่งถูกพยากรณ์ไว้นั้นได้บังเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลแล้ว... นั่นคือ ผลที่ตามมาเหล่านี้ของการได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวจนะนั้น (อ่านยากอบ 1:22-25) การทำให้แข็งกระด้างนี้เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอลต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ หนึ่งพันเก้าร้อยปีได้ผ่านพ้นไปแล้วตั้งแต่จดหมายฝากถึงชาวโรมได้ถูกบอกแก่อัครทูตเปาโล

และเขาบันทึกมันลงไป! อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งยังมีใจแข็งกระด้างอยู่เหมือนเดิม ประชาชาติอิสราเอลยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าเหมือนเดิม

ข้อ 9 และ 10: “และดาวิดกล่าวว่า ‘ขอให้สำหรับของพวกเขากลายเป็นบ่วงแล้ว และกับดัก และเป็นหินสะดุด และเป็นการตอบสนองแก่พวกเขา ขอให้ตาของพวกเขามืดไป เพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาถูกงอค่อมตลอดไป’”

ในที่นี้เปาโลยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 69:22,23 เพลงสดุดีบทนี้กล่าวถึงการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า ถ้าผู้ใดสงสัยว่าพระคริสต์ทรงเป็นใจความหลักของเพลงสดุดี 69 หรือไม่ จงเปรียบเทียบข้อ 9 กับยอห์น 2:17 และโรม 15:3 จากนั้นอ่านเพลงสดุดี 69:21 และเปรียบเทียบมันกับมัทธิว 27:34,48; มาระโก 15:23,36; ลูกา 23:36; และยอห์น 19:28-30 อ่านเพลงสดุดี 69:22 และเปรียบเทียบมันกับโรม 11:9,10 จงเปรียบเทียบเพลงสดุดี 69:25 กับมัทธิว 23:38; ลูกา 13:35; และกิจการ 1:20

ผู้พูดในเพลงสดุดีบทที่หกสิบเก้าคือพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย จงฟังพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงร้องออกมาว่า: “การตีเยนกระทำให้จิตใจของข้าพระองค์ชอกช้ำ และข้าพระองค์เต็มไปด้วยความหนักใจ และข้าพระองค์ได้มองหาบางคนที่ จะสงสาร แต่ก็ไม่มีเลย และมองหาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์ก็หาไม่พบเลย เขาทั้งหลายให้ตีหมี่แก่ข้าพระองค์เป็นอาหารด้วย และเมื่อข้าพระองค์กระหาย พวกเขาเอาน้ำส้มสายชูให้ข้าพระองค์ดื่ม” (ข้อ 20,21) แน่แน่นอนว่าผู้ใดที่รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มและคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทนทุกข์ คงจะยอมรับในทันทีว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวโดยใครอื่นไปไม่ได้นอกจากพระเมสสิยาห์โปดกของพระเจ้า! พระคำข้อที่ผมเพิ่งยกมาให้คุณนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วบนกางเขนนั้น

ความรู้สึกลับม่นคงปลอดภัยฝ่ายเนื้อหนังของยิว-นั่นคือ ความภาคภูมิใจฝ่ายเนื้อหนังและความมั่นใจในตัวเองของเขาขณะที่ไว้วางใจในพระราชบัญญัติของโมเสส-ปรากฏแล้วว่าเป็นความย่อหย่อนฝ่ายวิญญาณของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยิวเป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง คิดว่าตัวเองชอบธรรม ฟังพอใจในตัวเอง เขามีความเชื่อของเขาในความสามารถของเขาเองว่าจะสถาปนาความชอบธรรมของเขาเอง และความมั่นใจแบบนั้นในความสามารถของตัวเองก็ปรากฏแล้วว่าเป็นความตกต่ำและความย่อหย่อนของชนชาติยิว วันนี้จิตวิญญาณเช่นนั้นจะปรากฏว่าเป็นความย่อหย่อนของคนต่างชาติ

ข้อ 11 และ 12: “ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พวกเขาได้สะดุดเพื่อพวกเขาจะหกล้มหรือ” ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ตรงกันข้ามโดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาให้ริษยา บัดนี้ถ้าการหกล้มของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของทั้งโลก และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของคนต่างชาติ ความสมบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งมากกว่าเดิมสักเท่าใด”

ที่ว่าชนชาติอิสราเอลได้ล้มแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ แต่นี่เป็นจุดจบของชนชาติอิสราเอลหรือ? พระเจ้าทรงไม่มีอนาคตสำหรับชนชาติอิสราเอลแล้วหรือ? เราต้องกล่าวหาพระเจ้าใหม่ว่าทรงไม่สัตย์ซื่อต่อชนชาติอิสราเอล ต่อพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม? ชนชาติอิสราเอลได้สะดุดและล้มเกินเอื้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้วหรือ? เปาโลตอบว่า: “ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย!” ไม่ครับ พระเจ้าไม่ทรงล้มชนชาติของพระองค์ อับราฮัมถามว่า “ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสี่จะไม่กระทำถูกต้องหรือ” (ปฐมก. 18:25) คำตอบคือ “ถูกต้องครับ!” พระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาหนึ่งกับอับราฮัมซึ่งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าทรงทำไว้กับประชากรของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล จะถูกทำให้สำเร็จจริงทุกประการ

พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์หนึ่ง จุดประสงค์หนึ่งแห่งสวรรค์ จุดประสงค์หนึ่งที่เป็นนิรันดร์ ในการสะดุดล้มของชนชาติอิสราเอล: “...โดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ” แต่นั่นไม่ใช่จุดประสงค์เดียวที่พระเจ้าทรงมีในการยอมให้ชนชาติอิสราเอลถูกบังตา จงสังเกต: “...โดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ เพื่อจะช่วยเหลือ

ยูพวกเขา (พวกยิว) ให้ริชยา” ความริชยาตามตัวอักษรคือ “กระตุ้นให้ตีคู่ และพลังของมันในที่นี้คือ เพื่อยุให้ซึ่งตีซึ่งเด่น” (สตรอง) พระเจ้าในการทรงจัดเตรียมของพระองค์ทรงใช้การสะกดล้มของชนชาติอิสราเอลเป็นโอกาสเพื่อนำความรอดของพระองค์ไปสู่พวกคนต่างชาติ และทรงใช้ฝ่ายหลังนี้เพื่อกระตุ้นชนชาติอิสราเอลให้เกิดความปรารถนาที่จะรับความรอดนั้นที่พวกเขาได้ปฏิเสธเสีย

ในข้อ 12 เราอ่านว่า: “บัดนี้ถ้าการหกล้มของพวกเขา (ชนชาติอิสราเอล) นำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของทั้งโลก ... ความสมบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งมากกว่าเดิมสักเท่าใด” ทุกสิ่งที่คุณค่าซึ่งได้มาสู่โลกคนต่างชาติก็มาทางชนชาติอิสราเอล และถ้าพระพรทั้งหลายเช่นนี้ได้มาโดยทางการสะกดและการล้มของชนชาติอิสราเอล ความมั่งคั่งมหาศาลเพียงใดถูกเก็บไว้สำหรับพวกเขาเพื่อเป็นการตอบแทนอันยิ่งใหญ่ นั่น เมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะรับความรอด!

สักวันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะยอมรับพระองค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง ประชาชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดียว และพระเจ้าจะประทานแก่ชนชาติอิสราเอลทุกตารางนิ้วของพื้นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม ยุคอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นจะดำเนินไปจนครบหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีบนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งในกรุงเยรูซาเล็มและครองราชย์เหนือวงศ์วานของยาโคบ-และเรา เจ้าสาวต่างชาตินั้น จะครอบครองกับพระองค์

มันเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะอวยพรคนทั้งโลกผ่านทางยิว-และพระเจ้าจะทรงทำเช่นนี้ในเวลาที่กำหนดของพระองค์ตามพิมพ์เขียวแห่งยุคทั้งหลายของพระองค์เอง:

“พระองค์จะทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ออกมาจากยาโคบยังราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ และกระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นเต็มไปด้วยผล” (อิสยาห์ 27:6)

“จงลุกขึ้น จงฉายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาเหนือเจ้า เพราะว่าดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บดบังจะคลุมประชาชน แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และสง่าราศีของพระองค์จะถูกเห็นเหนือเจ้า และพวกคนต่างชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสว่างจ้าแห่งการขึ้นของเจ้า (การเป็นขึ้นจากพวกคนตาย)” (อิสยาห์ 60:1-3)

และดังนั้นพระคัมภีร์จึงสอนชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลต้องเข้าสู่การอวยพรของพวกเขาจากพระเยโฮวาห์ก่อนที่จะพวกคนต่างชาติได้รับความบริบูรณ์แห่งพระพรทั้งหลายของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกเขา ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า: “ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอวยพรข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงทำให้พระพักตร์พระองค์ส่องแสงมายังข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด เสด็จ เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักบนแผ่นดินโลก การทรงรักษาที่ช่วยให้รอดของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น...พระเจ้าจะทรงอวยพรพวกเรา และที่สุดปลายทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์” (เพลงสดุดี 67:1,2,7)

เปาโลเตือนพวกคนต่างชาติ

ข้อ 13 และ 14: “ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เลียนแบบและอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด”

ผมรักพระวาระของพระเจ้าทุกตอน-และทุกคำในพระคัมภีร์เป็นพระวาระของพระเจ้า ผมเชื่อมั่นว่ามันได้รับการดลใจทั้งหมด ผมรักมันตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรรณ์ แต่ผมต้องยอมรับว่าผมค่อนข้างมีใจเอนเอียงไปทำงานเขียนเหล่านั้นของเปาโล เปาโลเป็นพยานรับรองว่าพระเจ้าได้ทรงแยกเขาไว้ต่างหากตั้งแต่เขาอยู่ในครรภ์มารดา (กท. 1:15, 16) เพื่อที่จะเป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ เนื่องจากผมเป็นคนต่างชาติ และผู้เชื่อ ผมจึงเป็นสมาชิกคนหนึ่งของเจ้าสาวต่างชาตินั้น (กิจการ 15:13-18) บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่งานเขียนเหล่านั้นของเปาโลมีค่าประเสริฐยิ่งแก่ผม-โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือโรม

เปาโลเป็น “อัครทูตของพวกคนต่างชาติ” ของพระเจ้า เขาเป็นภานะหนึ่งที่ถูกเลือกสรรไว้ ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติ (กิจการ 9:15) ถึงแม้ว่าเขาเป็นยิวสัญชาติโรมที่เป็นไทตั้งแต่เกิด เขาก็ไม่ละอายในหน้าที่ของเขาในฐานะเป็นผู้ปรนนิบัติคนหนึ่งที่แก่พวกคนต่างชาติที่ถูกรังเกียจ แทนที่จะละอาย เขา “ยกย่อง” หน้าที่ของเขา เขาบอกทุกคนให้รู้ว่าเขามีความสุขที่จะนำข่าวสารนั้นไปประกาศแก่ผู้คนที่พระเจ้าทรงส่งเขาไปหา เขาเป็นพยานรับรองว่า “...ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เลียนแบบ และอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด”

วุเอสท์กล่าวเช่นนี้: “ข้าพเจ้าให้เกียรติพันธกิจของข้าพเจ้า ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นคนเหล่านั้นที่เป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เกิดความริษยา และช่วยพวกเขาบางคนให้รอดได้”

เปาโลมีความปรารถนาอันลึกซึ้งและแรงกล้าที่จะเห็นชนชาติอันเป็นที่รักของตัวเองมาถึงความรู้เกี่ยวกับความรอด เขาเต็มใจที่จะทำการเสียสละส่วนตัวใดๆก็ได้หากนั่นจะชนะญาติพี่น้องตามฝ่ายเนื้อหนังแต่ไม่กั้นคนของเขา

ข้อ 15: “เพราะว่าถ้าการทอดทิ้งพวกเขาเป็นเหตุให้มีการกลับคืนดีกันของโลก การทรงรับพวกเขาพวกเขาก็จะเป็นอะไรนอกจากเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

“การทอดทิ้ง” ชนชาติอิสราเอลที่เป็นประชาชาตินั้นชั่วคราว คือช่องทางหนึ่งซึ่งโดยทางนั้นพระเจ้าได้ทรงนำข่าวประเสริฐแห่งความรอดไปสู่พวกคนต่างชาติ โดยทรงหมายพระทัยที่จะนำชนชาติอิสราเอลกลับมาสู่การร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์เองและการปรนนิบัติพระองค์ในยุคพันปี

“การทรงรับพวกเขา” หมายถึงวินาทีแสนวิเศษนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมายังภูเขามะกอกเทศนั้น (ศคย. 14:4) และ “อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:26) นี่จะเป็น “ชีวิตจาก (ท่ามกลาง) พวกคนตาย” ในการที่ประชาชาตินั้นจะได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าออกมาจากสภาวะที่ตายแล้วในฝ่ายวิญญาณและจากท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ยังตายอยู่ในฝ่ายวิญญาณ (อ่านเอเสเคียล บทที่ 36 และ 37)

ผมขอทวนซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว: สิ่งที่ดีที่สุดยังมาไม่ถึง-นั่นคือ อาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม และเราเจ้าสาวต่างชาตินั้นจะครอบครองกับพระเยซูเจ้าบ่าวของเรา หนึ่งพันปีนั้นแห่ง “สันติสุขบนแผ่นดินโลก” จะเป็นวันเปี่ยมสง่าราศีสักเพียงใด!

ข้อ 16: “ด้วยว่าถ้าผลแรกบริสุทธิ์ ทั้งก่อนก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหลายก็บริสุทธิ์ด้วย”

“ผลแรก” ไม่ได้หมายถึงการเก็บเกี่ยวพืชผลทางการเกษตรเท่านั้น แต่เป็นคำทั่วไปที่หมายถึงส่วนแรกของทุกสิ่งซึ่งถูกถวายแด่พระเจ้า ข้อพระคำอ้างอิงตรงนี้คือ กัณดารวิถี 15:18-21 แบ่งดิบกำมือหนึ่งได้ถูกถวายแด่พระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงแบ่งก่อนนั้นซึ่งเอาแบ่งดิบนั้นออกมา โดยคำว่า “ผลแรก” เปาโลก็หมายถึงพวกยิวที่เหลืออยู่ซึ่งได้รับความรอด และแน่นอนว่านั่นรวมตัวเขาและผู้เชื่อทุกคนในอิสราเอลเข้าไว้แล้ว ณ เวลานั้นที่เขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้น โดยคำว่า “ทั้งก่อน” เปาโลหมายถึงชนชาติอิสราเอลทั้งหมด-ทั้งสิบสองเผ่า่นั้น

“ราก” หมายถึงอับราฮัมโดยเฉพาะ กิ่งตามธรรมชาติเหล่านั้นคือลูกหลานของอับราฮัมตามฝ่ายเนื้อหนัง-นั่นคือ โดยทางอิสอัคและยาโคบ “เหล่าทายาทร่วมกับเขาแห่งพระสัญญาเดียวกันนั้น”

ข้อ 17-24: “แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว และตัวท่านที่เป็นต้นมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น และพร้อมกับกิ่งเหล่านั้นเข้าส่วนของรากและความอ้วนพีของต้นมะกอกนั้น อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน แล้วท่านก็จะกล่าวว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ถูกหักออกเสียแล้วก็เพื่อข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป” ถูกแล้ว เพราะเหตุความไม่เชื่อกิ่งเหล่านั้นจึงได้ถูกหักออกเสีย และท่านก็อยู่ได้โดยความเชื่อ อย่าหัวสูงไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ดีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า สำหรับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรง

มีความดี ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในความดีของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย และเขาทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป ก็จะถูกตอกลงเข้าไป เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะตอกลงพวกเขาเข้าอีกได้ เพราะว่าถ้าท่านถูกหักออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และถูกตอกลงเข้ากับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติอยู่แล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นกิ่งตามธรรมชาติ มาตอกลงเข้ากับต้นมะกอกของมันเอง ก็จะต้องดีกว่านั้นสักเท่าใด”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลกำลังสอนเราอย่างชัดเจนว่าเพราะความไม่เชื่อชนชาติอิสราเอลจึงได้ถูกตัดออกเสียชั่วคราว และพระเจ้าทรงหันจากพวกเขาไปหาพวกคนต่างชาติแล้ว อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกคนต่างชาติไม่ดำรงอยู่ในความเชื่อต่อไป ถ้าพวกเขาไม่เชื่อ พวกเขาจะถูกตัดทิ้งเสียเช่นกันโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“กิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว” หมายถึงการปฏิเสธชนชาติอิสราเอล การกระจัดกระจายไปในปี ค.ศ. 70 และการที่พระเจ้าทรงหันจากพวกเขาไว้ต่างหากชั่วคราว เพื่อเป็นช่องทางให้พระองค์นำความรอดไปถึงพวกคนต่างชาติได้

“ต้นมะกอกป่า” นั้นที่ถูกตอกลงเข้าไปหมายถึงการที่พระเจ้าทรงทำลายกำแพงที่กั้นกลางนั้นระหว่างยิวกับคนต่างชาติที่ทางเขน และการที่พระองค์ทรงรวมคนต่างชาติเข้ากับยิวในกายเดียว คือคริสตจักร (อฟ. 2:11-19; 3:6)

ภาพเปรียบของเปาโลก็คือว่า ชนชาติยิวคือต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งกิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียจากมัน แต่ซึ่งยังมีชีวิตอยู่เพราะรากนั้น (และด้วยเหตุนี้กิ่งทั้งหมดที่ถูกเชื่อมต่อกับมันจึงยังมีชีวิตอยู่) กิ่งป่า (พวกคนต่างชาติ) ถูกตอกลงเข้ากับต้นไม้ที่มีชีวิต โดยรับชีวิตจากรากนั้น (ข้อ 17)

“...อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น” คำเตือนก็คือว่ากิ่งป่าเหล่านั้นไม่ควรกระหยิ่มยิ้มย่องหรืออวดดีต่อกิ่งธรรมชาติเหล่านั้น (ซึ่งถูกตัดออกเสียแล้ว) เพราะว่าพวกเขาได้รับชีวิตของตนจากรากเดียวกันนั้น มันปรากฏชัดเจนมาก ๆ ว่าพวกคนต่างชาติได้รับพระพรของตนผ่านทางยิว ไม่ใช่ยิวผ่านทางพวกคนต่างชาติ (ข้อ 18)

เปาโลเป็นพยานรับรองตรงนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจ “ผิดธรรมชาติ” (ข้อ 24) นั่นคือ กระบวนการตอกลงคือการเสียบกิ่งที่ดีเข้าไปในต้นไม้ที่ด้อยกว่า แต่ในภาพเปรียบนี้ของเปาโลมีการทำกลับกัน วูเอสท์กล่าวว่า “จงตอกลงดีเข้ากับต้นไม้ป่า และเหมือนอย่างพวกคนอาหรับกล่าว มันจะพิชิตต้นไม้ป่า แต่คุณทำการกระบวนการนั้นแบบย้อนกลับและประสบความสำเร็จไม่ได้...มีแต่ในอาณาจักรแห่งพระคุณเท่านั้นที่กระบวนการที่ผิดธรรมชาติเช่นนี้จะประสบความสำเร็จได้” และในสภาพการณ์แวดล้อมนี้เอง - “ซึ่งผิดธรรมชาติ” - ที่เปาโลกำลังยกย่องความเมตตาของพระเจ้าที่ทรงสำแดงแก่พวกคนต่างชาติ คือกิ่งป่าถูกตอกลงเข้าไปในต้นธรรมชาติและทำให้พวกคนต่างชาติเจริญงอกงามและเกิดผลไปสู่ชีวิตนิรันดร์

“ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ดีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน” ข้อ 21 ผมคิดว่า ควรถูกต้องความว่าชนชาติอิสราเอลและพวกคนต่างชาติในฐานะเผ่าพันธุ์หนึ่งถูกหมายถึงไม่ใช่คนต่างชาติเป็นคนๆ ไป กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงคนต่างชาติเป็นคนที่อวดดีต่อยิวที่ถูกตัดออก แต่กำลังกล่าวว่าถ้าพระเจ้าไม่ทรงงดโทษชนชาติของพระองค์เอง “เพราะเหตุความไม่เชื่อ” (ข้อ 20) ทำไมพระองค์ถึงต้องงดโทษพวกคนต่างชาติเล่า?

ถ้าข้อ 21 ถูกตีความว่าหมายถึงบรรดาประชาชาติ มันก็น่าจะชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงพวกคนต่างชาติที่รอดเป็นคนๆ ไปว่าถูกตัดออกจากความรอดของพวกเขา แต่กำลังพูดถึงประชาชาตินั้นที่ไม่รับความรอดว่าถูกตัดออก เหมือนกับที่ชนชาติอิสราเอลที่ไม่รับความรอดได้ถูกตัดออกในการกระจัดกระจายไปนั้น (ในอนาคตพระเจ้าจะทรงนำความรอดไปสู่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล-และมันจะถูกตรรกะอย่างสมบูรณ์แบบที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้นเพราะว่าชนชาติอิสราเอลเป็นต้นมะกอกธรรมชาตินั้นและพระเจ้าทรงสามารถที่จะนำพวกเขากลับมาและช่วยพวกเขาให้รอดในฐานะประชาชาติหนึ่ง)

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมอยากชี้ให้เห็นก่อนที่จะไปจากข้อพระคำตอนนี้ และนั่นคือคำกล่าวในข้อ 22: “จงพิจารณาดูความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า” วันนี้เรากำลังได้ยินเยอะเกี่ยวกับพระเจ้า “ที่ดี”, พระเจ้า “ที่ทรงรัก”, พระเจ้า “ทรงเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคน”, มนุษย์ทุกคน “เป็นพี่น้องกัน”, และคำกล่าวทั้งหลายอย่าง “พระเจ้าผู้ทรงรักจะไม่มีวันยอมให้สักคนต้องไป

นรก” “พระเจ้าทรงดีเกินกว่าที่จะยอมให้มนุษย์ตกนรกหมกไหม้” ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ “ดี” พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่อดกลั้นนาน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เปี่ยมพระเมตตา-แต่ผมอยากเตือนความจำพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็น “เพลิงที่เผาผลาญ”! (ฮบ. 12:29) ผมอยากเตือนความจำพวกเขาด้วยว่า “พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรม และพระเจ้าพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน” (เพลงสดุดี 7:11) และอีกครั้ง “คนชั่วจะถูกหั่นเข้าไปในนรก และประชาชาติทั้งมวลที่ลืมนพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17) และอีกครั้ง: “เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 10:31) และอีกครั้ง: “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า” (รม. 14:11) ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ดี พระเจ้าทรงเป็นความรัก แต่พระเจ้าก็ทรงเข้มงวดได้ พระเจ้าทรงอยากดีต่อคุณและต่อผม และพระเจ้าจะทรงดีต่อเราถ้าเราจะยอมให้พระองค์ดีต่อเรา แต่ถ้าเราปฏิเสธและกบฏ พระเจ้าก็ทรงเข้มงวดได้!

ข้อเท็จจริงนี้โดดเด่นในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล พวกเขาอิสราเอลได้ถูกทำให้เป็นทาสในอียิปต์ ในการตกเป็นเชลยในบาบิโลน และที่ตัสจักรพรรดิโรมได้เข่นฆ่าพวกเขาหลายล้านคน เมื่อไล่ตามประวัติศาสตร์เมื่อเร็วๆ นี้ของพวกเขา เราพบว่าระบอบนาซีได้ผลาญชีวิตพวกเขาไปหกล้านคน! ตลอดบันทึกทางประวัติศาสตร์หลายหน้า เมื่อชนชาติอิสราเอลได้กบฏต่อพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติกับพวกเขาอย่างเข้มงวดที่สุด (อ่านเพลงสดุดี 78)

อิสราเอลที่เป็นประชาชาติจะได้รับความรอด

ข้อ 25: “ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกลับนี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา”

ข้อความลึกลับในพระคัมภีร์คือ “จุดประสงค์หรือพระดำริที่ถูกซ่อนไว้ของพระเจ้า ซึ่งเมื่อถูกเปิดเผยแล้ว ก็ถูกเข้าใจโดยผู้เชื่อ” เปาโลอ้างอิงตรงนี้ถึง “ข้อความลึกลับนี้”- “ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล...” เขากล่าวแก่พี่น้องของเขาในคริสตจักร (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ว่าเขาไม่ยอมให้พวกเรา “ขาดความรู้” เกี่ยวกับว่าทำไมความมืดบอดถึงได้เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอล “เกรงว่าพวกท่าน (ผู้เชื่อทั้งหลาย) จะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง” เปาโลให้ความกระจ่างเราต่อไปว่าความมืดบอดนี้ไม่ได้อยู่ตลอดไป และว่ามันเป็นเพียง “บางส่วน” เพราะว่ามีพวกที่เหลืออยู่ที่ได้รับ ความรอด กระทั่งวันนี้ และความมืดบอดนี้จะคงอยู่ต่อไป “จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา”

“ความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติ” หมายถึงความครบถ้วนของจุดประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้-หรือยุคคริสตจักร-เมื่อพระองค์กำลังเรียกออกมาจากท่ามกลางพวกคนต่างชาติ คือหมู่ชนหนึ่งเพื่อพระนามของพระองค์...คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ (อ่านกิจการ 15:14; 1 โครินธ์ 12:12,13; เอเฟซัส 1:22,23; 4:11-13) เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์และถูกรับออกไปจากโลกนี้เพื่อพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ พระเจ้าจะทรงหันมาหาชนชาติอิสราเอลอีก และเมื่อพวกเขาเห็นพระเยซูผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง พวกเขาก็จะยอมรับพระองค์ ประชาชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดียว และพระเจ้าจะทรงช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอด คือชนชาติอิสราเอล

“ความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติ” ต้องถูกแยกแยะจาก “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” ซึ่งถูกกล่าวถึงในลูกา 21:24 “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” หมายถึงเวลาตั้งแต่การกวาดต้อนอาณาจักรของดาวิดไปเป็นเชลยของเนบูคัดเนสซาร์จนถึงความพ่ายแพ้ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นเมื่อสิ้นความทุกข์ลำบากนั้น-เวลาที่พวกคนต่างชาติปกครองเหนือพวกยิว คำว่า “ความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติ” หมายถึงความครบสมบูรณ์ของพระกายของพระคริสต์ อันประกอบด้วยยิวและคนต่างชาติที่ได้รับความรอดตั้งแต่พื้นเทคอสต์จนถึงการรับขึ้นไป

ข้อ 26 และ 27: “และตั้งนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความมอธรรมไปเสียจากยาโคบ เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย’”

สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังบอกเราตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือ: “อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” ตามที่มีเขียนไว้แล้ว หรือถูกพยากรณ์ไว้แล้ว ในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทุกสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสัญญาไว้ต้องเกิดขึ้นจริง “ตามที่มีเขียนไว้แล้ว” พระคัมภีร์สอนเราอย่างชัดเจนว่าเวลาหนึ่งกำลังมาเมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยประชาชาติแห่งอิสราเอลให้รอด-ไม่ใช่แค่พวกที่เหลืออยู่ นี้ไม่ได้หมายถึงพวกที่บังเกิดใหม่แล้วในระหว่างการแจกจ่ายแห่งพระคุณ แต่หมายถึงประชาชาติทั้งหมดแห่งอิสราเอลที่จะมีชีวิตอยู่เมื่อ “วันนั้น” มาถึง มันไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาคนอิสราเอลที่ได้ตายไปในความไม่เชื่อในระหว่างการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ ยิวได้รับความรอดวันนี้เหมือนอย่างคนต่างชาติ และถ้ายิวปฏิเสธที่จะรับพระเยซูเจ้าไว้ เขาก็จะตกนรกเหมือนกับคนต่างชาติที่ปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ประชาชาตินั้นจะรับความรอด

“...ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความมอธรรมไปเสียจากยาโคบ’ ในที่นี้เปาโลยกข้อความมาจากอิสยาห์ 59:20 ที่เราอ่านว่า: “และพระเจ้าผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน และมายังคนทั้งหลายที่หันจากการละเมิดในยาโคบ” พระเยซูได้เสด็จมาหาเรา แต่ยิวได้ปฏิเสธพระองค์และให้พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน แต่ “รากฐานของพระเจ้านั้นตั้งมั่นคง”-และเนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้ เนื่องจากพันธสัญญาของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้ “อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” ดาวิดกล่าวไว้ว่า “โอ ขอให้การช่วยให้รอดของอิสราเอลมาจากศิโยนเกิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขยแห่งประชากรของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะเปรมปรีดี และอิสราเอลจะยินดี” (เพลงสดุดี 14:7) พระเจ้าไม่ได้ลืมนพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม พระองค์ไม่ได้ลืมนพันธสัญญาของพระองค์ และในเวลาอันเหมาะสมพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระวจนะของพระองค์สำเร็จจริง

“เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย” ในเยเรมีย์ 31:31-35 เราอ่านพันธสัญญานั้น และข้อตกลงแห่งพันธสัญญานั้น ซึ่งพระเจ้าทรงทำไว้กับชนชาติอิสราเอล:

“‘คูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง’ พระเยโฮวาห์ตรัส “ที่เราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานแห่งอิสราเอล และกับวงศ์วานของยูดาห์ ไม่ใช่ตามพันธสัญญาที่เราได้กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา ในวันที่เราได้จับมือของพวกเขาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ ซึ่งพันธสัญญาของเรานั้นพวกเขาได้หัก ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีต่อพวกเขา” พระเยโฮวาห์ตรัส

“แต่นี้จะเป็นพันธสัญญาที่เราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล ภายหลังจากวันเหล่านั้น” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในส่วนภายในของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัตินั้นไว้ในใจของพวกเขา และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา และพวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนแต่ละคน และพี่น้องของตนแต่ละคนอีกต่อไป โดยกล่าวว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดของพวกเขาจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุดของพวกเขา” พระเยโฮวาห์ตรัส “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของพวกเขา และเราจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป”

“พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นดวงสว่างในเวลากลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และของบรรดาดวงดาวเป็นดวงสว่างในเวลากลางคืน ผู้ทรงแบ่งทะเลเมื่อคลื่นทั้งหลายของทะเลนั้นกำเริบ พระเยโฮวาห์จอมโยธา คือพระนามของพระองค์” (นอกจากนี้ อ่านอิสยาห์ 59:21)

จงฟังนี่อีก: “พวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดของพวกเขาจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุดของพวกเขา” พระเยโฮวาห์ตรัส “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของพวกเขา และเราจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป”! (ยรม. 31:34) ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นคำตรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแก่นชนชาติอิสราเอล และพระคำเหล่านั้นไม่อาจถูกทำลายได้ ไม่ว่าผู้สอนและนักเทศน์บางคนกล่าวอะไรวันนี้ก็ตาม... นั่นคือ คนเหล่านั้นที่สอนและเทศนาว่าเรา ผู้คนที่พูดภาษาอังกฤษ คือชนชาติอิสราเอล

หลักคำสอนเช่นนั้นกำลังถูกสอนอยู่ทั่วโลกที่พูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนเหล่านี้เอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมมายกให้แก่คริสตจักร คำสอนเช่นนั้นคือการปล้นฝ่ายวิญญาณชัดๆ สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาทุกประการที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัมสำเร็จจริง

ข้อ 28 และ 29: “เกี่ยวกับข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นบรรดาศัตรูเพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย”

ทัศนคติของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ถูกชี้ขาดโดยหรืออ้างอิงกับ “ข่าวประเสริฐ” อิสราเอลที่เป็นประชาชาติได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐ และเมื่อทรงพิจารณาการปฏิเสธนั้นพระเจ้าจึงทรงนับว่าชนชาติอิสราเอลเป็น “บรรดาศัตรู” ทัศนคติของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลซึ่งอ้างอิงกับ “การทรงเลือกไว้”-พวกที่เหลืออยู่ที่ถูกเลือกในประชาชาติ นั้น-ก็คือว่าคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นพวกศัตรูเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธข่าวประเสริฐก็ยังเป็นพวก “ที่ทรงรัก” อยู่เหมือนเดิม และนี่ก็เพราะเห็นแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญารับประกันไว้กับพวกเขา

นี่เป็นสมัยของพวกคนต่างชาติ หรือยุคคนต่างชาติ-ยุคสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้ากำลังเรียกเจ้าสาวต่างชาติผู้หนึ่งออกมา (อ่านกิจการ 15:13-18) แต่พวกคนต่างชาติต้องฉวยโอกาสนี้ที่พวกเขาได้รับเพราะความมีบอดของชนชาติอิสราเอล ณ เวลานี้โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม พวกคนต่างชาติไม่ควรลืม เกรงว่าพวกเขาจะเกิดเยอหยิ่ง ว่าชนชาติอิสราเอลยังเป็นประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม พวกคนต่างชาติไม่ควรลืมเด็ดขาดว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงทำไว้กับพวกบรรพบุรุษ พระเจ้าจะทรงรักษา:

“เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย” นั่นคือ ของประทานเหล่านั้นและการทรงเรียกที่พระเจ้าทรงสัญญาชนชาติอิสราเอลไว้จะไม่มีวันถูกเอากลับไป พระเจ้าไม่ทรงให้คำสัญญาหนึ่งและจากนั้นก็เอามันกลับไป: “พระเจ้ามิใช่มนุษย์ พระองค์จึงไม่ได้มุสา และไม่ได้เป็นบุตรของมนุษย์ พระองค์จึงไม่ต้องกลับใจ พระองค์ได้ตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำตามหรือ หรือพระองค์ตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ” (กตว. 23:19) พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง...พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิม-วานนี้ วันนี้ และสืบไปเป็นนิรันดร์ ดังนั้นพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อและทำให้พันธสัญญานั้นสำเร็จเต็มเปี่ยมซึ่งทรงทำไว้กับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อและชนชาติอิสราเอลประชาชาตินั้นที่ถูกเลือกสรรไว้แล้ว

ข้อ 30 และ 31: “ด้วยว่าพวกท่านในสมัยก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับความเมตตาโดยทางความไม่เชื่อของพวกเขาฉันใด บัดนี้พวกเขาก็มิได้เชื่อเช่นกัน เพื่อว่าโดยทางความเมตตาของพวกท่าน พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วยฉันนั้น”

“ด้วยว่าพวกท่านในสมัยก่อน...” พวกคนต่างชาติเคยไม่ยอมเชื่อพระเจ้าและเคย “ตายในบาปทั้งหลาย” (อฟ. 2:1) แต่พวกเขา “บัดนี้ได้รับความเมตตา” แล้วโดยความไม่เชื่อของพวกยิว ตามที่ลูกพรณนาในข้อ 11 และ 12 ของบทนี้ และในทำนองเดียวกัน “พวกเขา” (พวกยิว) “ก็มีได้เชื่อเช่นกัน เพื่อว่าโดยทางความเมตตาของพวกท่าน (ความเมตตาเดียวกันกับที่ได้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน) พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วยฉันนั้น” โดยการตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกำลังรับประกันคนทั้งปวงว่าพระเจ้าในเวลาครบกำหนดจะทรงทำให้พระสัญญาทุกข้อที่ให้ไว้แก่ชนชาติอิสราเอลสำเร็จจริง และพระเจ้าจะทรงมีความเมตตาต่อผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ของพระองค์

ข้อ 32: “เพราะว่าพระเจ้าทรงนับว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน”

ความคิดตรงนี้ก็ถือว่าพระเจ้าได้ทรงจำกัดเขตที่ยิวและต่างชาติให้อยู่ภายในขอบเขตของความผิดชนิดเดียว-ความผิดในเรื่องความไม่เชื่อ-เพื่อพระองค์จะทรงมีความเมตตาต่อคนทั้งปวง ฉบับแปลของวุเอสต์ของข้อ 30 ถึง 32 มีประโยชน์มาก: “ด้วยว่า เหมือนกับที่พวกท่านแต่ก่อนเคยไม่ยอมเชื่อพระเจ้า กระนั้นบัดนี้ได้ถูกทำให้เป็นผู้รับความเมตตาแล้วผ่านทางความไม่

เชื่อของพวกเขา ดังนั้นคนเหล่านี้บัดนี้ก็ไม่ยอมเชื่อเช่นกันเพื่อที่ว่าเพราะความเมตตาซึ่งเป็นของท่านทั้งหลาย พวกเขาเองก็จะได้กลายเป็นผู้รับความเมตตาด้วย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงล้อมคอกทุกคนให้อยู่ข้างใน (สภาวะนั้น) แห่งความไม่เชื่อเพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงมีความเมตตาต่อคนทั้งปวง”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติอยู่ในสภาวะแห่งความไม่เชื่อทุกคน เพื่อที่พระเจ้าจะได้มีความเมตตาต่อทุกคนไม่ใช่ต่อประชาชาติหนึ่งเท่านั้น คือชนชาติอิสราเอล หรือคนกลุ่มหนึ่ง คือพวกคนต่างชาติ แต่ต่อพวกยิว พวกคนต่างชาติ-หรือ “ผู้ใดก็ตาม” ทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกันในฝ่ายวิญญูณ และจนกว่าคนๆหนึ่งกลายเป็นผู้เชื่อ ไม่ว่าเขาเป็นยิวหรือต่างชาติ เขาก็เป็นผู้หลงหาย หนทางเดียวที่ใครก็ตามในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้จะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้ก็คือ เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์โดยความเชื่อ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพวกยิวเหล่านั้นได้เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ พวกเขาก็คงได้ประสบกับแค่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระคุณและความเมตตาไม่อาศัยสิทธิพิเศษหรือคุณความดีใดๆทั้งสิ้น

เปาโลประกาศแก่ชาวเมืองเอเฟซัสว่า: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ)” (อฟ. 2:4,5) ในสามข้อแรกของเอเฟซัส บทที่ 2 เปาโลพรรณนาถึงพวกคนต่างชาติว่าดำเนิน “ตามวิถีของโลกนี้” โดยติดตาม “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” คือมารร้าย และในฐานะเป็น “ลูกทั้งหลายแห่งการไม่เชื่อฟัง” ซึ่งดำเนินตามต้นเหตุทั้งหลายของเนื้อหนัง “บรรดาความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ” ผู้ซึ่ง “โดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระอาชญา”-หรือลูกทั้งหลายของมารร้าย... “แต่พระเจ้า...”

คุณเห็นแล้วว่ามนุษย์-ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ-เสื่อมทรามอย่างที่สุดทั้งหมด...สิ้นหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และมุ่งหน้าสู่รก “แต่พระเจ้า”...ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา ได้ทรงหยิบยื่นความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้แก่เรา แม้ในยามที่เราเคยตายในบาปทั้งหลาย โดยทางพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าได้ทรงทำให้เราเป็นขึ้นสู่ชีวิตฝ่ายวิญญูณแล้ว ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงรวมทุกคนให้อยู่ภายในสภาวะแห่งความไม่เชื่อ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงมีความเมตตาต่อทุกคน ผมขอขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่ความรอดถูกยื่นเสนอให้แก่ “ผู้ใดก็ตาม”...ทุกคนถูกรวมไว้ภายใน ไม่มีใครถูกตัดออก ไม่ว่าจะมิเชอพัลล์ สิวหรือความเชื่อแบบใด

แน่นอนว่า “ทุกคน” ตรงนี้ในโรม 11:32 ไม่ได้หมายความว่าประชาชาติทั้งปวง-พวกยิวและพวกคนต่างชาติ-จะรับความรอด มันไม่ได้สอนเรื่องความรอดสากล “แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ใต้บาป เพื่อพระสัญญาโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์จะได้ถูกประทานให้แก่คนทั้งหลายที่เชื่อ” (กท. 3:22) พระวจนะของพระเจ้าชัดเจนแน่นอนว่าความรอดสากลไม่ใช่หลักคำสอนหนึ่งของพระคัมภีร์ แต่เป็นข้อเชื่อของศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น พระเจ้าทรงช่วยให้รอดเฉพาะคนเหล่านั้นที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า

สิ่งที่อัศจรรย์ที่เปาโลตระหนักและเห็นในสมัยของเขายังเป็นสภาพฝ่ายวิญญูณที่ปรากฏทั่วโลกเหมือนเดิม ประชาชาติทั้งหลายยังอยู่ในบาปและความไม่เชื่อเหมือนเดิม ชนชาติอิสราเอลยังคงปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระคริสต์นั้นเหมือนเดิม

สรรเสริญแด่พระเจ้า

ข้อ 33-36: “โอ ความล้าลึกแห่งความอุดมสมบูรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้นมีมากสักเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผู้ใดเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ หรือผู้ใดเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ก่อน และจะทรงตอบแทนสิ่งนั้นแก่เขาอีก’ ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

บทที่สิบเอ็ดนี้ของหนังสือโรมปิดท้ายด้วยบทเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า หลังจากพิจารณาทางเหล่านั้นของพระเจ้า-เมื่อได้เห็นความเมตตาทั้งหลายของพระองค์และพระคุณของพระองค์-บัดนี้เปาโลอดไม่ได้ที่จะเปล่งคำสรรเสริญ: “โอ ความล้ำลึกแห่งความอุดมสมบูรณ์ของทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้นมีมากสักเท่าใด!” อัครทูตท่านนี้ตระหนักอย่างเต็มเปี่ยมว่าตนไม่สามารถที่จะหยั่งถึงกันบึงแห่งสติปัญญาและความรู้ของพระเจ้าได้ด้วยหลักเหตุผลและถ้อยคำของมนุษย์ พระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกแห่งหน “คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางทั้งหลายของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้!” “เหลือที่จะสืบเสาะได้” มีความหมายตรงตัวว่า “ไม่สามารถที่จะถูกตามรอยหรือค้นพบได้” (อ่านโยบ 5:9 และ 11:7)

“เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า...’ ในที่นี้เปาโลยกคำพูดมาอีกครั้งจากคำพยากรณ์ของอิสยาห์ ซึ่งเราพบถ้อยคำเหล่านี้: ‘ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือโดยเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์ พระองค์ได้ทรงปรึกษากับผู้ใด และผู้ใดได้สั่งสอนพระองค์ และได้สอนพระองค์ในทางแห่งความยุติธรรม และได้สอนความรู้แก่พระองค์ และได้สำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ’ (อิสยาห์ 40:13,14)

“หรือผู้ใดเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแด่พระองค์ก่อน...” พระคำข้อนี้นี้มาจากโยบ 41:11 ที่พระเจ้าตรัสแก่โยบว่า: “ใครเล่าได้ให้แก่เราก่อน ซึ่งเราจะต้องตอบแทนเขา สิ่งใด ๆ ก็ตามที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา”

ผมดีใจเหลือเกินที่ในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลประกาศว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (1:17) ความเชื่อยอมรับสิ่งที่พระเจ้าตรัสเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว ความเชื่อยอมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญา โดยปราศจากความรู้สึก ปราศจากการมองเห็น ปราศจากการชิมรส ปราศจากการจับต้อง ความเชื่อเดินกับพระเจ้าในความมืด ดังนั้นความเชื่อจึงไม่เคยตั้งคำถามพระเจ้า เช่นเดียวกับอับราฮัม คนทั้งหลายแห่งความเชื่อยอมเชื่อพระเจ้า และเช่นเดียวกับเปาโล ผู้เชื่อทั้งหลาย “รู้จักผู้ที่พวกเขาได้เชื่อแล้ว”

พระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ มนุษย์ไม่มีทางเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงรักสิ่งทรงสร้างที่นั่นสังเวชอย่างพวกเรา และทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์มาตายเพื่อเราได้อย่างไร พระคุณของพระเจ้ายากที่จะหยั่งถึง มันเป็นไปได้ที่มนุษย์จะเข้าใจได้ว่าเหตุไฉนพระเยซูคริสต์ถึงได้ทรงรักทั้งโลกที่เต็มไปด้วยบรรดาคนบาป และทรงสละวางชีวิตของพระองค์อย่างเต็มพระทัย เพื่อที่เราจะได้รับความรอด ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่อาจที่จะตามรอยได้ มนุษย์ตามรอยจรวดในอวกาศได้ แต่มนุษย์ตามรอยพระเจ้าไม่ได้ ทางทั้งหลายของพระองค์ไม่อาจที่จะตามรอยได้ การพิพากษาทั้งหลายของพระเจ้านั้นก็ไม่อาจที่จะสืบค้นได้-และแน่นอนว่าพระเจ้าไม่อาจถูกเข้าใจได้ผ่านทางสติปัญญาและเหตุผลของมนุษย์ พระเจ้าทรงเป็นอยู่ “จากชั่วนิรันดร์” และพระเจ้าจะทรงเป็นอยู่ “ถึงชั่วนิรันดร์” (เพลงสดุดี 90:1,2)

ความเมตตาของพระเจ้าได้ถูกหยิบยื่นให้แก่คนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรกผ่านการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องสัตวบูชาของพระเยซูบนกางเขนนั้น หนทางเดียวที่คุณหรือผมหรือคนอื่นใดจะได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้ยืนพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีทั้งหลายของนายของเจ้าเถิด” จะขึ้นอยู่กับคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูเท่านั้น! ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม ผู้คนเยาะเย้ยพระโลหิตของพระเยซู พวกเขาประกาศว่ามันไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้วที่จะเชื่อใน “ข่าวประเสริฐที่นองเลือด” แต่ผมขอกล่าวในถ้อยคำของเปาโลว่า “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” (ฮบ. 9:22) และเปโตรกล่าวว่า “...พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ ...แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดต่างพร้อย” (1 ปด. 1:18,19)

“ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์...” อรรถาธิบายหนึ่งสรุปข้อ 36 ในถ้อยคำต่อไปนี้:

“อัครทูตท่านนี้สรุปเรื่องทั้งหมดนี้อย่างสมควรแล้ว ‘สิ่งสารพัดเป็นของพระองค์’ คือมีแหล่งที่มาจากพระองค์; ‘สิ่งสารพัดเป็นโดยทางพระองค์’ เนื่องจากพระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งเกิดขึ้นซึ่งในพระดำรินิรันดรของพระองค์พระองค์ทรงประสงค์ไว้; ‘สิ่งสารพัดเพื่อพระองค์’ โดยมีพระองค์เป็นอันปลายที่สุด เป็นการสำแดงให้ประจักษ์ของสง่าราศีแห่งความสมบูรณ์แบบทั้งหลายของพระองค์เอง เพราะว่าการกระทำกิจทั้งปวงตั้งแต่ต้นจนจบของพระองค์คือสุดยอดที่สุดของทุกสิ่ง”

“...ขอสง่าราศีจงมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน”!

บทที่ 12

- 12:1 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายเป็นร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน
- 12:2 และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ
- 12:3 ข้าพเจ้าขอก้าว โดยพระคุณซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว แก่ทุกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านว่า อย่าคิดถือตัวเกินกว่าที่สมควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุม ตามที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่นุชน้อยทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ
- 12:4 เพราะว่าพวกเรามีอวัยวะหลายอย่างในร่างกายเดียว และอวัยวะทั้งหมดมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด
- 12:5 พวกเรา ผู้เป็นหลายคน ยังเป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายแก่กันและกันฉันนั้น
- 12:6 เมื่อมีบรรดาของประทานที่แตกต่างกันตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่พวกเรา ถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงให้พวกเราพยากรณ์ตามสัดส่วนแห่งความเชื่อ
- 12:7 หรือการรับใช้ ก็จงให้พวกเราทำการรับใช้ของพวกเรา หรือผู้ที่สั่งสอน ก็จงสั่งสอน
- 12:8 หรือผู้ที่เตือนสติ ก็จงเตือนสติ ผู้ที่ทำทาน ก็จงให้เขาทำสิ่งนั้นด้วยความจริงใจ ผู้ที่ครอบครอง ก็จงทำด้วยความขยันขันแข็ง ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงทำด้วยความเบิกบานใจ
- 12:9 จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี
- 12:10 จงรักกันและกันด้วยความรักฉันพี่น้อง ในการให้เกียรติ จงแสดงความเคารพต่อกันและกัน
- 12:11 อย่าเกียจคร้านในการทำงาน จงกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ จงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า
- 12:12 จงปีติยินดีในความหวัง จงอดทนในความยากลำบาก จงข่มขืนต่อไปในการอธิษฐาน
- 12:13 จงแจกจ่ายให้แก่ความจำเป็นของพวกวิสุทธิชน จงมีน้ำใจอภัยอภัยไม่ตรี
- 12:14 จงอวยพรคนเหล่านั้นซึ่งข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย
- 12:15 จงปีติยินดีกับคนทั้งหลายที่ปีติยินดี จงร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้
- 12:16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อกันและกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงสู่คนที่มิฐานะต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาดในบรรดาความคิดของพวกท่านเอง
- 12:17 อย่าทำความชั่วร้ายตอบแทนความชั่วร้ายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำการสิ่งทั้งหลายที่ชื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’
- 12:18 ถ้าเป็นไปได้ มากเท่ากับที่อยู่ในพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
- 12:19 พวกที่รักอย่างยิ่ง อย่าแก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง”
- 12:20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม เพราะว่าโดยการทำอย่างนั้นท่านจะสมถ่านทั้งหลายแห่งไฟไว้บนศีรษะของเขา’
- 12:21 อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย แต่จงเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี

ส่วนที่ 6

ชีวิตคริสเตียนและการรับใช้ที่แท้จริง

เริ่มต้นด้วยบทที่ 12 และตลอดจนถึงส่วนใหญ่ของบททั้งหลายที่เหลือ (จนถึงบทที่ 15) เนื้อหาหลักของเราคือ คำเตือนสติถึงคริสเตียน-การดำเนินชีวิตและความประพฤติของคริสเตียน-ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่เขาได้ถูกสอน บทเหล่านั้นที่เป็นหลักคำสอนโดยเฉพาะของจดหมายฝากฉบับนี้สิ้นสุดที่บทที่ 11 หลักคำสอนซึ่งขาดหน้าที่ของคริสเตียน สิ่งทีคนๆหนึ่งเชื่อถูกเปิดเผยโดยสิ่งที่เขาทำ- “เพราะเขาคิดในใจของตนอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สภษ. 23:7)

สิ่งเดียวกันนี้ถูกสอนโดยเปาโลในหนังสือเอเฟซัส: “เมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้พวกท่านเป็นความสว่างแล้ว ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินอย่างลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง” (อฟ. 5:8) หลักคำสอนมาก่อนคำเตือนสติเหล่านั้นและจัดหาหลักเกณฑ์สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน ก่อนที่คนๆหนึ่งจะดำเนินชีวิตถูกต้องได้ เขาต้องคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า พระคริสต์ พระโลหิต และพระวจนะ และถ้าคนใดไม่เชื่อหลักคำสอนอันถูกต้อง เขาก็ก่อเกิดการดำเนินชีวิตคริสเตียนอันถูกต้องไม่ได้ ประสบการณ์บังเกิดใหม่ที่แท้จริง โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู มาก่อนชีวิตที่บริสุทธิ์ และหากไม่มีการบังเกิดใหม่ ก็ไม่มีสิ่งที่เป็นการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์เลย

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน”

“ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน...” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกริยาที่ถูกใช้ตรงนี้เป็นคำที่มีพลังมาก และยากมากที่จะแปลเป็นภาษาอังกฤษ “ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน” อาจแปลได้ว่า “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนพวกท่านอย่างจริงจัง” หรือ “ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่าน” หรือ “ข้าพเจ้าเตือนสติพวกท่าน” มันมีความหมายอันลึกซึ้ง ราวกับว่าพระเจ้าเองกำลังคุกเข่าต่อหน้าประชากรของพระองค์ โดยอ้อนวอนพวกเขาให้ถวายตัวพวกเขาแด่พระองค์และโดยการทำเช่นนั้นได้รับความเต็มเปี่ยมของพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะได้มีชีวิต และมีมันอย่างบริบูรณ์ แต่พระเจ้าไม่สามารถประทานชีวิตอันบริบูรณ์แก่เราได้จนกว่าเรายอมจำนนอย่างเต็มที่-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย-ต่อพระองค์ ดังนั้นบทที่ 12 จึงเริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าทรงวิงวอน ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไปถึงพี่น้องเหล่านั้น

คำว่า “เหตุฉะนั้น” ดึงความสนใจ หรือชี้ย้อนกลับ ไปยังทุกสิ่งทีมาก่อนหน้าแล้วในบทก่อนหน้าเหล่านั้นของจดหมายฝากฉบับนี้... นั่นคือ เพราะว่าพระเจ้าทรงจัดหาความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีเช่นนั้นให้อยู่ใกล้แค่เอื้อมของทุกคนแล้ว ซึ่งถูกเข้าใจง่ายโดยทุกคน รับไว้ได้ง่ายโดยความเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราจึงควรเต็มใจที่จะถวายร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

เราได้รับความรอดโดยการใช้ความเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เราไม่สามารถให้สิ่งใดตอบแทนสำหรับความรอด ความรอดถูกซื้อแล้วและถูกชำระค่าแล้วโดยพระโลหิตอันประเสริฐของพระเยซู กระนั้น-ดวงตาต้องการมือ เท้า และอวัยวะอื่นๆของร่างกายกล่าวในแง่ของร่างกายฉันใด วิญญาณก็ต้องการอวัยวะเหล่านั้นของร่างกายของฉันนั้น ซึ่งถูกอุทิศถวายทั้งหมดและไม่สงวนไว้แต่พระเจ้า ถ้าเราอยากดำเนินชีวิตแบบที่พระเจ้าทรงอยากให้เราถูกทั้งหลายของพระองค์ดำเนินชีวิต

กรุณาสังเกต-การ “อ้อนวอน” นี้ถูกกล่าวแก่ “พี่น้องทั้งหลาย” นั้นโดยตรง มีแต่ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นที่สามารถถวายร่างกายของพวกเขาแด่พระเจ้าได้ คนที่ไม่เชื่อไม่สามารถถวายตัวเองแด่พระเจ้าเพื่อทำการรับใช้ได้ และถ้าเขาทำเช่นนั้น การถวายนั่นก็คงไม่เป็นที่พอพระทัย สิ่งเดียวที่ผู้หลงหายต้องทำก็คือ รับพระเยซูเจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา หลังจากทำเช่นนั้นแล้ว เขาก็พูดถึงการถวายได้

โปรดสังเกต: มันคือ “โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า” ที่เราถูกขอร้องให้ถวายร่างกายของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เนื่องจากพระเจ้าทรงเปี่ยมเมตตาเช่นนั้น ข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ถูกลำเสนอในบทก่อนๆเกี่ยวกับความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรกจึงควรทำให้เราอยากถวายร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต และเราควรปรารถนาที่จะเป็นพี่น้องที่บริสุทธิ์ เราควรปรารถนาที่จะดำเนินชีวิต กระทำกิจ และประพฤติตัวในแบบที่ว่าการดำเนินชีวิตประจำวันของเราในทุกรายละเอียดเล็กน้อยจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า

“ถวาย” เป็นคำที่ใช้ในพระวิหารสำหรับการนำสิ่งใดก็ตามมามอบแด่พระเจ้า พระเยซูทรงถูกถวายเช่นนั้น (ลูกา 2:22) และเปาโลอยากถวายผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วแต่ละคนเช่นนั้น (คส. 1:28) เปาโลเตือนสติชาวโรมเหล่านั้นที่จะทำตัวพวกเขาเองให้เป็นเครื่องบูชาหนึ่งแด่พระเจ้า

“ร่างกาย” คือคำที่ครอบคลุมสำหรับมนุษย์ทั้งหมด-ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:23) ทุกวัน มนุษย์ทั้งหลายยอมจำนนร่างกายของตนต่อการรับใช้ทางกายภาพ-แต่บ่อยครั้งพร้อมกับความลึกลับภายใน มันไม่ควรเป็นเช่นนั้นกับการรับใช้ของคริสเตียนต่อพระเจ้า เราถูกวิงวอนให้ถวายตัวเราเอง-นั่นคือ เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย

ผู้คนมักกล่าวว่า “ฉันเต็มใจที่จะตายเพื่อพระเยซู” นั่นเป็นการกระทำที่มีเกียรติ-แต่ขอให้ผมกล่าวอย่างถ่อมใจมากกว่าพระเจ้าไม่จำเป็นต้องอยากให้คุณและผมตายเพื่อพระเยซูในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ พระองค์ทรงอยากให้เราใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระเยซู พระองค์ทรงอยากให้เราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต” ในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา พระองค์ทรงอยากให้เราบริสุทธิ์ และสิ่งใดก็ตามที่เราทำ-ไม่ว่าเรากินหรือดื่ม หรือสิ่งใดก็ตามที่เราทำ-พระเจ้าทรงอยากให้เราทำมันเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ (1 คร. 10:31)

ภายใต้พันธสัญญาเก่านั้น เหลือเหล่านั้นที่เป็นเครื่องสัตวบูชาที่ถูกฆ่าตาย แต่เนื่องจากเครื่องสัตวบูชาหนึ่งเดียวนั้นเพื่อไถ่บาป มีผลตลอดไป ได้ถูกถวายสำเร็จแล้วบนกลโกธา จึงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปสำหรับเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายที่ตายแล้ว สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้ก็คือ ที่เราถวายตัวเราเองแด่พระองค์เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต โดยวางตัวเราเองไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ตามขอบพระทัยของพระองค์ ดังนั้นเปาโลจึงกำลังวิงวอนสำหรับเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณทั้งหลายในพระนามของพระเยซู (อ่าน 1 เปโตร 2:5)

“เครื่องบูชาที่มีชีวิต” นี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับเครื่องบูชาทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัติ ความมรณาของ “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ได้กวาดเครื่องสัตวบูชาที่ตายแล้วทั้งหมดออกไปจากแท่นบูชาของพระเจ้า เพื่อให้ที่ว่างสำหรับเหล่าผู้ที่ถูกไถ่แล้วในฐานะเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต” แต่พระเจ้า ผู้ได้ทรง “ทำพระองค์ (พระคริสต์) ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา” (2 คร. 5:21) ทุกคำสรรเสริญที่ออกมาจากใจของคริสเตียนพร้อมกับการขอบพระคุณ และทุกการกระทำที่เกิดจากความรักที่มีต่อพระคริสต์ ในตัวมันเองนั้นก็เป็เครื่องบูชาแด่พระเจ้าซึ่งมีกลิ่นหอมหวาน (ฮบ. 13:15,16)

“...อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า...” เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของพวกเลวีเมื่อถูกถวายโดยปราศจากคำหั้นแต่พระเจ้าถูกถือว่าบริสุทธิ์ฉันใด ผู้เชื่อทั้งหลายที่ถวายตัวแด่พระเจื่ก็บริสุทธิ์ฉันนั้น “เหมือนคนเหล่านั้นที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และ...บรรดาอวัยวะ (ของพวกเขา) เป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” (รม. 6:13) ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ใช่ในทางพิธีกรรม แต่ในความเป็นจริง “บริสุทธิ์” และ “เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า” เมื่อเราได้ทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแล้ว เราก็ควรเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงฝ่ายวิญญาณที่ว่าสิ่งที่เราทำไปนั้นคือ “การรับใช้ที่เหมาะสม” ของเรา!

ข้อ 2: “และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ”

พระเจ้าข้าจะว่าไปแล้วก็เป็นคำบัญชาหนึ่ง: “อย่าทำเหมือนกับ...” “ทำเหมือน” หมายถึงการกระทำของคนๆหนึ่งที่เป็น การแสดงออกภายนอกที่ไม่ได้มาจากภายใน และมันไม่ใช่ตัวตนของชีวิตภายในของเขาด้วย คำกรีกเดียวกันสำหรับ “ทำเหมือน” ถูกแปลเป็น “กระทำตาม” ใน 1 เปโตร 1:14: “...โดยพวกท่านเองไม่กระทำตาม...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราจะต้องไม่ทำชีวิตของเราให้เป็นตามแบบยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ “เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก” และโลกจะผ่านพ้นไปอย่างแน่นอน “พร้อมกับราคะตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (อ่าน 1 ยอห์น 2:15-17) มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่เราถวายวิญญาณ จิตใจ และร่างกายแด่พระองค์

การ “ทำเหมือน” ยุคนี้คือการยอมจำนนต่อวิญญาณของยุคนี้...นั่นคือ การไปตามเส้นทางที่มีการต่อต้านน้อยสุดจนกระทั่งเรากลายเป็นเหมือนกับยุคนี้ที่เราทำเหมือน และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็ล้มเลิก “การต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ” ผมไม่ได้กล่าวว่าเรากลัวความเชื่อของเรา ผมกล่าวว่าเรากลัวการต่อสู้แห่งความเชื่อ คุณจำได้ว่าคำพยานใกล้ตายของเปาโลมีคำกล่าวนี้: “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำภารกิจแห่งความเชื่อของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อ นั้นไว้แล้ว” (2 ทธ. 4:7)

เราถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเหล่าทหาร (2 ทธ. 2:3,4) เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และเราจะต้อง “สู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ” (1 ทธ. 6:12) เดมาสคือตัวอย่างหนึ่งของคนๆหนึ่งที่ไม่ได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ เปาโลกล่าวว่าเดมาสได้ทอดทิ้งเขาไป “โดยหลงรักโลก (ยุค) ปัจจุบันนี้เสียแล้ว” (2 ทธ. 4:10) เดมาสลืมพระองค์ “ผู้ได้ทรงสละพระองค์เองเพราะบรรดาบาปของเราทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบิดาของเราทั้งหลาย” (กท. 1:4)

“...แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลง...” คำว่า “ถูกเปลี่ยนแปลง” เป็นคำที่แตกต่างไปจาก “ทำเหมือน” อย่างสิ้นเชิง “ทำเหมือน” มองไปยังแม่พิมพ์ภายนอก ส่วน “ถูกเปลี่ยนแปลง”-หรือ “ถูกเปลี่ยนรูปร่าง”-มองไปยังมนุษย์ที่อยู่ภายใน

การอัศจรรย์ฝ่ายวิญญาณนี้เกิดขึ้นได้เฉพาะ “โดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับ “การฟื้นฟูใหม่” ปรากฏอีกแค่ครั้งเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ และตรงนั้นก็เชื่อมโยงกับการสร้างใหม่ ในทิตัส 3:5 เราอ่านว่า: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” การอัศจรรย์นี้แห่งการฟื้นฟูใหม่คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มนุษย์ไม่สามารถฟื้นฟูตัวเองใหม่ได้ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เขาอาจปฏิรูปตัวเอง และพยายามทำให้ตัวเองเป็นคนใหม่ แต่สันดานเก่าจะยึดครองอีกในท้ายที่สุด การฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเรายอมจำนนร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของเราต่อพระเจ้าเท่านั้น

“...เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ” นี้หมายความว่า “เพื่อที่เราจะสามารถแยกแยะ หรือดูออกพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราได้ และจนกว่าเราดูออกพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา เราก็ไม่มีทางมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราได้ นั่นคือชีวิตอันบริบูรณ์ ถ้าเราหวังว่าจะเห็นพระพรเหล่านั้นของพระเจ้า เราก็ต้องดำเนินชีวิตทุกวันโดยยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระประสงค์ของพระเจ้า เราต้องยอมให้พระเยซูซึ่งบนบัลลังก์แห่งใจของเราและควบคุมรายละเอียดเล็กน้อยทุกอย่างแห่งชีวิตของเรา

การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆ

ในฐานะเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์

ข้อ 3: “ข้าพเจ้าขอกล่าว โดยพระคุณซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว แก่ทุกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านว่า อย่าคิดถือตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุม ตามที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่นุชนัยทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ”

เราเห็นได้ชัดเจนนานกว่าเปาโลกำลังอ้อนวอนขอความถ่อมใจตรงนี้ เขาวิงวอน “ทุกคน...ว่า อย่าคิดถือตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิดนั้น” ในความคิดของเขาเอง มนุษย์ทุกคนเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในโลก และมันต้องใช้พระคุณเสมอที่จะมองเห็นว่าคนอื่นเป็นเช่นไร และที่จะเห็นสัดส่วนทางศีลธรรมตามความเป็นจริง ไม่ว่าคนๆหนึ่งเป็นอะไร ไม่ว่าเขาทำอะไรสำเร็จ ทุกสิ่งก็เป็นเพราะความเมตตาของพระเจ้า ยิ่งคนๆหนึ่งอุทิศตัวต่อพระเจ้ามากเท่าไร เขาก็จะยิ่งพึ่งพาพระเจ้ามากขึ้น และเขาจะยิ่งยกชูพระเยซูคริสต์เจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเขาอุทิศตัวต่อพระเจ้ามากเท่าไร เขาก็จะยิ่งยกชูตัวเองน้อยลงเท่านั้น พระเจ้าประทานพระคุณแก่ผู้ที่ถ่อมใจ แต่พระเจ้าทรง “ต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง” (ยากอบ 4:6) ไม่มีที่ว่างสำหรับความเย่อหยิ่งในรายการของพระเจ้า เปาโลประกาศว่า “เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” และว่าพระคริสต์ทรงเป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการไถ่ของเรา (1 คร. 1:29,30) เปาโลประกาศอีกครั้งว่าเราครบบริบูรณ์ในพระเยซู (คส. 2:10)

“...พระเจ้าได้โปรดประทานแก่นุชนัยทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ” เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าความเชื่อถูกมองตรงนี้ว่าเป็นช่องทางเข้าสู่พระคุณอื่นๆที่บังพรัก พระเจ้าได้ประทานแก่ทุกคนซึ่งความสามารถอันเฉพาะเจาะจงของเขาที่จะรับของประทานและพระคุณเหล่านั้นไว้ซึ่งพระองค์ทรงออกแบบเพื่อผลดีโดยรวมของเขา ความคิดดูเหมื่อนจะเป็นว่ามีมีการประเมินตัวเองอยู่หลายระดับ เพราะว่าพระเจ้าประทานให้บางคนมีมากกว่าและบางคนมีน้อยกว่า แต่ว่าทุกสิ่งควรจะถูกกำกับในทางพื้นฐานด้วยความถ่อมใจ เพราะว่าไม่มีผู้ใดมีสิ่งใดที่เขาไม่ได้รับไว้ (1 คร. 4:7; ยอห์น 3:27)

ข้อ 4 และ 5: “เพราะว่าพวกเรามีอวัยวะหลายอย่างในร่างกายเดียว และอวัยวะทั้งหมดมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด พวกเรา ผู้เป็นหลายคน ยังเป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายแก่กันและกันฉันนั้น”

ผู้เชื่อทุกคนเป็นของกายเดียว-และกายนั้นคือพระคริสต์ เราทุกคนถูกให้ “บังเกิดมาเข้าในกายเดียว” โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า (1 คร. 12:12,13) เราแต่ละคนเป็นของพระกายของพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นศีรษะของกายนั้น และเราเป็น “อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:26-30) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเราทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายของกายเดียวกันนั้น พระเจ้าก็ไม่ประทานให้อวัยวะแต่ละส่วนมี “หน้าที่เดียวกัน” ของประทานเดียวกัน งานรับใช้เดียวกัน

ใน 1 โครินธ์ 12:18-20 เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อทุกคนว่า: “แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์ และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน”

วันเปี่ยมพระพรที่สุดที่จะเป็นในชีวิตของคริสเตียนบางคนก็คือวันที่พวกเขาเต็มใจที่จะเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาเป็น และโดยการทำเช่นนั้นก็เลิกพยายามที่จะเป็นคนอื่น คุณจำได้ว่าเปาโลกล่าว “พระองค์เจ้าข้า แล้วยอห์นล่ะ?” และด้วยถ้อยคำมากมายขนาดนั้น พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “นั่นไม่ใช่ธรรมาการของเจ้า เจ้ายอมให้เราดูแลยอห์นเถิด และเจ้าก็ดูแลงานรับใช้ของเจ้าเอง-และถ้าเจ้าทำแบบนั้น เปโตรเอ๋ย เจ้าก็จะมึนงงเต็มมือ!” (อ่านยอห์น 21:20-25)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นภารโรงในคริสตจักรของคุณ จงเป็นภารโรงที่ดีที่สุดเท่าที่พระเยซูทรงมี และอย่าโลภธรรมาส์ของศิษยาภิบาล โดยข้อสนับสนุนเดียวกัน ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้นำกลุ่มนักร้อง ก็จงนำกลุ่มนักร้อง-

และอย่าพยายามที่จะแทนที่ศิษยาภิบาล ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้นำเพลง ก็จงนำเพลง และจงปล่อยให้ศิษยาภิบาลทำการเทศนา

มีผู้เชื่อจำนวนมากที่เต็มใจที่จะไปยังแอฟริกาหรืออินเดีย แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะขณะดวงวิญญาณทั้งหลายที่อยู่แถวบ้านของตนเอง มีผู้เชื่อจำนวนมากที่เต็มใจที่จะเป็นประธานใหญ่ของคณะกรรมการบริหาร-แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะรับหน้าที่เป็นแค่สมาชิกคนหนึ่งของคณะกรรมการนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะพบพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา ยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อจะทรงนำพาชีวิตประจำวันและงานของเรา-และเมื่อเราพบสถานที่นั้นในชีวิตที่พระเจ้าทรงมีเพื่อเรา ก็ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกเราให้ทำ...ในความถ่อมใจ ความซื่อตรง ความซื่อสัตย์ และความซื่อ ถ้าเรารับใช้พระองค์เช่นนี้ เมื่อเราไปถึงปลายทางนั้นเราก็จะได้ยินพระเยซูตรัสแก่เราว่า “ดีแล้ว ผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีของนายของเจ้าเถิด!”

ข้อ 6-8: “เมื่อมีบรรดาของประทานที่แตกต่างกันตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่พวกเรา ถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงให้พวกเราพยากรณ์ตามสัดส่วนแห่งความเชื่อ หรือการรับใช้ ก็จงให้พวกเราทำการรับใช้ของพวกเรา หรือผู้ที่สั่งสอน ก็จงสั่งสอน หรือผู้ที่เตือนสติ ก็จงเตือนสติ ผู้ที่ทำทาน ก็จงให้เขาทำสิ่งนั้นด้วยความจริงใจ ผู้ที่ครอบครอง ก็จงทำด้วยความซื่อสัตย์ซื่อ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงทำด้วยความเบิกบานใจ”

เราได้รับของประทานต่างๆ “ตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่พวกเรา” บางคนมีของประทานแห่งการพยากรณ์ บ้างก็ของประทานแห่งการรับใช้ บ้างก็ของประทานแห่งการสอน บ้างก็ของประทานแห่งการเตือนสติ ไม่ว่าจะพระเจ้าได้ประทานของประทานใดก็ตามแก่เรา เราได้รับคำบัญชาให้ทำเต็มที่-ด้วยความซื่อตรง ความซื่อสัตย์ และความถ่อมใจ

“...ถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงให้พวกเราพยากรณ์...” ผู้พยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่คือผู้ที่ “พูดกับมนุษย์เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และเพื่อการเตือนสติ และเพื่อการปลอบประโลมใจ” (1 คร. 14:3) ใน 1 โครินธ์ 14:1 ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเตือนสติให้ “ติดตามความรัก และจงปรารถนาบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้” มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่จะเป็นกระบอกเสียงให้แก่พระวิญญาณของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ที่จะบอกผู้คนว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด แต่เราถูกเตือนสติให้พยากรณ์ “ตามสัดส่วนแห่งความเชื่อ”

มี “การพยากรณ์” แบบที่มนุษย์สร้างขึ้นมากเกินไประดับนี้ ผู้รับใช้ทั้งหลายทำการทำนายแบบเหลือเชื่อมากมายเกินไปในยุคสมัยที่เรามีชีวิตอยู่ เราจะต้องพยากรณ์ตามสัดส่วนแห่งความเชื่อที่พระเจ้าประทานแก่เราขณะที่เราศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์ เพราะว่าความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวจนะ เราจะต้องแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง และมันเป็นบาปอันร้ายแรงสำหรับผู้สอนของพระเจ้าหรือนักเทศน์ของพระเจ้าที่จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ

เปาโลบอกเราว่าพระเจ้า “ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์” พระเจ้าได้ประทานงานรับใช้ที่แตกต่างกันเหล่านี้แก่คริสตจักร “เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม สำหรับงานแห่งการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น” (อฟ. 4:11,12)

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้พยากรณ์ ศิษยาภิบาล หรืออาจารย์คนใดที่ไม่ได้กำลังปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณเพื่อการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์และการก่อขึ้นแห่งความเชื่ออันนั้นของพวกวิสุทธิชน ก็ควรออกไปจากงานรับใช้เสียดีกว่า ผู้ทำหน้าที่ทุกคนในคริสตจักรควรมีสายตาจับจ้องสิ่งเดียว ความปรารถนาหนึ่งเดียว ความมุ่งหมายหนึ่งเดียว-นั่นคือ ที่จะเห็นสิ่งที่เขาหรือเธอสามารถทำได้เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ เพื่อเสริมกำลังผู้เชื่อทั้งหลายในความเชื่ออันนั้น และเพื่อทำให้อุณหภูมิของพระคริสต์รดหน้าไปบนแผ่นดินโลก ถ้านั้นไม่ใช่ความมุ่งหมายที่ผลักดันเราให้ทำสิ่งที่เราทำในคริสตจักร เราก็ควรนั่งลง งามมืองอเท้า และไม่พยายามทำอะไรเลยเสียดีกว่า! มีความเห็นแก่ตัวมากเกินไป การเห็นว่าตัวชอบธรรมมากเกินไป ความเย่อหยิ่งมากเกินไป การถือตัวมากเกินไป ในท่ามกลางเหล่าคนงานคริสตจักรวันนี้ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเรา ในทุกสิ่งที่เราทำ

ไม่ว่างานนั้นจะต่ำต้อยขนาดไหนหรือมันจะโดดเด่นขนาดไหน ที่จะทำให้เราทำด้วยความซื่อตรงและความซื่อซื่อและทำมัน เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อเกียรติของมนุษย์หรือเพื่อสร้างตัวเราเองขึ้นในสายตาของมนุษย์!

“...ผู้ที่เตือนสติ ก็จงเตือนสติ...” ของประทานนี้กำลังขาดแคลนเหลือเกินวันนี้ คำๆนี้หมายถึง “การปลอบประโลมใจ เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย” *Vine's New Testament Dictionary* ให้คำอธิบายนี้: “หลักๆแล้วคือ การเรียกให้ไปอยู่เคียงข้าง และทำเช่นนั้นเพื่อช่วยเหลือคนอื่นๆหนึ่ง; นี่จึงบ่งบอกถึง (a) การวิงวอน, การร้องขอ (2 คร. 8:4); (b) คำหนุนใจ, คำเตือนสติ (รม. 12:8); (c) การปลอบโยนและการปลอบประโลมใจ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้ที่เตือนสตินั้นคือผู้หนึ่งที่สามารถปลอบประโลมใจหรือหนุนใจเพื่อนผู้เชื่อที่ท้อใจ หรือที่ใจแตกสลายเพราะการทดลองต่างๆหรือเหตุผลอื่นๆ เปาโลพูดถึง “พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง ผู้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา เพื่อพวกเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนอื่นเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ยากอย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยการปลอบประโลมใจนั้นซึ่งพวกเราเองได้รับการปลอบประโลมใจจากพระเจ้า” (2 คร. 1:3,4)

เปาโลบอกทิโมธีว่า “จงกว่าข้าพเจ้าจะมา จงเอาใจใส่ในการอ่าน ในการเตือนสติ ในหลักคำสอน” (1 ทธ. 4:13) บางคนที่ได้รับของประทานแห่งการเตือนสติเข้าใจผิดเรื่องการทรงเรียกที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่พวกเขา และปรารถนาที่จะกลายเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐแทนที่จะเป็นผู้เตือนสติของพระเจ้าในคริสตจักรนั้นๆ วันนี้เราต้องการคนทั้งหลาย-คนปกติทั้งหลาย, ผู้เชื่อธรรมดา-ที่สามารถเตือนสติ และรับหน้าที่ในคริสตจักรนั้นๆซึ่งเป็นหน้าที่ๆถูกเติมเต็มโดยคนอื่นๆหนึ่งที่มีความสามารถใน “การเตือนสติ” เท่านั้น

“...ผู้ที่ครอบครอง”-นั่นคือ “ผู้ที่เป็นประธานหรือกำกับดูแล”-ก็ให้เขาทำหน้าที่นั้น “ด้วยความขยันขันแข็ง” คนที่เป็นผู้นำ (และต้องมีผู้นำในคริสตจักร ในบ้าน ในธุรกิจ) ควรเป็นคนที่ขยันขันแข็ง (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:12; 1 ทิโมธี 3:4-12; 5:17)

“...ผู้ที่มีความเมตตา” ก็ให้เขาทำเช่นนั้น “ด้วยความเบิกบาน” ในที่นี้ “ความเมตตา” ไม่ได้หมายถึงบาปหรือการยกโทษบาปทั้งหลาย มันหมายถึงคนอื่นเหล่านั้นในคริสตจักรที่มีของประทานพิเศษที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขา...ของประทานหนึ่งที่จะช่วยเหลือคนอื่นเหล่านั้นที่เดือดร้อน ผู้คนที่มีของประทานในการช่วยเหลือคนอื่นเหล่านั้นที่เดือดร้อนหรือเคราะห์ร้ายกรรมชั่วควรทำสิ่งที่พวกเขาทำด้วยความซื่อซื่อใจ ด้วยการใช้แบบดีใจ (อ่าน 1 โครินธ์ 12:28) นี่คือของประทานหนึ่งซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมหาศาลในคริสตจักรวันนี้

หน้าที่ต่างๆของผู้เชื่อที่มีต่อผู้อื่น

ข้อ 9: “จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี”

“มารยา” หมายถึง “สวมบทบาท, จำลองให้เหมือนจริง, แสร้ง, แกล้งทำ, เล่นบทคนหน้าซื่อใจคด” (*Vine's New Testament Dictionary*) ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงกำลังตรัสตรงนี้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายว่า “จงรักโดยปราศจากความหน้าซื่อใจคด”-เพราะว่าผลของพระวิญญาณอย่างแรกเลยคือความรัก (กท. 5:22) ความรักแบบจอมปลอมเป็นแค่ความเกลียดชังแบบแอบแฝง คำบัญชานี้คือ จงรักอย่างจริงใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า จากหัวใจ คำเตือนนี้เกี่ยวกับความรักแท้จริงแล้วคือใจความหลักของส่วนที่เหลือของบทนี้

เราได้รับคำเตือนสติเพิ่มเติมให้ “เกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย” แต่เราจะต้อง “ยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี” ในเพลงสดุดี 97:10 ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่รักพระเยโฮวาห์ จงเกลียดชังความชั่วร้ายเถิด...” อิสยาห์ประกาศก้องว่า: “จงเลิกกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเสียที จงเรียนรู้ที่จะกระทำดี...” (อิสยาห์ 1:16,17) พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสองนายได้...” (มธ. 6:24) ผู้เชื่อทั้งหลายถูกบัญชาให้เกลียดชังและรังเกียจ (สะอิดสะเอียน) ความชั่วร้าย และเราจะต้องแสดงออกความเกลียดชังของเราที่มีต่อความชั่วร้ายโดยการถอนตัวจากมันและชิงชังมัน

คำว่า “ยึดมั่น” หมายถึง “เชื่อมติดเข้าด้วยกัน, ติดกาว, ทำให้ยึดกันแน่น, หรือผูกเข้าด้วยกันอย่างแน่นหนา” หลักการและความรู้สึกฝ่ายศีลธรรมแบบสูงส่งถูกสื่อในที่นี้ มันไม่ใช่การละเว้นจากสิ่งหนึ่งและทำอีกสิ่ง หรือแค่หันเสียจากสิ่งหนึ่งและถูกชักนำไปสู่อีกสิ่ง แต่ความหมายที่หนักแน่นมากกว่านั้นเยาะถูกบอกเป็นนัย: จงสะอิดสะเอียนสิ่งหนึ่ง และยึดมั่น-หรือถูกติดกาวด้วยความเอาใจเข้าข้างแบบลึกซึ้ง-อยู่กับอีกสิ่ง

ข้อ 10: “จงรักกันและกันด้วยความรักฉันพี่น้อง ในการให้เกียรติ จงแสดงความเคารพต่อกันและกัน”

มันไม่พอที่จะกล่าวว่าเรารักพี่น้อง เราจะต้องแสดงออกความรักฉันพี่น้อง การแสดงความรักแบบจอมปลอมด้วยการกระทำให้แบบภายนอก เมื่อใจไม่มีความรัก คือความหน้าซื่อใจคด เปาโลเตือนคริสเตียนทั้งหลายเกี่ยวกับความหน้าซื่อใจคดชนิดนี้แล้ว (ข้อ 9) ผมเชื่อว่าคำเตือนสติตรงนี้คือ การรักพี่น้องทั้งหลายในความเชื่อที่นั่นราวกับว่าพวกเขาเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด - “ด้วยความรักฉันพี่น้อง”

“...ในการให้เกียรติ จงแสดงความเคารพต่อกันและกัน”-นั่นคือ ในความเคารพที่แสดงออกต่อกันและกัน *Vine's New Testament Dictionary* กล่าวว่า: “ความหมายหลักคือ การให้คุณค่าแบบเป็นกลาง, ราคาหนึ่งที่ถูกจ่ายหรือถูกรับไว้ คำๆนี้มีความหมายว่า ‘เหมือนเป็นข้อได้เปรียบที่จะต้องยกให้ผู้เชื่อคนอื่นๆซึ่งกันและกันแทนที่จะอ้างมั่นเป็นของตัวเอง’”

คำว่า “prefer” มีความหมายว่า “ไปก่อนหน้า-เป็นฝ่ายนำ; นั่นคือ แสดงแบบอย่าง ในการให้เกียรติที่ควรเป็นของพี่น้องเหล่านั้นของคริสตจักร-การให้เกียรติแก่คนเหล่านั้นที่ของประทานต่างๆของพวกเขาทำให้พวกเขาสมควรได้รับความเคารพนับถือในคริสตจักร” เฉพาะคนเหล่านั้นที่ความรักของพระคริสต์ครอบครองให้ดำเนินชีวิตไม่ใช่เพื่อตัวพวกเขาเอง (2 คร. 5:14,15) เท่านั้นที่สามารถปฏิบัติอย่างถ้อยมั่นในจิตวิญญาณแห่งข้อบังคับนี้

ข้อ 11 และ 12: “อย่าเกียจคร้านในการงาน จงกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ จงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า จงปีติยินดีในความหวัง จงอดทนในความยากลำบาก จงขะมักเขม้นต่อไปในการอธิษฐาน”

“การงาน” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกิจธุระฝ่ายโลก คำๆนี้หมายถึง “ความกระตือรือร้น” ผมขอวิธีที่ลบบัปเปลของวุเอสท์ให้ความหมายของข้อพระคำเหล่านี้:

“เกี่ยวเนื่องกับความกระตือรือร้น ไม่เกียจคร้าน; ร้อนรนในขอบเขตของพระวิญญาณ ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า; ชื่นชมยินดีในขอบเขตของความหวัง; อดทนในความทุกข์ลำบาก; เกี่ยวเนื่องกับการอธิษฐาน พากเพียรในการนั้นอย่างต่อเนื่อง”

ชีวิตคริสตจักรจะต้องมีลักษณะเฉพาะเป็นความแข็งขันและความอบอุ่นในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนๆหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้วควรเป็นคนที่ดีที่สุดในชุมชนนั้นๆ ถ้าบางคนในงานฝ่ายโลกไม่กระตือรือร้นในธุรกิจด้านธุรกิจของพวกเขามากกว่าที่พวกเขากระตือรือร้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พวกเขา ก็คงถูกไล่ออก มันน่าท้อใจจริงๆที่ได้เห็นวิธีที่บางคนทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า! พวกเขาทำแบบขอไปทีและทำตัวราวกับว่าไม่มีสิ่งใดให้ตื่นเต้นเลย... “เราจะทำมันแบบไหนก็ไม่ต่างกันหรอก ถ้าเราต้องทำมัน ก็ให้เราทำมันให้เสร็จไปเถอะ!” นั่นไม่ใช่ทัศนคติที่ถูกต้อง! คริสเตียนทั้งหลายควรเต็มล้นด้วยความกระตือรือร้น-กระตือรือร้นที่จะทำการงานที่ดีทั้งหลาย ขวนขวายที่จะทำการงานที่ดีทั้งหลาย-และควรทำการเหล่านั้นอย่างเบิกบานใจ โดยสรรเสริญพระเจ้าในขณะเดียวกันด้วย “ร้อนรนในจิตวิญญาณ” (ไม่ใช่อุ่นๆ) (อ่านวิวรณ์ 3:16) ในชีวิตการอธิษฐานของเราเราควรร้อนรน เพราะว่า “คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล” (ยากอบ 5:16) ในแวดวงของคริสเตียน ในแวดวงของธุรกิจ ในแวดวงของความรัก หรือการอธิษฐาน หรือสิ่งใดก็ตาม-เราควร “รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า” อยู่เสมอ! นักอรรถาธิบายผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งกล่าวมันเช่นนี้: “อย่าปล่อยให้ความกระตือรือร้นของท่านหย่อนลง จงรักษาความเรื่อรองฝ่ายวิญญาณ จงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า!”

“...จงปีติยินดีในความหวัง...” เราควรชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะความหวังนั้นที่เรามี- “ความหวังแห่งข่าวประเสริฐ” (คส. 1:23) เราควรชื่นชมยินดีเพราะความหวังอันมีสุขนั้นแห่งการเสด็จมาในไม่ช้าของพระเยซู ลองคิดดูสิครับ! พระองค์อาจ

เสด็จมาวันนี้ก็ได้! วันนี้เราอาจถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ! ความหวังอันยิ่งใหญ่...ความหวังอันเป็นสุข... “ความหวังอันมีสุขนั้น”! (อ่านทิตัส 2:11-13)

ดังนั้นเราจึงควร “อดทนในความยากลำบาก” อยู่เสมอ ใครๆก็สามารถอดทน มีความสุข ชื่นบานได้เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยดี เมื่อทุกคนพูดดีเกี่ยวกับเรา เมื่อทุกคน “ตบหลังเราเบาๆ” และบอกเราว่าเราช่างเป็นคนดีจริงๆ แต่เมื่อผู้คนที่เราจะสาปแช่งเราแทนที่จะอวยพรเรา มันก็ต้องใช้พระคุณ พระคุณล้วนๆ พระคุณของพระเจ้า เพื่อให้เราชื่นชมยินดี แต่ขอขอบคุณพระเจ้า โดยพระคุณเราทำเช่นนั้นได้! เราควรชื่นชมยินดีในความหวัง และเราควรอดทนในความยากลำบาก เมื่อเราเผชิญความยากลำบาก เราก็ควรชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้น (มธ. 5:12) เพราะว่าพวกเขาได้ข่มเหงพวกศาสนาดำพาศาสนา พวกเขาได้ข่มเหงพระเยซู พวกเขาได้ข่มเหงพวกสาวก-และเปาโลบอกทิโมธีว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

“...จงข่มเหงต่อไปในการอธิษฐาน” เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่า “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” (1 ธส. 5:17) พระเยซูทรงสอนว่า “คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ” (ลูกา 18:1) ผู้แปลท่านหนึ่งให้คำแปลเช่นนี้: “ในความหวังของท่าน จงชื่นชมยินดี ในความทุกข์ต่างๆของท่านจงหนักแน่น ในคำอธิษฐานทั้งหลายของท่านอย่าอ่อนใจ” คริสเตียนของจริงคือผู้ที่ร้องไห้และหัวเราะในเวลาเดียวกันได้...ที่จะโศกเศร้าและเต็มล้นด้วยความชื่นบานในเวลาเดียวกัน...ที่จะทนทุกข์แสนสาหัส และยังคงหนักแน่นมั่นคงอยู่...ที่จะอธิษฐานเมื่อดูเหมือนว่าไม่มีคำตอบโดยอยู่ใกล้ด้วยซ้ำ และยังไม่อ่อนระอาใจ

พระเยซูประทานสิ่งที่อยู่เหนือปกติธรรมดาเยอะ ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราล้วนพิเศษเหนือธรรมดา ดังนั้นเราจึงควรอยู่เหนือค่าเฉลี่ยเยอะมากๆ คำสาปแช่งของคริสตจักรโดยเฉลี่ยก็คือ คริสเตียน “โดยเฉลี่ย” จำนวนมากเกินไป คริสเตียน “ธรรมดา” จำนวนมากเกินไป มีความต้องการใหญ่หลวงสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่กระตือรือร้น ตื่นตัว และชวนชวายที่จะรับใช้พระเจ้าด้วยใจชื่นบานอยู่เสมอ

ข้อ 13-15: “จงแจกจ่ายให้แก่ความจำเป็นของพวกวิสุทธิชน จงมีน้ำใจอภัยอภัยไมตรี จงอวยพรคนเหล่านั้นซึ่งข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย จงปีติยินดีกับคนทั้งหลายที่ปีติยินดี จงร้องไห้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้”

“จงแจกจ่ายให้แก่ความจำเป็นของพวกวิสุทธิชน...” “พวกวิสุทธิชน” คือคำในภาคพันธสัญญาใหม่ที่หมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายในพระคริสต์ คำกำชับของเปาโลแก่คริสตจักรยุคต้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งเมื่อคริสเตียนจำนวนมากเหลือเกินถูกเนรเทศและถูกข่มเหง

ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วควรเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว ผู้เชื่อทั้งหลายควรชวนชวายที่จะแบ่งปันกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่า ในสมัยของเปาโลนี่เป็นเรื่องที่ต้องการมากกว่าในสมัยนี้เยอะ-และกระนั้น เมื่อเรามองออกไปนอกขอบเขตประเทศของเรา เราก็สามารถมองเห็นความขัดสนมากมายในท่ามกลางวิสุทธิชนทั้งหลาย ในฐานะผู้เชื่อ เราควรเต็มใจที่จะแบ่งปันสิ่งที่เรามีแก่กันและกัน เพื่อที่ความขัดสนเหล่านั้นของแต่ละคนจะได้รับความบรรเทา (อ่านฮีบรู 13:16 และ 1 ทิโมธี 6:17,18)

“...จงมีน้ำใจอภัยอภัยไมตรี” ในที่นี้เราถูกเตือนสติให้เป็นผู้ที่ต้อนรับขับสู้ เราจะต้องมีน้ำใจอภัยอภัยไมตรี นั่นคือ เราจะต้องไล่ตามมัน ยอมลำบากเพื่อที่จะแสดงการต้อนรับ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่ถูกใช้ในที่นี้หมายความว่าเราจะต้องไม่เพียงให้การต้อนรับขับสู้เมื่อถึงคราวจำเป็นเท่านั้น แต่เราจะต้องแสวงหาโอกาสต่างๆที่จะให้การต้อนรับขับสู้ ฮีบรู 13:2 บอกเราว่า “อย่าลืมที่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว”

“จงอวยพรคนเหล่านั้นซึ่งข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย” วิธีที่ดีที่สุดในโลกที่จะชนะศัตรูคือ การทำดีต่อเขา...มีใจกรุณา และยอมลำบากเพื่อช่วยเหลือเขา คุณจะไม่มีวันชนะใครได้โดยการแข่งด่าเขา พระเยซูทรงสอนหลักการนี้: “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน” (มธ. 5:44)

(นอกจากนี้อ่านลูกา 6:27,28 และ 1 โครินธ์ 4:12) มันเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติและเป็นไปไม่ได้ในความคิดของมนุษย์ที่จะอวยพรคนเหล่านั้นที่ข่มเหงคุณ-แต่ในพระวิญญูณบริสุทธิ์ของคุณทำสิ่งนี้ได้ ผู้ที่มีพระคุณนี้ก็เป็นคริสเตียนที่มีความสุขและเกิดผลมาก

“จงปีติยินดีกับคนที่หลายที่ปีติยินดี จงร้องไห้กับคนที่หลายที่ร้องไห้” ผู้เชื่อทั้งหลายควรชื่นชมยินดีกับคนเหล่านั้นที่มีความสุข และร้องไห้กับเพื่อนคริสเตียนเหล่านั้นที่ร้องไห้ คุณแม่ยอมเข้าสู่ความขื่นบานเหล่านั้นของลูกๆของเธอและโศกเศร้าอย่างจริงใจในความเสียใจของพวกเขา เพราะว่าเธอเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขาและเธอรักพวกเขา เปาโลประกาศว่าคริสตจักรเป็นกายเดียว- “และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปีติยินดีกับอวัยวะนั้น” (1 คร. 12:26)

เราควรสังเกตว่าเปาโลกล่าวถึงการชื่นชมยินดีก่อน บางทีมันอาจเป็นเพราะว่าการร้องไห้กับความเสียใจของผู้อื่นเป็นเรื่องที่ง่ายกว่ากว่าเยาะ ตรงที่ว่ามันไม่ยุ่งให้เกิดความอิจฉาและความริษยา เมื่อเทียบกับการแสดงความยินดีให้เขาในความชื่นชมยินดีของเขา

ข้อ 16: “จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อกันและกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงสู่คนที่มิฐานะต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาดในบรรดาความคิดของพวกเขาเอง”

“จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อกันและกัน”-นั่นคือ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องมีความเห็นอกเห็นใจเต็มเปี่ยมต่อกันและกัน พวกเขาจะต้องเชื่อมต่อกันอย่างใกล้ชิดยิ่งในความรักและการร่วมสามัคคีธรรมจนพวกเขาเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน พวกเขาจะต้องมีความเคารพแบบเดียวกันต่อกันและกัน พวกเขาจะต้องรักษาความสามัคคีต่อกันและกัน เพราะว่าคริสเตียนทั้งหลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์และทุกคนเป็นของกายเดียวกัน (อ่านกาลาเทีย 3:26-28)

“อย่าใฝ่สูง...” ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ยึดฉวย หรือบักบันมุ่งไปสู่ สิ่งทั้งหลายที่อยู่สูง “แต่จงถ่อมใจลงสู่คนที่มิฐานะต่ำต้อย” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “อย่าให้ใจของท่านฝึกใฝ่อยู่กับสิ่งสูงทั้งหลาย แต่จงไปด้วยกันกับคนที่ต่ำต้อย จงถูกนำทางโดยความถ่อมใจ” ปกติแล้วชาวโลกละเอียดและรังเกียจคนทั้งหลายที่ “ต่ำต้อย”-แต่พระเยซูเจ้าทรงรักพวกเขาและทรงตายเพื่อพวกเขา หลายครั้งคนตามตรอกซอกซอยก็มีคุณค่าที่แท้จริงมากกว่าและมีความเป็นลูกผู้ชายมากกว่าคนในย่านผู้ดีและถนนคนรวย ความรักแบบคริสเตียนควรไปยังที่ๆความรักเป็นที่ต้องการมากที่สุดเสมอ

พระเยซูทรงวางแบบอย่างไว้แล้ว พระองค์ทรงสนพระทัยยิ่งนักในการช่วยเหลือหญิงคนหนึ่งที่กำลังลงในบาป-หญิงคนหนึ่งที่เคยแต่งงานมาแล้วห้าครั้งและซึ่งในขณะนั้นอาศัยอยู่กับชายคนหนึ่งที่น่าไม่ได้แต่งงานด้วย-จนพระองค์ไม่ยอมรับประทานอาหาร ความอยากอาหารไปจากพระองค์แล้ว พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้เมื่อพวกเขากลับมาจากในเมืองที่พวกเขาได้ไปซื้อขนมปัง แต่พระเยซูตรัสว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก” (ยอห์น 4:1-32)

“อย่าถือว่าตัวฉลาดในบรรดาความคิดของพวกเขาเอง” นี่คือการประยุกต์ใช้คำบัญชาที่ว่า “จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อกันและกัน”, “อย่าใฝ่สูง” และอย่ารังเกียจคนที่ต่ำต้อย กล่าวอีกนัยหนึ่ง “อย่าคิดในเชิงสูงส่งเกินไปนักเกี่ยวกับตัวท่านเอง” การหลงตัวเอง การตีค่าตัวเองสูงเกินไป คือสิ่งกีดขวางหลักต่อสามหน้าที่นั้นที่ถูกกล่าวถึงในส่วนแรกของพระคำข้อนี้ ชาโลมอนกล่าว “อย่าทำตัวฉลาดในสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย” (สภษ. 3:7) นักอรรถาธิบายที่โดดเด่นท่านหนึ่งแปลข้อความนี้เช่นนี้: “อย่าทักท้วงในความคิดเห็นของตัวเอง” (นอกจากนี้อ่านเยเรมีย์ 9:23,24)

ข้อ 17: “อย่าทำความชั่วร้ายตอบแทนความชั่วร้ายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’”

ข้อ 14 ห้ามความรู้สึกลั่น และพระคำข้อนี้ห้ามการกระทำนั้น ใน 1 เปโตร 3:9 เราอ่านว่า: “อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย หรืออย่าด่าตอบแทนการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร โดยรู้ย่อว่าพวกท่านถูกเรียกให้กระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก” (นอกจากนี้ อ่านถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 5:38-48) ใครๆก็สามารถทำความชั่วร้ายตอบแทนความชั่วร้ายได้-หรือเหมือนกับสำนวนในวันนี้ นั่นคือ “หมัดแลกหมัด” แต่คริสเตียนที่แท้จริง-ผู้เชื่อที่แท้จริงซึ่งถ่อมใจและซื่อตรง-คือผู้ที่

ทำความดีตอบแทนความชั่วร้าย เราจะต้องไม่ทำต่อผู้อื่นอย่างที่พวกเขาทำต่อเรา แต่เราจะต้องทำต่อผู้อื่นอย่างที่เรายากให้พวกเขาทำต่อเรา และโดยการทำเช่นนั้นเราจะพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าในพระคริสต์เราตัวใหญ่กว่าพวกเขาตั้งเยอะ...และในพระคริสต์เท่านั้น เพราะว่าเนื้อหนังขยาตการทำความดีตอบแทนความชั่วร้าย

“จงมุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ซื่อสัตย์...” เราจะต้องซื่อสัตย์ในการกระทำกิจทั้งหมดของเรา “ในสายตาของคนทั้งปวง” เราควรมี “ชื่อเสียงดี” (กิจการ 6:3, 1 ทิโมธี 3:7) (อ่านสุภาพิต 3:3,4)

ข้อ 18-21: “ถ้าเป็นไปได้ มากเท่ากับที่อยู่ในพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน พวกที่รักอย่างยิ่ง อย่าแค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแค้นเป็นของเรา เราจะทำสนอง” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม เพราะว่าโดยการทำอย่างนั้นท่านจะสู่ม่านทั้งหลายแห่งไฟไว้บนศีรษะของเขา’ อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย แต่จงเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี”

“ถ้าเป็นไปได้ ... จงอยู่อย่างสงบสุข...” สิ่งที่เขาโลกล่ากล่าวตรงนี้จริงๆแล้วคือ: ถ้ามันเป็นไปได้จริงๆ จงอยู่อย่างสันติ “กับทุกคน” จงแสวงหาสันติ อีกฝ่ายอาจไม่ยอมลดราวาศอก แต่อย่าปล่อยให้มันเป็นความผิดของคุณ มีการบอกเป็นนัยว่าในบางกรณีการทำเช่นนี้ก็เป็นไปได้ เพื่อให้กำลังใจคนเหล่านั้นที่ ถึงแม้ว่าพวกเขาพยายามเต็มที่แล้วที่จะอยู่อย่างสันติ ก็อาจประสบความล้มเหลวจนพวกเขาหมดกำลังใจและคิดว่าความล้มเหลวนั้นเกิดขึ้นเพราะตัวพวกเขาเอง

“...อย่าแค้นให้ตัวพวกท่านเอง”-แต่ท่านที่รัก จงปล่อยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทำการแค้นนั้น จงเต็มใจที่จะ “เปิดทางให้แก่พระพิโรธ” เพราะพระเจ้าตรัสแล้วว่า “การแค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง” (อพย. 32:35; ฮบ.10:30) เนื่องจากเรามีพระสัญญาเช่นนั้นจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถ้าศัตรูของเราหิว เราก็ควร “ให้อาหารแก่เขา” ถ้าศัตรูของเราใกล้ตายเพราะความกระหาย เราก็ควร “ให้เขาดื่ม” เมื่อเราให้อาหารศัตรูของเราและให้เขาดื่ม โดยการกระทำแห่งความรักเหล่านี้เราก็ “สู่ม่านทั้งหลายแห่งไฟไว้บนศีรษะของเขา” (อ่านสุภาพิต 25:21,22)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ “ถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย” แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้อง “เอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี” “อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย” อย่างที่คุณจะถูกเอาชนะถ้าคุณร้องขอการแค้น ตัวคุณเองนั้นแหละจะเป็นฝ่ายถูกพิชิต แต่ถ้าคุณ “เอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี” คุณก็ได้ชัยชนะครั้งใหญ่แล้วในใจของคุณเอง

ก่อนเราไปจากบทที่ 12 ลองมองย้อนกลับไปยังข้อพระคำเหล่านั้น บทนี้เต็มไปด้วยความเป็นไปไม่ได้หลายอย่างแบบมนุษย์ จากมุมมองตามธรรมชาติ มันเป็นไปได้ที่จะดำเนินชีวิตตามบทที่ 12 กระนั้นในพระวิญญาณ บทนี้นำเสนอการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนปกติในทางปฏิบัติ ชัยชนะฝ่ายวิญญาณมาสู่ผู้เชื่อผ่านการยอมจำนนหรือการมอบถวายร่างกายต่อพระเจ้าให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต พระเจ้าทรงอยากได้ร่างกายของเรา-ทั้งหมดของมัน อวัยวะทุกส่วนของมัน และเมื่อเราได้มอบถวายร่างกายของเราต่อพระเจ้าในทุกรายละเอียดเล็กน้อย เราก็ไม่ได้ทำสักสิ่งเดียวที่จะโอ้อวดได้ เราได้ทำสิ่งซึ่งเป็น “การรับใช้ที่เหมาะสมของเรา”

เมื่อเรามอบถวายตัวเราเองโดยไม่หวงไว้ต่อพระเจ้า-วิญญาณ จิตใจ และร่างกาย-เมื่อนั้นและเมื่อนั้นเท่านั้นเราจึงจะสามารถเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดีได้ และนั่นแหละคือสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทำ ในฐานะเป็นลูกทั้งหลายที่เชื่อของพระองค์

บทที่ 13

13:1 จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับของบรรดาผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยนอกจากที่มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า

13:2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านอำนาจนั้นก็ต่อต้านบัญญัติของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ต่อต้าน จะได้รับพระอาชญาмаสู่ตนเอง

13:3 เพราะว่าบรรดาผู้ครอบครองนั้นไม่น่าหวาดกลัวต่อการทำงานทั้งหลายที่ดี แต่ต่อความชั่วร้าย แล้วท่านไม่ประสงค์ที่จะกลัวอำนาจนั้นหรือ จงกระทำสิ่งซึ่งดี และท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น

13:4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี แต่ถ้าท่านกระทำความชั่วร้าย ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย

13:5 เหตุฉะนั้นพวกท่านจะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา มิใช่เพราะเหตุพระอาชญาเท่านั้น แต่เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบด้วย

13:6 เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกท่านจงจ่ายส่วยอากรด้วย เพราะว่าบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งคอยรับใช้อย่างต่อเนื่องในสิ่งนี้เอง

13:7 เหตุฉะนั้นจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาสมควรได้รับ ส่วยอากรจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับส่วยอากร ภาษีจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับภาษี ความยำเกรงจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับความยำเกรง เกียรติยศจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติยศ

13:8 อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว

13:9 ด้วยว่าคำตรัสนี้ ‘เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าฆ่าคน เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าโลภ’ และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด มันก็ถูกเข้าใจอย่างย่อ ๆ ในถ้อยคำนี้คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’

13:10 ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว

13:11 และนี่แหละ โดยทราบกาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่ควรจะตื่นจากการหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น

13:12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว กลางวันก็มาใกล้แล้ว เหตุฉะนั้นจงให้เราถอดทิ้งการทำงานเหล่านั้นแห่งความมืด และจงให้พวกเราสวมเครื่องอาวุธแห่งความสว่าง

13:13 จงให้พวกเราดำเนินอย่างซื่อสัตย์ เหมือนอย่างในเวลากลางวัน มิใช่ในการสนุกสนานเฮฮาและการมึนเมา มิใช่ในการลามกและการหยาบโลน มิใช่ในการวิวาทและการริษยา

13:14 แต่ท่านทั้งหลายจงสวมตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเนื้อหนัง เพื่อสนองบรรดาราคะตัณหาของเนื้อหนังนั้น

การอยู่ใต้บังคับการปกครองของมนุษย์

ข้อ 1: “จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับของบรรดาผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยนอกจากที่มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า”

เหตุผลพิเศษบางประการคงเปิดโอกาสให้มีคำเตือนสติเหล่านี้ในบทที่ 13 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงมีความไม่เชื่อฟังต่ออำนาจฝ่ายพลเรือนในสมัยนั้นอย่างแพร่หลาย เปาโลได้กล่าวถึงความรับผิดชอบต่างๆของเหล่าคริสเตียนที่มีต่อพระกายของพระคริสต์ไปแล้ว คราวนี้อยู่ที่เขาเริ่มต้นการอภิปรายเกี่ยวกับหน้าที่ของคริสเตียนที่มีต่อการปกครองท้องถิ่นของมนุษย์ ไม่มีสิ่งใดในเนื้อหาที่จะอธิบายว่าทำไมเปาโลถึงรู้สึกว่าการจำเป็นต้องให้คำเตือนสตินี้ แต่ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าถึงแม้ว่าคริสตจักรชาว

โรมันนั้นประกอบด้วยคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ ก็มีสมาชิกที่เป็นยิวจำนวนมาก-และพวกยิวของจักรวรรดิโรมก็เป็นพลเมืองที่ไม่ดี พวกเขาจะถือตามพระราชบัญญัติ 17:15 ที่บอกว่าพวกเขาต้องไม่ยอมรับผู้ครอบครองที่เป็นคนต่างชาติ นี่คือจิตวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังคำถามนั้นของพวกฟาริสีที่ถามพระเยซูว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์” (มธ. 22:17)

ในสมัยของเปาโล พวกยิวได้กบฏและถูกขับไล่ออกไปจากกรุงโรม อาควิลลาและปริสซิลลาที่อยู่ในท่ามกลางคนเหล่านั้น (กิจการ 18:2) พวกยิวทุกแห่งหนได้แย่งสิทธิอำนาจแห่งการปกครองของโรม บัดนี้เปาโล ซึ่งทราบเรื่องนี้ สอนว่าเราจะต้องอยู่ได้ บังคับต่อการปกครองฝ่ายพลเรือน เพราะว่า การปกครองฝ่ายพลเรือนมีแหล่งกำเนิดของมันในพระเจ้า

คริสเตียนคือพลเมืองคนหนึ่งของโลกอย่างชัดเจนพอๆกับที่เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักร การรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์ไม่ทำให้เขาหลุดพ้นจากหน้าที่หนึ่งซึ่งเป็นของมนุษย์ในฐานะมนุษย์

โพรตัสเกตว่าไม่มีใครถูกต้องออกจากคำเตือนสติของเปาโล เขาเตือนสติว่า “จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับของ” ผู้ครอบครองทั้งหลาย-และนั่นก็รวมถึงเหล่าผู้เชื่อ นักเทศน์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ พวกบาทหลวง และสันตะปาปา

ข้อ 2: “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านอำนาจนั้นก็ต่อต้านบัญญัติของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ต่อต้าน จะได้รับพระอาชญา มาสู่ตนเอง”

การปกครองฝ่ายพลเรือนมีแหล่งที่มาของมันในพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และอำนาจฝ่ายพลเรือนและผู้มีสิทธิอำนาจก็ถูกกำหนดและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ นั่นคือ รัฐบาลของมนุษย์เป็นสถาบันหนึ่งที่ถาวรซึ่งถูกทำให้มีขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อการกำกับดูแลกิจการต่างๆของมนุษย์ เหล่าผู้มีอำนาจและสิทธิอำนาจในที่นี้ไม่ถูกมองว่าเป็นบุคคลทั้งหลาย แต่เป็นเหล่าเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย เป็นสถาบันหนึ่งที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า

โครงสร้างของรัฐบาลและกฎหมายทั้งหลายที่ถูกเชื่อมโยงกับมันถูกกำหนดโดยพระเจ้า แต่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทุกคนของรัฐบาลถูกกำหนดโดยพระเจ้าเสมอไป เรารู้ว่ามิพวกข้าราชการที่ไม่ดำเนินตามแบบพระเจ้า โทศร้ายทารุณ และถูกขับเคลื่อนโดยมารร้าย ดำรงตำแหน่งต่างๆที่มีสิทธิอำนาจ กระนั้นคริสเตียนก็มีพันธะผูกพันต้องเชื่อฟังและให้เกียรติกฎหมายและเจ้าหน้าที่เหล่านั้นภายใต้ท้องที่ที่เขาอาศัยอยู่

ไม่มีเจตนาที่จะสอนตรงนี้ว่าคริสเตียนจะต้องทำสิ่งซึ่งผิดศีลธรรมตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ถ้าอำนาจฝ่ายพลเรือนสั่งเราให้ไม่เชื่อฟังกฎหมายทั้งหลายของมนุษย์หรือสถาบันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแห่งประเทศของเรา หรือให้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเจ้า ความเชื่อฟังของเราก็ต้องมีต่ออำนาจหนึ่งที่อยู่สูงกว่า นั่นคือพระเจ้า ในภาษาพระคัมภีร์ “ข้าพเจ้าทั้งหลายควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์” (กิจการ 5:29)

“...คนทั้งหลายที่ต่อต้าน จะได้รับพระอาชญา (หรือการพิพากษา) มาสู่ตนเอง” นั่นคือ ถ้าเราทำผิดกฎหมายต่างๆของแผ่นดินเราก็จะถูกพิพากษา เราจะถูกปรับเงิน และเราจะต้องรับโทษ

คำกรีกเดียวกันถูกใช้ตรงนี้ซึ่งเปาโลใช้ในการกล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์: “เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญา (หรือการพิพากษา) มาสู่ตนเอง โดยไม่ได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่วงหลับไปแล้ว เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกเตือนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก” (1 คร. 11:29-32)

ดังนั้นคำสอนตรงนี้ก็คือน่าจะพระเจ้าเองจะทรงจัดการกับผู้เชื่อทั้งหลายที่ขัดขืนอำนาจฝ่ายพลเรือนของแผ่นดินนั้น ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายขัดขืน “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้น” ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนั้นพวกเขาก็ขัดขืนพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ประทานอำนาจทั้งปวง พวกเขา “จะได้รับพระอาชญา มาสู่ตนเอง” และการพิพากษานี้จะมาจากพระเจ้า แท้จริงแล้ว

เหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนจะลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย แต่เนื่องจากอำนาจของพวกเขาเป็นมาจากพระเจ้า (และปราศจากพระเจ้าพวกเขาก็คงไม่มีอำนาจเลย) การลงโทษนั้นจึงมาจากพระเจ้าอยู่ดี

คุณจำได้เมื่อปีลาตกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านไม่ยอมตอบเราหรือ? ท่านไม่รู้หรือว่าเราเป็นใคร? เรามีอำนาจที่จะปล่อยตัวท่านได้ และเรามีอำนาจที่จะตรึงกางเขนท่าน!” พระเยซูทรงตอบปีลาตว่า “ท่านไม่อาจมีอำนาจใดเหนือเราเลยสักนิด นอกจากว่าอำนาจนั้นได้ถูกประทานให้แก่ท่านโดยพระบิดาของเรา” (อ่านยอห์น 19:10,11) อำนาจทั้งสิ้นถูกประทานให้โดยพระเจ้า และพระองค์ทรงเอาราชอาณาจักรทั้งหลายไปได้เมื่อพระองค์ทรงปรารถนาเช่นนั้น พระองค์ทรงเอาอำนาจไปได้ (ดนล. 2:21; 4:17,34,35)

เมื่อประชาชาติใดมีผู้นำที่ไม่ดำเนินตามแบบพระเจ้า ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระเจ้าในคำอธิษฐานอันร้อนรนโดยไม่หยุดหย่อน พระเจ้าก็จะทรงเอาผู้ครอบครองคนนั้นออกไป แต่เช่นในกรณีของฟาโรห์ บางครั้งพระเจ้าทรงใช้เหล่าผู้ครอบครองที่ชั่วเพื่อตีสอนคริสเตียนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง

ข้อ 3: “เพราะว่าบรรดาผู้ครอบครองนั้นไม่น่าหวาดกลัวต่อการงานทั้งหลายที่ดี แต่ต่อความชั่วร้าย แล้วท่านไม่ประสงค์ที่จะกลัวอำนาจนั้นหรือ จงกระทำการสิ่งที่ดี และท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น”

ตามกฎแล้ว (ไม่เสมอไป ถึงแม้ว่ามันควรจะเสมอไป) “บรรดาผู้ครอบครองนั้นไม่น่าหวาดกลัวต่อการงานทั้งหลายที่ดี แต่ต่อความชั่วร้าย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง การปกครองของมนุษย์ ซึ่งถูกสถาปนาโดยพระเจ้า คือวิธีในการกำกับควบคุมกิจการทั้งหลายของมนุษยชาติ มันเป็นการปกป้องผู้ไร้เดียงสาและเป็นภัยคุกคามต่อบรรดาผู้ทำความชั่วร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนที่เราอาศัยอยู่ พวกตำรวจไม่จับกุมคนทั้งหลายที่เป็นคนดี-พวกเขาจับกุมคนทั้งหลายที่เป็นคนชั่ว เหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนไม่จับเราเข้าทัณฑสถานเพราะการเป็นคนซื่อสัตย์และเที่ยงตรง แต่เพราะเป็นคนคดโกงและบาปหนา ดังนั้นในความหมายทั่วไป ผู้ครอบครองทั้งหลายก็อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่ทำความดี และพวกเขาเป็น “ความน่ากลัว” ต่อคนเหล่านั้นที่ทำความชั่วร้าย

“...จงกระทำการสิ่งที่ดี และท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น” มีการบอกเป็นนัยตรงนี้ว่าคนเหล่านั้นที่เขาพูดด้วยจะมุ่งกระทำการงานที่ดีเสมอ และเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจก็จะอยู่ฝ่ายพวกเขา เราเชื่อด้วยว่ารัฐบาลจะไม่ฝ่าฝืนความคิดของตนเอง แต่จะตัดสินลงโทษพวกคนทำชั่วและจะอยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่ทำการงานที่ดี (อ่าน 1 เปโตร 2:13,14 ที่เราพบคำเตือนสติคล้ายๆกัน)

ข้อ 4: “เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี แต่ถ้าท่านกระทำการสิ่งซึ่งชั่วร้าย ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าคุณครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย”

พระคำข้อนี้เป็นเนื้อหาต่อจากข้อที่แล้ว ไม่ต้องกลัวผู้ครอบครองเมื่อคุณทำความดี “เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี แต่ถ้าท่านกระทำการสิ่งซึ่งชั่วร้าย” ก็จงกลัวเถิด เพราะพระเจ้าไม่ได้ใส่ “ดาบ” (สัญลักษณ์อย่างหนึ่งของอำนาจเพื่อทำการลงโทษ) ในมือของผู้ครอบครอง “อย่างเปล่าประโยชน์”

สองครั้งในพระคำข้อนี้ผู้ครอบครองได้รับชื่อเรียกที่ล้นเกล้า- “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายและทุกคนที่เป็นผู้รักษากฎหมายควรตระหนักว่าเขาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และถ้าผู้รักษากฎหมายคนใดใช้อำนาจที่ประทานให้เขาอย่างผิดๆและใช้ตำแหน่งที่พระเจ้าได้ประทานให้เขาในทางมิชอบ การพิพากษาของเขาจะรุนแรงกว่า- เพราะ “ผู้ใดก็ตามที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:48) นี่เป็นความจริงในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณและในอาณาจักรฝ่ายพลเรือนเช่นกัน

ข้อ 5: “เหตุฉะนั้นพวกท่านจะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา มิใช่เพราะเหตุพระอาชญาเท่านั้น แต่เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบด้วย”

ผู้เชื่อทั้งหลายควรอยู่ใต้บังคับเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนและเชื่อฟังกฎหมายต่างๆแห่งแผ่นดินนั้น “มิใช่เพราะเหตุพระอาชญาเท่านั้น”-เพราะว่าพวกเขากลัวการพิพากษาของโทษที่จะมาแน่นอนถ้าพวกเขาทำผิดกฎหมายเหล่านั้น แต่พวกเขาเชื่อฟังเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือน “เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบด้วย”-เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาเอง

เราเป็นลูกทั้งหลายของความสว่าง และพระวาระของพระเจ้าสอนเราว่าเราจะต้องเดินในความสว่างนั้น ไม่ใช่ในความมืด ผู้เชื่อทั้งหลายควรเชื่อฟังกฎหมายต่างๆของรัฐบาล “เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะต่อกษัตริย์ ในฐานะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด หรือต่อบรรดาเจ้าเมือง เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปโดยผู้หนึ่ง เพื่อการลงโทษบรรดาคนทำสิ่งชั่วร้าย และเพื่อการยกย่องบรรดาคนที่กระทำดี เพราะพระประสงค์ของพระเจ้านั้นเป็นดังนั้นแหละ เพื่อโดยการกระทำดี พวกท่านจะระงับความโง่งของบรรดาคนโหดเหี้ยมให้สงบลง ดุจคนที่เป็นไท และไม่ใช่เสรีภาพของพวกท่านเป็นสิ่งที่ปกคลุมความมั่งร่ำรวย แต่ในฐานะผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า จงให้เกียรติมนุษยทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงให้เกียรติกษัตริย์” (1 ปต. 2:13-17) ข้อพระคำเหล่านี้ไม่ต้องการความเห็น...มันชัดเจนแล้ว

ข้อ 6: “เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกท่านจงจ่ายส่วยอากรด้วย เพราะว่าบรรดาผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งคอยรับใช้อย่างต่อเนื่องในสิ่งนี้เอง”

“เพราะว่าด้วยเหตุนี้เอง”-เพราะว่าการปกครองฝ่ายพลเรือนเป็นการแต่งตั้งของพระเจ้า-จึงมีความจำเป็นฝ่ายศีลธรรมในการยอมอยู่ใต้บังคับต่อสิทธิอำนาจ นั่นคือ “จ่ายส่วยอากร” (“จ่าย” หมายถึง ‘ทำให้สำเร็จ, ทำให้ครบถ้วน’ โดยสื่อความหมายของการทำพันธะหน้าที่หนึ่งให้สำเร็จลุล่วง”-วูเอสท์)

คำว่า “ผู้รับใช้ทั้งหลาย” ในพระคำข้อนี้มีความหมายแตกต่างจาก “ผู้รับใช้” ในข้อ 4 ซึ่งคำๆนั้นหมายถึง “คนรับใช้” ในที่นี้มันเป็นคำๆหนึ่งที่ถูกใช้ในการรับใช้ต่างๆทางศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์ของบุโรหิตเช่นกัน มันเป็นคำๆหนึ่งที่หมายถึง “เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวแบบบุโรหิต” เพราะพวกเขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ส่วยอากรจึงต้องถูกจ่ายเพื่อสนับสนุนพวกเขาและสนับสนุนรัฐบาล-เพราะเป็นเรื่องของใจวินิจฉัยผิดและชอบ การจ่ายส่วยอากรสุดท้ายแล้วจึงเป็นการกระทำอย่างหนึ่งซึ่งแสดงถึงความเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระองค์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยต่อพระองค์

ผมรู้ว่ามีคนในรัฐบาลที่เป็นคนคดโกงและไม่ซื่อสัตย์ แต่จงจำไว้ว่า หน้าที่ของเรามีต่อพระเจ้า เราต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา-และพวกเขาต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา และดังนั้นถ้าเราทำหน้าที่ของเราต่อพระเจ้าและต่อเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนแห่งประเทศของเรา เราก็มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันโปร่งใสต่อพระเจ้าและเราไม่จำเป็นต้องกังวลเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

หลายเรื่องอาจถูกกล่าวตรงนี้ได้เกี่ยวกับภาษีต่างๆในปัจจุบัน แต่ผมรู้สึกว่ามันคงเป็นการเสียเวลาและพลังงานไปเปล่าๆ ดังนั้นผมจึงขอกกล่าวเพียงว่าเราผู้เชื่อทั้งหลายควรจ่ายภาษีต่างๆของเรา ส่วนตัวแล้ว ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมเป็นคนอเมริกัน ถึงแม้ว่าเรามีภาษีหลายอย่างก็ตาม ผมคงไม่ยอมแลกเปลี่ยนหนึ่งตารางนิ้วของอเมริกากับหนึ่งตารางไมล์ของสถานที่อื่นใดที่ผมเคยไปมาหรือเคยได้ยินมาบนแผ่นดินโลกนี้!

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้นจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาสสมควรได้รับ ส่วยอากรจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับส่วยอากร ภาษีจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับภาษี ความยำเกรงจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับความยำเกรง เกียรติยศจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติยศ”

ไม่ว่าจะเป็น ส่วยอากร ภาษี ความยำเกรง หรือเกียรติยศ (ความเคารพนับถือ)-ในฐานะผู้เชื่อเราได้รับคำบัญชาไม่ให้บกพร่องในเรื่องใดเลยต่อคนเหล่านั้นที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในกิจการต่างๆฝ่ายพลเรือน โดยคำกล่าวนี้ผมไม่ได้หมายความว่าเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนทุกคนเป็นคริสเตียน-แต่อำนาจที่พวกเขามี ตำแหน่งหน้าที่ที่พวกเขาครอบครอง สิทธิอำนาจที่พวกเขามี ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา ดังที่ชี้ให้เห็นแล้ว พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ประสงค์และทรงปลดผู้ที่พระองค์ประสงค์ อำนาจและสิทธิอำนาจทุกอย่างถูกประทานให้โดยพระเจ้า นั่นเป็นข้อเท็จจริงหนึ่ง

ฝ่ายวิญญาณ และไม่มี ความจำเป็นต้องปฏิเสธรัน ดังนั้นในฐานะคริสเตียนที่ดีเราจะต้อง “ให้แก่ทุกคนตามที่เขาสมควรได้รับ” เราจะต้องจ่ายภาษีต่างๆของรัฐ ภาษีของเขต ภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าต่างๆที่ต้องเสียภาษีศุลกากร เราจะต้องจ่ายค่าแรงผู้คนที่ควรจ่ายค่าแรง เราจะต้องให้เกียรติผู้คนที่สมควรได้รับเกียรติ นี่เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งของพระคัมภีร์ และเราในฐานะผู้เชื่อทั้งหลายควรเผชิญหน้ามันและไม่พยายามหลีกเลี่ยงประเด็นนี้

ผมรู้สึกในใจของผมว่ามีความหย่อนยานท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้เกี่ยวกับกิจการฝ่ายพลเรือนทั้งหลาย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจำนวนมากปฏิเสธที่จะลงคะแนนเสียง เราอาจถูกบังคับให้ต้องลงคะแนนเสียงเลือกฝ่ายที่ชั่วร้ายน้อยกว่า แต่มันก็เป็นหน้าที่คริสเตียนของเราที่จะเลือกจุดยืนของเราในกิจการต่างๆฝ่ายพลเรือน ผมเชื่ออย่างสิ้นเชิงใจของผมว่าเหตุผลหนึ่งที่รัฐบาลแห่งแผ่นดินของเราตกอยู่ในสถานะอันยากลำบากอย่างที่ยังเป็นวันนี้ก็เพราะว่าเราผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ได้อธิษฐานอย่างที่เราควรอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ดำรงสิทธิอำนาจและไม่ได้ไปเข้าคุกและลงคะแนนเสียงอย่างที่เราควรกระทำเพื่อเลือกคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอยากให้อำนาจตำแหน่งต่างๆที่มีสิทธิอำนาจ ดังนั้นอย่าให้เราหาข้ออ้างที่จะไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ต่างๆฝ่ายพลเรือนเพราะเราเป็นคริสเตียน เพราะว่าเราถูกผูกมัดโดยหน้าที่เพื่อตอบสนองสิ่งที่ถูกต้องแก่คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในบรรดาเรื่องรองลงมาของชีวิตนี้ (ดู มัทธิว 22:17-21)

เกี่ยวกับหัวข้อที่ถูกอภิปรายในพระคำเจ็ดข้อนี้ หลักการต่อไปนี้เป็นเหมือนจะถูกสถาปนาให้มั่นคงแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์:

4. การปกครองเป็นสิ่งจำเป็นและความจำเป็นของมันก็ถูกยอมรับโดยพระเจ้า
5. พระเจ้าไม่ทรงให้คริสตจักรอยู่ใต้บังคับของรัฐ ทั้งสองแตกต่างกันในลักษณะเฉพาะตัว-อันหนึ่งเป็นฝ่ายโลก อีกอันเป็นฝ่ายวิญญาณ และจุดมุ่งหมายของทั้งสองก็ต่างกัน-รัฐส่งเสริมการดำเนินชีวิตด้านศีลธรรม คริสตจักรส่งเสริมการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ
6. เหล่าผู้ครอบครองฝ่ายพลเรือนต้องฟังพาทพระเจ้า พระองค์ทรงมีอำนาจทั้งหมดเหนือพวกเขาและทรงสามารถแต่งตั้งพวกเขาหรือปลดพวกเขาได้ตามที่พระองค์ปรารถนา (เช่นใน กิจการ 12:23)
7. สิทธิอำนาจของพระเจ้าอยู่เหนือสิทธิอำนาจของเหล่าผู้ครอบครองฝ่ายพลเรือน พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะออกกฎหมายข้อบังคับต่างๆซึ่งแทรกแซงกับสิทธิอำนาจของพระองค์

ความรัก-การทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริง

ข้อ 8: “อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว”

พระราชบัญญัติที่ประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนายมีข้อที่บอกให้ระวังเรื่องหนี้สิน: “เจ้าอย่าฉ้อโกงเพื่อนบ้านของเจ้า ทั้งอย่าปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้า” (ลนต. 19:13) อีกครั้งเราอ่านว่า “คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขอยืมก็เป็นคนรับใช้ของคนให้ยืม” (สภษ. 22:7)

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน...” ความรักยังต้องเป็นรากเหง้าและบ่อเกิดแห่งการกระทำทุกอย่างของคุณเหมือนเดิม ไม่มีบัญญัติอื่นใดเป็นที่ต้องการแล้ว จงจ่ายหนี้สินอื่นๆทั้งหมดจงเป็นหนี้ในเรื่องของความรักเท่านั้น เพราะว่ามีหนี้สินอยู่อย่างเดียวกับที่เราไม่มีวันชำระหมดหรือทำให้มันถูกยกเลิกทั้งหมดได้: นั่นคือหนี้แห่งความรัก เราต้องรักต่อไปอยู่ตลอด- “เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว”

ข้อ 9 และ 10: “ด้วยว่าคำตรัสนี้ ‘เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าฆ่าคน เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าโลภ’ และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด มันก็ถูกเข้าใจอย่างย่อ ๆ ในถ้อยคำนี้คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว”

เมื่อเรารักเพื่อนมนุษย์ของเราอย่างที่เราควรรักเขา เราก็จะปฏิบัติกับเขาอย่างที่เราอยากให้เขาปฏิบัติกับเรา ความรักจะเห็นยวรั้งคนๆหนึ่งไม่ให้ก่อหนี้ที่เขาจ่ายไม่ไหว ความรักจะเห็นยวรั้งคนๆหนึ่งไม่ให้เล่นซู้ ฆาตกรรม ลักขโมย เป็นพยานเท็จ และละโมภ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ทั้งหมด แต่เป็นเพียงตัวอย่าง เพราะว่าเปาโลเสริมถ้อยคำที่เหมารวมว่า “และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด” ความรักก็จะทำให้มันสำเร็จครบถ้วน ทั้งหมดนั้นถูกสรุปย่อได้ดังนี้: “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” จากนั้นเปาโลเสริมว่า: “ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว”

คุณจะระลึกว่ามีอยู่คราวหนึ่งนักกฎหมายคนหนึ่งขอร้องพระเยซูให้เอ่ยพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด และพระเยซูทรงประกาศว่าพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุดคือ “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน”...และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’” จากนั้นพระเยซูตรัสแก่นักกฎหมายคนนั้นว่า “พระราชบัญญัติและพงศาวดารทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:35-40) ดังนั้น เมื่อเรารักพระเจ้าอย่างที่เราควรรัก และเมื่อเรารักเพื่อนบ้านของเราอย่างที่เราควรรัก เราก็ทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จแล้ว (อ่านลูกา 10:25-37 เช่นกัน)

การดำเนินชีวิตของผู้เชื่อเมื่อเห็นว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า

ข้อ 11: “และนี่แหละ โดยทราบกาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่ควรจะตื่นจากการหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราก็ใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น”

ความจริงที่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นจริงๆแล้วก็คือว่า- “และให้เราทำสิ่งนี้: จงดำเนินชีวิตโดยปราศจากการเป็นหนี้ยกเว้นหนี้ต่อความรัก เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราก็ใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น” เปโตรพูดถึง “ความรอดซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคนั้น” (1 ปต. 1:5) “ความรอด” ในที่นี้ไม่ใช่ความรอดจากบาป แต่เป็นการสำเร็จครบถ้วนของความรอดของเราที่ได้เริ่มต้นทันทีที่เราได้รับเชื่อ และการทำให้มีสง่าราศีที่รอคอยเราอยู่เมื่อพระคริสต์เสด็จมา เมื่อเรา “ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมดในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย” (1 คร. 15:51-53) เมื่อถึงตอนนั้นเราจะได้รับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีเหมือนกับพระกายเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกำลังกล่าวว่าการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใกล้กว่าวันนั้นที่เราได้รับพระองค์ไว้

ความรอดอยู่ในสามกาล:

อดีต: การนับว่าชอบธรรม-การเอาความผิดและโทษของบาปออกไปเสียจากคนบาปที่เชื่อนั้น เสียวินาทีนั้นที่เราได้เชื่อบนพระเยซูและยอมรับพระองค์โดยความเชื่อ เราก็ถูกไถ่แล้วเท่าที่เราจะถูกไถ่ได้

ปัจจุบัน: การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ เราถูกช่วยให้รอดทุกวันจากอำนาจของบาปผ่านการสถิตภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราถูกช่วยให้พ้นทุกช่วงขณะผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า

อนาคต: การทำให้มีสง่าราศี เราจะถูกช่วยให้รอดจากการมีอยู่ของบาปและจากความเปื่อยเน่าของร่างกายเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น เราจะเห็นพระองค์ และเราจะเป็นเหมือนพระองค์ (อ่าน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และ 1 ยอห์น 3:1-3)

ข้อ 12-14: “กลางคืนล่วงไปมากแล้ว กลางวันก็มาถึงแล้ว เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราอดทิ้งการงานเหล่านั้นแห่งความมืด และจงให้พวกเราสวมเครื่องอาวุธแห่งความสว่าง จงให้พวกเราดำเนินอย่างซื่อสัตย์ เหมือนอย่างในเวลากลางวัน มิใช่ในการสนุกสนานเฮฮาและการมึนเมา มิใช่ในการลามกและการหยาบโลน มิใช่ในการวิวาทและการริษยา กัน แต่ท่านทั้งหลายจงสวมตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเนื้อหนัง เพื่อสนองบรรดาราคะตัมหาของเนื้อหนังนั้น”

“กลางคืนล่วงไปมากแล้ว...” นี่เป็นเวลากลางคืน เเท่าที่เกี่ยวข้อกับแง่มุมฝ่ายวิญญาณของวันนั้น เจ้าแห่งความมืด บัดนี้ครองราชย์อยู่ เราเป็นลูกของความสว่าง และเราไม่เดินในความมืด-แต่เรากำลังอาศัยอยู่ในโลกที่มีมืดมิด แต่ขอบพระคุณ พระเจ้าที่คืนนี้ล่วงไปมากแล้วและ “กลางวันก็มาใกล้แล้ว”!

เนื่องจากกลางคืนล่วงไปมากแล้ว และเนื่องจากการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ผู้เชื่อทั้งหลายจึงควร “ถอดทิ้งการงานเหล่านั้นแห่งความมืด” และ “สวมเครื่องอาวุธแห่งความสว่าง” เราควร “ดำเนินอย่างซื่อสัตย์” ทุกวัน- “ใช้ในการสนุกสนานเฮฮาและการมีนเมา มิใช่ในการลามกและการหยาบโหล่น มิใช่ในการวิวาทและการริษยากัน” เราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของเรา และด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ควร “จัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเนื้อหนัง” เพื่อสนองตัณหาทั้งหลายของเนื้อหนัง ไม่ว่าเรากินหรือดื่มอะไร หรือไม่ว่าเราทำอะไรก็ตาม เราควรทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราไม่ควรทำให้เนื้อหนังพอใจโดยการยอมจำนนต่อความปรารถนาเหล่านั้นของเนื้อหนัง

ไม่มีหลักคำสอนใดในพระวจนะของพระเจ้าที่จะทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และไร้อาหารเหมือนอย่างหลักคำสอนเรื่องการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูคริสต์ ยอห์นประกาศว่า “ทุกคนที่มีความหวังนี้...ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3) ถ้าเรากำลัง “มุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:13) เราก็จะเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้าย และเราจะยับยั้งการสนองตัณหาต่างๆของเนื้อหนัง

มันเป็นความจริงที่ว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา” (มาระโก 13:32) เราไม่ทราบวันนั้น เราไม่ทราบโมงนั้น ผมไม่มีความนับถือต่อพวกชอบกำหนดวันที่-แต่เรารู้ว่าตามที่พระคัมภีร์กล่าวพระเยซูจะเสด็จมา และการเสด็จมาของพระองค์ (ในความคิดของผู้เชื่อ) ก็เป็นไปได้ทุกเมื่อ ความแน่นอนแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือศิลาแห่งยิบรอลตาร์ซึ่งความเชื่อของเราตั้งมั่นคงอยู่บนนั้น ความไม่แน่นอนของเวลานั้นแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์กระตุ้นความหวังของเราทุกวันและปลุกเร้าการเฝ้าระวังของเรา ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณยอมดำเนินชีวิตในความคาดหวังรอคอย เราไม่ใช่พวกจ้องดูดวงดาว เราไม่เดินไปมาโดยมองขึ้นไปในท้องฟ้า-แต่ลึกกลงไปในใจของเราเรากล่าวว่า “บางทีนี้อาจเป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จกลับมาในฟ้าอากาศเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์!” ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณยอมอธิษฐานว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!” (วิว. 22:20)

ผมอยากปิดท้ายบทนี้โดยถามคำถามหนึ่ง: “ตอนนี้ก็เริมแล้วตามนาฬิกาของพระเจ้า?” ตามที่ข้อ 11 และ 12 กล่าว “บัดนี้เป็นเวลาที่ควรจะตื่นจากการหลับแล้ว เพราะว่าบัดนี้ความรอดของพวกเราใกล้กว่าเมื่อพวกเราได้รับเชื่อนั้น กลางคืนล่วงไปมากแล้ว กลางวันก็มาใกล้แล้ว...” ตอนนี้ก็เริมแล้ว เเท่าที่เกี่ยวข้อกับตัวคุณเอง?

ถ้าคุณเป็นคนบาป มันก็ถึงเวลาแล้วที่คุณจะกลับใจใหม่และบังเกิดใหม่ วันนี้เป็นวันแห่งความรอดและตอนนี้เป็นเวลาอันชอบ ห้านาทีนับจากนี้อาจสายเกินไปแล้วชั่วนี้รันดร์สำหรับคุณ คนบาปเอ๋ย ตอนนี้ก็เริมแล้ว? มันถึงเวลาแล้วที่คุณจะกลับใจใหม่และบังเกิดใหม่! (อ่านยอห์น 3:3,18,36; ยากอบ 4:14)

คนโกลกกลับเอ๋ย ตอนนี้ก็เริมแล้ว? สำหรับคุณ มันถึงเวลาแล้วที่คุณจะกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ชบหน้าล่งต่อพระพักตร์พระเจ้าและทูลขอพระองค์ให้ยกโทษการโกลกกลับของคุณ ผมขอเตือนคุณ พระเยซูอาจเสด็จมาวันนี้ ยอห์นพูดถึงคนเหล่านั้นที่จะละลายเมื่อพระองค์เสด็จมา คุณอยากเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่จะละลายไหม? ผมแน่ใจว่าคุณไม่ยาก ดังนั้นจึงฟังถ้อยคำเหล่านี้: “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละลายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28) คุณกำลังดำรงอยู่ในพระเยซูไหม? ถ้าคุณกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในสภาพที่โกลกกลับ คุณก็ไม่ได้กำลังดำรงอยู่ในพระเยซูแน่นอน มันถึงเวลาแล้วที่คุณจะกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและฟื้นฟูคำปฏิญาณต่างๆของคุณต่อพระองค์ จงทำมัน คนโกลกกลับเอ๋ย เดียวนี้เลย (อ่าน 1 ยอห์น 1:9; 2:1,2)

ตอนนี้ก็โหมงแล้ว ผู้เชื่อเอ๋ย สำหรับคุณและสำหรับผม ที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระเยซูเจ้า? ก็โหมงแล้ว? มันถึงเวลาแล้วที่เราจะสาละวนกับการงานของพระบิดาของเรา-ที่จะเงยตาของเราและมองไปยังทุ่งนาเหล่านั้นที่ขาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว ที่จะเห็นว่าพวกคนงานมีจำนวนน้อยเหลือเกิน และจากนั้นที่จะอธิษฐานขอเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยวจะทรงส่งพวกคนงานออกไป! เราต้องตื่นตัวอยู่เสมอ เราต้อง “เขย่ง” รอคอยด้วยใจจดใจจ่อ เราต้องแสวงหาผู้หลงหายเพื่อพระคริสต์

คริสเตียนเอ๋ย พระองค์อาจเสด็จมาวันนี้! คุณได้ทำสุดกำลังของคุณแล้วหรือยังเพื่อชนะเพื่อนฝูงของคุณ เพื่อนบ้านของคุณ และครอบครัวของคุณเองมาถึงพระเยซูเจ้า? ถ้าคุณยังไม่ได้ทำ จงเริ่มเดี๋ยวนี้ นี่เป็นเวลาที่จะกลายเป็นผู้ชนะดวงวิญญาณ จงคุกเข่าลง ถวายร่างกายของคุณเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อวัยวะของคุณให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแต่พระเจ้า-และจากวันนี้เป็นต้นไปจงออกไปหาว่านเมล็ดพืชที่จะเกิดผลเป็นการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณทั้งหลาย ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราในฐานะผู้เชื่อที่จะตื่นขึ้นและมุ่งทำงานเพื่อพระเยซู การเสด็จมาของพระองค์เป็นไปได้ทุกเมื่อ!

รายละเอียดเล็กน้อยทุกอย่างของพระคัมภีร์ที่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริงก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักรได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้ว ไม่มีสักคำกล่าวในพระคัมภีร์ที่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริงก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร นี่อาจเป็นวันนั้นที่พระเยซูจะทรงลอยลงมาจากสวรรค์พร้อมกับเสียงกู่ก้อง พร้อมกับเสียงของอัครทูตและเสียงแตรของพระเจ้า นี่อาจเป็นวันนั้นที่เราจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ!

คุณเป็นอย่างที่คุณอยากจะเป็นไหมในฐานะคริสเตียนถ้าคุณเกิดรู้ว่า คุณจะพบกับพระเยซูวันนี้? ลองคิดดูให้ดีครับ! และถ้าคุณไม่เป็นเช่นนั้น ก็จงทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมัน!

บทที่ 14

14:1 คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย

14:2 ด้วยว่าคนหนึ่งเชื่อว่าตนสามารถกินทุกสิ่งได้ แต่อีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งอ่อนแอ ก็กินแต่พวกผัก

14:3 อย่าให้คนที่กินนั้นเหยียดหยามคนที่ไม่กิน และอย่าให้คนที่ไม่กินกล่าวโทษคนที่กิน เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดรับเขาไว้แล้ว

14:4 ท่านเป็นใครเล่าที่กล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะยืนอยู่หรือจะล้มจมน้ำแล้วแต่นายของเขา ใช่แล้ว เขาจะถูกพยุขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้เขายืนอยู่ได้

14:5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน จงให้ทุกคนมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ในความคิดเห็นของตนเถิด

14:6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่กินก็ไม่กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และชอบพระคุณพระเจ้า

14:7 เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเราใช้ชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว

14:8 ด้วยว่าไม่ว่าพวกเราใช้ชีวิตอยู่ พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ว่าพวกเราตาย พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเราใช้ชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

14:9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงทั้งได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมา และได้ทรงกลับคืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น

14:10 แต่เหตุใดท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุใดท่านจึงเหยียดหยามพี่น้องของท่าน เพราะว่าพวกเราทุกคนจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

14:11 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า”

14:12 ดังนั้น ทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

14:13 เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเรากล่าวโทษกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า ว่าอย่าให้ผู้ใดวางหินสะดุด หรือโอกาสที่จะล้มลงไว้ขวางทางพี่น้องของตน

14:14 ข้าพเจ้าทราบและเชื่อมั่นโดยองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวมันเองเลย แต่สำหรับผู้ที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน มันก็เป็นมลทินแก่เขา

14:15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านโศกเศร้าด้วยอาหารของท่าน บัดนี้ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรัก อย่าทำลายคนนั้นด้วยอาหารของท่าน ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว

14:16 แล้วอย่าให้การติของพวกท่านเป็นที่ถูกกล่าวร้ายได้

14:17 ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความปีติยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ

14:18 เพราะว่าผู้ที่ในสิ่งเหล่านี้รับใช้พระคริสต์ก็เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า และเป็นที่ชอบใจของมนุษย์

14:19 เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราติดตามสิ่งทั้งหลายซึ่งทำให้เกิดสันติสุข และสิ่งเหล่านั้นซึ่งคนหนึ่งสามารถใช้เสริมสร้างอีกคนหนึ่งให้เจริญขึ้นได้

14:20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างก็บริสุทธิ์จริง แต่เป็นการชั่วร้ายสำหรับผู้คนที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้หลงผิด

14:21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใด ๆ ที่เป็นเหตุให้พี่น้องของท่านสะดุด หรือหลงผิด หรือถูกทำให้อ่อนแอ

14:22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นสำหรับตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดที่ไม่กล่าวโทษตนเองในสิ่งซึ่งตนอนุญาตแล้ว นั่นก็เป็นสุข

14:23 และผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญาถ้าหากิน เพราะว่าเขามีได้กินโดยความเชื่อ ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมา โดยความเชื่อก็เป็นบาป

บัญญัติแห่งความรักเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่น่ากังขา

ข้อ 1: “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย”

ในส่วนนี้เปาโลกำลังกล่าวถึงความสัมพันธ์ต่างๆระหว่างคริสเตียนเหล่านั้นที่อ่อนแอและแข็งแรง ความอ่อนแอเป็นเรื่องของความเชื่อ: “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น...” ความเชื่ออ่อนแอเพราะการขาดความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนที่อ่อนแอคือคนที่ไม่ซาบซึ้งอย่างเต็มเปี่ยมว่าความเชื่อแบบคริสเตียนของเขาหมายถึงอะไร

เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวแต่อย่างใดว่าคริสเตียนทั้งหลายมีเสรีภาพที่จะหย่อนยานเกินไปในการที่พวกเขาเสพสมความอยากต่างๆตามธรรมชาติ แต่ในที่นี้เปาโลกำลังกล่าวถึงคนที่อ่อนแอที่มีแนวโน้มที่จะธรรมะธัมโมเกินไป คนที่อ่อนแอในที่นี้ดูเหมือนว่าถูกล่ามโซ่ด้วยความธรรมะธัมโมต่างๆในเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายที่มีมาตั้งแต่สมัยก่อนเป็นคริสเตียน คนที่อ่อนแอเช่นนั้นตาบอดต่อความรักที่แท้จริง ตัวเขาเองไม่ยอมกินเนื้อสัตว์ และชอบประณามกล่าวโทษคนที่กิน เขาจึงยกขุการละเว้นของตัวเองให้อยู่เหนือความรักแบบคริสเตียน

“...พวกท่านจงรับไว้...” เปาโลกล่าวพระคำข้อนี้แก่พี่น้องทั้งหลายที่แข็งแรงกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงยอมรับความอ่อนแอของพี่น้องคนหนึ่ง แต่จงรับเขาไว้เพราะเขาเป็นพี่น้องคนหนึ่ง เราที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ฝึกฝ่ายวิญญาณและเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่สำแดงทัศนคติแบบ “ฉันบริสุทธ์กว่าเธอ” โดยการกระทำต่างๆของเรา หรือทัศนคติแบบ “ฉันอยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าเธอ” ถ้าเราเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็ต้องรับพี่น้องที่อ่อนแอคนนั้นไว้และหนุนใจเขา ในโรม 15:7 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงต้อนรับกันและกัน เหมือนอย่างที่ได้ทรงต้อนรับพวกเราเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า”

“...แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” ในภาษากรีกเดิมข้อนี้อ่านว่า “มิใช่เพื่อตัดสินความคิดต่างๆที่ขี้สงสัยของเขา” พี่น้องที่อ่อนแอคนนี้จะต้องถูกรับเข้าในการร่วมสามัคคีธรรม-แต่มิใช่เพื่อจะถูกโต้แย้งด้วยเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆของเขา นี่ดูเหมือนจะเป็นความหมายของ “มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” เขาไม่สามารถถูกโต้แย้งให้เลิกถือทัศนคติต่างๆของเขาได้ การโต้แย้งมีแต่จะทำให้เขาหนักแน่นมากขึ้นในจุดยืนของเขา เขาต้องเติบโตออกจากความเชื่อเหล่านั้น (โดยพระวาระของพระเจ้า) และในระหว่างนั้นเขาจะต้องไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์และถูกตัดสิน แต่ต้องถูกรัก

ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนมีความรู้เหมือนกัน หรืออิสรภาพแบบเดียวกันจากประเพณี หรือพละกำลังแบบเดียวกันในการรับความเชื่อมาเป็นของตัวเอง พี่น้องทั้งหลายที่อ่อนแออาจคิดผิด แต่เราไม่มีทางช่วยพวกเขาได้โดยการรังเกียจพวกเขา เราจะต้องรับพวกเขาไว้ในฐานะพี่น้อง เราจะต้องไม่โต้เถียงกับพวกเขา แต่เราจะต้องรับพวกเขาไว้เหมือนพระคริสต์ทรงรับเราไว้แล้วเช่นกัน เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราเห็นพ้องที่จะไม่เห็นด้วยได้ถ้าเราเป็นพี่น้องกัน และยังรักซึ่งกันและกันและพยายามที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า:

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอปรำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยคนนั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย ท่านทั้งหลายจงแบกภาระของกันและกัน และโดยการนั้นจึงทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กท. 6:1,2)

ถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย เปาโลเตือนสติพี่น้องเหล่านั้นให้ช่วยคนเหล่านั้นที่ล้มขวางทางให้ลุกขึ้นใหม่ หรือคนเหล่านั้นที่ “ถูกครอบงำอยู่ในความลี้ลับผิด” เราจะต้องพิจารณาตัวเราเอง โดยตระหนักว่าการทดลองแบบเดียวกันนี้อาจมาสู่เรา ได้ ดังนั้นพี่น้องที่อ่อนแอทั้งหลายและพี่น้องที่ไม่ดำเนินชีวิตให้ได้ตามมาตรฐานเหล่านั้นที่เราคิดว่าพวกเขาควรทำ ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ จะต้องไม่ถูกรังเกียจหรือถูกเมินเฉย พวกเขาจะต้องถูกรับไว้ในจิตวิญญาณเดียวกันกับที่พระเยซูทรงรับเราไว้แล้ว ขณะที่เราเคยเป็นคนที่ไม่นำรักเอาเสียเลย และโดยทางพระวาทะของพระเจ้าผู้ให้อ่อนแอในความเชื่อจะสามารถซาบซึ้งได้ว่า ความเชื่อแบบคริสเตียนของเขาหมายถึงอะไร: ที่ว่าเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณไม่พึ่งการประพฤติ และที่ว่าคนเหล่านั้นที่ยอมรับพระคริสต์ก็ “เป็นไทอย่างแท้จริง” (อฟ. 2:8,9; ทิตัส 3:5; ยอห์น 8:32,36)

ข้อ 2: “ด้วยว่าคนหนึ่งเชื่อว่าตนสามารถกินทุกสิ่งได้ แต่อีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งอ่อนแอ ก็กินแต่พวกผัก”

ตรงนี้ในบทนี้ และใน 1 โครินธ์บทที่ 8 เช่นกัน มีการยกคำถามนั้นและอภิปรายเกี่ยวกับว่าคริสเตียนทั้งหลายควรกินเนื้อสัตว์ซึ่งถูกถวายแก่พวกรูปเคารพแล้วหรือไม่ ในคริสตจักรยุคต้นเหล่านั้นนี้เป็นคำถามใหญ่-คำถามที่เฝ้าตร้อน เนื้อสัตว์ปริมาณมหาศาลถูกนำไปในวิหารของคนนับถือรูปเคารพและถูกถวายเป็นการบูชารูปเคารพเหล่านั้นในวิหารเหล่านั้นแน่นอนว่ารูปเคารพเหล่านั้นไม่ได้ใช้ประโยชน์จากเนื้อสัตว์เลย และแม้แต่พวกนักบวชเหล่านั้นก็ไม่สามารถกินเนื้อสัตว์ทั้งหมดนั้นได้ ดังนั้นมันจึงถูกขายให้แก่สาธารณชนในตลาดร้านรวงต่างๆ นี่ทำให้แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้เชื่อจะทราบทุกครั้งที่เขาซื้อเนื้อสัตว์ว่าเขากำลังซื้อเนื้อสัตว์ที่ได้ถูกถวายแก่รูปเคารพในวิหารแห่งการนับถือรูปเคารพหรือไม่ ผู้เชื่อทั้งหลายที่เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใส่ใจต่อเรื่องนี้ พวกเขาเห็นว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าพวกเขาได้รับอนุญาตให้ “กินสิ่งสารพัด” ได้ พวกเขาเห็นว่า “รูปเคารพนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และทราบว่ามีพระเจ้าองค์อื่น มีแต่พระเจ้าองค์เดียว” (1 คร. 8:4) “อย่างไรก็ดี ความรู้นั้นไม่ได้มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน...” (1 คร. 8:7) นั่นก็คือ ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนมีความรู้แห่งเสรีภาพนี้ และผู้เชื่อที่อ่อนแอเหล่านี้ไม่อาจมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัดและกิน “ของที่ถูกถวายแก่รูปเคารพ” ได้ การกินของเหล่านั้นต่อไปเท่ากับทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาเป็นมลทิน และเพื่อที่จะปลอดภัยไว้ก่อน พวกเขาจึงกิน “พวกผัก” นั่นคือ พวกเขาจำกัดอาหารของพวกเขาให้อยู่แต่พวกผักเท่านั้น

ข้อ 3: “อย่าให้คนที่กินนั้นเหยียดหยามคนที่ไม่กิน และอย่าให้คนที่ไม่กินกล่าวโทษคนที่กิน เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดรับเขาไว้แล้ว”

ในความคิดของผม พระคำข้อนี้ชัดเจนมาก คนเหล่านั้นที่เข้มแข็งในความเชื่อนั้น (“คนที่กิน”) ไม่มีสิทธิ์ที่จะดูหมิ่นพี่น้องที่อ่อนแอกว่า (“คนที่ไม่กิน”) ส่วนที่สองของพระคำข้อนี้ถูกกล่าวแก่พี่น้องที่อ่อนแอขึ้น: “อย่าให้คนที่กินกล่าวโทษคนที่กิน” พี่น้องที่อ่อนแอขึ้นไม่มีสิทธิ์ที่จะวิพากษ์วิจารณ์และประณามพี่น้องของตนที่เข้มแข็งกว่า ผู้ซึ่งใช้เสรีภาพของตนในพระคริสต์ (นี่ไม่ใช่กับการกินเท่านั้น แต่กับสิ่งอื่นๆด้วยที่ผู้คนมีความระมัดระวัง)

ความเฉียบขาดของคำคำหานี้แสดงให้เห็นว่าเปาโล พร้อมกับความรักและความห่วงใยทั้งหมดของเขาที่มีต่อผู้ซึ่งอ่อนแอตระหนักดีถึงความยุ่งยากที่พวกเขาอาจจะก่อ และยืนยันมั่นในตอนต้นๆของมัน วูเอสท์กล่าวว่า “มันเป็นเรื่องง่ายที่จะหลุดจากความธรรมะธัมไม่เกี่ยวกับความประพฤติของคนๆหนึ่งเองไปสู่แนวคิดแบบฟารีสีเกี่ยวกับความประพฤติของคนอื่นๆ” ดังนั้นพี่น้องที่อ่อนแอเกินกว่าจึงต้องไม่ตัดสินคนที่เข้มแข็งกว่า และจงหมายเหตุว่า ในกรณีของคนที่เข้มแข็งกว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าได้โปรดรับเขาไว้แล้ว”

ข้อ 4 และ 5: “ท่านเป็นใครเล่าที่กล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะยืนอยู่หรือจะล้มจมก็แล้วแต่นายของเขาใช้แล้ว เขาจะถูกพุงขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้เขายืนอยู่ได้ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน จงให้ทุกคนมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ในความคิดเห็นของตนเถิด”

“ท่านเป็นใครเล่าที่กล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น” ข้อ 4 ปฏิเสธสิทธิ์ของผู้เชื่อที่อ่อนแอกว่านั้นที่จะตัดสินพิพากษา คนที่มีความมั่นใจที่จะกินเนื้อสัตว์คือผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ของพี่น้องที่อ่อนแอขึ้น และเขายืนหรือล้ม “ก็แล้วแต่นาย

ของเขาเอง” คือพระคริสต์ แต่เขาจะไม่ล้มในการใช้เสรีภาพแบบคริสเตียนของเขา “ใช่แล้ว เขาจะถูกพุงขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้เขายืนอยู่ได้”

ข้อ 5 นำเสนออีกปัญหาหนึ่ง-ปัญหาที่อาจมีความโดดเด่นมากขึ้นเล็กน้อยในยุคสมัยปัจจุบันนี้ เปาโลประกาศว่า “คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง” และ “อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน” ผู้เชื่อที่เข้มแข็งถือว่าทุกวันเหมือนกัน แต่ละวันเหมือนกันตรงที่มันเป็นโอกาสให้เขาได้เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ-ในทุกสิ่ง โดยคำพูดหรือการกระทำ โดยถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าพระบิดา ดังนั้นไม่มีวันใดในตัวมันเองที่ศักดิ์สิทธิ์เหนือวันอื่น คำสั่งของเปาโลคือ: “จงให้ทุกคนมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ในความคิดเห็นของตนเถิด”

วันนี้มีคนเหล่านั้นที่นัสมัสการในวันสะบาโตของยิว (วันเสาร์) และพวกเขาที่เชื่อว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันต้นสัปดาห์ คือวันแห่งการนัสมัสการ แต่ผมเชื่อในยุคแห่งพระคุณว่าทุกวันควรเป็นวันที่ศักดิ์สิทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผมเชื่อว่าวันต้นสัปดาห์ควรเป็นวันที่พิเศษเฉพาะซึ่งเราควรหยุดพักและนัสมัสการ โดยเข้าร่วมประชุมในพระนิเวศของพระเจ้า

ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนี้และแง่มุมฝ่ายวิญญาณที่เคร่งครัดของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิ์อันใดที่จะตัดสินคนอื่น “ในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง...” (คส. 2:16,17) ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นไทจากพระราชบัญญัติแล้ว เรามีความสุขกับเสรีภาพในพระคริสต์ และเราถูกเตือนสติว่า “เหตุฉะนั้นจงยืนมั่นในเสรีภาพซึ่งในเสรีภาพนั้นพระคริสต์ทรงทำให้เราเป็นไทแล้ว และอย่าเข้าเทียมกับแอกแห่งการเป็นทาสอีกเลย” (กท. 5:1)

อย่างไรก็ตาม มีพี่น้องที่อ่อนแอกว่าหลายคนที่ไม่อาจมองเห็นความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งเสรีภาพในพระคริสต์ ผู้เชื่อเหล่านี้หวาดกลัว และพวกเขาสะเทือนใจกับหลายสิ่งซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายที่ฝึกฝฝายวิญญาณพูดและทำ ผู้เชื่อที่อ่อนแอเหล่านี้เหนียมอายมาก และพวกเขามีปมคิดว่าตัวเองด้อยกว่าในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่เคยลุกขึ้นยืนและกล่าวว่า “ฉันรู้จักพระองค์ที่ฉันได้เชื่อแล้ว” และ “เรารู้ว่าเราผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” พวกเขากลับกล่าวว่า “ฉันกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในความหวัง และฉันหวังใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดีเมื่อไปถึงปลายทาง” พวกเขาอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปถึงสวรรค์ในที่สุดด้วยเถิด” และพวกเขายืนยันว่ามันเป็นการคิดว่าตัวเองชอบธรรมเมื่อคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและกล่าวว่าเขารู้ว่าเขาได้รับความรอดแล้ว

คราวนี้ เราควรทำอย่างไรดีในกรณีเช่นนั้น? เราควรรังเกียจผู้เชื่อที่อ่อนแอเหล่านี้หรือ? เราควรโต้เถียงกับพวกเขาอยู่เสมอและโต้แย้งและเอะอะหรือ? ไม่อย่างนั้นอน! ในภาษาพระคัมภีร์ ผมขอกล่าวว่าเนื่องจาก “พระเจ้าทรงรับพวกเขาไว้แล้ว” ก็ให้เรารับพวกเขาไว้ในความรักเช่นกัน ให้เราอธิษฐานเผื่อพวกเขาและอดทนกับพวกเขา ให้เราทำทุกอย่างที่เราทำได้เพื่อเสริมกำลังพี่น้องที่อ่อนแอเหล่านี้ เปาโลสอนว่า “จงให้ทุกคนมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ในความคิดเห็นของตนเถิด”

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความจริงอันมีค่านี้: “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านถูกเรียกให้มาสู่เสรีภาพ เพียงแต่อย่าใช้เสรีภาพให้เป็นโอกาสสำหรับเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด” (กท. 5:13) ผู้เชื่อเอ๋ย “แต่จงระวังให้ดี เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด เสรีภาพนี้ของพวกท่านจะกลายเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ” (1 คร. 8:9)

ผู้เชื่อที่มีใจฝึกฝฝายวิญญาณควรเต็มใจที่จะละเว้นจากสิ่งใดที่อาจทำให้คริสเตียนที่อ่อนแอกลายเป็นอ่อนแอยิ่งกว่าเดิมหรือเกิดท้อใจ หรือสะดุด เปาโลเป็นพยานรับรอง: “แม้ข้าพเจ้าชอบกินเนื้อสัตว์มากขนาดไหน แม้ข้าพเจ้าอยากกินเนื้อสัตว์มากขนาดไหน ถ้าการกินเนื้อสัตว์จะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอคนหนึ่งของข้าพเจ้าต้องสะดุด ข้าพเจ้าก็จะไม่กินเนื้อสัตว์ใดๆเลย” (อ่าน 1 โครินธ์ 8:13) นั่นคือจิตวิญญาณที่เปาโลมี-และถ้าเราอยากเป็นอย่างที่เราควรเป็นเพื่อพระเจ้า นั่นคือจิตวิญญาณที่เราต้องมี เราไม่ควรกินหรือดื่มสิ่งใดที่จะทำให้ผู้ใดสะดุด เราไม่ควรไปสถานที่ใดที่จะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอต้องสะดุด ไม่ว่าเรากิน หรือดื่ม หรือเราทำสิ่งใดก็ตาม เราควร “ทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า” และถ้าเราไม่ทำเช่นนั้น เราก็ทำบาปแล้ว

ข้อ 6-8: “ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่กินก็ไม่กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และชอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเราใช้ชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว ด้วยว่าไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่ พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ว่าพวกเราตาย พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

เปาโลแค่กำลังกล่าวตรงนี้ว่าคนที่ถือบางวันก็ถือวันนั้นแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และคนที่กินอาหารบางอย่างก็กินแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าเขาถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับอาหารนั้น อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับคนที่ไม่กิน คนที่ละเว้นจากบางสิ่งก็ถวายคำขอบพระคุณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับผลกำลังที่จะละเว้นนั้น คนที่ไม่ถือบางวันก็เชื่อมั่นในใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาเองว่าวันนั้นที่เขาถือคือวันที่ถูกต้องแล้ว และดังนั้นเขาจึงถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับวันนั้นที่เขาถือ ดังนั้นเราจึงไม่มีหน้าที่ในการตัดสินพิพากษา เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบความคิดเหล่านั้นและความมุ่งหมายเหล่านั้นของหัวใจ

“เพราะว่าไม่มีผู้ใดในพวกเรามีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” ไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่ต่อตัวเองเท่านั้น ไม่มีผู้ใดตายต่อตัวเองเท่านั้น ดังนั้นสิ่งเหล่านั้นที่เราทำจึงส่งผลต่อผู้อื่น ของเหล่านั้นที่เรากิน สถานที่เหล่านั้นที่เราไป มีผลต่อชีวิตของคนเหล่านั้นที่เราคบหาสมาคมด้วย ถ้าเราเป็นผู้เชื่อ “พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” และถ้าเราเป็นผู้เชื่อ เมื่อเราตายไป “พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังนั้น “ไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” สิ่งสำคัญคือ การรู้ว่าใจนั้นเป็นของพระเจ้า ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระอย่างแท้จริงในพระโลหิตนั้น สิ่งใดก็ตามที่คุณกิน (หรือไม่กิน) ก็จะไม่ตัดสินชีวิตลิขิตนิรันดร์ของคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนแล้วอย่างชัดเจนว่า “ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกมนุษย์ ที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้...” (มาระโก 7:15) สิ่งที่ต้องตัดสินชี้ขาดว่าคุณเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่คือความเชื่อส่วนตัวในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ถ้าคุณใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่หล่อออกของพระองค์แล้ว ถ้าคุณยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ คุณก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า-และนั่นคือสิ่งที่สำคัญ!

ข้อ 9: “เพราะเหตุนี้เองพระคริสตเจ้าจึงตั้งได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมา และได้ทรงกลับคืนพระชนม์อีก เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคนตายและคนเป็น”

ความหมายของพระคำข้อนี้ก็คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากพวกคนตายแล้ว และด้วยเหตุนี้จึงทรงสถาปนาความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือสิ่งสรรพ “เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคนตายและคนเป็น”

โยบถามว่า “ถ้ามนุษย์คนหนึ่งตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ” (โยบ 14:14) ในภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านว่า “พระเยซูตรัสกับเธอบว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25,26) พระเยซูตรัสด้วยว่า “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ...และถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย” (วิว. 1:18) และเปาโลบอกชาวเมืองโครินธ์ว่า: “... ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก” (2 คร. 5:14,15)

พระเยซูทรงรับกายหนึ่ง และในกายนั้นพระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงทำตามข้อกำหนดทุกข้อของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แล้ว และพระองค์ทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพแล้ว วันนี้พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการทูลขอเพื่อเรา (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 10 และ 11: “แต่เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงเหยียดหยามพี่น้องของท่าน เพราะว่าพวกเราทุกคนจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า”

เปาโลถามคำถามที่ซึ่งขัดแย้งและเกี่ยวข้องกัน: ทำไมผู้เชื่อคนหนึ่งถึงพิพากษาคัดสินผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง หรือทำไมผู้เชื่อคนหนึ่ง “เหยียดหยาม” ผู้เชื่อที่เป็นพี่น้องกัน? ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว เราทราบว่ามีคริสเตียนทุกคนจะ “ยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” เพื่อรับบำเหน็จอันยุติธรรมของพวกเขา 2 โครินธ์ 5:10 สอนชัดเจนว่าทุกคนจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือน สิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่ผิดในการประพฤติของพี่น้องคนหนึ่งจะต้องถูกตัดสินชี้ขาดที่บัลลังก์พิพากษานั้น และไม่ใช่โดยความคิดเห็นของแต่ละคน ในศาลศักดิ์สิทธิ์นั้นไม่มีมนุษย์คนใดจะพิพากษาคติของตนเอง ยิ่งคดีของพี่น้องของตนยังไม่ได้

1 โครินธ์ 3:11-15 สอนชัดเจนว่าผู้เชื่อทุกคนจะถูกพิพากษาและได้รับบำเหน็จตามการงานทั้งหลายของพวกเขา การไถ่เป็นโดยพระคุณ-พระคุณล้วนๆ โดยปราศจากการประพฤติ แต่บำเหน็จเป็นตามการงานทั้งหลายของเรา เรากลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า แต่เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา

“เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า...”เปาโลยกคำพูดตรงนี้มาจากอิสยาห์ 45:23 และเขาชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงอันแน่นอนนั้นที่ว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่า” จะคุกกราบลงต่อพระเจ้า และ “ลิ้นทุกลิ้น” จะ “สารภาพต่อพระเจ้า” ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า คำกล่าวที่ว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” จริงๆแล้วมีความหมายว่า “มีพระเจ้าองค์หนึ่งอยู่แน่ฉันใด” และพระองค์ทรงเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันตายอย่างแน่นอนฉันใด ทุกคนจะปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างแน่นอนฉันนั้น

ในการอ่านพระคำข้อนี้เราต้องแยกแยะระหว่างบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (รม. 14:10; 2 คร. 5:10) อันเป็นที่ซึ่งเหล่าวิสุทธิชนจะถูกพิพากษา กับการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วิว. 20:11-15) อันเป็นที่ซึ่งคนบาปทั้งหลายจะถูกพิพากษา เปาโลกำลังพูดถึงการพิพากษาของพวกวิสุทธิชนเป็นหลัก แต่ผมขอให้คำเตือนอันจริงจังนี้แก่คนบาป:

คุณอาจไม่มีวันคุกเข่าลงต่อพระเจ้าบนแผ่นดินโลก คุณอาจไม่เคยสารภาพต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างถ่อมใจในชีวิตนี้ แต่ผมอยากเตือนคุณว่าคุณไม่เคยคุกเข่าต่อพระเจ้าบนโลกและยอมรับพระคริสต์ของพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ เมื่อคุณตายไปพระเจ้าจะทรงทำให้คุณคุกเข่าลงและพระองค์จะบังคับคุณให้ก้มกราบและสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี จงตัดสินใจเลย: ถ้าคุณสารภาพพระเยซูบนโลก พระองค์จะช่วยให้คุณให้รอดและยอมรับคุณต่อพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ แต่ถ้าคุณไม่ยอมรับพระองค์บนโลก พระองค์ก็จะไม่ยอมรับคุณที่การพิพากษานั้น (มธ. 10:32,33)-แต่คุณจะถูกบังคับให้ต้องคุกเข่าลงและสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น!

ข้อ 12: “ดังนั้น ทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า”

สำหรับผม มีการปลอบประโลมใจมากในพระคำข้อนี้ ผมมีความสุขเหลือเกินที่ผมจะไม่ให้การต่อพระเจ้าสำหรับบาปของอีกคน สำหรับความประพฤติของอีกคน-แต่ผมจะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าสำหรับตัวเอง ลูกๆจะไม่ให้การต่อพระเจ้าสำหรับความประพฤติของพ่อแม่ของตน และพ่อแม่จะไม่ให้การต่อพระเจ้าสำหรับความประพฤติของลูกๆของตน เมื่อผมกล่าวเช่นนี้ ผมไม่ได้กำลังลดทอนหน้าที่รับผิดชอบของพ่อแม่ เพราะว่าพวกเขาได้รับคำบัญชาให้เลี้ยงดูลูกๆของตน “ด้วยการอบรมและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 6:4)... “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป” (สภษ. 22:6) ข้อเท็จจริงที่ผมกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้จริงๆแล้วคือ: แต่ละคนจะให้การต่อพระเจ้าสำหรับตัวเองและไม่ใช้สำหรับคนอื่น

ข้อ 13: “เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเรากล่าวโทษกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า ว่าอย่าให้ผู้ใดวางหินสะดุดหรือโอกาสที่จะล้มลงไว้ขวางทางพี่น้องของตน”

เนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งของพระคัมภีร์ที่ว่าทุกคนจะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของตัวเอง ดังนั้นขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราพิพากษาคัดสินซึ่งกันและกัน วันหนึ่งกำลังมาเมื่อองค์ตุลาการผู้ชอบธรรมจะทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม (เพลงสดุดี 96:10) เราผู้เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีขีดจำกัดและน่าสงสารไม่สามารถพิพากษาอย่างถูกต้องได้ ดังนั้นขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เราพิพากษาผู้ใดเลย!

“...แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า ว่าอย่าให้ผู้ใดวางหินสะดุด หรือโอกาสที่จะล้มลงไว้ขวางทางพี่น้องของตน” การพิพากษาคัดสินซึ่งเป็นที่ต้องการคือ การพิพากษาตัวเองแทนที่จะพิพากษาผู้อื่น

ข้อ 14: “ข้าพเจ้าทราบและเชื่อมั่นโดยองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวมันเองเลย แต่สำหรับผู้ที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน มันก็เป็นมลทินแก่เขา”

ข้อนี้อธิบายตัวมันเองแล้ว มันกล่าวง่ายๆว่าเปาโล เเท่าที่เกี่ยวข้องกับเขา ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นมลทินที่ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพในวิหารของพวกคนต่างชาติเป็นมลทิน เขารู้ว่ารูปเคารพเหล่านั้นไม่มีชีวิต เขารู้ว่าพระเจ้าเพียงองค์เดียว (พระเจ้าแท้จริง) และเขา “เชื่อมั่นโดยองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวมันเองเลย” ดังนั้นสำหรับเขาแล้วเนื้อสัตว์ที่ถูกถวายแก่พวกรูปเคารพจึงไม่ได้เป็นมลทินและเขาก็กินมันได้พร้อมกับใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัด

อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่อ่อนแอในความเชื่อและมีขีดจำกัดในความรู้ และที่เพราะความอ่อนแอและขีดจำกัดของเขา รู้สึกว่าเนื้อสัตว์นั้นเป็นมลทิน ก็ไม่ควรกินเนื้อสัตว์นั้น-เพราะว่า “มันก็เป็นมลทินแก่เขา” ในกรณีเช่นนั้นมันจึงดีกว่าที่จะละเว้นเสียเพราะว่า “ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญา (ถูกปรับโทษ นั่นคือ ถูกปรับโทษโดยตัวเอง) ถ้าเขากิน เพราะว่าเขามีได้กินโดยความเชื่อ” (ข้อ 23) ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและยอมจำนนมนุษย์ภายในต่อพระเจ้า เราก็ควรดำเนินตามการนำของใจวินิจฉัยผิดและชอบของเรา

ข้อ 15 และ 16: “แต่ถ้าพี่น้องของท่านโศกเศร้าด้วยอาหารของท่าน บัดนี้ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรัก อย่าทำลายคนนั้นด้วยอาหารของท่าน ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว แล้วอย่าให้การดีของพวกท่านเป็นที่ถูกกล่าวร้ายได้”

ก่อนหน้านั้นในการศึกษาค้นคว้าชุดนี้ผมได้เสนอแนะไปว่าเราต้องการผู้เชื่อจำนวนมากขึ้นที่มีวิญญาณและการปฏิบัติของชีวิตที่เปาโลได้สาธิตให้เห็นในการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา ในที่นี้เปาโลสอนว่าถ้าพี่น้องของคุณกำลังไม่สบายใจเพราะคุณกินอาหารบางอย่าง คุณก็ไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตตามกฎของความรักอีกต่อไปแล้ว อย่าปล่อยให้เสรีภาพของคุณมาทำลายคริสเตียนที่อ่อนแอกว่า “ผู้ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาแล้ว” มันเป็นความจริงที่ว่าเราไม่สามารถทำให้ทุกคนพอใจได้และทำให้พวกคลั่งศาสนาพอใจไม่ได้แน่นอน แต่แน่นอนว่าเราคงไม่อยากทำลายคำพยานของผู้เชื่อที่อ่อนแอแค่เพื่อความพอใจในการบริโภคอาหารหรือเพื่อความพอใจในการสวมใส่เสื้อผ้าที่อาจทำให้ผู้เชื่อที่อ่อนแอสะดุด

“ฉะนั้นอย่าให้การดีของพวกท่านเป็นที่ถูกกล่าวร้ายได้” นี้เป็นคำเตือนสติที่ดีและถูกต้องของข่าวประเสริฐ “การดี” ในที่นี้หมายถึงเสรีภาพแบบคริสเตียน อิสราภาพแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบซึ่งถูกชนะแล้วโดยพระคริสต์ แต่ซึ่งจะเสียชื่อเสียงไม่ได้ถ้ามันถูกใช้ในแบบที่ไม่เอาใจใส่และไร้ความรัก นั่นคือ ในการทำดี จงแน่ใจว่าสิ่งเหล่านั้นที่คุณทำถูกกระทำในลักษณะที่ไม่มีผู้ใดจะสามารถกล่าวร้ายเกี่ยวกับการกระทำต่างๆของคุณได้

ภาคพันธสัญญาใหม่ฉบับแปลของจูเอสท์แปลมันแบบนี้: “ดังนั้น จงเลิกปล่อยให้การดีของท่านถูกกล่าวร้ายในลักษณะที่เหยียดหยามและชั่วร้าย” คุณเคยได้ยินคำกล่าวสมัยโบราณใหม่ว่า “คุณขึ้นไปใช้ชีวิตของเขา (หรือของเธอ) ไม่ได้แน่นอน”? นั่นคือลักษณะชีวิตที่เราควรดำเนิน-ในแบบที่โลกวิจารณ์เราไม่ได้หรือกล่าวร้ายเราอย่างชัดตรงไม่ได้ และเราควรดำเนินชีวิตในแบบที่ผู้เชื่อที่อ่อนแอทั้งหลายไม่มีเหตุที่จะติเตียนเราเพราะสิ่งเหล่านั้นที่เราทำและสถานที่เหล่านั้นที่เราไป โปรดจำไว้ว่า- “ไม่มีผู้ใดในพวกเรามีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” เรามีอิทธิพลต่อผู้อื่นโดยสิ่งเหล่านั้นที่เราทำ สถานที่เหล่านั้นที่เราไป เพื่อนฝูงที่เราคบหา-และแม้แต่โดยสิ่งเหล่านั้นที่เรากินและดื่ม อย่างไรก็ตาม อย่าลืมเป็นอันขาดว่าการไถ่เป็นโดยพระคุณ โดยพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์-ไม่ใช่โดยการทำงานที่ดีทั้งหลายของเรา

ข้อ 17: “ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความปิติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระคัมภีร์คือหนังสือที่พิเศษ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้แต่ง และพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบในการบอกผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายให้บันทึกพระวจนะของพระเจ้า โปรดสังเกตว่าข้อ 17 มีโครงสร้างอย่างไร: ประการแรก “อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม” แต่อาณาจักรของพระเจ้าเป็น “ความชอบธรรม” ก่อน จากนั้นก็เป็น “สันติสุข” และต่อมาคือ “ความปิติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” ไม่อาจมีสันติสุขได้หากปราศจากความชอบธรรม เมื่อเราถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อ เราก็เข้าสู่สันติสุขกับพระเจ้า และสันติสุขนี้กับพระเจ้านำไปสู่ความชื่นชมยินดีในพระเจ้า: “... พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา... และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า...และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปิติยินดีในพระเจ้า” (รม. 5:1,2,11)

นักอรรถาธิบายที่โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวเรื่องนี้อย่างนี้: “คุณต้องไม่รื้อทำลายงานของพระเจ้าเพียงเพราะเห็นแก่อาหาร! ทุกสิ่งอาจไม่เป็นมลทิน แต่มันผิดที่คนๆหนึ่งจะปรากฏว่าเป็นหินสะอาดโดยสิ่งที่เขากิน วิธีทางที่ถูกต้องคือการละเว้นจากเนื้อสัตว์-หรือสิ่งใดที่พี่น้องของคุณรู้สึกว่าเป็นหินสะอาด แน่แน่นอนว่าจงรักษาความเชื่อมั่นของคุณเองไว้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ซึ่งเป็นเรื่องระหว่างตัวคุณเองกับพระเจ้า คนที่เคราะหัดคือผู้ที่ไม่มีเหตุสะอาดอันใดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาอนุญาตให้ตัวเองกิน แต่ถ้าผู้ใดมีข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับการกินและจากนั้นก็กิน นั่นก็ปรับโทษเขาในทันที มันไม่ใช่ความเชื่อที่ชักนำเขาให้กิน และการกระทำใดที่ไม่ตั้งอยู่บนความเชื่อก็เป็นบาป”

ข้อ 18: “เพราะว่าผู้ที่ในสิ่งเหล่านี้รับใช้พระคริสต์ก็เป็นผู้ที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์”

ในข้อ 18 ความจริงนี้ถูกนำเสนอ: ถ้าเรารับใช้พระคริสต์ในเรื่องของการกินและในสิ่งเหล่านั้นที่เราสวมใส่ สถานที่เหล่านั้นที่เราไป-ในนิสัยต่างๆของชีวิต-ถ้าเราจะมีดวงใจในสิ่งเหล่านั้น เราก็ “เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” และพระคริสต์ และเรา “เป็นที่ชอบใจของมนุษย์” ผมไม่เชื่อว่าผู้ใดจะสามารถดำเนินชีวิตที่ไร้บาปและสมบูรณ์แบบได้ เหมือนอย่างที่เราเคยได้ทรงดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาป แต่ผมเชื่อว่าเราถูกผูกมัดโดยหน้าที่ในฐานะผู้เชื่อที่จะดำเนินชีวิตที่ปราศจากติเตียน เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีให้เป็นผู้ที่ “ไร้ที่ติและไม่มีพิชภัย... ปราศจากตำหนิ’ ในท่ามกลาง ‘ชั่วอายุที่คดโกงและวิปลาส’ ซึ่งท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นท่านทั้งหลายส่องแสงเหมือนอย่างดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก” (พป. 2:15)

ข้อ 19: “เหตุฉะนั้นจึงให้พวกเราติดตามสิ่งทั้งหลายซึ่งทำให้เกิดสันติสุข และสิ่งเหล่านั้นซึ่งคนหนึ่งสามารถใช้เสริมสร้างอีกคนหนึ่งให้เจริญขึ้นได้”

ในที่นี้เปาโลเตือนสติเราให้ “ติดตามสิ่งทั้งหลายซึ่งทำให้เกิดสันติสุข” สิ่งเหล่านั้นซึ่ง “เสริมสร้าง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระพรมีแก่ผู้ที่สร้างสันติ และพระพรมีแก่ผู้ที่เสริมสร้างคนอื่นโดยวิธีปฏิบัติต่างๆของชีวิต-สิ่งเหล่านั้นที่เขาทำในกิจวัตรประจำวันของเขา” ในที่ทำงาน ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถเป็นแหล่งที่มาของจริงแห่งการเสริมสร้างแก่พี่น้องที่อ่อนแอกว่าได้ถ้าพวกเขามีความสุขและชื่นชมยินดี อ่อนโยนและกรุณา-และถ้าพวกเขาปรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างร้อนรนในที่ทำงาน เราจะต้อง “ติดตาม” เราจะต้องปรารถนา นิสัยเหล่านั้นแห่งชีวิตที่จะเสริมสร้าง เราไม่ควรทำสิ่งใดที่จะก่อให้เกิดความแตกแยกและความไม่สงบเด็ดขาด

ข้อ 20 และ 21: “อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างก็บริสุทธิ์จริง แต่เป็นการชั่วร้ายสำหรับผู้คนที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้หลงผิด เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใด ๆ ที่เป็นเหตุให้พี่น้องของท่านสะดุด หรือหลงผิด หรือถูกทำให้อ่อนแอ”

“อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “แน่นอนว่าพระเจ้าของคุณทรงเป็นใหญ่กว่าความอยากอาหารของคุณ แน่แน่นอนว่าคำพยานของคุณมีความสำคัญมากกว่าการสนองความหิวแห่งกระเพาะของคุณที่อยากกินเนื้อ แน่แน่นอนว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณล้ำลึกกว่าความหิวอาหารฝ่ายร่างกาย” และจากนั้นเปาโลเตือนใจเราอีกว่า “ทุกสิ่งทุก

อย่างก็บริสุทธิ์จริง แต่เป็นการชั่วร้ายสำหรับผู้นั้นที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้หลงผิด” ถ้าเรารู้ว่าเรากำลังทำให้คนอื่นสะดุดโดยสิ่งเหล่านั้นที่เราทำ เราก็ไม่ประพฤติดแบบคริสเตียนแน่นอนในการกระทำต่างๆของเรา

เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนในข้อ 21 ว่าเราต้องไม่ทำสิ่งใดที่ทำให้ “พี่น้อง...สะดุด หรือหลงผิด หรือถูกทำให้อ่อนแอ” คำเตือนสติของเขาก็คือว่าเราต้องไม่เป็นเหตุให้พี่น้องของเรา เพราะการใช้เสรีภาพของเราหรือการประพฤติดใดของเรา ต้องสะดุดหรือล้มลง อย่ากีดขวางหรือฉุดรั้งการเจริญเติบโตของคริสเตียนโดยทำให้เขาทำสิ่งที่ขัดต่อใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขา ดังนั้น สำหรับตอนนี้ เราต้องจัดแจงการดำเนินชีวิตของเราให้รองรับการดำเนินชีวิตของเขา เกรงว่าเขาจะอ่อนแออยู่ต่อไป (ดู 1 โครินธ์ 9:22)

ขอผมกล่าวในที่นี้สิ่งที่ผมกล่าวไปแล้วหลายครั้งในการประชุมต่างๆของผม: มีหลายสิ่งที่คริสเตียนทั้งหลายทำได้ที่จะไม่ปรับโทษพวกเขา แต่มีหลายสิ่งที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องไม่ทำเพราะว่าเราเป็นตัวแทนของพระเยซูเจ้าบนแผ่นดินโลก เราได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณล้วนๆ-แต่เราไม่ดำเนินชีวิตเพื่อตัวเราเอง ชีวิตของเราส่งผลต่อผู้อื่นในด้านดีหรือด้านเสีย

ข้อ 22 และ 23: “ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นสำหรับตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดที่ไม่กล่าวโทษตนเองในสิ่งซึ่งตนอนุญาตแล้วนั้นก็มีความสุข และผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญาถ้าเขากิน เพราะว่าเขามีได้กินโดยความเชื่อ ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป”

“ท่านมีความเชื่อหรือ” ความเชื่อในที่นี้อ้างอิงถึงหัวข้อที่อภิปรายอยู่-หัวข้อเรื่องเนื้อสัตว์ การถือวัน ฯลฯ พี่น้องที่เข้มแข็งในความเชื่อก็มีเสรีภาพในสิ่งเหล่านี้เพราะเขารู้ว่าเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณและพระคุณเท่านั้น แต่มีภัยอยู่ในเสรีภาพนี้เช่นกัน คนๆหนึ่งอาจไม่มีพื้นฐานมั่นคงอย่างที่เขาคิดว่าตัวเองมี และเขาอาจปล่อยให้ตัวเองทำสิ่งต่างๆซึ่งจะทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาปรับโทษเขาได้ หนทางสู่การมีความสุขคือการมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัดในสิ่งที่เราทำ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเรามีข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับวิถีแห่งการประพฤติด มันก็ไม่ปลอดภัยที่จะเสพสมในวิถีนั้น

เปาโลกำลังกล่าวว่า “คุณได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อไหม? คุณมีความเชื่อไหม? ฉะนั้นจึงมีความเชื่อต่อพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าในแบบที่ว่าเมื่อคุณเอนกายลงตอนกลางคืนและหลับตาใจวินิจฉัยผิดและชอบของคุณจะไม่ปรับโทษคุณเพราะสิ่งเหล่านั้นที่คุณได้กระทำในระหว่างวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่ไม่ปรับโทษตัวเองในสิ่งนั้นซึ่งเขาอนุญาต” ความสุขมีแก่ผู้ที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัดต่อพระเจ้า เพราะเขาได้ดำเนินชีวิตที่แยกออกอุทิศตัว และถูกนำพาโดยพระวิญญาณ

“ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญาถ้าเขากิน...” นี้ไม่ได้สอนว่าถ้าผู้เชื่อกินเนื้อสัตว์ แต่ก็ยังสงสัยว่ามันถูกหรือผิด เขาก็จะตกนรกเพราะการกินเนื้อสัตว์นั้น โปรดอย่ากล่าวหาพระเจ้าว่าประหาคความรอดที่อ่อนแอและราคาถูกขนาดนั้นจนเนื้อสัตว์ชิ้นเดียวก็ทำให้เราตกนรกได้ มันแค่หมายความว่าคนๆนั้นถูกปรับโทษโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของตัวเอง “เพราะว่าเขามีได้กินโดยความเชื่อ”-หรือ “เพราะว่ามันไม่ได้เกิดจากความเชื่อ” การกระทำของเขาไม่ได้ไหลออกมาจากความไว้วางใจของเขาในพระคริสต์

ถ้าคุณทำสิ่งต่างๆที่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของคุณบอกคุณไม่ให้ทำ และถ้าคุณมีส่วนร่วมในสิ่งต่างๆที่ชวนสงสัย คุณก็จะถูกตัดสิน เพราะสิ่งเหล่านั้นที่คุณกำลังทำไม่อยู่ในความเชื่อ แต่ในความสงสัย พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่เราทำที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป พระคริสต์ทรงไถ่ผู้เชื่อแล้วจากการถือพิธีการทุกอย่าง แต่การไม่วางใจพระคริสต์ในสิ่งเหล่านี้ก็เทียบเท่ากับการไม่วางใจความรอดอันสมบูรณ์แบบที่พระคริสต์ทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ ดังนั้น “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป”

บทที่ 15

15:1 ดังนั้น พวกเราที่แข็งแรงควรจะแบกรับความอ่อนไหวเหล่านั้นของคนที่ย่อแอ และไม่ทำให้ตัวเราเองพอใจ

15:2 จงให้พวกเราทุกคนกระทำเพื่อเพื่อนบ้านของตนพอใจ ให้เป็นประโยชน์สำหรับเขาเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น

15:3 เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำให้พระองค์เองพอพระทัย แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คำติเตียนต่าง ๆ ของบรรดาคนที่ได้ติเตียนพระองค์ ได้ตกอยู่บนข้าพระองค์แล้ว’

15:4 เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ถูกเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นได้ถูกเขียนไว้เพื่อการเรียนรู้ของพวกเรา เพื่อว่าพวกเรา โดยความอดทนและการปลอบประโลมใจแห่งพระคัมภีร์ จะได้มีความหวัง

15:5 บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความอดทนและการปลอบประโลมใจโปรดช่วยพวกท่านให้มีน้ำหนึ่งใจเดียวต่อกันและกันตามอย่างพระเยซูคริสต์

15:6 เพื่อพวกท่าน ด้วยใจอันเดียวกันและปากอันเดียวกัน จะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า คือพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

15:7 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงต้อนรับกันและกัน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงต้อนรับพวกเราเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า

15:8 บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าว ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้แห่งพวกท่านที่เข้าสู่หนัดเพื่อความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันบรรดาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย

15:9 และเพื่อที่พวกคนต่างชาติจะได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จะสารภาพต่อพระองค์ในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์’

15:10 และพระองค์ตรัสอีกว่า ‘จงปิติยินดี พวกเจ้า ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย กับประชากรของพระองค์’

15:11 และตรัสอีกว่า ‘จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด พวกเจ้า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย และจงสรรเสริญพระองค์ พวกเจ้าชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย’

15:12 และท่านอัสยาห์กล่าวอีกว่า ‘จะมีรากอันหนึ่งของเจสซี และพระองค์ที่จะทรงขึ้นมาเพื่อครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ ในพระองค์นั้นบรรดาประชาชาติจะวางใจ’

15:13 บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้พวกท่านบริบูรณ์ด้วยความปิติยินดีและสันติสุขในการเชื่อ เพื่อพวกท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวัง โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

15:14 และข้าพเจ้าเองมีความเชื่อมั่นเรื่องพวกท่านด้วย พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ว่าพวกท่านเช่นกันก็บริบูรณ์ด้วยความดีเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

15:15 แต่อย่างไรก็ตาม พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้เขียนด้วยใจกล้ามากขึ้นถึงพวกท่านในบางเรื่อง เพื่อเตือนความจำของพวกท่าน เพราะเหตุพระคุณที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าจากพระเจ้า

15:16 เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ต่อพวกคนต่างชาติ โดยรับใช้ข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกคนต่างชาตินั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย โดยถูกแยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

15:17 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีที่จะรอดได้โดยทางพระเยซูคริสต์ในสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า

15:18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างถึงสิ่งใด ๆ เหล่านี้ซึ่งพระคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำโดยทางข้าพเจ้า เพื่อให้พวกคนต่างชาติเชื่อฟัง โดยทางถ้อยคำและกิจการ

15:19 ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม และอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างเต็มที่

- 15:20 ใช่แล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามอย่างหนักเช่นนั้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ในที่ซึ่งพระนามของพระคริสต์ได้ถูกเอ่ยแล้ว
เกรงว่าข้าพเจ้าจะก่อสร้างขึ้นบนรากฐานของอีกคนหนึ่ง
- 15:21 แต่ตามที่มิเชียนไว้แล้วว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ พวกเขาก็จะได้เห็น และคนทั้งหลายที่ไม่เคยได้ยินก็
จะเข้าใจ’
- 15:22 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกขัดขวางอย่างมากจากการมาหาพวกท่านด้วย
- 15:23 แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหา
พวกท่าน
- 15:24 เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่า
จะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความ
ความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว
- 15:25 แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน
- 15:26 เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วนให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจน
ซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 15:27 การกระทำสิ่งนี้ได้ทำให้พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจจริง ๆ และพวกเขาก็เป็นลูกหนี้ของวิสุทธิชนเหล่านั้น เพราะว่าถ้าคนต่าง
ชาติได้ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณของพวกวิสุทธิชน หน้าที่ของพวกเขาก็คือการรับใช้พวกวิสุทธิชนใน
สิ่งของต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนังด้วย
- 15:28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวก
ท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น
- 15:29 และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของ
พระคริสต์
- 15:30 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และเพราะเห็นแก่ความรักของพระ
วิญญาณ ว่าพวกท่านจะพยายามอย่างหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในการอธิษฐานต่าง ๆ ของพวกท่านต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า
- 15:31 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อการรับใช้ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้ากระทำ
เพื่อกรุงเยรูซาเล็ม จะเป็นทีพอใจของพวกวิสุทธิชน
- 15:32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความปิติยินดีโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า และจะได้รับความสดชื่นกับพวกท่าน
- 15:33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขโปรดสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

ผู้เชื่อทั้งหลายต้องต้อนรับซึ่งกันและกัน

พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา

ข้อ 1 และ 2: “ดังนั้น พวกเราที่แข็งแรงควรจะแบกรับความอ่อนไหวเหล่านั้นของคนที่ย่อแอ และไม่ทำให้ตัวเราเอง
พอใจ จงให้พวกเราทุกคนกระทำให้เพื่อนบ้านของตนพอใจ ให้เป็นประโยชน์สำหรับเขาเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น”

ในบทที่ 15 เรามีเนื้อหาต่อเนื่องของบัญญัติแห่งความรักซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้เชื่อและสิ่งต่างๆที่ชวนสงสัย ในที่นี้กฎของ
ความรักแบบคริสเตียนที่ถูกลงไว้ในโรม 14:21 ถูกขยายใหญ่ การ “แบกรับความอ่อนไหวเหล่านั้นของคนที่ย่อแอ” คือการที่
คริสเตียน “ที่เข้มแข็ง” ปฏิเสธตัวเองในเรื่องอาหาร-หรือในเรื่องสิ่งใดที่เขารู้ว่าถูกต้อง-เพื่อที่จะช่วยเหลือพี่น้องที่ย่อแอที่ถือว่า
สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผิด การปฏิเสธตัวเองบางสิ่งที่เป็นสิทธิ์โดยชอบของเขา คือ “ภาระ” ที่จะต้องแบกรับ มันคือดั่งมั่งงั่งที่หนัก
นอกจากว่าความรักให้พลังกำลังที่จะแบกมัน

เราจะต้องหมายความว่าเปาโลไม่ได้บอกคริสเตียนที่อ่อนแอให้ตริกรองเกี่ยวกับน้ำหนักและภาระนั้นที่ตนกำลังบังคับผู้อื่นให้แบก เพราะว่าถ้าเขามีอำนาจที่จะตริกรอง เขาก็คงไม่อ่อนแอ

เปาโลเสริมว่าคนที่อ่อนแอต้องถูกทำให้พอใจ “ให้เป็นประโยชน์สำหรับเขาเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น” การเอาใจแต่คนคลั่งศาสนาเท่านั้น (ซึ่งไม่เสริมสร้างเขาในฝ่ายวิญญาณ) ก็ไม่เป็นผลดีแก่เขา การปฏิบัติเพื่อทำให้คริสเตียนที่อ่อนแอ “พอใจ” อันนำไปสู่ “การเสริมสร้าง” ก็คือ การที่คริสเตียนที่เข้มแข็งยอมสละบางสิ่งที่ทำได้ไม่ผิดเมื่อมันจัดเหตุให้เกิดการทดลองออกไปและช่วยคริสเตียนที่อ่อนแอนั้นให้ดำเนินชีวิตที่พอพระทัยพระเจ้าได้อย่างง่ายดายมากขึ้น คำเตือนสตินี้ในข้อ 2 มีเหตุผลของมันในพระคำข้อถัดไป:

ข้อ 3: “เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำให้พระองค์เองพอพระทัย แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คำติเตียนต่าง ๆ ของบรรดาคนที่ได้ติเตียนพระองค์ ได้ตกอยู่บนข้าพระองค์แล้ว’”

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่เห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ตัวเอง และปรารถนาสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้ตัวเองพอใจอยู่เสมอ เปาโลสนับสนุนคำเตือนสติของตนโดยการอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ “มิได้ทรงกระทำให้พระองค์เองพอพระทัย” มันควรเป็นคำปลอบโยนที่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ทรงทำให้พระองค์เองพอพระทัย แต่ทรงแบกรับความอายและความปวดร้าวแห่งกางเขนนั้นเพื่อเราจะได้รับความรอด เนื่องจากพระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อเราแล้ว เราจึงควรเต็มใจที่จะทำตามแบบอย่างของพระองค์ เท่าที่เป็นไปได้ในแบบมนุษย์ คนเหล่านั้นที่อ้างว่ามีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณควรอดทนมาก ๆ กับคริสเตียนทั้งหลายที่อ่อนแอและควรทนกับพวกเขา โดยทำเต็มที่เพื่อช่วยพวกเขาให้กลายเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้น

“...ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คำติเตียนต่าง ๆ ของบรรดาคนที่ได้ติเตียนพระองค์ ได้ตกอยู่บนข้าพระองค์แล้ว’” เปาโลยกคำพูดในที่นี้มาจากเพลงสดุดี 69:9 พระเยซูทรงรับแบกคำติเตียนต่าง ๆ บนแผ่นหลังของพระองค์ซึ่งคำติเตียนเหล่านั้นถูกถาโถมเข้าไปใส่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ (อ่านกิจการ 9:1,4,5 และ 1 เปโตร 2:23,24 เช่นกัน)

ข้อ 4: “เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ถูกเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นได้ถูกเขียนไว้เพื่อการเรียนรู้ของพวกเรา เพื่อว่าพวกเรา โดยความอดทนและการปลอบประโลมใจแห่งพระคัมภีร์ จะได้มีความหวัง”

เปาโลบอกทิโมธีผู้รับใช้หนุ่มว่า: “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดี สำหรับการสอนในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีพร้อม ถูกเตรียมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16,17)

เขากล่าวตรงนี้ในหนังสือโรมว่า “สิ่งใดก็ตามที่ได้ถูกเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น” -นั่นคือ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด (และหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้น) - “ได้ถูกเขียนไว้” และถูกมอบไว้แก่เรา “เพื่อการเรียนรู้ของพวกเรา” และการสั่งสอนพวกเรา ภาคพันธสัญญาเดิมอุดมไปด้วยแบบอย่างทั้งหลายของชีวิตที่ปฏิเสธตนเอง บริบูรณ์สู่การถวายเกียรติแด่พระเจ้า และดังนั้นจึงส่งเสริม “ความอดทน” และให้ “การปลอบประโลมใจ” ซึ่งเราต้องการในชีวิตนี้ บันทึกแบบอย่างเหล่านี้ในพระคัมภีร์ที่เปาโลใช้เป็นสิทธิอำนาจเพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ในอดีตอย่างไร พระองค์ก็ทรงกระทำกิจตอนนี้อย่างนั้น พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง

ข้อ 5 และ 6: “บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความอดทนและการปลอบประโลมใจโปรดช่วยพวกท่านให้มีน้ำหนึ่งใจเดียวต่อกัน และกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกท่าน ด้วยใจอันเดียวกันและปากอันเดียวกัน จะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า คือพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

“บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความอดทนและการปลอบประโลมใจโปรดช่วยพวกท่านให้มี...” เปาโลอธิษฐานว่าคริสเตียนทั้งหลายในการใช้พระคัมภีร์ของพวกเขาก็จะได้มีความอดทนและการปลอบประโลมใจซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา ถึงอย่างไรแล้วพระคุณเหล่านี้ก็เป็นของประทานของพระเจ้า แต่พระองค์ประทานให้ผ่านทางพระวจนะของพระองค์ โดยคุณสมบัติสองประการนี้เช่นกัน พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขา “มีน้ำหนึ่งใจเดียวต่อกันและกัน” คือความคิดตามอย่างของพระคริสต์

“...เพื่อพวกท่าน ด้วยใจอันเดียวกันและปากอันเดียวกัน จะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า...” เมื่อคริสตจักรถวายเกียรติพระเจ้าด้วยใจเดียวและปากเดียว มันก็ข้ามผ่านความยุ่งยากทั้งปวงของบทที่ 14 นี้ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะมีทัศนคติเดียวกันเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ต่างๆ-หรือสิ่งอื่นที่น่ากังวล-แต่ถึงแม้ว่ามีทัศนคติที่แตกต่างกันในเรื่องอาหาร พวกเขาก็ต้องไม่แตกแยกกันในการนมัสการพระเจ้าของพวกเขา นี่คือความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบคริสเตียนที่แท้จริง

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้น พวกท่านจึงต้อนรับกันและกัน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับพวกเราเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า”

บัดนี้ไม่ใช่คำเตือนสติแก่ผู้ที่เข้มแข็งให้ทนผู้อ่อนแอ แบบในข้อ 1 แต่กล่าวแก่ทั้งผู้ที่เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ พวกเขาจะต้อง “ต้อนรับ...กันและกัน” ในการร่วมสามัคคีธรรมและความโพรดปราน “เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับ” ทั้งสองพวกไว้กับพระองค์แล้ว ถ้าพระคริสต์ทรงยอมรับคนทั้งหลายพร้อมกับความอ่อนด้อยทั้งหมดของพวกเขาและไม่สนพระทัยเรื่องรองลงมาทั้งหลายของพวกเขา เราก็ควรทำแบบนั้นเช่นกัน

หากคุณประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูเจ้า ก็จงปฏิบัติความถ่อมใจนั้นในการดำเนินชีวิตประจำวันของคุณ ความไม่เห็นแก่ตัวนั้นที่พระองค์ทรงปฏิบัติแล้ว จงทำทุกสิ่งที่คุณทำ “เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า”-ไม่ใช่เพื่อทำให้ตัวเองพอใจ ไม่ใช่เพื่ออวดตัว แต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า คุณไม่ใช่เจ้าของตัวคุณเอง คุณถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่ง พระเจ้าทรงอยากได้จิตใจของคุณ วิญญาณของคุณ และร่างกายของคุณ...พระองค์ทรงอยากได้คุณ!

ข้อ 8: “บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้แห่งพวกที่เข้าสู่หนัดเพื่อความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันบรรดาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย”

ในพระคำข้อนี้เปาโลกำลังชี้ให้เห็นอีกครั้ง “ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้แห่งพวกที่เข้าสู่หนัด...” ข้าพเจ้าประเสริฐมายัง “ยิวก่อน” และจากนั้นก็ไปยังคนต่างชาติ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอธิบายเรื่องนี้เองในคำตรัสของพระองค์เกี่ยวกับหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียคนนั้นในมัทธิว 15:24 ที่พระองค์ตรัสว่า “เรามีได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” นี่เป็นการสำเร็จจริงของพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอลเรื่องพระเมสสิยาห์- “เพื่อยืนยันบรรดาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย” แต่ที่ทรงทำเช่นนี้ก็เพื่อบรรลุจุดประสงค์ คือเพื่อคนต่างชาติจะรับข่าวประเสริฐผ่านทางชนชาติอิสราเอลและ “ได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์” (ข้อ 9) บทสรุปของข้อสนับสนุนทั้งหมดตั้งอยู่บนพระราชกิจของพระคริสต์อีกครั้งเพื่อคนทั้งสองพวก พระคริสต์ทรงรื้อทำลาย “กำแพงที่กั้นกลางนั้น” ระหว่างยิวกับคนต่างชาติ (อฟ. 2:14)-และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทำลายกำแพงที่กั้นกลางนั้นระหว่างสองประชาชาตินั้น

(หลักๆแล้วยิวเป็นผู้ที่ปฏิเสธที่จะกินเนื้อสัตว์ที่ถูกกล่าวถึงในบทที่ 14 ของหนังสือโรม แต่บัดนี้คุณจะสังเกตเห็นว่าคำว่า “เข้มแข็ง”, “อ่อนแอ”, และ “เนื้อสัตว์” ไม่ถูกใช้อีกเลยในจดหมายฝากฉบับนี้)

ข้อ 9-12: “และเพื่อที่พวกคนต่างชาติจะได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จะสารภาพต่อพระองค์ในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์’ และพระองค์ตรัสอีกว่า ‘จงปีติยินดี พวกเจ้า ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย กับประชากรของพระองค์’ และตรัสอีกว่า ‘จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด พวกเจ้า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย และจงสรรเสริญพระองค์ พวกเจ้า ชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย’ และท่านอิสยาห์กล่าวอีกว่า ‘จะมีรากอันหนึ่งของเจสซี และพระองค์ที่จะทรงขึ้นมาเพื่อครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ ในพระองค์นั้นบรรดาประชาชาติจะวางใจ’”

พระเยซูได้เสด็จมาเป็น “ผู้รับใช้” แก่ยิวก่อน จากนั้นจึงแก่คนต่างชาติ-และพระองค์ทรงปรนนิบัติคนทั้งสองพวก เพื่อที่โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ พวกยิวและพวกคนต่างชาติจะได้รับความรอดเหมือนกันและ “ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์”

“...ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า...” ในที่นี้เปาโลให้ข้อพระคำหลายตอนที่ยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิม ข้อพระคำอ้างอิงเหล่านั้นมีดังต่อไปนี้: เพลงสดุดี 18:49, พระราชบัญญัติ 32:43; เพลงสดุดี 117:1, และอิสยาห์ 11:1,10 ข้อที่ยกมาเหล่านี้ไม่ได้มีลักษณะเฉพาะตัวของพระสัญญาต่างๆแก่พวกคนต่างชาติ แต่ถึงกระนั้นพวกมันก็แสดงให้เห็นว่าแผนการแห่งความเมตตาของพระเจ้าเปิดรับพวกคนต่างชาติพร้อมกับพวกยิวมาตั้งแต่ต้น

ข้อ 13: “บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้พวกท่านบริบูรณ์ด้วยความปิติยินดีและสันติสุขในการเชื่อ เพื่อพวกท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวัง โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

นี่เป็นคำอธิบายของเปาโลที่ว่า “ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้” ผู้เชื่อทั้งหลาย “บริบูรณ์ด้วยความปิติยินดีและสันติสุข”-ซึ่งตรงข้ามกับการวิวาทและการโต้เถียงอันแสนเจ็บปวดที่เปาโลอภิปรายมาจนถึงตอนนี้ ในการอภิปรายนั้นเปาโลได้กล่าวเยาะเย้ยเกี่ยวกับการรอดพ้นและการยับยั้ง ความรักและการรับใช้ บัดนี้เขาใช้คำนั้นซึ่งให้แหล่งที่มาของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ความปิติยินดีและสันติสุขมา “ในการเชื่อ” และเปาโลปรารถนาให้พวกเขามีความปิติยินดีและสันติสุข เพื่อพวกเขาจะได้ “เปี่ยมด้วยความหวัง โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อนำความปิติยินดีมาให้ พระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความปิติยินดีของเราจะดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และเพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 15:11) เปโตรพรรณนาถึงมันว่า “ปิติยินดีด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) ความปิติยินดีนี้มาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจนกว่าคนๆหนึ่งรับความรอด-และทราบจนหมดข้อสงสัยว่าเขาได้รับความรอดแล้ว-เขาก็ไม่สามารถปิติยินดีในพระพรเหล่านั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

งานรับใช้และการเดินทางที่จะมาถึงของเปาโล

ข้อ 14 และ 15: “และข้าพเจ้าเองมีความเชื่อมั่นเรื่องพวกท่านด้วย พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ว่าพวกท่านเช่นกันก็บริบูรณ์ด้วยความดี เปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้เขียนด้วยใจกล้ามากขึ้นถึงพวกท่านในบางเรื่อง เพื่อเตือนความจำของพวกท่าน เพราะเหตุพระคุณที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าจากพระเจ้า”

ในที่นี้เปาโลมีถ้อยคำอันดีสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่กรุงโรม เขาชมเชยพวกเขาอย่างมาก เขาไม่ได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้เพื่อประณามพวกเขาหรือตักเตือนพวกเขา เขา “เชื่อมั่น” ว่าพวกเขา ซึ่งเป็น “พี่น้องทั้งหลาย” ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่ “บริบูรณ์ด้วยความดี” และ “เปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง” นอกจากนี้ พวกเขามีใจฝึกฝฝายวิญญาณมากพอที่จะ “เตือนสติกันและกัน” ด้วย

ในข้อ 15 เปาโลกล่าวว่า “แต่อย่างไรก็ตาม...ข้าพเจ้าได้เขียน... เพื่อเตือนความจำของพวกท่าน...” เขาเขียนถึงผู้เชื่อชาวโรมเหล่านั้นมิใช่เพื่อสั่งสอนมากเท่ากับเพื่อ “เตือนความจำของพวกเขา” เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำอยู่แล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกท่านซึ่งเป็นผู้เชื่อที่กรุงโรมเป็นคนเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกท่านตั้งมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า-นั่นคือ พวกท่านส่วนใหญ่ แต่ข้าพเจ้าต้องเตือนใจพวกท่านว่าโดยพระคุณเราจึงได้รับความรอด โดยพระคุณเราจึงเป็นผู้มีชัยชนะ และเราจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อเพราะความโปรดปรานของพระเจ้าซึ่งไม่ขึ้นกับการกระทำที่มีต่อเราในฐานะคนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรก”

ข้อ 16: “เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ต่อพวกคนต่างชาติ โดยรับใช้ชาวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกคนต่างชาตินั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย โดยถูกแยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

จำไว้ว่า เปาโลเป็นยิวสัญชาติโรมที่เป็นไทตั้งแต่เกิด ถึงกระนั้นพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้ “เป็นผู้รับใช้ (อัครทูต) ของพระเยซูคริสต์ต่อพวกคนต่างชาติ” ดังที่ได้ถูกชี้ให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ในการศึกษาค้นคว้านี้ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงยกย่อง

หน้าที่ของข้าพเจ้า” (11:13) ในบทที่ 9 ข้อ 3 เปาโลร้องประกาศว่าเขาเต็มใจที่จะ “ถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์” หากเขาสามารถช่วยชนชาติของเขาเองให้รอดได้ ในบทที่ 10 ข้อ 1 และ 2 เขาอ้อนวอนขอความรอดของพวกเขา เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้” ถึงกระนั้นบัดนี้เขาสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ได้ประทานพระคุณแก่เขา (ข้อ 15) เพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้แก่พวกคนต่างชาติ เมื่อเสียงอ้อนวอนนั้นมาถึง “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด” (กิจการ 16:6-11) เขาก็ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตจากสวรรค์นั้น เขาเชื่อฟัง เขาไป และเขาได้รับใช้เป็นอย่างดีแก่พวกคนต่างชาติ

“...เพื่อการถวายพวกคนต่างชาตินั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย...” วูเอสท์กล่าวว่า: “การถวายนั้นซึ่งเปาโลเริ่มต้นเองในฐานะเป็นการถวายแด่พระเจ้าคือคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติ และหน้าที่แบบปุโรหิตในการถวายเครื่องบูชานี้คือ การประกาศข่าวประเสริฐ”

ข้อ 17-19: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีที่จะรอดได้โดยทางพระเยซูคริสต์ในสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างถึงสิ่งใด ๆ เหล่านี้ซึ่งพระคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำโดยทางข้าพเจ้า เพื่อให้พวกคนต่างชาติเชื่อฟัง โดยทางถ้อยคำและกิจการ ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม และอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคัม ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างเต็มที่”

ในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลกำลังให้คำพยานส่วนตัว เขามีความมั่นใจในการเขียนถึงชาวโรมเหล่านั้น เพราะเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงมีที่จะรอดได้” แต่ไม่มีความรอดตัวในการนี้เลย เพราะความมั่นใจของเขามีมา “โดยทางพระเยซูคริสต์ในสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า” เท่านั้น เขาอ้อวอดในพระคริสต์เท่านั้น ในพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์

“เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้าง...” เกี่ยวกับเนื้อหาของข้อ 18 การอวดอ้างอื่นๆทั้งหมดเปาโลปฏิเสธ กล่าวอีกนัยหนึ่งเปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่บังอาจที่จะกล่าวถึงสิ่งใดนอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำโดยข้าพเจ้า...” วูเอสท์กล่าวว่า: “สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำผ่านทางเปาโล พระองค์ได้ทรงกระทำโดยเล็งเห็นถึงความเชื่อฟังในส่วนของพวกคนต่างชาติ การรวมกันนี้-พระคริสต์ที่ทรงกระทำกิจในเปาโล ‘เพื่อทำให้พวกคนต่างชาติเชื่อฟัง’ ต่อข่าวประเสริฐ-คือเหตุผลที่ทำให้เปาโลเขียนไปยังกรุงโรม มันไม่ได้มาจากแรงกระตุ้นของเขาเอง แต่ในพระคริสต์เขาจึงทำเช่นนั้น และชาวโรมเหล่านั้นในฐานะเป็นพวกคนต่างชาติก็อยู่ภายในขอบเขตนั้นซึ่งพระคริสต์ทรงกระทำกิจผ่านทางเขา”

“...ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์...” เปาโลเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์หลายประการ-แต่ “โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า” เท่านั้น เขาไม่รับความดีความชอบเลยสำหรับสิ่งใดที่เขาเคยทำสำเร็จ มีอยู่คราวหนึ่งชายคนหนึ่งตกมาจากหน้าต่างตอมเตียงคืน “และเมื่อถูกนำตัวขึ้นก็ตายเสียแล้ว” (กิจการ 20:9-12) เปาโลอธิษฐานเพื่อเขาและเขาก็ถูกทำให้เป็นขึ้น เปาโลเองถูกลากตัวออกไปนอกเมืองหนึ่งเพราะถูกคิดว่าตายเสียแล้ว-แต่วันถัดมาเขาก็ออกเดินทางต่อไป (กิจการ 14:19,20) เพื่อหลบหนีภัยอันตรายในอีกคราวหนึ่ง เขาถูกหย่อนข้ามกำแพงลงมาในตะกร้าใบหนึ่ง (กิจการ 9:23-25) บนเกาะๆหนึ่งเขาถูกงูพิษกัด-แต่เขาไม่ได้ตาย (กิจการ 28:1-6) พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์หลายอย่างในชีวิตของเขา-แต่เขาถวายเกียรติทั้งสิ้นแด่พระเจ้า

ในข้อ 19 เปาโลเป็นพยานว่าเขา “ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างเต็มที่”-ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแบบที่เขาอยากประกาศ แต่เป็นสิ่งที่พระคริสต์ตรัสว่าจงประกาศ คุณจะจำได้ว่าเปาโลได้รับคำสั่งบนถนนไปเมืองตามัสกัส ให้ “เข้าไปในเมือง และจะบอกให้ทราบ ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด” (กิจการ 9:6) เขาไป...เขาได้รับคำสั่ง...และเขาเริ่มการประชุมฟื้นฟูเป็นชุดทันทีโดยมีหัวข้อหนึ่งเดียวเท่านั้น: พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 20 และ 21: “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามอย่างหนักเช่นนั้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ในที่ซึ่งพระนามของพระคริสต์ได้ถูกเอ่ยแล้ว เกรงว่าข้าพเจ้าจะก่อสร้างขึ้นบนรากฐานของอีกคนหนึ่ง แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ พวกเขา ก็จะให้เห็น และคนทั้งหลายที่ไม่เคยได้ยินก็จะเข้าใจ’”

เปาโลตีความพันธกิจที่เฝ้าไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐ (มาระโก 16:15) ว่าหมายความว่า (อย่างน้อยก็สำหรับเขา) ไม่ใช่ว่าเขาควรติดตามใครสักคนที่ได้เปิดทางสู่พวกเขาคนต่างชาติแล้ว แต่ว่าเขาควรไปเป็นผู้แรก มันเป็นจุดมุ่งหมายของเขา ความไฝ่ฝันของเขา “ที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ในที่ซึ่งพระนามของพระคริสต์ได้ถูกเอ่ยแล้ว...” เขาค้นหาสถานที่ที่พระนามของพระคริสต์ไม่เคยถูกกล่าวถึง และเขาไปยังสถานที่แห่งนั้นและประกาศพระคริสต์ เราต้องแสวงหาสถานที่ที่อยู่ห่างไกลเช่นกันที่ข่าวประเสริฐไม่เคยถูกประกาศ และเราต้องไปที่นั่นเพื่อยกชูซึ่งที่เป็อนพระโลหิต เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์อย่างที่ยัครทูตเปาโลได้กระทำ

“...เกรงว่าข้าพเจ้าจะก่อสร้างขึ้นบนรากฐานของอีกคนหนึ่ง” เปาโลเชื่อมั่นเป็นงานของเขาในฐานะอัครทูตที่จะวางรากฐาน (1 คร. 3:10) และปล่อยให้ผู้อื่นทำการก่อสร้าง อย่างไรก็ตามเขาได้เทศนาปีหนึ่งแก่คริสตจักรนั้นในเมืองอันโทอิทอลหลังจากที่มันถูกก่อตั้งแล้ว (กิจการ 11:19-26) บัดนี้เขาปรารถนาที่จะไปเยือนคริสตจักรที่กรุงโรม-ไม่ใช่เพื่ออาศัยอยู่กับพวกเขาแน่นอน แต่แค่ระหว่างทางไปสู่สเปน ดังที่เราจะเห็นในข้อ 24

“แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า...” ในข้อ 21 เปาโลอ้างอิงไปยังอิสยาห์ 52:15 ที่เราอ่านว่า: “เพราะสิ่งที่ไม่เคยถูกบอกเล่าให้พวกเขา พวกเขา ก็จะเห็น และสิ่งซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยิน พวกเขาจะพิจารณา”

ข้อ 22-24: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกขัดขวางอย่างมากจากการมาหาพวกท่านด้วย แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแคว้นแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีนี้จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว”

เปาโลเป็นพยานรับรองตรงนี้ว่าเขา “มีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปี” ที่จะไปเยี่ยมคริสตจักรที่กรุงโรม (อ่านบทที่ 1 ข้อ 9-15 อีกครั้ง) แต่เขา “ถูกขัดขวางอย่างมาก” เพราะงานอันมากมาย บัดนี้เปาโลได้เอาอุปสรรคออกไปแล้วโดยการทำให้ทุกสิ่งที่ต้องกระทำ “ในแคว้นเหล่านี้” เขาได้ไปทั่ว “แคว้นเหล่านี้” และก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งแล้ว และบัดนี้เขาก็พร้อมแล้วที่จะทำให้ความปรารถนาตลอดหลายปีมานี้ของเขาสำเร็จจริงในการไปเยือนกรุงโรม เขาหวังว่าจะทำเช่นนี้เมื่อเขาเดินทาง “ไปยังประเทศสเปน” มันน่าทึ่งตรงนี้ที่ว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่าจุดประสงค์หลักของเขาคือการไปเยือนกรุงโรม แม้ว่าเขาปรารถนาเช่นนั้นมากก็ตาม แต่เป็นการแวะในการเดินทางของเขา ระหว่างทางไปสู่ความสมหวังที่สูงส่งกว่าของเขาในการประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งมันไม่เคยถูกประกาศ

ไม่ว่าเปาโลไปถึงสเปนหรือไม่นั้น เราไม่ทราบแน่นอน แต่เราทราบว่าเขาไปถึงกรุงโรมในที่สุด ถึงแม้ว่าเขาไปถึงโดยถูกล่ามโซ่เป็นนักโทษก็ตาม (อ่านกิจการ 28:16-31) เขาได้รับอภิสิทธิ์ในการร่วมสมาคมศิษย์กับผู้เชื่อบางคนเหล่านั้นในกรุงโรม

ข้อ 25-27: “แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วนให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม การกระทำสิ่งนี้ได้ทำให้พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจจริง ๆ และพวกเขาก็เป็นลูกหนี้ของวิสุทธิชนเหล่านั้น เพราะว่าถ้าคนต่างชาติได้ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณของพวกวิสุทธิชน หน้าที่ของพวกเขา ก็คือการรับใช้พวกวิสุทธิชนในสิ่งของต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนังด้วย”

เปาโลไม่สามารถไปหาพี่น้องชาวโรมเหล่านั้นทันทีได้ เพราะว่าเขายังมีหน้าที่หนึ่งที่ต้องกระทำ เขาต้อง “ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน” ซึ่งเขาจะนำ “ทรัพย์บางส่วน” ไปส่งให้พวกเขาจาก “พวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา” บทที่ 8 และ 9 ของ 2 โครินธ์ แสดงให้เห็นว่าใจของเปาโลมุ่งมั่นในการนำทรัพย์นี้ไปส่ง การเดินทางที่ตั้งใจไว้นี้ถูกกล่าวถึงเช่นกันในกิจการ 19:21

“การกระทำสิ่งนี้ได้ทำให้พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจ...”-นั่นคือ พวกเขาได้ทำเช่นนั้นอย่างชื่นบานและเต็มใจ เปาโลชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนียพอใจที่จะระดมเงินนี้ “ให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” เพราะว่า “คนต่างชาติได้ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณของพวกวิสุทธิชน”-พระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นแห่งความรอด-และพวกเขาเป็น “ลูกหนี้” ต่อพวกยิวเพราะพระพรเหล่านั้น ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสว่า “ความรอดเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) เนื่องจากพวกคนต่างชาติเป็นผู้เข้าส่วนในพระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นเพราะพวกยิว มันจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่พวกคนต่างชาติร่วมแบ่งปัน “สิ่งของต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนัง”-นั่นคือ เสื้อผ้า อาหาร และสิ่งของจำเป็นต่างๆแห่งชีวิต-กับพวกยิวที่ขัดสนเหล่านั้น แน่แน่นอนว่าเปาโลมีความยินดียิ่งนักในการสามารถที่จะนำของถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำส่งแก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนที่นั่น

ข้อ 28: “เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น”

เงินที่ร่วมบริจาคนั้นเป็น “ผล” ของข่าวประเสริฐในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ “การประทับตรา” คือการรับรองความจริงแท้ เพื่อทำให้เป็นของใครคนหนึ่งเอง “เราไม่อาจกล่าวชัดเจนได้ในการใช้คำว่า ‘ประทับตรา’ มันอาจเสนอแนะว่าเปาโล ในการนำส่งเงินนั้นแก่พวกวิสุทธิชน รับรองความจริงแท้ของมันแก่พวกเขาว่าเป็นผลของ ‘ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย’ ของพวกเขาซึ่งได้ถูกหว่านท่ามกลางพวกคนต่างชาติ หรือมันอาจหมายความได้ว่า ‘เมื่อข้าพเจ้านำส่งผลนี้แก่พวกเขาให้เป็นที่ทรัพย์สินของพวกเขาแล้ว’” (วุเอสท์) ไม่ว่าจะอย่างไร ข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายตรงนี้ก็คือว่าเปาโลกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าเสร็จสิ้นงานรับใช้ของข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปน” ตามที่ผมกล่าวไปแล้ว มันไม่ชัดเจนว่าเขาไปถึงประเทศสเปนหรือไม่ แต่เราทราบว่าเขาใช้เวลาช่วงหนึ่งในกรุงโรม

ข้อ 29: “และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์”

เปาโลเป็นชายที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า เขาประกาศความเต็มเปี่ยมแห่งข่าวประเสริฐเสมอ-และหัวใจของข่าวประเสริฐ ในความคิดของเปาโล คือการทนทุกข์เหล่านั้น การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาไม่รู้ว่าเขาจะได้มาถึงกรุงโรมเมื่อไร และเขาไม่รู้ว่าเหตุการณ์ใดบ้างจะเกิดขึ้นกับเขา แต่เขาแน่ใจเรื่องสภาพหัวใจของเขาเองและเขามีความมั่นใจถึงที่สุดในพระคริสต์ เปาโลทราบว่าเมื่อเขาไปถึงในกรุงโรมเขาก็จะ “มาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์”

ข้อ 30-32: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และเพราะเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ว่าพวกท่านจะพยายามอย่างหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในการอธิษฐานต่าง ๆ ของพวกท่านต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อการรับใช้ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้ากระทำเพื่อกรุงเยรูซาเล็ม จะเป็นที่พอใจของพวกวิสุทธิชน เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความปีติยินดีโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า และจะได้รับความสดชื่นกับพวกท่าน”

ในที่นี้เปาโลกำลังวิงวอนขอคำอธิษฐาน เขารู้ว่าอคติที่มีต่อตัวเขาเองมีอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาขอร้องผู้เชื่อชาวโรมเหล่านั้น “เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า” และโดยทางความรักที่พระวิญญาณประทานให้แก่วิสุทธิชนทั้งหลายซึ่งกันและกัน ที่พวกเขาจะ “พยายามอย่างหนักด้วยกัน” กับเขาในคำอธิษฐานต่างๆของพวกเขาเพื่อเขา พวกเขาอยู่ห่างกันหลายไมล์ และพวกเขาไม่อาจทราบได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาในวันใด แต่พระเจ้าทรงทราบ และคำอธิษฐานต่างๆของพวกเขาจะเกิดผล คนของพระเจ้าทุกคนต้องการและอยากได้คำอธิษฐานต่างๆของผู้คนของพระเจ้าเพื่อตัวเอง

สองสิ่งต้องถูกอธิษฐานเมื่อเกี่ยวกับการเดินทางของเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็ม: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อการรับใช้ของข้าพเจ้า... จะเป็นที่พอใจของพวกวิสุทธิชน” ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นอัครทูต

ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เขาก็ไม่ถูกละเว้นจากความเกลียดชังของมนุษย์ ความกลัวของเขาในตอนนี้มีสองประการ: พวกเขาไม่เชื่อใน
แคว้นยูเดียอาจหาช่องที่จะทำลายเขา และพวกวิสุทธิชนอาจปฏิเสธของฝากเหล่านั้นที่เขานำมาจากพวกพี่น้องที่เป็นคนต่างชาติ
เมื่อมองไปยังประวัติศาสตร์ของการไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มของเปาโลและการที่เขาถูกส่งไปยังกรุงโรมในโซ่ตรวนในท้าย
ที่สุด (กิจการ บทที่ 21-28) อาจมีคนกล่าวว่าคำอธิษฐานต่างๆของเขาไม่ได้รับคำตอบ แต่การปฏิบัติอันรุนแรงซึ่งเปาโลได้รับก็
แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดว่าเขาได้รับการช่วยให้พ้นอย่างไรและให้บทเรียนที่มีประโยชน์แก่เราเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงตอบ
คำอธิษฐาน ในการตอบคำอธิษฐานเหล่านั้นเราทราบพระเจ้าไม่ได้ทรงรักษาเปาโลให้พ้นจากภัยอันตรายเหล่านั้น แต่พระองค์
ทรงปกป้องเขาในภัยเหล่านั้น

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความปีติยินดี...” บทนี้ปิดท้ายด้วยความปรารถนาของเปาโลที่จะไปยังกรุงโรม
เขาตั้งตาคอยเวลาแห่งความปีติยินดีและการหยุดพักที่อยู่เหนือความกระวนกระวายและภัยอันตรายทั้งหลาย เขาปรารถนาที่จะ
ไปเยือนคริสตจักรที่กรุงโรม เพื่อร่วมแบ่งปันความชื่นชมยินดีและ “ได้รับความสดชื่น” ในที่ประชุมแสนวิเศษนั้นของผู้เชื่อทั้ง
หลาย แต่หลังจากความปรารถนาทั้งหมดของเขาและคำอธิษฐานทั้งหมดของพวกเขา มันก็ยังขึ้นอยู่กับ “น้ำพระทัยของ
พระเจ้า” เหมือนเดิม

พระเจ้าข้าขอปิดท้ายของบทนี้คือคำอธิษฐานของเปาโลที่ขอให้พระเจ้าทรงอยู่กับผู้เชื่อชาวโรมเหล่านั้น:

ข้อ 33: “บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขโปรดสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

- 16:1 ข้าพเจ้าขอแนะนำน้องสาวของพวกเราให้แก่พวกท่าน คือเพปี ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่เมืองเคนเครีย
- 16:2 ขอพวกท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สมกับเป็นพวกวิสุทธิชน และขอให้พวกท่านช่วยเหลือนางในกิจการใดก็ตามที่นางต้องการจากพวกท่าน เพราะนางได้เป็นผู้ที่ช่วยเหลือของคนมากมาย และของข้าพเจ้าเองด้วย
- 16:3 จงทักทายปราศรัยปรีศีสึลาและอาควิลลา เหล่าผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
- 16:4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขาเองเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณ และมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกคนต่างชาติด้วย
- 16:5 เช่นเดียวกัน จงทักทายปราศรัยคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขาทั้งสอง ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า ผู้เป็นผลแรกของแคว้นอาคายาถวายแด่พระคริสต์
- 16:6 จงทักทายปราศรัยมารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อพวกเรา
- 16:7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสและยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และบรรดาผู้เป็นนิกโทซร่วมกับข้าพเจ้า ผู้มีชื่อเสียงดีในท่ามกลางพวกอัครทูต ผู้ที่ได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย
- 16:8 จงทักทายปราศรัยอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 16:9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในพระคริสต์ และสหาคิสที่รักของข้าพเจ้า
- 16:10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเป็ลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยในพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส
- 16:11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า จงทักทายปราศรัยคนทั้งหลายแห่งครัวเรือนของนารซิสซัส ผู้ซึ่งอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 16:12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ตรากตรำทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รัก ผู้ซึ่งได้ตรากตรำทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 16:13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่ถูกเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและของข้าพเจ้า
- 16:14 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์มาส ปัทโรบัส เฮอร์เมส และบรรดาพี่น้องซึ่งอยู่กับเขาเหล่านั้น
- 16:15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส และยูเลีย เนเธัสและน้องสาวของเขา และโอลิมปัส และบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่กับคนเหล่านั้น
- 16:16 จงคำนับซึ่งกันและกันด้วยการจับอับบริสุทธี บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน
- 16:17 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยดูคนเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกันและการขัดเคืองใจต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น
- 16:18 เพราะว่าคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แต่ท้องของตัวเอง และโดยบรรดาถ้อยคำอันดีและคำอ่อนหวานหลอกลวงหัวใจของบรรดาคนไร้เดียงสา
- 16:19 ด้วยว่าความเชื่อฟังของพวกท่านได้เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะเหตุพวกท่าน แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ให้พวกท่านเป็นคนฉลาดต่อสิ่งซึ่งดี และไร้เดียงสาเกี่ยวกับความชั่วร้าย
- 16:20 และในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงกระทำให้ซาตานพกเข้าใต้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
- 16:21 ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า และลูซิอัส และยาโสน และไซลีปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน
- 16:22 ข้าพเจ้าเทอร์ทิวัส ผู้ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

16:23 กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน เอรัสที่สสมุหบัญชีของนครนี้ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน ทั้งควารัทสพี่น้องคนหนึ่ง

16:24 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

16:25 บัดนี้ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งพวกท่านให้มั่นคง ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า และตามการประกาศของพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยแห่งข้อความลึกถึ้นนั้น ซึ่งได้ถูกเก็บไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

16:26 แต่บัดนี้ ได้ถูกทำให้ปรากฏแจ้งแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดพยากรณ์ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ได้ทำให้เป็นที่รู้จักแก่ประชาชาติทั้งปวงเพื่อการเชื่อฟังแห่งความเชื่อ

16:27 ขอสง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่องค์เดียวโดยทางพระเยซูคริสต์ สิบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ส่วนที่ 7

การไหลออกของความรักแบบคริสเตียน

ข้อ 1 และ 2: “ข้าพเจ้าขอแนะนำน้องสาวของพวกเราให้แก่พวกท่าน คือเฟบี ผู้ซึ่งเป็นผู้ใช้ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่เมืองเคนเคเรีย ขอพวกท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สมกับเป็นพวกวิสุทธิชน และขอให้พวกท่านช่วยเหลือนางในกิจการใดก็ตามที่นางต้องการจากพวกท่าน เพราะนางได้เป็นผู้ที่ช่วยเหลือของคนมากมาย และของข้าพเจ้าเองด้วย”

“เฟบี” -หรือฟีบี-ถูก “พรรณนาโดยเปาโลว่าเป็น ‘น้องสาวของพวกเรา’ ผู้ซึ่งเป็น ‘ผู้ใช้ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่เมืองเคนเคเรีย’ ผู้ที่ช่วยเหลือของคนมากมาย ‘และของข้าพเจ้าเองด้วย’ เป็นที่สันนิษฐานโดยทั่วไปว่าจดหมายฉบับนี้ (จดหมายฝากถึงชาวโรม) ถูกนำไปส่งถึงกรุงโรมโดยเฟบี ข้อพระคำเหล่านี้แนะนำนางให้ชุมชนคริสเตียนนั้นรู้จัก ในการชมเชยนาง เปาโลขอร้องให้คริสเตียนชาวโรมเหล่านั้น ‘รับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ นั่นคือ ให้การต้อนรับแบบคริสเตียนแก่นาง และให้พวกเขา ‘ช่วยเหลือนางในกิจการ (หรือเรื่อง) ใดก็ตามที่นางต้องการจากพวกเขา” (International Bible Ency.)

คำคำนับไปยังพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

ขณะที่คุณอ่านบทนี้ คุณจะสังเกตเห็นคำคำนับหลากหลายรูปแบบที่ถูกส่งถึงคนเหล่านั้นในกรุงโรม-พวกวิสุทธิชนที่เปาโลคุ้นเคย เปาโลเองไม่เคยไปเยือนกรุงโรม (หรือคริสตจักรนั้นที่กรุงโรม) จนกระทั่งเขาถูกพาตัวไปที่นั่นในฐานะนักโทษ แต่คุณจะสามารถจำได้ว่าคำขวัญของสมัยนั้นคือ “ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรม” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้ที่กลับใจเชื่อหลายคนของเปาโล ซึ่งอาจเป็นเพื่อนส่วนตัวหลายคนของเขา ได้ไปยังกรุงโรมด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งและกำลังร่วมสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่กรุงโรม

ข้อ 3 และ 4: “จงทักทายปราศรัยปรีสซิลลาและอาควิลลา เหล่าผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขาเองเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณ และมีใจข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกคนต่างชาติด้วย”

ปรีสซิลลาและสามีของนางอาควิลลาได้ทำงานหนักกับเปาโลในเมืองโครินธ์ ตามที่เราอ่านในกิจการ 18:1-3: “และหลังจากสิ่งเหล่านี้ เปาโลได้ออกจากกรุงเอเธนส์ และมายังเมืองโครินธ์ และได้พบยิวคนหนึ่งชื่อ อาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัสเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มาจากประเทศอิตาลี พร้อมกับภรรยาของเขาชื่อ ปรีสซิลลา ... และได้มาหาคนทั้งสองนั้น และเพราะว่าท่านมีอาชีพอย่างเดียวกันกับเขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขาทั้งสอง และทำงาน เพราะโดยอาชีพของพวกเขา พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน” ในที่นี้เขาเรียกคนทั้งสองนั้นว่า “เหล่าผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์” พวกเขาเคย “ยอมพลีชีวิตของพวกเขาเอง” เพื่อช่วยชีวิตของเปาโลให้รอด เราไม่ทราบพวกเขาทำเช่นนี้เมื่อไร แต่มันก็เพียงพอที่จะเรียกคำขอบคุณไม่เพียงจากเปาโลเท่านั้น แต่จาก “คริสตจักรทุกแห่งของพวกคนต่างชาติ” ด้วย

ข้อ 5: “เช่นเดียวกัน จงทักทายปราศรัยคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขาทั้งสอง ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า ผู้เป็นผลแรกของแคว้นอากายาถวายแด่พระคริสต์”

ในพระคำข้อนี้เปาโลส่งคำทักทายมายังคริสตจักรซึ่งอากิลลาและปรัสสิลามิ “ในบ้านของเขาทั้งสอง” (โพรดสังเกต 1 โครินธ์ 16:19 เช่นกัน ที่เราอ่านว่า: “...อากิลลาและปรัสสิลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา”) จากนั้นเขาส่งคำทักทายพิเศษมายัง “เอเปเนทัส” เพื่อน “ที่รักอย่างยิ่ง” ของเขา ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่กลับใจเชื่อคนแรกๆแห่งแคว้นเอเชีย

ข้อ 6-15: “จงทักทายปราศรัยมารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อพวกเรา ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสและยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และบรรดาผู้เป็นนักโทษร่วมกับข้าพเจ้า ผู้มีชื่อเสียงดีในท่ามกลางพวกอัครทูต ผู้ที่ได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย จงทักทายปราศรัยอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในพระคริสต์ และสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปิลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยในพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในคร้วเรือนของอาริสโทบูลัส ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า จงทักทายปราศรัยคนทั้งหลายแห่งคร้วเรือนของนารซิสซัส ผู้ซึ่งอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ตรากตรำทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รัก ผู้ซึ่งได้ตรากตรำทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่ถูกเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์มาส ปีทโรบัส เฮอร์เมส และบรรดาพี่น้องซึ่งอยู่อยู่กับเขาเหล่านั้น ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส และยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา และโอลิมปัส และบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่กับคนเหล่านั้น”

ไม่มีสักชื่อที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำเหล่านี้ถูกรับในที่อื่นนอกจากบันทึกที่ถูกให้ไว้ในที่นี้ มันเป็นรายชื่อของหลายคนจริงๆที่เปาโลส่งคำทักทายมา แต่มันคงไม่ยากที่จะสันนิษฐานว่าในช่วงเวลาที่ผ่านไปมิชชันนารีที่เดินทางบ่อยอย่างเปาโลคงจะทำความรู้จักกับคริสเตียนจำนวนมากที่ขณะนั้นพำนักอยู่ที่กรุงโรม

ข้อ 13 น่าประทับใจมากๆ: “ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่ถูกเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและของข้าพเจ้า” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ารุฟัสเป็นเพื่อนที่พิเศษมากคนหนึ่งของเปาโล และเพราะว่ามารดาของรุฟัสเคยปรนนิบัติเปาโลในฐานะแม่คนหนึ่ง เขาจึงพูดถึงนางว่าเป็นมารดาของเขาเอง นี่สอนเราว่าผู้เชื่อทั้งหลายมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันเพียงใด ถึงอย่างไรแล้ว ถ้าเราได้รับความรอดเราก็เป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรซึ่งผู้เชื่อทุกคนถูกให้บัพติศมาเข้าไปในกายนั้นแล้ว และเรามีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดมากหากเราบังเกิดใหม่แล้ว ไม่แปลกที่พระเยซูทรงบัญชาผู้เชื่อทั้งหลายให้รักซึ่งกันและกัน เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงรักเรา...และจากนั้นทรงชี้ให้เห็นว่า “ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตของตนเพื่อเหล่ามิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:12,13) เราควรรักผู้เชื่อคนอื่นๆ พี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์ อย่างลึกซึ้งเช่นนั้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 16: “จงคำนับซึ่งกันและกันด้วยการจับอับบริสุทธ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน”

ในที่นี้เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นให้ทักทายกันในลักษณะที่อบอุ่นด้วยความรัก- “ด้วยการจับอับบริสุทธ์” นั่นคือปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความกรุณาและความรัก วูเอสที่ให้ความเห็นต่อไปนี้:

“ในเรื่องของการจับอับบริสุทธ์นั้น เดนนิย์กล่าวว่า ‘ธรรมเนียมของการรวมการทักทายกับการจับเข้าด้วยกันเป็นลักษณะแบบชาวตะวันออก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแบบคนยิว และในวิธีนี้ได้กลายเป็นแบบคริสเตียน...โดยคำว่า “บริสุทธ์” จุบนั้นจึงถูกแยกแยะจากการทักทายแบบปกติธรรมดาที่แสดงความรักหรือมิตรภาพแบบธรรมชาติ มันเป็นเรื่องพระเจ้าและสังคมแบบใหม่ของลูกๆของพระองค์ มันมีลักษณะแบบคริสเตียนโดยเฉพาะ’ โรเบิร์ตสันกล่าวว่า ‘วิธีการทักทายแบบตะวันออกใกล้ที่เหมือนกับการจับมือกันในโลกตะวันตก...ผู้ชายจับผู้ชายและผู้หญิงจับผู้หญิง’”

คำเตือนให้ระวังและคำเตือนสติ

ข้อ 17 และ 18: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยคุณเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกัน และการขัดเคืองใจต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น เพราะว่าคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ท้องของตัวเอง และโดยบรรดาถ้อยคำอันดีและคำอ่อนหวานหลอกลวงหัวใจของบรรดาคนไร้เดียงสา”

ที่กรุงโรมในขณะนั้นมีหลายคนที่มีใจที่จะสร้างความแตกแยกในท่ามกลางพวกวิสุทธิชนแล้ว ดังนั้นในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลจึงฝากคำเตือนอันจริงจังให้ระวัง “คนเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกันและการขัดเคืองใจต่าง ๆ” และนำความบาดหมางเข้ามาสู่คริสตจักร เขาไม่ยอมให้ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันแสนหวานนั้นซึ่งถูกแสดงในคริสตจักรที่กรุงโรมต้องหยุดชะงัก เขาเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นให้ระวังคนพวกนี้ ให้ “คอยคุณเหล่านั้น” และหนทางเยียวยานั้นที่เปาโลให้ไว้คืออะไร? มันคือการทรนทานหรือ? การจำคุกหรือ? ไม่ใช่ครับ-แค่ “หลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น” หนีไปเสียจากพวกเขา ไม่ต้องสนใจพวกเขาโดยการไม่ฟังพวกเขา คริสเตียนทั้งหลายวันนี้ต้องการคำเตือนสตินี้แบบที่ไม่เคยมาก่อน เพราะว่ามีคนเหล่านั้นที่สนับสนุนให้คริสเตียนทั้งหลายที่เน้นรากฐานร่วมสามัคคีธรรมกับพวกสมัยใหม่นิยม ชนไหลกันและเดินไปด้วยกัน

เปาโลเตือนว่าผู้รับใช้เหล่านี้ของซาตาน “ไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ท้องของตัวเอง...” (เปรียบเทียบตรงนี้ถ้อยคำของเปาโลในฟิลิปปี 3:18,19) “...และโดยบรรดาถ้อยคำอันดีและคำอ่อนหวานหลอกลวงหัวใจของบรรดาคนไร้เดียงสา”

คริสตจักรที่กรุงโรมมีลักษณะพิเศษเหนือธรรมดา และเปาโลอยากให้มันเป็นแบบนั้นต่อไป ดังนั้นเขาจึงเตือนอย่างจริงจังในบทสุดท้ายนี้: “จงหลีกเลี่ยงพวกผู้สอนเท็จ พวกผู้พยากรณ์เท็จ...คนเหล่านั้นที่ชอบสร้างความแตกแยกและยุยงให้เกิดความยุ่งยาก ทำให้เกิดเหตุสะอูดทั้งหลายและสอนหลักคำสอนเท็จ จงปฏิบัติสิ่งที่พวกท่านได้เรียนรู้แล้วจากผู้สอนเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จงหลีกเลี่ยงใครก็ตามที่สอนสิ่งใดที่พวกท่านไม่ได้ยินจากพระคัมภีร์บริสุทธิ์”

ข้อ 19: “ด้วยว่าความเชื่อฟังของพวกท่านได้เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะเหตุพวกท่าน แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ให้พวกท่านเป็นคนฉลาดต่อสิ่งซึ่งดี และไร้เดียงสาเกี่ยวกับความชั่วร้าย”

ในพระคำข้อนี้เปาโลระบุว่าความเชื่อฟังของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่กรุงโรมเป็นที่ทราบแก่คนทั้งปวง เปาโลยินดีในเรื่องนั้น แต่เขาก็ฝากคำเตือนอันจริงจังมา เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านที่เป็นผู้เชื่อมีปัญหาต่อสิ่งที่ดี และเชื่อเกี่ยวกับความชั่วร้าย จงระวังระวัง” เปโตรกล่าวมันเช่นนั้น: “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระวังให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ จงต่อต้านมันอย่างมั่นคงในความเชื่อนั้น...” (1 ปต. 5:8,9) ถ้ามารร้ายไม่อาจกัดกินจิตวิญญาณของเราและทำให้เราตกนรกได้ มันก็หาทางกัดกินคำพยานของเรา อิทธิพลของเรา และความมีประโยชน์ของเราในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า

ข้อ 20: “และในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงกระทำให้ซาตานฟกช้ำได้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เปาโลหนุนใจผู้เชื่อเหล่านั้นในการรอคอยอันอดทน: “พระเจ้า... จะทำให้ซาตานฟกช้ำ... ในไม่ช้า” จงหมายเหตุว่านี่คือ “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ที่ “จะทำให้ซาตานฟกช้ำ” คนเหล่านั้นที่สร้างความแตกแยกและหลอกลวงใจของคนชื่อก็ตรงข้ามกับพระองค์จริง ๆ “จะทำให้ซาตานฟกช้ำ” อ้างอิงถึงพระสัญญาในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงบอกงูนั้นในสวนเอเดนว่า: “เราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ”

คำท้าทายแบบเป็นมิตร;

คำอวยพรและคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

ข้อ 21-23: “ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า และลูสิอัส และยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ผากความคิดถึงมายังพวกท่าน ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอผากความคิดถึงมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดผากความคิดถึงมายังพวกท่าน เอไรสทัสสมุหบัญชีของนครนี้ผากความคิดถึงมายังพวกท่าน ทั้งควารัทสพี่น้องคนหนึ่ง”

ในส่วนแรกของบทที่ 16 เปาโลเองกำลังส่งคำคำนับต่างๆไปยังคริสเตียนเหล่านั้นในคริสตจักรที่กรุงโรม ในข้อ 21 ถึง 23 เขาส่งคำคำนับต่างๆจากเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาที่อยู่กับเขาขณะที่เขาเขียนจดหมายผากฉบับนี้ไปถึงผู้เชื่อทั้งหลายในกรุงโรม

“ทิโมธี” คือศิษย์ที่เป็นคนหนุ่มของเปาโล มีผู้เสนอแนะว่า “ลูสิอัส” คือคนเดียวกันกับลูกา แต่นี่เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น สองคนนี้และ “ยาโสน” และ “โสสิปาเทอร์” ผากคำทักทายมา เราไม่ทราบเกี่ยวกับ “เทอร์ทีอัส” มากไปกว่าที่ถูกเอ่ยถึงในที่นี้ เห็นได้ชัดว่าเขา “เขียนจดหมายผากฉบับนี้” ตามคำบอกของเปาโลและเพิ่มคำทักทายของเขาเองเข้ามา

“กายอัส” ผากคำทักทายมา ซึ่งเปาโลกำลังพักอยู่ในบ้านของเขา เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรในเมืองนั้นมาพบปะกันในบ้านของกายอัส เพราะเราอ่านว่าเขาเป็น “ผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมด” นอกจากนี้ “เอไรสทัสสมุหบัญชีของนครนี้”-เจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงมากในเมืองโครินธ์-และ “ควารัทสพี่น้องคนหนึ่ง” ผากคำทักทายแบบคริสเตียนมา

ข้อ 24: “ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดาราอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

ตอนนี้เรามีการทวนซ้ำคำอวยพรในข้อ 20 ยกเว้นว่าในข้อนี้มันเป็นคำอวยพรแก่ทุกคน

ข้อ 25-27: “บัดนี้ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งพวกท่านให้มั่นคง ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า และตามการประกาศของพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยแห่งข้อความลึกลับนั้น ซึ่งได้ถูกเก็บไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก แต่บัดนี้ ได้ถูกทำให้ปรากฏแจ้งแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดาบยากรณ์ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ได้ทำให้เป็นที่รู้จักแก่ประชาชาติทั้งปวงเพื่อการเชื่อฟังแห่งความเชื่อ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่องค์เดียวโดยทางพระเยซูคริสต์ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ในย่อหน้าปิดท้ายนี้ เรามีคำประกาศด้านหลักคำสอนอันยิ่งใหญ่: พระเจ้า พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น “ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งให้มั่นคง” คนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์และรับพระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเขาก็เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าทรงทำให้พวกเขามั่นคง “ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า และตามการประกาศของพระเยซูคริสต์...” เปาโล เช่นเดียวกับผู้รับใช้คนอื่นๆที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและพระเจ้าทรงใช้ไป ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์-และข่าวประเสริฐนั้นคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เปาโลกล่าวว่า:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

เปาโลมีเรื่องเดียวที่จะกล่าว: การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เมื่อเปาโลเทศนา ถ้อยคำเช่นนี้ออกมาจากปากของเขา: “ขอพระเจ้าทรงห้ามที่ข้าพเจ้าจะโอ้อวดเว้นแต่ในทางเช่นนี้

ข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทราบสิ่งใดในท่ามกลางพวกท่านนอกจากพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน ข้าพเจ้า ถูกตรึงกับพระคริสต์แล้ว ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็มีชีวิตอยู่...ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่พระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่ในข้าพเจ้า”

ไม่แปลกเมื่อเปาโลมาถึงปลายทางแห่งชีวิตบนโลกของเขา เขาสามารถจ้องหน้าความมรณาตรงๆได้และเป็นพยาน รับรองว่า: “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว...” (2 ทธ. 4:6-8)

การประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นพระเจ้าทรงทำให้ประชากรของพระองค์ตั้งมั่นคง ต้องเป็น “ตาม การเปิดเผยแห่งข้อความลึกลับนั้น...” ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมมีการเทศนามากมายซึ่งไม่ทำให้ ประชากรของพระเจ้าตั้งมั่นคงและไม่เสริมสร้างพวกเขาขึ้นในความเชื่อนั้น การเทศนาแบบสมัยใหม่และเสรีนิยมนี้ไม่ได้เป็นตาม ขาวประเสริฐของเปาโล และมันไม่เป็น “ตามการเปิดเผยแห่งข้อความลึกลับนั้น” ซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้ หรือ “ได้ถูกเก็บไว้เป็น ความลับตั้งแต่เริ่มสร้างโลก แต่บัดนี้ ได้ถูกทำให้ปรากฏแจ่มแล้ว” โดยการเปิดเผยแก่อัครทูตเปาโล เปาโลบอกเราเกี่ยวกับการ เปิดเผยนั้นซึ่งเขابันทักตามคำบอกของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึง การแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามายังท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ ข้าพเจ้าทราบข้อลึกลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจ ถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือน อย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็น ผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยขาวประเสริฐนั้น ซึ่ง ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งขาวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์

“แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะ ประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการ สามัคคีธรรมแห่งข้อลึกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อ ทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันอนอกอนันต์ ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ พวกเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้นือเชื่อใจโดยความเชื่อในพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

ในโคโลสี 1:26,27 เปาโลพูดถึง “คือข้อความลึกลับซึ่งถูกปิดซ่อนไว้จากหลายยุคสมัยและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ โปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่งพระเจ้าจะโปรดให้ทราบว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศี ของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” ผู้เชื่อทุกคนเป็นผู้ ถือครองพระคริสต์ ผู้ถือครองสภาพของพระเจ้า ผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ในสมัยพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ เสด็จมาประทับบนมนุษย์และทรงจากไป พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อการปรนนิบัติที่พิเศษ การรับใช้ที่พิเศษ และจากนั้นพระองค์ก็ เสด็จจากไป แต่ในยุคนี้พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว)

“...และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดายากรณ์...” โดย “พระคัมภีร์ของพวกศาสนาดายากรณ์” เหล่านี้มีการ “เปิด เผย” ว่าพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ทรงเป็น “อิมมานูเอล พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” -นั่นคือ พระเจ้าในเนื้อหนัง (อิสยาห์ 7:14; มธ. 1:21-23) พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์” จากนิรันดร์กาล (อิสยาห์ 9:6; เพลง

สดุดี 90:1,2) และพระคริสต์นี้-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง-ได้ทรงกลายเป็น “ปีศาจของพวกเขา...ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” (1 คร. 5:7) พระเยซูทรงเป็น “พระเมสซิโปก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (วิว. 13:8) ซึ่งการทนทุกข์ของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเราจะรอดพ้นการทนทุกข์เหล่านั้นแห่งนรก (อ่านอพยพ 12:1-28) ศาสดาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์เกี่ยวกับการทนทุกข์เหล่านั้นและสง่าราศีที่จะตามมา (1 ปต. 1:10-12) ศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้เข้าใจสิ่งที่เขาได้พยากรณ์ไว้ แต่มันถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่แก่เปาโล

พระเยซูทรงเป็น “พระผู้เลี้ยงใหญ่นั้น” ในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (ฮบ. 13:20,21) พระองค์ทรงเป็น “มหาปุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้า” (ฮบ. 10:21) พระเยซูทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เองครั้งเดียวพอมีผลตลอดไป พระองค์ได้เสด็จเข้าไปที่บริสุทธิที่สุดแล้วพร้อมกับพระโลหิตของพระองค์เอง ดังนั้นเราที่เชื่อในพระองค์บัดนี้จึงเข้าไปด้วยใจกล้าโดยทางใหม่และมีชีวิต ศาสดาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิมไม่อาจเข้าใจข้อสื่กลับนี้ได้ แต่พระเจ้าทรงเปิดเผยมันอย่างชัดเจนแล้วแก่ผู้รับใช้นั้นแก่พวกคนต่างชาติ คือ อัครทูตเปาโล

คำพยากรณ์เกี่ยวกับกษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้นผู้จะครอบครองเหนือทั้งพิภพ (ยรม. 23:5,6; ศคย. 14:9) ไม่ถูกเข้าใจโดยพวกศาสดาพยากรณ์ที่พยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิม และเมื่อพระเยซูเสด็จมาแล้ว อย่างต่ำต้อยและใจถ่อม โดยทรงเป็น “รากที่งอกออกมาจากดินแห้ง” ซึ่งไม่มีรูปร่างหรือความน่าดูเลย พวกยิวก็ไม่ยอมรับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาตะโกนว่า “พวกเราไม่ยอมให้ชายคนนี้ครอบครองเหนือพวกเรา!” พวกเขากำลังตั้งตาคอยยอดมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งซึ่งจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอำนาจของโรม และเมื่อพระเมสซิโปกได้เสด็จมา พวกเขา ก็ปฏิเสธที่จะรับพระองค์ไว้...พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแทน แต่พวกเขาทำมันไปในความไม่รู้ โดยไม่เข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาไม่เห็นว่ากางเขนนั้นมาก่อนมงกุฏนั้น พวกเขาไม่เข้าใจว่าการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูมาก่อนสง่าราศีนั้น และว่าพระองค์ต้องตายเพื่อรับโทษบาปของโลกก่อนที่พระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเพื่อครอบครองเหนือทั้งพิภพ ข้อสื่กลับนั้นได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น จนกระทั่งเปาโลได้รับการเปิดเผยนั้น การสำแดงข้อสื่กลับนั้นจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ในการปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลพูดถึง “พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตั้งพวกท่านให้มั่นคง...” ผมหวังใจว่าการศึกษาค้นคว้าเหล่านี้ได้ช่วยเหลือคุณในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่งที่จะมีความเข้าใจอันชัดเจนเกี่ยวกับความจริงแสนวิเศษเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในหนังสือโรม และว่าสิ่งเหล่านั้นที่คุณได้เรียนรู้แล้วจะทำให้คุณตั้งมั่นคง ถ้าบทเรียนเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในหนังสือเล่มนี้ล้มเหลวในการสร้างคุณขึ้นในความเชื่ออันแนบแน่นและเสริมกำลังคุณในมนุษย์ภายใน เวลาของผมในการเตรียมบทเรียนเหล่านั้นและเวลาของคุณในการศึกษาค้นคว้าพวกมันก็เสียไปเปล่าๆ จุดประสงค์ของผมในการเตรียมการศึกษาค้นคว้านี้ก็คือ เพื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับการอวยพรและถูกทำให้เป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น และเพื่อที่คนที่ยังไม่รอดจะถูกนำมาสู่การกลับใจใหม่และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า มันใช้เวลาอันยาวนานหลายชั่วโมง และชั่วโมงเหล่านั้นได้กลายเป็นหลายวันและหลายสัปดาห์ แต่ถ้าคริสเตียนคนหนึ่งได้รับการเสริมกำลังหรือคนบาปคนหนึ่งได้บังเกิดใหม่ เช่นนั้นแล้วชั่วโมงเหล่านั้น วันเหล่านั้น สัปดาห์เหล่านั้น ก็ถูกใช้อย่างคุ้มค่าแล้ว

คุณเชื่อใจได้ว่าจดหมายฝากถึงชาวโรมเหล่านั้น ซึ่งเราได้ศึกษากันมาตลอด พูดกับเราด้วยสิทธิอำนาจ ถ้อยคำในจดหมายฝากฉบับนี้เป็นถ้อยคำของพระเจ้า ถูกเขียนโดยชายที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้าขณะที่เขาได้รับการคลไจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ทุกตอนออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (2 ทธ. 3:16)

ผมอยากที่จะปิดท้ายการศึกษา ค้นคว้าของเราด้วยถ้อยคำสุดท้ายของเปาโลในจดหมายฝากฉบับนี้:

“ขอสง่าราศีจะมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่องค์เดียวโดยทางพระเยซูคริสต์ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”